

**ИЗБРАНА
СВЕТОВНА
ФАНТАСТИКА**

Тъмно и зловещо
приключение
в странни земи...

ФАНТАСТИКА

53

МАЙКЪЛ МАРШАЛ СМИТ ЗА ПОДМЯНА

Една изумителна
одисея на страх,
смес от
черна комедия
и сюрреализъм.

МАЙКЪЛ МАРШАЛ СМИТ ЗА ПОДМЯНА

Превод: Иван Златарски

chitanka.info

Късмет? Не говорете на Джек Рендал за късмет. Джек е плюл на късмета си и той отдавна го е напуснал. Принуден да напусне и последното си убежище, Джек се връща в града, който някога е бил негов дом. Смята само да спечели малко пари и да изчезне заедно с хората, които иска да спаси. Но за нещастие притежава таланта да привлича неприятностите...

*На Паула,
която озарява гората.*

*Нашата раса. Хората. Всички
поели накриво по правия път
с много надежди, с жестоки
провали,
с много любов — и пак самички.*

*Джим
Томсън,
„Убиецът в
мен“*

ПЪРВА ЧАСТ

МЪРТВИЯТ КОД

ГЛАВА 1

Панорамен кадър.

Ню Ричмънд, Вирджиния. Не *старият* Ричмънд, историческата столица на историческата стара Вирджиния, отпуснал се лениво в невероятна скука, а *новият*. Старият Ричмънд бил унищожен преди около век, сравнен със земята по време на безредици, продължили цели два месеца. След десетилетия на примирение с отвратителната магазинна мрежа, с неописуемо скучния Стар град и с липсата на каквито и да било ресторанти, жителите ненадейно откачили и тръгнали през града като ангели на отмъщението, помитайки всичко по пътя си. Било невероятна гледка.

Подлогите на властта обвинили за всичко упадъка на гражданското общество, войните между наркодильри и фазите на луната. Лично аз смятам, че на хората изведнъж им е доскучало кански, а и това било удобен начин за щастливо избавление. Старият Ричмънд бил царство на хаоса и просто похабявал със съществуването си прекрасния кът земя, разположен непосредствено до приятно извисяващите се планини Блу Ридж. Всички единодушно смятали, че било много по-уместно този терен да се използва като летище или станция за зареждане на „Мегамол.“

„Мегамол“ са летателни апарати със страна пет мили и височина по двеста етажа, които величествено транспортират пасажери от единия край на континента до другия, от дъното до върха, от мястото, където са били, дотам, където смятат, че ще е по-добре да бъдат. Грамадни паралелепипеди в приковаващ погледите моден черен цвят, набодени с милиони светли точки — толкова замайващо големи, че затъмняват собствената си функция и се превръщат във форма, заради самата себе си.

Когато паралелепипедите пораснат, всички искат да станат „Мегамол“.

А вътре има хиляди магазини, атриуми, извисяващи се на по двайсет етажа, места за хранене с площта на малки градове, дузини мултиплексни кинозалони и пълна гама от хотели, способни да

удовлетворяят вкуса на всеки, притежаващ портфейл със „Златна карта“ в него. Всичко това — и още в добавка — подредено по протежение на широки булеварди, хиляди уютни кътчета и толкова много засадени растения, че би могло да се разглеждат като отделна екосистема с право на съществуване сама за себе си. На безопасно разстояние от останалата част на света — пашкул на 200000 стъпки във въздуха.

Земен рай или по-точно рай, реещ се току над земната повърхност, дворец на веселието, натъпкан докрай с всичко мислимо, което може да се купи.

Преди осемдесет и три години полет МА-156 на „Мегапол“ кацнал за рутинно зареждане на мястото на стария Ричмънд и така си останал там. Първоначално изглеждало обикновен бюрократичен проблем — от онези, които обединената мъдрост на всички земни гении не би могла да осмисли, но с който някой недобре платен чиновник би се справил незабавно. Разбира се, ако пожелаел. При положение че се обърнали към него не в обедната му почивка, разбира се.

Няколко часа по-късно по-богатите пасажери започнали да се изнизват по пътищата. Нямали време за подобни дивотии. Трябвало да бъдат някъде другаде. Останалите се пооплаквали известно време, после си поръчали следващото блюдо — или си купили още един чифт обувки — и си седнали на задниците да чакат.

След още няколко часа се оказало, че има малък проблем с двигателите. Това вече звучало по-сериозно. Защото когато ти спре колата, ти отваряш капака и ето го двигателя пред очите ти. Веднага можеш да посочиш виновната част. Само че когато двигателят ти е с размерите на мутирал „Емпайър Стейт Билдинг“, тогава не е нужно да ти се обяснява, че те чака дълга безсънна нощ. Защото трябва четиринайсет души само и само да държат отворено ръководството за ремонт. Инженерите изпратили ремонтни дроиди във вътрешностите на чудовището, но те в края на краищата се върнали, поклатили електронно главите си и подсвирнали безгрижно през механичните си зъби. Ясно им било, че проблемът е дребен, само че хабер си нямали какъв точно е той.

Тогава напуснала следващата група пътници. От друга страна, някои хора решили да останат. Имало много телефони и заседателни зали, а освен това „Мегапол“ разполагал със собствен възел в

Матрикс. Нищо не пречело на хората да работят. Запасите от храна, потребителски стоки и чисти чаршафи били предостатъчни. Освен да работят, на хората нищо не пречело и да живеят. Честно казано, по света имало и доста по-лоши места, където би могъл да се озовеш прикован.

Така и не поправили двигателите. Може би това било възможно по принцип, но се забавили прекалено дълго. След няколко дни отвън започнали да прииждат хора: бездомници, напуснали опожарения стар Ричмънд, скитници, живели досега из горите, любопитни, дочули за приятните места, където би могло да се нахраниш, и отскочили ей така, да хапнат тук. Заприиждали от равнините, заслизали от планините и заблъскали по вратите. Охраната първоначално ги отпратила, както се полагало, но те били страшно много, а на всичко отгоре някои от тях били доста гневни. Защото за доста от тези хора по-лошото от това да живееш в Ричмънд било да не си в състояние повече да живееш там.

Охраната провела спешна оперативна и излязла с план. Щели да пуснат хората, но срещу заплащане.

Настъпил период от може би шест месеца, когато съдбата на полет МА-156 била неясна — никой не знаел дали някога отново ще излетят. После дошъл преломният момент, когато се разбрало, че това няма да се случи. Но хората вече не го и искали. Били намерили своя дом. Вътре в кораба закипяла трескава дейност: разбивали се стени, преобзавеждали се помещения. Първоначалните пасажери се преселили на горните етажи и отпочнали строителна дейност върху покрива на пазарния комплекс, съревновавайки се кой ще успее да се отдалечи в максимална степен от папачта по долните нива. А около Комплекса постепенно се издигнал втори спомагателен град — Портал за града.

Накрая местните строителни компании свързали всичко с обща канализация и така се родил Ню Ричмънд. Ако забравиш за необичайния му произход и прекомерната му геометричност, Ню Ричмънд си е град като всички останали. За онези, които не знаят историята му, той изглежда като трудно обяснима градостроителна грешка.

Но се говори, че в една забравена от всички стая, там долу в търбуха на града има куфар, изоставен от едно от първите побързали

да напуснат кораба семейства — безмълвен свидетел на раждането на града. Естествено никой не знае точно къде се намира тази стая и повечето смятат това за най-обикновен градски мит. Защото именно в това се е превърнал днес полет МА-156: град.

Аз обаче винаги съм вярвал в този мит. Нещо повече, понякога нощем се питам дали градът не обръща поглед към небето, когато чуе над него с грохот да прелитат други „Мегамол“. Чудя се дали той не наблюдава скришом, проследявайки ги да минават над него, и дали не осъзнава по неговия си начин, че мястото му е там. Горе, в небесата, а не тук долу, прикован към земята. Но на кой ли от нас не му е хрумвало нещо подобно и колко малко са тези, оказали се прави.

— Двеста долара — каза мъжът, полагайки комични усилия погледът му да бъде едновременно студен и пронизателен. Не говореше за онова, което исках да продам. Аз още даже не бях в Ню Ричмънд. Беше след осем вечерта и започвах да губя търпение — усещах, че не ми остава време.

— Глупости — възразих аз. — Тарифата е петдесет.

Мъжът се изсмя искрено развеселен.

— Човече, на теб май нещо не ти стига, а? Изобщо не си спомням кога тарифата е била петдесет долара!

— Петдесет — повторих аз. Може би се надяхах, че ако изрека тази фраза достатъчен брой пъти, ще успея накрая да го програмирам невролингвистично. Стоях пред врата, врата, скрита в сутерена на една сграда от Портала — Извисяващата се кошмарна плетеница от разностилни постройки и паянтови съоръжения, която заобикаля целия Ню Ричмънд. Бях тук, защото тази конкретна сграда беше залепена за външната стена на града, в който трябваше да попадна. Вече бях минал през унижението да бъда обискиран на влизане от уличната банда, контролираща в момента този входен пункт, и дори бях заплатил „таксата“ от двайсет долара за пистолета си. Нямах двеста, имах само сто — и бързах.

— Ами тогава иди при главния вход — сви рамене мъжът.

Мушнах дълбоко ръце в джобовете на якето и се усилих да потисна гнева си и надигащата се вълна от страх.

— Само не мисли да вадиш пистолета — продължи той кротко. — Защото тук има три приятелчета, които не можеш да видиш, но са взели на мерник задника ти.

Не можеш да отида при главния вход и той много добре го знаеше. Никой не припарваше до тази част на Портала, ако можеше да влезе през някой от легализираните входове на града. Да постъпиш така означаваше да вкарат информацията от картата ти в машината, което беше равнозначно на публично оповестяване на името ти пред полицаи, градска администрация и всеки друг, способен да подслушва линиите за комуникация.

— Виж какво — казах аз, — минавал съм вече оттук. Нямам нужда от водач, искам само да мина покрай теб. И имам само петдесет долара.

Мъжът се обърна и даде сигнал към мрака чрез подчертано кимване с глава. Чух шума от стъпки на няколко души — приближаваха се към нас.

— По кой план на Хауи работите в момента? — небрежно попитах аз. Стъпките в мрака спряха и мъжът отново се обърна към мен и ме изгледа остро.

— Какво знаеш за господин Еймъс? — осведоми се той.

— Нищо особено — отговорих аз, макар че знаех. Хауи беше мошеник от среден калибър, действащ на осми етаж. Въртеше няколко момичета и си бе извоювал позиции в търговията с наркотици, стигащи толкова надалеч по веригата, че босовете от горните етажи бяха решили да го толерират. Беше дебел дружелюбен човек с немирна руса коса, но бе по-як, отколкото изглеждаше, и умееше да пази тайна. Не беше Светлоок, но би могъл да бъде. Беше от онези, които успяват. — Достатъчно — продължих аз, — колкото да се изпусна пред когото не трябва за някои негови сделки, които са им неизвестни. И ако той си внуши, че имам тази информация от вас, момчета, тогава...

— И защо ще му хрумне такава мисъл? — попита мъжът, позагубил увереност. „Момчетата“ бяха от най-изпадналите негодници — те даже не стояха на стълбицата. Повечето от тях дори нямаха представа къде е тази стълбица и се налагаше да се катерят на ръце всеки път. Никога нямаше да ги допуснат по-близо до Ню Ричмънд от това да портиерстват на тази врата. Нещастници като тях не искаха да имат нищо общо с джунглата вътре. Защото тя хапеше.

— Нямам никаква представа — въздъгнах аз. — Петдесет долара? И обещавам на излизане да доплатя останалите сто и петдесет.

Той едва ли допускаше, че някога ще доживея да изляза, но петдесетте долара, които му предлагам, бяха по-добре от нищо в наличност и възможни усложнения в добавка. Така че отстъпи встрани. Отброих банкнотите и ми отвори вратата.

— Дори ще ти дам още двайсет — допълних аз, — ако не ме включиш в списъка, който продаваш на полицаите.

— Не знам за какво говориш — с каменно лице отговори той, но в отношението му към мен нещо се промени. — Все пак ще взема двайсетачката.

Кимнах и минах през вратата. Тя се затвори зад мен и за пръв път от пет години се озовах в Ню Ричмънд.

Вратата излизаше в стар сервизен коридор, извиващ към долния двигателен отсек, пресичайки в продължение на няколко мили други тъмни и вонящи коридори. Тук не бе складирано нищо ценно и поради тази причина никой не възразил, когато входът бил блокиран от външните постройки. Ако имаше нещо, което със сигурност никой никога нямаше да опита да направи, то бе да се пуснат отново двигателите. Чувал съм да разправят, че един от първите ремонтни дроиди все още сновял без посока из тези коридори, остарявайки и подивявайки, но дори аз не съм склонен да повярвам на това.

Доста дълго време тази врата си стояла забравена, докато в един момент някой я открил и веднага осъзнал потенциалната ѝ стойност като таен вход за града. Едно отклонение на коридора, стигащ дотук, извежда през вентилационните шахти до скрито и малко известно стълбище, през което се стига до втория етаж на стария пазарен комплекс.

Но аз не възнамерявах да вървя нататък. Бързо изминах по коридора около двеста крачки. Цареше призрачна тишина — тук бе може би единственото тихо място в града. Коридорът рязко изви надясно и аз изгледах слабите, монтирани нарядко лампи по тавана — губеха се на следващия завой, на около половин миля напред. Вместо да потегля натам, поех дълбоко въздух, събрах всичките си сили и скочих нагоре с изпънати ръце, свити в юмруци. Ударих една плоча от тавана и тя отскочи и се обърна настрани, разкривайки тъмно

пространство. Огледах се да се убедя, че никой не ме наблюдава, скочих отново, вкопчих се в ръба и се изтеглих през отвора.

Наместих плочата на мястото ѝ и се озовах в тъмнина, нарушавана само от ивичките светлина, процеждащи се през процепите в пода. Изправих донякъде гръб и заех приведената поза, която се изисква за бродене из запуснатата вентилационна система на Ню Ричмънд, и без колебание потеглих напред в почти пълния мрак. От време на време до мен долиташе откъслечен шум, свидетелстващ за живота, царящ долу в града: дрезгаво гъргорене, протяжно изскърцване на остарели съоръжения, епизодични фрагменти на реч, долетели откъм коридора над мен и отразили се в гробницата под краката ми. Винаги съм си мислил, че ходенето по този коридор е като пълзене из древната и неплодна утроба на Ню Ричмънд, но от друга страна, аз винаги съм си бил възтъп.

След около половин миля минах под един от главните входи. Беше невъзможно да го сбъркаш с нещо друго, заради топуркането на стотици влизащи и излизащи крака. Спрях се за миг и се отдадох на спомени. Бях свикнал да използвам тайния път, но искаш ли да изпиташ максимално наслаждение при първото си пристигане тук, трябва да влезеш през някой от главните входи. Най-напред се озоваваш във фойе с височина двайсет етажа, индикатор за разкоша, който можеш да очакваш, ако получиш достъп за над стотния етаж. Едно време имало прозорци на всички етажи, но всеки път, когато простолудието заемало следващото по-горно ниво, прозорците били запушвани зад стени. Усецането е като че ли се намиращ в най-голямата и най-безвкусно обзаведена кабинка за душ на света за всички времена. Отиваш до рецепцията, поставяш картата си в машината и установяваш допускателност. Едно време аз живеях на 72-рия етаж, така че влизах в един от асансьорите и той ме изстрелваше нагоре в небето.

Не и тази нощ. Защото днес се налагаше да се провирам като змия през безкрайните тунели и нямаше да се възкачвам до 72-ри етаж, където и без това вече нищо не ме чакаше. Намирах се в Ню Ричмънд, понеже имах нужда от пари, и знаех само един начин, по който бих могъл да ги получа. Трябваше да вляза, да взема парите и да изляза... и да забравя Вирджиния завинаги.

Бяхме стигнали Портала рано вечерта. Беше валяло целия ден и с всяка изтекла минута ставаше все по-студено и по-тъмно. Не може да се ебаваш с Вирджиния през зимата, не и в наши дни. Вирджиния казва: „Ето ти зима!“ и я стоварва върху теб. Резервните яко я бяха закъсали, не че на мен ми пукаше. Те не бяха знаели дотогава какво е това студ и оскъдните дрехи, които им раздадох, бяха повече от недостатъчни.

Слава богу, по улиците нямаше много хора. Защото някак не върви да цъфнеш пред Портала посред нощ, преструвайки се, че се разхождаш — много по-безопасно е да си стоиш в апартамента и да се самонападаш в уюта на собствения си дом. Хауи Еймъс едно време предлагаше тази услуга: звънваш му, съобщаваш, че смяташ да теглиш един тегел към Портала, а той ти праща някой, който да те нападне, или печелиш долар. Беше станало страшно популярно.

Събрах резервните в плътна група и ги насметох надолу по улиците пред себе си, държейки се в сенките покрай стените с надеждата, че Суедж и Дейвид ще ми помогнат останалите да вървят в нишка след мен. Бях обяснил защо се налага да дойдем тук и защо това би могло да е проблем за мен. Всички правеха каквото им се казваше, така че потеглих бързо напред, за да изминем милята, отделяща ни от сградата на Комплекса.

Когато пристигнахме, спрях и погледнах в посоката, от която бяхме дошли. Пътищата към Портала са прави, те тръгват от Ню Ричмънд в центъра, опънати като нишките на гигантска паяжина. Можеш да застанеш в средата на един от тях, да погледнеш напред и погледът ти ще стигне докъдето му позволява дъждовната пелена. Отстрани има стълбове с лампи, хвърлящи жълти островчета светлина, подобни на надигация се каймак на мляко, миг преди да изкипи. Някъде там, отвъд границата, до която можех да видя, се намираще Портала, а зад него започваше пътят, отвеждащ в мрака на Вирджиния. Много по-нататък се намираща планините Блу Ридж, откъдето бяхме дошли — най-обикновена геологическа формация, покрита с много дървета. Тогава за пръв път осъзнах колко силно ми напомнят пътищата в Портала на тунели и сякаш едва тогава разбрах, че наистина съм изживял последните пет години.

Блъснах с рамо вратата и пузнах резервните да влязат в коридора, чийто под бе покрит с два пръста студена вода. Някъде над главите ни кънтеше силна музика. Казах им да стоят, без да мърдат, но да се скрият, ако дойде някой, и се втурнах нагоре в тъмнината по спиралата на дървеното стълбище. Когато стигнах до третия етаж, поех дълбоко дъх, разтърсих мократа си глава и почуках на вратата на Мал.

Мал така се стресна, че всеки евтин комедиант би умрял от завист. После остана да стои прав с провиснала челюст и ръка все още на дръжката на вратата. Носеше протрити три четвърти панталони, разкриващи всичките му белези от коленете надолу, и бе облечен в любовно обхванала новото му коремче раздърпана тениска — изглеждаше така, сякаш в нея се бяха родили и умрели поне петима души, без да ѝ дадат шанса да види капка влага, освен дъжда. Откъм гърба беше осветен от гола крушка и пак оттам, откъм вътрешността на апартамента му, идваше миризмата на готвено — без съмнение, супа от фиде. Откакто го познавах, не го бях виждал да слага доброволно в устата си нещо друго.

Мина доста време, докато накрая той дойде на себе си, примигна и се опита да се усмихне.

— Джек — изграчи гласът му. Към смайването, от което изглеждаше неспособен да се отърси, се примесваше някакво неестествено спокойствие. — Какво, по дяволите, правиш тук?

— Посещение на учтивост. В името на старото ни познанство.

— Да бе... Всеки момент чакам да се отбие и папата. — Той затвори очи, стисна клепачите си и потърка носа си. — Неприятности ли имаш?

— Аха — ухилих се аз. Едва се сдържах да не заподскачам от крак на крак. Какво ли не прави човек от напрежение, особено ако зад него стоят седем различни причини. Кимнах към източника на миризмата: — Какво готвиш?

— Супа от фиде — отговори ми той и ме огледа внимателно. — Искаш ли да я опиташ?

— Зависи с колко разполагаш. Защото не съм сам.

— И за колко души говорим?

Поех дълбоко дъх.

— За седем, заедно с мен. — За миг той се ококори, но това беше по-скоро от изненада, а не в знак на несъгласие. — Всъщност... бих казал шест и половина.

— Значи ще ни трябва много фиде.

— Прекалено много?

— Не бих казал. Нали знаеш, че пазарувам на едро. — Той прехапа долната си устна и се замисли. Забелязах, че е свалил кобура от рамото си, и се запитах дали това означава, че е напуснал полицията, или само че се е отърсил от параноята си. След това реших, че сигурно е чистил револвера си, когато съм почукал. Имаше две неща, които бях уверен, че Мал никога няма да направи: да напусне полицията или да забрави параноята си.

На лицето му се изписа приятелско примирение и той попита с въздишка:

— Къде са тези гости в момента и колко бели рискувам да си навлека, ако им позволя да нахлуят в живота ми, та било то и за малко?

— Оставих ги да чакат долу — отговорих аз, с пълното съзнание, че трябва да се върна при тях колкото може по-скоро, каквото и да означаваше това в по-дългосрочен план. Мал живееше в сграда, където лошите идваха да се забавляват. Това бе източникът на параноята му... както и причината, поради която му харесваше да бъде тук. — Просто трябва да ги оставя при теб за около час, а след това ще се махнем.

— Защо не ме предупреди?

— Когато искам да помоля някой стар приятел за нещо безумно, обичам да го правя очи в очи. Освен това... нямах монета за телефон.

— Колко е опасно всичко това?

— По коя скала? — Дърдорех глупости, за да скрия колко съм напрегнат. Трябваше да внуша на Мал, че всичко е наред, защото иначе можеше да го изплаша. Всъщност това би било съвсем естествена и напълно оправдана реакция, но още не исках той да разбере това.

— От едно до десет.

— Не знам — признах си аз и се предадох. Дори позволих на напиратата паника да ме обхване. — Поне десет, сигурно над това и съвсем определено все повече и повече с всяка изтекла секунда.

Мал най-сетне пусна вратата.

— Доведи ги.

— Мал... — запънах се аз. Не знаех как да продължа.

— Ясно де, ясно — спря благодарностите ми той с махване на ръка. — Но после отиваш да купиш бурканче японска туршия. Забравих, че съм я свършил.

— Ще ходя до града. На връщане ще ти донеса най-големия буркан „Самой“, който успея да намеря.

Мал извъртя очи и поклати глава.

— „Самой“ е за гладните. Или „Фрапан“, или нищо.

— За човек, който яде толкова много, имаш отвратително шибан вкус.

— Правилно си схванал — каза той и пак поклати глава. — Погледни например какви приятели имам.

Засмях се и извървах няколкото крачки до тъмното стълбище. Мислех, че ще трябва да извикам, но в последния миг зърнах тревожно обърнатото нагоре в сумрака лице на Суедж и само направих знак да се качват. Тя се обърна към Дейвид и заедно подбраха останалите. Мал и аз ги изчакахме да се качат. Мал не криеше, че е силно заинтригуван. В малко по-силната светлина на коридора лицето му бе позагубило от обичайната си червенина. Едва тогава забелязах, че в ъгълчетата на очите му има бръчици, които не бях виждал.

„Остаряваме — мина през главата ми. — Изведнъж сме на почти четиридесет и вече сме стари.“

Дейвид пръв стигна до площадката. Изкачи последните стъпала, мушна дълбоко ръце в джобовете на джинсите си, леко накуцвайки на претърпелия операция крак. Тези джинси някога бяха мои, което обясняваше неумелото им стесняване на дъното и в кръста. Младееше за петнайсетте си години, макар че лицето му още носеше следи от войнствеността, обхванала го от момента, когато бяхме напуснали Фермата. По петите го следваше Джени, сгушена в сакото си, все така изплашена и самотна. Бях се опитал да изгладя нещата с нея през последните двайсет и четири часа, но тя все още беше убедена, че тя е виновната, а аз така и не бях намерил време да я убедя в обратното.

Суедж беше трета и водеше Нанюн за ръка. Изглеждаше ми наред — напълно нормално четиринайсетгодишно момиче, ако се изключеше белегът на лицето ѝ. Нанюн обаче си бе прехапала езика от страх и с труд изкачваше стълбите на единия си крак. Когато се добра до нас и ме видя, изпита видимо облекчение, а това беше добре. Не си спомнях скоро някой да е изпитвал облекчение, зървайки лицето ми.

Последен пристъпваше господин Ту^[1]. До този момент Мал не бе имал проблеми с останалите, но когато видя двуметровия юноша, понесъл малък кафеникав чувал с глава, стърчаща от него, долових на лицето му конвулсивно потрепване. Г-н Ту спря на площадката, гневно погледна в двете посоки и отпусна глава, сякаш някой му беше изключил захранването. Резервният в чувала каза:

— Поспи.

„Хайде момчета — казах си наум. — Защо не опитаме да се държим като нормални хора?“

— Ще ни позволи ли твоят приятел да поспим тук? — попита Суедж.

Кимнах. Щеше да мине доста време преди да съберат кураж да се обърнат директно към някой друг, освен мен. Лицето ѝ засия и тя прошепна нещо на Нанюн.

— Добре ли е? Ратчет тук ли е? — поинтересува се Нанюн.

— Не и на двата въпроса, опасявам се — казах ѝ и намигнах на Мал. — Но поне няма да вали.

Представих Мал на резервните по име. Суедж и Дейвид се здрависаха. Улових го да се заглежда в липсващите пръсти на Дейвид. После Мал направи крачка встрани и с жест ги покани. Все така в нишка, те влязоха, а г-н Ту наведе глава, за да не я удари в горния праг.

Апартаментът на Мал изглеждаше горе-долу както го помнех. С други думи, знаех какво да очаквам. Резервните обаче не знаеха. Преди десет години моят приятел беше избил повечето вътрешни стени, а това даваше възможност от почти всяка точка на жилището му да се вижда огромният прозорец, който бе поставил. Той гледаше директно към Ню Ричмънд. Мал бе избрал да живее извън Ню Ричмънд. Твърдеше, че му харесва да се маха от време на време, да оставя зад гърба си тъмните страни на живота в него, а от друга страна, беше реконструирал апартамента си така, че да вижда града при всички обстоятелства. Обзавеждането не бе нищо особено — точно онова, което би могло да се очаква от човек, пиян през половината от времето и болезнено трезв през останалата част. Най-справедливото определение от една дума беше „бъркотия“: бароков хаос, сред който се стелеше миризмата на безброй ястия, въртящи се все около супата с фиде.

Нанюн заплака. Мал смръщено я изгледа и започна да рита към стените разхвърляните по пода неща.

— Изложбата ти — тихо казах аз. — Не може ли... да я скрием зад нещо?

Мал изсумтя, отиде до прозореца и дръпна някакво въже, опънато по почти цялата дължина на стената. От тавана падна завеса и скри онова, което беше окачено — портрети на убитите в Ню Ричмънд. Покри ги за нещастие само за кратко, защото се свлече от тежестта си на пода. Мал тихо изруга, хвана един стол, стъпи на него и започна да оправя каквото можеше.

Междувременно поведох резервните към мястото, което се използваше като дневна. Разбутах камарите боклуци, за да им разчистя място, колкото да седнат в относителен комфорт. Джени беше обгърнала тялото си с ръце и погледът ѝ бе зареян някъде. Плуваше в ореол от светлина, благодарение на лампиона зад нея, и бе красива и крехка. Нанюн изглеждаше все още ужасена, но Суедж седна до нея и ѝ зашепна нещо. Не чувах думите, но дори аз можех да усетя успокоителното им въздействие. Досетих се, че е тунелен жаргон. Г-н Ту изглеждаше способен да устои на пряко попадение с тактическа ракета, което според мен бе гаранция за безопасността и на резервния в скута му. Доколкото бе възможно да има някакви гаранции при текущите обстоятелства.

— Колко ще останем тук? — попита Дейвид. Осъзнах, че е изморен, макар да държеше очите си широко отворени, също като дете, което иска да докаже, че може да стои будно до късно заедно с възрастните.

Не много дълго — отговорих аз. — Не повече от два часа. Колкото да намеря пари. След това купуваме камион и се махаме.

— Къде? — Дейвид не спираше да ми задава все същия въпрос през последните двайсет и четири часа.

— Не знам — признах аз. — На безопасно място. — Джени вдигна поглед към мен и аз ѝ намигнах. На лицето ѝ се появи бледа сянка на усмивка.

— Флорида? — с надежда в гласа попита Суедж.

— Може би. — Преди много време им бях разказал за едно място там и то се бе запечатало в съзнанието им като своеобразна нирвана.

Сърце не ми даваше да ѝ кажа, че няма шанс да изминем и половината път, преди да ни заловят.

— С каква вода разполагаш? — попитах Мал. — Само не ми отговаряй „мокра“.

— Ще има достатъчно, ако не стоят всички дълго — отговори ми той, както винаги досещайки се от половин дума какво имам предвид, особено когато искам услуга. Кимнах на Суедж, тя ме разбра и започна да чертае графика, по който резервните да се измият. Те не бяха свикнали да стоят мръсни и аз знаех, че най-лесният и най-достъпен начин да вдигна стандарта им на живот е да им обезпеча душ. Хубаво бе, че разполагах с тази скромна възможност, защото друга не се оформяше нито скоро, нито в обозримото бъдеще.

— Дрехите ще изперем... по-късно — неопределено казах аз и с блуждаеща походка се отправих към прозореца.

Навън все още валеше. Според мен в района на Портала винаги вали. През лятото тлъсти капки мръсен дъжд, през зимата — бръснеща суграшица, каквото и да е, но от небето непрестанно нещо пада. Местните смятат, че богатите на покрива си доставят удоволствие като пикаят върху нищожествата долу. Не знам, може и да са прави, ако се съди по цвета на дъжда в някои дни.

Ню Ричмънд си изглеждаше, както бе изглеждал винаги. Призрачен. Това ме изненадваше, макар че не би следвало. Бях го видял отдалече, на път през Портала, но онова бе по-различно. Да го гледам сега през прозореца на Мал бе като да видя лицето си в старото огледало след дълго отсъствие. Загледах се в точките светлина, набодени в умопомрачителната площ на необятната стена. Необикновена гледка, която както винаги ми казваше, че трябва да съм там, вътре.

— Добре ли си?

Обърнах се. Мал стоеше до мен и ми поднасяше цигара.

— Да — отговорих аз, запалих и вдъхнах острия канцероген в дробовете си. Бях свършил моите още сутринта, но не исках да рискувам с влизане в магазин, преди да съм прибрал резервните на безопасно място.

След кратка пауза той ме попита онова, което искаше да знае.

— Къде беше през цялото това време, човече?

За момент, в сумрака на апартамента, Мал ми се стори такъв, какъвто го помнех. Сякаш не бе минало никакво време, сякаш нещата бяха все същите, сякаш както преди имах дом, където да отида, след като приключа да се заяждам с него. През тялото ми премина тръпка и осъзнах, че след притока на адреналин ме обхваща вълна от апатия.

— Файета не ти ли каза? Бях я помолил.

— Повече не съм я виждал, Джек. Никой не я е виждал. След като ти изчезна, аз разгласих, че я търся, просто в случай, че знае нещо повече. Но от нея, както и от теб, нямаше и следа.

— Съжалявам, Мал. Минавало ми е през ума да ти се обадя. Нямаше как.

Той кимна. Може би наистина разбираше.

— Наистина съжалявам за онова, което се случи — каза той. Сега аз кимнах на свой ред. Не исках да говоря за тези неща. — Не знам дали това ще ти прозвучи като успокоение, но се говори, че напоследък Виналди има проблеми.

Щастлив бях, че Мал ми е останал достатъчно приятел, за да произнесе това име на глас.

— Какви проблеми?

— Слухове — неопределено сви рамене Мал. — Той е голяма работа. Вероятно някой се опитва да го прескочи. Знаеш как е. Исках само да ти кажа. — Поклати глава. — Наистина ли ще останеш само два часа?

Кимнах сдържано.

— Тази лайняна история е прекалено гъста, за да я изгазиш. Трябва да изчезнем и да ни няма.

— За пореден път — усмихна се той. — Има някои неща, за които искам да ти разкажа, може би преди да тръгнете. — Той ме потупа по гърба с масивната си ръка и се обърна към резервните. — Приятели, какво ще кажете за малко супа фиде?

Те го изгледаха ококорени.

— Никога не са яли такова нещо — обясних му аз.

— Значи досега просто не са живели — констатира той и, разбира се, беше прав.

Изминах дълъг път през търбуха на Ню Ричмънд. Стомахът ми шумно започна да изказва възмущението си, че не го бях угостил със супа фиде в компанията на резервните. Не бе имало време. Преследваха ни сериозни хора и бяхме в относителна безопасност само докато те не осъзнаеха, че при престоя си във Фермата им бях дал фалшиво име и стария си адрес. В мига, в който това се разкриеше, щеше да се разрази буря.

Когато започнах да се изкачвам, се намирах на около две мили от мястото, през което бях влязъл. Две мили гъста тъмнина и приглушени звуци. Спрях едва когато стигнах познатата ми шахта. Разкърших врат с енергични движения на главата, изразходвах няколко секунди в безполезно съжаление, че не бях отказал пушенето, и поех нагоре по металната стълба, прикрепена към стената.

Десет минути по-късно ръцете и краката ме боляха до скъсване, но бях стигнал до хоризонталния вентилационен въздухопровод на осми етаж. Оригиналната вентилационна система на „Мегапол“ отдавна бе излязла от употреба и в по-голямата си част беше задръстена с боклуци, лепкава утайка и гадории без име и с неизвестен произход. Все едно си в покрита река — скрита, вкарана в деривация, но напомняща за себе си през различни пролуки и сглобки. С изключение на един-два люка за инспекция останалите отвори за достъп бяха заварени преди много време. Надявах се нещата да са останали в състоянието, в което ги помнех, защото в противен случай ме очакваха големи неприятности.

Изхвърлих се като гимнастик от шахтата и приклепнал се свих в хоризонталния коридор с малко фенерче в ръка. Тънкият като молив лъч едва пробиваше тъмнината. Пътят пред мен изглеждаше чист, така че бързо поех на север и изминах около осемстотин крачки, преди да стигна до разглобяемия панел в стената, който търсех. Разхлабих болтовете и сложих тъмните си очила. Не ставаше дума за суетност. Не исках никой да ме познае, докато се намирах в Ню Ричмънд. Шансът за това беше малък, но аз не обичам да поемам никакви рискове, освен ако не става дума за нещо много забавно. Другата причина бе, че люкът се отваряше в една от клетките на женската тоалетна към ресторанта на осмо ниво.

Изтеглих панела на няколко милиметра, видях, че тоалетната е празна, и се промъкнах през отвора в стената бързо и тихо. Не беше

лесно. Висок съм над шест стъпки и може да се каже, че съм широкоплещест. Сервизните вентилационни отвори не са проектирани точно за хора с моите габарити. Чувах басите на музиката откъм помещението пред тоалетната, но нищо не подсказваше, че там има жива душа.

Поставих панела обратно на мястото му, отворих вратата на кабината и излязох. Там стоеше жена. Хубава жена. „Джек — казах си. — Да се надяваме, че не си загубил подхода си.“

Беше се навела над умивалниците. Много стройна, с гъста кестенява коса, облечена в къса рокля в преливащо се синьо. Красиви крака в чорапи и обувки с тънки токчета.

„Аха“ — мина през главата ми, когато реших, че съм се досетил за професията ѝ. Без да свалям поглед от нея, видях, че тя леко помръдва, и това ми даде възможност да зърна в отражението на огледалото, пред което стоеше, навита на тръбичка стодоларова банкнота. Тихо пристъпих към вратата, надявайки се, че е достатъчно заета със себе си, за да ме забележи.

Грешка. Тя моментално вдигна поглед.

— Охо!... Едър мъж... Напрегнат... — Лицето ѝ беше някъде между симпатично и красиво: носът ѝ може би бе по-голям, за да бъде възприет като симпатичен от повечето ценители, но, от друга страна, скулите ѝ бяха прекомерно правилни, за да бъдат окачествени просто като красиви.

— Добър слух — похвалих я аз.

— Да. Притежавам това качество. — Тя подсмръкна и се наведе над тръбичката, за да обработи и другата си ноздра. После се сети нещо и пак ме погледна: — А ти какво правиш тук?

— Контрол на вредителите.

— Аха — каза тя. — Е, аз имам разрешително. Позволява ми се да бъда вредител тук. Виж, по отношение на теб не съм толкова сигурна.

— Има ли начин — попитах аз с небрежен тон, — да изляза оттук, ей така, в този момент, и ти да забравиш, че сме се срещали?

Изглежда ме за един дълъг момент, обмисляйки. После сви рамене.

— Да. — И се наведе пред огледалото, а аз се извърнах и бързо излязох.

Късият коридор извеждаше право в ресторанта и аз с делова крачка минах колкото можех по-незабележимо покрай стената в посока на изхода. Наближаваше девет часът и заведението се намираше в нещо като преходен период. На осмия етаж обслужването е на смени. Животът не спира нито за миг, но чисто практически погледнато е разделен на три последователни нощи от по осем часа. Навремето бях удължил денонощния си цикъл двукратно. Не го препоръчвам никому, освен като скъпоструващ опит за самоубийство. Ресторантът работеше с половината си капацитет, а посетителите бяха предимно от етажите между 60-и и 80-и. Повечето или бяха готови всеки момент да изпаднат в несвяст, или надрусани до степен да чуеш как зъбите им ситно вибрират. Останалите изглеждаха стегнати и ентузиазирани и трескаво потриваха ръце в очакване.

Никой не ме видя да излизам от женската тоалетна и никой не ми обърна внимание, докато минавах през ресторанта. Освежен от гледката на толкова много нормални хора край мен, излязох в авенюто навън.

Осми етаж е своеобразна аномалия на долните етажи в Ню Ричмънд. Той е доста цивилизован. Етажи 1 до 7 и 9 до 49 са лоши. Всеки по различен начин, в зависимост от това под чий контрол се намира в даден момент, но тук има места, където не е здравословно да попадаш, особено етажите от 20-и до 40-и. Наричат ги „мъртъв код“ — те са като изрязани от тъканта на нормалния живот и оставени да загняват на воля.

Всъщност не е препоръчително да се ходи дори на осми етаж, но там поне има някаква привидност на лустро. Според първоначалния замисъл това бил най-ниският етаж за хранене в „Мегамол“, състояние на нещата в известна степен запазило се и до днес, понеже тук все още се идва най-вече за да хапнеш, да пийнеш или да потърсиш разтуха. Накъдето и да е насочен истинският фокус на сексуалните ти предпочитания, винаги можеш да дойдеш на осми етаж и да го удовлетвориш в много интимна обстановка. В допълнение към това, ако имаш хазартни наклонности, тук е мястото, където можеш да забравиш за времето, без да се опасяваш от нищо. По-голямата част от помещенията тук са с нормалната височина на само един етаж и лампите на тавана често са изгасени, поради което цари само оранжев полумрак, благодарение на външното осветление по двете страни на

търговските артерии. И ако не се заглеждаш много какво става из тъмните ъгълчета, етажът притежава дори особеното очарование на позапуснатите, но весели квартали на европейските столици или на Стария град в Ню Орлиънс. Таванът е скрит под зеленината на увивни растения, така че улиците изглеждат като горски пътеки. Горите са нещо, при мисълта за което потръпвам, но Осми ми харесва и винаги ми е харесвал. Тук е пълно с неон, с джаз, с миризмата на добра храна и, по някаква необяснима причина, с усещането, че току-що е спряло да вали. Не че някога е валило, но не мен винаги така ми се струва.

Закрачих бързо по средата на улицата, отбелязвайки кое е новото и какво се е запазило. Улиците бяха тихи, но през повечето отворени врати се изливаше музиката, която би трябвало да приповдигне настроението на малко непохватните стриптийзъорки, поклащащи бедра, качени на масите. По кръстовищата можеха да се видят просяци, протегнали подканващо своите *handleMouseDown* (панички), но не мислех, че някой пуска нещо в тях. Въпрос на имидж, според мен. Не разбирах защо не вземат да се сдружат и не си наемат консултант по въпросите на връзките с обществеността или защо не пуснат няколко телевизионни реклами и не потърсят някакъв начин да направят просията да изглежда готина. Бях убеден, че тази проблематика крие много пари.

Трябваше да се махна оттук максимално бързо, но исках последното ми посещение да протече както трябва. Затова поспрях на един ъгъл, колкото да хвърля едно око на последните новини — така, както винаги съм го правил. В Ню Ричмънд новините се излъчват на монитори на всяка пряка двайсет и четири часа без прекъсване. Апаратите са с плосък екран и висят като плакати, въртейки се във всички посоки, за да облъчат безпощадно по-невнимателните измежду приближаващите се. Това помага на горните етажи да си мислят, че знаят какво става. Не е така, естествено, но те прекарват толкова много време в обсъждане на двайсетте процента неща, за които се съобщава, че никой никога не се замисля за останалото.

Така научих, че Арлонд Максен е открил ново училище на 190-и. Мно-о-го важно. Хората, живеещи на тези височини, имат толкова много пари, че трябва да им дават успокоителни всяка сутрин, за да не се побъркат от злорадство. Единствените етажи, по-богати от 190 до 200, са онези, построени на върха на „Мегамол“, всички притежание

на самия Максен — де факто кралят на цялата могила. В излъчения материал Максен изглеждаше както обикновено: недосегаем, човекът, който винаги се намира от другата страна на течнокристалния дисплей или електроннолъчевата тръба. Понякога ти е трудно да повярваш, че той е нещо по-различно от съзвездие подредени светли точки, движещи се по лицето на Ню Ричмънд — винаги на една ръка разстояние.

В следващата новина се казваше, че шефът на полицията Маколи лобирал за преместването на хората от етаж 100 с цел запълването му с цимент, за да се сложи най-сетне край на попъзновенията на плебеите към горните етажи. Хитро, помислих си аз, и никой не се вълнува от това, че някои от истинските плебеи имат страхотни къщи на 185-и. Какво да се прави: шефът на полицията в Ню Ричмънд е един от най-завършените тъпоумници на света, едно от малкото му качества е умението да приема ритници в задника. Винаги готов да се извърти и тъй, и иначе.

След това съобщиха за новото хоби за младежи и глупци, което набирало популярност: скачането от стени през прозорците на горните етажи без въже или парашут. Някаква жена превъртяла и се разстлала на двайсет квадратни метра на 92-ри. „Неуточнени поражения на лицето“, които полицията се въздържаха да опише. Изказваха се надежди за бърз арест. Да бе, както винаги.

Наистина нищо съществено не се бе променило.

Никак не ми беше лесно да подминавам всичките сергии за храна. Ричмънд така и не бе успял да стане известен с хубавите си хамбургери и сега, пет години по-късно, аз усещах, че съм на ръба да превърна копнежа за тях в религия. Завих по няколко малки улички към мястото, което търсех. Знакът отвън бе станал по-голям и по-предизвикателен, но като се изключеше това, барът си изглеждаше съвсем същия. Задържах се отвън за миг, поглеждайки през прозорците с дървени рамки, добили кафеникав оттенък от много миене, и се вгледах в смъртно различимите островчета светлина вътре. Познатата картина ме накара да се почувствам стар, уморен и безнадеждно тъжен.

И точно посягах към дръжката на вратата, когато се случи нещо необичайно. Стори ми се, че усетих една ръка да се плъзва надолу в моята, така както си висеше от другата страна. Беше възпълна и топла,

точно като ръчичката на осемгодишно момиче. Стори ми се, че се опитва да ме дръпне.

Щом осъзнах това, усещането изчезна. Макар че се обърнах и погледнах и в двете посоки на малката уличка. Естествено нямаше никого. Застинах в нерешителност, като дишах често, осъзнавайки едва забележимия тик под лявото си око. До момента бях успял да потисна чувствата, които би било естествено да изпитвам, но знаех, че това едва ли ще продължи дълго. За пръв път от години ми се прииска да притежавам онова нещо, което се продава навито в тръбички от фолио, прииска ми се внезапно и със сила, за която не съществуваше никакво логично обяснение.

Насилих се да бутна вратата и влязох в бара. Беше почти празен, ако не се брояха няколкото заклетни пияници, клюмащи над чашите си. Минах право отзад, където помещението бе по-малко, обстановката по-уютна и където можеше да бъде намерен собственикът.

— Джек Рендал — изрече глас и аз се обърнах.

Хауи седеше до една от масите, разхвърлял купчини фактури и всякакви документи пред себе си. Видя ли нещо подобно, душата ми закопнява за бартерната икономика, но за Хауи това е ежедневието, което той едва ли би допуснал да му бъде отнето. До десния му лакът стоеше неотворена бутилка „Джек Даниелс“, редом с голяма кофичка лед и две празни чаши. Беше се позакръглил, позагубил малко коса и се бе сдобил с обезпокоителен белег на челото, но с изключение на тези дреболии и той изглеждаше както преди. Усмихна ми се дружелюбно — олицетворение на безгрижието.

— Защо ми се струва, че не си изненадан да ме видиш? — отбелязах аз.

— Да те видя, не. Винаги се изненадвам, когато те виждам *жив*, но днес това чувство е особено силно. Дат? Поли? — Хауи направи знак с повдигане на брадичка към двамата манаџи на анаболните стероиди, които се правеха на незабележими край една масичка в дъното. Те станаха и се разделиха: единият отиде да покрие предния вход, другият блокира задния. Смятам се за предпазлив, но Хауи спи с базака под възглавницата. Дат ми кимна, докато минаваше край мен. — Момчетата от задната врата ми се обадиха — каза Хауи, хвърли по две кубчета лед в чашите и ги напълни с уиски. — Стори ми се, че говорят за теб.

— Това ми е много — казах аз, като приех пълната чаша.

— Зависи. Хайде, Джек, виждал съм те да се търкаляш под масата. Помня времената, когато към девет вечерта вече беше готов да си лягаш. Искаш ли малко рапт, докато си тук?

Поклатих глава, проклинайки наум Хауи, който с такава лекота бе прочел мислите ми.

— Успях да се прочистя.

— Само си мислиш, че е така — изсмя се той и вдигна чашата си. — За такива като теб прочистване няма.

Чукнахме се и отпих глътка. Хауи пресуши своята чаша на екс, облегна се и с наслаждение скръсти ръце върху корема си.

— Как са шмекериите? — поинтересувах се аз, разглеждайки бара.

— Все по-сложни. Какво ще кажеш например за това: различни двойки хора си звънят, определят си срещи, канят се на вечери. В първия момент идеята им се струва страхотна: малко вино, благопристоен разговор, шанс да надникнеш в деколтето на събеседничката. Но денят на партито приближава и в главите им започва да се стрелка въпрос: „Господи, с какъв акъл се съгласихме?“ Домакините се ужасяват от главоболията по организацията: трябва да дозаредят напитките, да поръчат свята храна, да се уверят, че издйническите иригатори в баните са прибрани на скрито. Гостите пък имат да мислят за поръчване на луксозни таксите, наемане на досадни детегледачки и със съжаление си представят как цели няколко часа наред няма да могат да пушат. Всички са със скапано настроение. Следваш ли мисълта ми дотук?

— Да — отговорих аз, макар да не бях сигурен.

— Окей. Идеята е следната: Служба за отказ на срещи. В деня преди партито гостите позвъняват и отказват. Правят го съвсем вежливо и достатъчно рано, за да спестят излишните разходи. Всеки е изпитал приятно топло чувство, съгласявайки се да види другите, но така никой не трябва да подрежда след като гостите се разотидат, нито се налага да се изпращат обещаните бебешки снимки през половината град. Хората си остават по апартаментите, прекарват си чудесно вечерта сами и дори наслаждението им е по-голямо като си помислят, че са си спестили излизането.

— И какво общо имаш ти с това?

— Аз измислям причината за отказа — дори не се налага да бъде добра, понеже и без това никой не иска да се занимава с тези неща. Можеш откровено да кажеш: „Главата ми ще се пръсне, а и Джанет нещо се е скапала“, и ще чуеш в отговор: „Е, жалко, че става така, но ще го отложим за друг път... да, и на вас, дочуване“.

— Не виждам къде са парите.

— Благодарение на мен се спестяват разносните за храна, напитки, таксита. Вярно, едно време това нищо не струваше, но почакай да научат за мен на горните етажи. Ще направя състояние. Какво мислиш?

— Мисля, че това е пълна дивотия — казах аз и се засмях. —
Още по-голяма от платените нападения.

— Хм, може и да си прав — призна той и се ухили. — Но не вярвам да си дошъл тук за това — знам, че ще изтърпиш, докато автобиографията ми излезе. Какво мога да направя за теб, шефе?

— Разчу ли се вече? — Въпросът ми беше излишен, защото знаех отговора.

— Разчу се навсякъде: „Джек е в града. Всички да внимават.“

— А, това е минало — казах аз. Хауи ме погледна с поглед, лишен от илюзии.

— Знам. И трябва да призная, че не това казват хората. Говори се само, че са те засекли пред Портала. — Той запали цигара и внимателно ме изгледа. — Как я караш, Джек?

Знаех какво ме пита. Още не бях готов да говоря за тези неща, дори не и с него. Може би никога и с никого.

— Добре съм. Но съм позагазил.

— Е, това вече мога да го повярвам. Какво мога да направя за теб?

Бръкнах в джоба си и извадих чипа. Представляваше малък правоъгълник от прозрачен перспекс, около четири на два сантиметра, дебел два милиметра. По единия от ръбовете му имаше редица от златни контакти, чрез които се осъществяваше връзката между чипа и куплунга в дънната платка на компютър. Отпред се четеше съвсем обикновеното число „128“. Бях го намерил в чантата си след като напуснахме Фермата. И понеже не аз го бях сложил там, оставаше да бъде само Ратчет. Хауи го взе от дланта ми, погледна го отблизо и подсмръкна.

— Какво е това?

— Мисля, че е интегрална памет с обем 128 гигабайта — отговорих аз.

— Не познавам производителя. Откъде е?

— Даде ми го един приятел.

— Имаш късмет. Цените напоследък скачат както си искат, но тази седмица са високи. Мога да ти дам осемстотин, без да се прецакам жестоко.

— Не разполагам с много време.

Той бръкна под стола и извади голяма метална кутия. Постави я на масата, отвори я и вътре се показаха пачки мръсни банкноти. Всички пари в Ню Ричмънд са мръсни и в буквалния, и в преносния смисъл. Просто е невъзможно да се намери доларова банкнота, която в някой момент да не е била свързана с нещо незаконно и да не е била предавана в куфарче поне веднъж в цикъла на своята употреба. Хауи отброи осемстотин долара в петдесетачки и ми ги подаде, защипани с два пръста.

— Към това бих могъл да ти дам и заем.

Поклатих глава.

— Благодаря, не. Просто не знам кога отново ще мина насам. Може би никога.

— Тогава престори се, че съм ти приятел и ти правя подарък.

Усмихнах се и станах, като мушнах парите във вътрешния си джоб.

— Няма нужда да се преструвам. Не се безпокой за мен.

Хауи присви устни и вдигна поглед към мен.

— Знаеш ли, че за теб е обявена награда?

Изгледах го, без да кажа нищо, после все пак попитах:

— Вече? Да не говориш за стари истории?

Хауи обаче поклати глава.

— Не знам, мисля, че е съвсем нова. Защото аз чух за нея преди двайсет минути.

— И за колко говорим?

— Пет бона.

— Това е обидно. Съобщи ми като вдигнат на десет. Тогава ще мисля как да си опазя гърба.

Когато стигнах до вратата, Дат отстъпи крачка встрани, за да ми даде да мина. Спрях и погледнах нагоре към лицето му. Дат изглеждаше точно като най-зловещия кошмар на всеки, но се обличаше в скъпи дрехи и се бръснеше редовно. За него се говореше, че преди да започне работа при Хауи бил тръгнал сам от Маями: от самото дъно — в разпределителната, преди да реши да стане платен убиец. Разправяше се още, че се бил издигнал по старомодния начин, като в началото просто сплашвал хора: за сто долара влизал решително в нечий дом, изглеждал заварените там от главата до краката, произнасял с ироничен тон: „Ха, голяма работа!“ и си тръгвал. Негова специалност бил „подслушаният разговор“. Където и да отидела жертвата — в ресторант, бар или тоалетна — Дат се навъртал наблизко, така че да не го виждат, и на висок глас разговарял за постмодернизма. След време нещастникът полудявал.

Макар че сам той отричаше тези слухове. Така и не можах да преценя верни ли са, или не.

— Чу ли, че за главата ми са обявили награда? — попитах го аз. Той кимна. — Интересува ли те?

— Нее — проточи той. — Мисля да поизчакам, докато вдигнат на десет.

После ми намигна, а аз се усмихнах и излязох на улицата.

Сбогом на всичко това, мина през главата ми.

---

[1] Две. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2

Мъжът зад касата ме гледаше особено, но аз, без да му обръщам внимание, минах по прашните пътеки между щандовете и започнах да избирам, каквото ми трябваше. Наех две големи опаковки соев шоколад, мляко на прах, евтини самоподгряващи се консерви „Хийтатин“... и най-големия буркан турския „Фрапан“, който успях да намеря. През минута-две поглеждах към изхода, колкото да се уверя, че онзи продължава да ме следи с поглед. Започваше да ме дразни.

На излизане от сервизната шахта дадох на момчетата 170-те долара, които им дължах. Бяха приятно изненадани и споделиха, че е било удоволствие за тях да вършат бизнес с мен. Накрая ми дадох визитна картичка, в случай че услугите им отново ми потрябват. Главният също ми каза, че господин Еймъс пожелал да бъде уведомен, че отсега нататък ще минавам безплатно. Отговорих им, че няма да се връщам.

— Да, той ни предупреди, че ще кажеш така — съобщи ми мъжът.

В резултат на разплащането бях останал с малко под 700 долара, а това беше минимумът, за който можех да купя някой разбиран камсион и бензин, колкото да напусна щата. След това... след това никой не можеше да предскаже какво би могло да се случи. Аз поне със сигурност не знаех. Малко по малко ме бе обхванало лошо настроение — искаше ми се да бях пил още едно при Хауи, не, съжалявах, че не бях обърнал няколко повече и... изобщо бях забравил за резервните. Чувството за отговорност никога не е било в списъка на добродетелите ми. В това поне съм последователен.

Цялото бъдеще, което бях в състояние да видя в главата си, се свеждаше до свистенето на гумите и мразовити зимни вечери по места, които не бях и сънувал. След толкова дълго отсъствие от Ню Ричмънд буквално не исках да повярвам, че мога да се появя тук така набързо и да се смотая обратно в пустошта. И понеже недоумението ми се засилваше, аз спрях, обърнах се и погледнах към града. Хората трябваше да ме заобикалят, така че мърмореха недоволно и ме гледаха

сърдито, но виждаха само някакъв човек, застинал като вкаменен, втренчил поглед в сградата с изражение, в което се смесваха любов и омраза.

Бях преполовил пътя към дома на Мал, когато реших да вляза в малкия „Минимарт“ — знаех, че там мога да намеря нещата, от които се нуждаехме. Очаквах да напазарувам бързо, без никакви усложнения и без да се вживявам. Не очаквах някой да се вторачва в мен. Знаех, че дрехите ми изглеждат поовехтели, и ми беше добре известно, че имам един-два белега по лицето, но кой няма в наши дни? Това си бе епоха на белезите. Нещо, без което не може. И онзи на касата не изглеждаше особено очарователен. С подути кокалчета на ръцете, характерни за побойник, и безизразния поглед на човек, който може да гледа лошите неща, без да се впечатлява от тях. Беше широк в раменете, но понабъбнал отпред, а лицето му изглеждаше сякаш някой бе прекарал приятен следобед, изравнявайки го с лопата. Малцината посетители в магазина му ровичкаха, търсейки най-евтиния алкохол, а после се отправяха с преплетени крака към касата, за да платят с възможно най-дребните монети. Казано накратко, несретници в магазин, собственост на бивш бияч. Линолеумът на пода беше пожълтял, износен от ходене и с подвити краища по снадките. Отдолу се виждаше покрит с петна цимент.

Струваше ми, се, че даже изглеждам прекалено изтънчен за това място.

В края на пътеката имаше голямо изпъкнало пластмасово огледало, пукнато в средата и толкова мръсно, че почти не отразяваше. Беше поставено на това стратегическо място с цел да възпре купувачите да крадат в тази мъртва зона, извън полезрението на човека при касата, но аз се съмнявах, че той може да различи в него нещо повече от призрачни сенки. Тръгнах бавно към фризера със замразена стока и улових силуета си в огледалото. Приемам, че може би изглеждах малко необичайно, и знам, че при подходящо осветление очите ми могат да се сторят някому странни. Но аз съм си Светлоок, макар че това се забелязва само когато светлината пада под съответния ъгъл — нещо изключено под това мъждиво осветление.

Понеже допусках, че може да ме види, макар в момента да изглеждаше зает с опаковането на някаква бутилка за огромен негр, извадих портфейла си и се престорих, че внимателно броя

наличността, с която разполагам. „Имам пари — опитвах се да му внуша. — Не се безпокой, ще си платя.“ Едрото му безстрастно лице с нищо не показва, че посланието ми е стигнало целта си. В погледа му отсъстваше дълбочината, необходима, за да се регистрира каквото и да било. Не можех да преценя дали ме гледа, или само се е обърнал към мен.

Кой знае, може би ставах параноичен. Насочих вниманието си към стоките във фризера.

— На твое място не бих го направил — чу се тих глас. Не се изправих, но завъртях поглед в двете посоки. Не видях никого и бях сигурен, че и зад гърба ми няма никой. — Наистина, не мога да ти го препоръчам — допълни гласът и аз вече посягах към джоба си, когато осъзнах, че ми говори фризерът.

— Какво? — шепнешком се осведомих аз.

— Не купувай замразени стоки.

— Защо?

— Защото не са студени. Повреден съм от половин година, а той и не мисли да ме ремонтира. Казва, че навън било достатъчно студено.

— Ти не си ли съгласен.

— Виждаш ли онова сирене крема? Стои си така вече цял месец. Още ден-два и ще гръмне. И ще ти кажа нещо: той дори няма да почисти. Ей онова петно отстрани е от кисело мляко, което подмина критичната точка преди месец.

Погледнах да проверя дали онзи тип ме слуша и видях, че съм добре скрит зад щандовете с продукти. Наведох се над хладилното устройство и тихо заговорих.

— Какво можеш да ми кажеш за него?

— Той е мърляч — отговори фризерът.

— Нещо друго? Например има ли някакъв проблем?

— Виж какво, аз съм само един шибан хладилник. Опитвам се да ти кажа да не купуваш стоки и нищо повече.

Наведох се, взех кофичка прясно сирене и се обърнах да си вървя.

— Ще съжалиш.

— Вероятно — съгласих се аз.

От другата страна на пътеката, където бяха подредени стоки за домакинството, избрах кутия с ролки широк лейкопласт и два калъпа

сапун. Поразмислех малко и добавих шишенце с дезинфекцираща течност. Последната ми придобивка беше бърсалка за под — онази, която ми се стори най-малко употребявана. После се отправих към касата.

Там друг окаян нещастник грижливо подреждаше своето виждане за неща, необходими в живота: стек цигари, цял найлонов плик с наркотици и половинка „Уайлд Тайм“. Изглеждаше като човек, комуто предстои прекрасна вечер и отчайващ живот. Видях някакво трепване отстрани на касата и забелязах, че там е поставен допотопен осеминчов телевизор. Беше свързан с жици към вътрешностите на изтърбушен CD-ROM плейър, загубил кой знае при какви обстоятелства и кутията си. На екрана примигваше древен порнофилм. Клиентът не откъсна поглед от него, докато онзи на касата му отброи рестото. После си тръгна доволно нахилен от сцената, която сигурно щеше да пренавива в главата си.

Добре измислено. Щипваш по долар от всеки, достатъчно наивен да се загледа по голата кожа, и в края на деня животът ти изглежда не чак толкова зле.

Стоварих покупките си на щанда и хвърлих поглед на нещата зад гърба му. Нищо необикновено, нищо опасно.

— Сложи ги в плик — наредих аз, когато той започна да маркира цените.

— Един долар.

— Ще ме убиеш!

Той сви рамене, сложи ръка върху следващата ми покупка и зачака с вдигнати вежди, но без да ме поглежда. Извадих портфейла си и оставих един долар пред него. Нямах избор — чакаше ме дълъг път.

— Фризерът ти е повреден — проговорих аз и се запитах какво ме дърпа за езика.

— Навън е достатъчно студено.

— Предполагам, че така и ще ми отговориш. — И отворих капака на кофичката прясно сирене. Бялата маса вътре бе покрита с дебел слой син мухъл. Касиерът се усмихна с безсмислена усмивка, но очите му останаха мъртви. Дори устните му не бяха на нивото на сложната задача. Просто лявото ъгълче на устата му леко трепна, сякаш някаква скрита рана там му пречеше да направи нещо по-съществено.

— Ами не го яж.

— Откъде мога да си купя истинско мляко?

— Има във фризера.

— Пасувам — въздъгнах аз и го оставих да приключи със сметката ми. Долових стенанията откъм телевизорчето и го предупредих: — Ще си преброя рестото.

— Разбира се — каза той, бръкна под щанда и извади измачкан кафяв хартиен плик. Поставих покупките си в него, внимавайки да сложа най-тежките на дъното, точно както ме бе учила Хена. Любопитно как подобни съвети изплуват след години. После, сякаш това ми бе хрумнало в последния миг, се обърнах и взех бутилка „Джек Даниелс“. Всъщност това изобщо не беше мисъл в последния момент: беше от първия момент и от всички моменти между първия и последния. Опитал се бях да се изиграя по този начин, но нещо в мен не бе издържало.

Сметката бе за почти шейсет долара. Не виждах начин да се сдобия скоро с повече пари в наличност, а и не можех да използвам моята *ownCard*, без това да запали някъде предупредителен надпис: „Всички, които биха желали да направят живота на Джек Рендал по-нещастен, могат да го намерят ето тук“. Затова по-голямата част от храната беше концентрирана. Нямаше как — където и да отидехме, щеше да ни се наложи да ядем. Приключването на парите само щеше да ускори неизбежното. Платих, подбрах си плика и тръгнах към изхода.

— Лейтенант.

Замръзнах. Навън беше много тъмно и виждах как по изпуканото стъкло на вратата се стичат наклонените следи от ледения дъжд.

— Не ме помниш, нали?

Бавно се обърнах. Мъжът стоеше със скръстени ръце до касата. Докато не го бях гледал, в погледа му се бе прокраднала следа от някакъв живот.

— А трябва ли?

— Ти ме окошари.

О, по дяволите! Поколебах се дали да се престоря на друг и да го изгледам неразбиращо, внушавайки му, че се е припознал, но същият този поглед ме възпря. Той наистина ме бе познал. Погледнах настрани, после пак към него и в същия миг осъзнах, че съм готов да

забравя последните пет години, така че в известен смисъл сякаш не бях отсъствал.

— Значи съм имал причина.

— Три години. Това е доста време.

— Изненадва ме, че не си спомням обстоятелствата.

— Ти изобщо не си ме виждал. Аз бях „муле“.

Продължавах да го гледам, макар и с по-мек поглед, докато съзнанието ми трескаво търсеше изход от ситуацията. Не исках никакви усложнения. Това бе последното нещо, от което имах нужда точно в този момент. Гледахме се така и чувах кръвта да пулсира в ушите ми. Макар да ми се струваше невъзможно, пулсът ми се ускори още, когато осъзнах, че стоя пред него с хартиен плик в ръцете. Този човек можеше да ме пръсне на парчета преди ръката ми да се доближи до джоба на якето.

— Виждам, че се оправяш в живота — отбелязах накрая.

— Направих известни услуги и хората ми помогнаха. Още го правят.

— Е, вече не съм Закона тук — казах аз малко рязко. Едва тогава лицето му се промени и по него плъзна широка злобна усмивка.

— Знам — увери ме той. — Мисля, че всички знаем.

— Да не би да искаш да ми кажеш нещо смешно? — попитах аз и усмивката му изчезна. Светлината в очите му угасна и те отново заприличаха на две стари монети, забити в парче мръснобял пластилин. Подобно на всички като него, лицето му загуби формата си и някак се отдалечи, сякаш го гледах през слой вода.

Леко се поусмихнах, кимнах и си тръгнах. Вятърът отвън беше набрал сила и дъждът се бе превърнал в суграшица. И докато прекрочвах прага, пак чух гласа му.

— Лейтенант — каза той. Не се обърнах и продължих да вървя, така че останалите му думи бяха заглушени от свистенето на вятъра и клаксона на кола в далечината. — Ще се видим пак.

Завих на ъгъла и ускорих крачка, ругаейки тъпо и цветисто. Погледнах бързо назад и се убедих, че никой не ме следва, но това бе слаба утеха. Достатъчно бе само едно телефонно обаждане, едно обаждане от човек, толкова ниско в йерархията на хранителните

магазини, че планктонът сигурно се майтапеше за негова сметка зад гърба му.

Бях искал само да продам RAM-а и да прекарам час на спокойствие. Трябваше да е съвсем лесно. Колко хора успяват да го направят — ходят си насам-натам, без да си навличат беда. А ние бяхме в града само от три часа и неприятностите вече ме бяха взели на прицел. Те са добър стрелец, а в моя случай все едно че използваха и лазерен мерник. Сблъсък с бивш престъпник и награда от пет хиляди за главата ми. Успех, Джек.

Трябваше да се махам от града колкото се може по-бързо.

Партерната врата в блока на Мал беше отворена и през нея се излизваше тътен на музика. Двама типове във фоайето се пазаряха за цената на някакъв наркотик. Погледнаха ме, докато минах покрай тях, но аз свих рамене, за да им покажа колко съм безвреден.

Качвах се изморен към втория етаж и си мислех, че трябва веднага да пришпоря резервните, но се колебаех дали да не помоля Мал да се погрижи за тях още малко, докато купя кола — и изведнъж се чу изстрел и един куршум прелетя край ухото ми и изби голям къс от мазилката в стената.

Свлякох се моментално на колене, продуктите се разпиляха, напипах в тъмнината пистолета си и се опитах да преценя откъде е дошъл изстрелът: отгоре или отдолу. И докато се питах, нещо отново изпука и половин метър от перилата на стълбището стана на парчета, отговаряйки на въпроса ми: изстрелите идваха отгоре. Вкарах куршум в цевта. Нечии стъпки изтрополяха надолу по стълбите и аз предвидливо се отдръпнах зад ъгъла. Не знаех как да реагирам и се надявах Мал да е чул изстрелите и да ми се притече на помощ.

Настъпи миг на кратка тишина — стрелецът явно се вслушваше, опитвайки се да разбере какво правя. Протегнах крак и нарочно натиснах една разхлабена дъска. Тя изпука и трети куршум остави дълга ивица във влажния гипс на стената.

Майната му, казах си, хвърлих се напред и бързо изстрелях няколко куршума нагоре в тъмнината.

Два от тях бяха сватбарски, но третият очевидно мина достатъчно близко, за да накара убиеца да потърси прикритие обратно горе. Реших да развия стратегическото си предимство и се втурнах след него, качвайки по три стъпала наведнъж. Подхлъзнах се на мокро

стъпало и това ми спаси живота, защото изгърмя нов изстрел и куршумът се заби в дървото. Повдигнах се на една ръка и се извърнах навреме, за да видя мъжа — беше се надвесил през перилата на горната площадка, с пръст вече на спусъка, обирайки луфта. Осъзнах, че нямам никакво време за губене, и просто изпразних пълнителя си в негова посока.

Първият ми изстрел го улучи в рамото и го завъртя, вторият се заби в дробовете му и го тласна назад. Скочих напред и нагоре, без да преставам да стрелям в тъмнината. Пистолетът подскочаше в ръката ми.

След седмия ми изстрел той вече не стреляше. Спестих си един куршум и приведен изкачих последните стъпала. Надникнах внимателно на завоя, но когато видях, че лежи извит до стената, излязох спокойно.

Стигнах при него, ритнах револвера му надалече и повдигнах главата му. Лицето ми беше непознато. Единият клепач потрепваше, а дишането му бе накъсано. Гърдите му бяха на кървава каша, която не би могла да задържи живота в себе си задълго. Плеснах го силно по бузата и се наведох над него.

— Кой те изпрати? — Но той само ме гледаше и погледът му се замъгляваше. Отново го плеснах, защото ми трябваше в съзнание. — Каж ми име.

— Еби си майката — каза той накрая. — Ти си мъртъв.

— Още не съм, както виждаш, и за разлика от теб, съм доста далече от това събитие. Кой те изпрати? „СейфтиНет“?

С последни сили той изкриви устни в усмивка, без да каже нищо.

— Последен шанс — предупредих го аз.

„Еби се“, изрекоха безмълвно устните му, но усилието явно бе непосилно. Погледнах в очите му и разбрах, че този човек няма да проговори. Испитах уважение към него. Издърпах го за гърлото, вдигнах го, стоварих тялото му върху летвите на стъпалата. Те не издържаха, счупиха се и той пропадна на долната площадка. Звукът от удара беше като от сноп мокри пръчки, плъоснал в плитка локва.

Вратата на Мал изглеждаше заключена, но когато се приближих до нея, видях, че някой се е опитвал да я разбие. Затаих дъх, вслушах се и поставих нов пълнител.

Не чувах нищо. Подвоумих се кой начин на влизане да избира — шумния или тихия, — после загубих търпение и стоварих ритник върху бравата.

Дългата стая. Празна и тъмна. Купа фиде, съборена на пода още вдигаше пара. И някъде там, навътре, тяло, проснато пред прозореца.

Направих крачка в стаята. Рязко се извъртях надясно. Никой. Отидох до стаята на Мал, после до банята. Абсолютно никой. Изтичах до Мал.

Един в слепоочието, един в устата и един в тила.

Следващите пет минути ми се губят.

Когато дойдох на себе си, гърлото ми беше прегракнало и разбрах, че сигурно съм крещял неистово. Но тялото на Мал си лежеше все така на пода, ни най-малко по-здроаво или по-малко мъртво от това, че бях загубил контрол над себе си. Сега, когато вече не вдигах шум, можах да чуя движение в коридора отвън. Скочих към вратата и с трясък я отворих.

Бяха двамата отдолу, застанали на стълбищната площадка. Дошли да видят какво става и дали от това не могат да се направят пари.

— Изчезвайте — предложих им аз. Плъшокът, който стоеше отпред, се облегна на перилата със студено безразличие.

— Или...? — попита той с нагла усмивка. Познавам този тип физиономия. Запомняш я един ден, когато научаваш, че повечето мераклии за бабаити си подвиват опашките, ако не се хванеш на блъфа им. Полезен урок, подходящ за много ситуации. Повечето хора нямат нервите да блъфират добре.

Само че аз не съм повечето хора. Кое е част от проблема ми.

Така че забих пистолета си в ниското чело на плъхообразния със сила, достатъчна да му пробие черепа, и много ясно му казах:

— Или... ще ти пръсна главата по цялото лице на приятеля ти. След което ще пръсна и неговата. А после ще сляза в апартамента ти и ще убивам наред, докато не свърша патроните или докато не свършат приятелите ти.

Той ме погледна с широко отворени очи и отстъпи крачка назад. После ловко се изплю пред краката ми. Щеше да се махне, разбира се, но протоколът изискваше подходяща прощална реплика. Идеше ми да скоча върху него, но се сдържах. Имат право на последна реплика.

Това им създава илюзията, че са се оттеглили с достойнство и епизодът приключва с хепиенд. Ако повечето хора дадат на враговете си правото на последна дума, светът би станал доста по-безопасно за живот място.

— Ще се видим — обеща ми той накрая.

— Тази фраза започва да ми омръзва — озъбих се аз. — Ти дори не си първият, който ми обещава това тази вечер. Измисли друга и ми я прати по електронната поща.

С гневни физиономии двамата шумно заслизаха по стълбите.

Обърнах се и видях Суедж на прага на апартамента. Очите ѝ бяха широко отворени и пълни с ужас.

Другите ги нямаше никакви.

Не бях спасил Суедж от нищо, просто я бях довел на място, където бе още по-лошо. Притиснах я до себе си, гледайки над рамото ѝ как кръвта на Мал засъхва по пода, и разбрах, че тази нощ няма да вървим никъде.

ГЛАВА 3

Суедж седеше на старото протрито кресло в частния офис на Хауи и отпиваше от чаша с кафе. Ароматът му достигна до мен. Седнах пред писалището на Хауи и се загледах в ръцете си. Кой знае защо, обстановката ме върна за миг към Ратчет: силен, богат аромат на кафе на безопасно място.

Мислех си, че може би трябваше да останем във Фермата. Че може би всичко това не е нищо друго, освен една безкрайно продължаваща издънка и че единственото, което ни очаква, е нещата да отиват от зле към още по-лошо. Хвърлих поглед на Суедж, после го отместих настрана. Сигурно трябваше да се безпокоя за резервните, но в момента можех да мисля единствено за Мал. За нещата, които бяхме видели, за трудностите, през които бяхме минали заедно. Върнах се в мислите си назад във времето — към Междината, преди цели двайсет години. Събития, които вече бяха отминали, може би обречени да се превърнат в нереален спомен — сега, след като вече не бе останал жив човек, с когото да бъдат споделени.

Момчетата на скрития вход хлъцнаха, когато се появихме пред тях. Явно си мислеха: „Господин Хауи беше прав, ето го пак странния пич, хукнал право срещу съдбата си“. Опитаха се да поискат пари за минаването на Суедж, после един се сети да ме погледне в лицето и решиха, че просто не си струва неприятностите. А може би ги разубеди не моето лице, а това на Суедж — с пълното си неразбиране и абсолютната липса на връзка с реалността върху него. За пръв път в живота ѝ Дейвид не беше наблизко, което я правеше да изглежда нещастна и изоставена... почти като истинско човешко същество. И аз разбирах нещо за пръв път: това, че моето присъствие няма да е достатъчно и че съм стигнал границите на способностите си да бъде заместител на бащата. Точно новините, от които имах нужда в дадения момент.

Докато се провирахме из тунелите на Ню Ричмънд, успях да науча от Суедж най-общо какво се бе случило. Мал разсипвал по чиниите първата порция супа от фиде, когато му се сторило, че чува

някакъв шум в коридора. Опитал се да прехвърли резервните в таванското помещение към апартамента. Само Суедж и Дейвид го разбрали — тя се качила първа по стълбичката, а Дейвид останал да помогне на Мал да подберат и останалите към нея. Настанала паника, пълно неразбирателство и хаотични движения на тела — сигурно бе изглеждало точно както когато напускахме Фермата, с тази разлика, че мен ме нямало и че се налагало да се оправят сами.

И тогава на вратата се почукало — силно! — по онзи начин, който сякаш казал: „Пусни ме вътре или ти ебавам майката!“ Мал отворил, държейки пистолета зад гърба си, като предварително изгасил осветлението. Правилен ход при нормални обстоятелства, но в случая резултатът бил, че убиецът го сбъркал с мен и го похарчил на място. И точно когато той забивал втория куршум в главата на Мал, в апартамента нахълтали другите двама. Стоварили по един юмрук в лицата на Дейвид и г-н Ту и измъкнали всички навън. Суедж наблюдавала през една пролука в пода на таванското помещение. Разбирала прекрасно, че с нищо не може да помогне и че аз ще имам нужда от нея, за да ми разкаже какво точно се е случило. Мъжете претърсили апартамента на Мал и си заминали, оставяйки убиеца да се погрижи за всички, които щели да дойдат да се поинтересуват.

С други думи, за мен.

Това не можеше да бъде работа на никой друг, освен на „СейфтиНет“. По някакъв начин бяха попаднали на следите ни. Не знаех как, а и едва ли вече имаше някакво значение. Важен бе резултатът: Мал го беше отнесъл вместо мен.

Изводът: трябваше да намеря хората, направили това, и да ги убия. Това щеше да бъде моята задача. Най-сетне имах цел, която можех да разбера.

Когато се върнах в бара на Хауи, в главата ми имаше прост план. Отървавам се от Суедж, вземам от Хауи всички патрони, които може да ми даде, и пращам някого по дяволите. Прекрасен план, макар и с малко остри ръбове. Хауи обаче не го хареса, така че — с помощта на леко притеснения Поли — физически ми попречи да го приведа в действие. Според него било възможно да има доста хора, готови да ме очистят дори само заради едното удоволствие от това, без възнаграждение, махвайки с ръка на съблазнителните пет бона. Той не знаеше за резервните и понеже аз така и не се опитах да му разкажа

историята, нито споменах „СейфтиНет“, просто реши, че съм се смахнал.

Но каквото и да бе решил, не искаше да ме пусне и вероятно бе прав. Така че сега седях в офиса му и гневно пушех. Действайки срещу собствените си инстинкти, Хауи бе разпратил хората си да събират сведения за мен. Според него трябваше да взема Суедж и да се махна от града, където ми видят очите. Бях отказал да го послушам, така че чакахме новините. Междувременно той седеше в креслото си срещу мен и наблюдаваше от обратната страна на огледалото как барът постепенно се изпълва с хора, решили да запълнят с нещо малките часове на нощта.

След известно време се обърна към мен и ме изгледа остро.

— Имам по-добра идея — каза той. — Реших, че в Службата за отмяна на срещи няма пари.

— Може и да си прав — съгласих се аз, запалих поредната цигара и зачаках, както го бях правил стотици пъти преди.

— А какво ще кажеш за това? Знаеш ли как жените ядат торта? — Понеже не показах, че ще отговоря, той ми обясни: — Вместо да изядат парче с нормална големина — сецаш се за какво говоря: обикновен резен — те хапват съвсем малко. Нищожно парченце, кажи-речи троха. Моето проучване показва, че статистически погледнато, става дума за средно двайсетградусов сектор от тортата. Но знаеш ли защо постъпват така?

— Не — услужливо отговорих аз. Бях наясно какво прави: опитваше се да ме разведри по неговия си заобиколен начин. Нямахше нищо лошо в това. Всъщност вече се чувствах по-спокоен.

— Правят го, защото си мислят, че ако изядат толкова малко парче, това някак си няма значение. Нали е много малко. Ще мине през мрежата на калориите незабележимо, като бонбонче. И ако е така, могат да изядат още едно пренебрежимо малко парче по-късно — по-малко и от двайсет градуса, — за което също не си заслужава да се говори.

— Хауи, изобщо не разбирам за какво ми разказваш тези неща!

— Ами обърни внимание следващия път, когато се храниш заедно с някое гадже. Ще се убедиш, че съм прав. Ето, това е моят план — нова диета! Всичко е много просто: има потенциален пазар на храна, изработена във формата на кръг. Жените могат да си ядат всичко

на воля... стига отделните парчета да им бъдат поднесени като кръгов сектор с дъга, по-малка от двайсет градуса. Какво ще кажеш?

— Абсолютна дивотия.

— Възможно е, напълно е възможно... ама кой знае? Жените имат своята странна логика. Дали не са налучкали някоя истина? — Той ми намигна, наведе се към малкия хладилник и извади две бири от многото вътре. — Както виждаш, имам много бира. Повече от достатъчно.

— Достатъчно за какво?

— За да ни стигне, докато ми обясниш. Аз все още мисля, ме трябва да се изпариш от града, но няма да те пусна да си вървиш, преди да си се успокоил достатъчно. Знам, че трябва да постъпя по съвсем друг начин, но тази нощ, Джек, ти ще преспиш в склада ми. Изправил си се срещу крайно агресивни хора. Защо не ми разкажеш какво, по дяволите, става?

Знаех, че рано или късно щях да разкажа някому. Бях допускар, че това може да е Мал. Отпих глътка бира — първата от много време насам, — вдигнах поглед към лицето на Хауи и осъзнах, че е било писано да бъде той.

Видях резервните за пръв път преди пет години. Тогава пях на трийсет и четири. Намирах се в кола и напусках Ню Ричмънд посред нощ, откарван от жена, която не ми беше съпруга, но си бе направила труда да ме открие в един момент, когато всички други се бяха отказали. В живота ми има двуседмичен период, споменът за който просто е изтрит от съзнанието ми, и единственото, в което съм сигурен, е, че държа нещата да останат така.

Тогава не знаех какво представляват Фермите. Всъщност нещичко знаех. Много смътно. Веднъж бях минал покрай една такава, бях се учудил какво ли е това, бях попитал после някого и ми бяха разказали някаква полуистина. Знаех в общи черти с каква идея са създадени, макар не и как са създадени, но тогава това не ме вълнуваше чак толкова.

Пристигнахме в онзи призрачен час на нощта, когато малко преди зазоряване небето от черно става тъмносиньо. Комплексът се намираше на две-три мили извън Роноук — доста удобно

местоположение за повечето болници. Представляваше двуетажна циментова сграда, сгушена в полите на възвишение — сива невзрачна постройка, от онези, които човек подсъзнателно свързва с военните. Пред нея имаше паркинг за колите за доставки. Цялото място бе заградено с ограда под напрежение, нещо съвсем обичайно. Отзад бяха тунелите, но те не се виждаха, защото бяха изкопани в скалата под хълма.

Оставиха ме пред административните помещения. Там изчаках развиделяването и представителя на компанията собственик, с когото беше уговорено да ме посрещне. Чакането се проточи цели два часа — може би двата най-нещастни часа в живота ми. Бавно се съвземах от силна доза калпава дрога и мозъкът ми беше като разбит с миксер. Нямах ясна представа къде точно се намирам, но приемах това с облекчение. Бях като умрял, но не намерил покой в смъртта.

Накрая онзи дойде. Чувствах дискомфорт по няколко начина и правех всичко по силите си да не издам нито един от тях. Срещата с човека беше последното нещо, от което имах нужда. Беше дребен и превзет, облечен в скъп костюм — човек, живеещ заради тръпката да отмята през равни интервали чавки върху документите, с които бе дошъл. Имаше модна прическа и също толкова модни малки кръгли очилца, кацнали върху немодната му малка кръгла главичка.

Хвърли ми един поглед и се усмихна. Несъмнено бях от правилната категория хора.

Не е необходимо кой знае какво умение да се поддържа една Ферма. Оператор и два дроида. Дроидите вършат по-голямата част от работата, операторът е там, за да държи нещата под контрол и да приема пристигащите бели товарни коли. Операторът е човек без особена роля, поставен символично в действаща извън него верига от предварително взети решения. В известен смисъл това е същата логика, според която преди сто години са назначавали белокожи мъже за началници и ръководители, независимо колко интелигентни, образовани и изкусни в работата си били чернокожите или жените работници. За оператори се предпочитат бивши охранители или фермери, загубили земята си или желанието си да я обработват. Мъже без специални качества, понеже такива не са необходими... може би с едно-единствено изключение: липсата на въображение. Повечето от тези хора са в комплекса през цялото време — денонощно. От една

страна, на компанията не ѝ допада да търси заместници за времето на отсъствие на титуляря, от друга — малко са операторите, които има защо да излизат навън. Аз не бях изключение — нямах никаква причина да желая да излизам навън.

В главната сграда всичко е организирано около два коридора, пресичащи се под прав ъгъл. От централния вход почти веднага се влиза в командната зала, където прекарвах по-голямата част от времето си. В дъното ѝ има врата, излизаща в главния коридор. По него се минава покрай три масивни метални врати, на всяка от които има малко прозорче от перспекс. Те водят към тунелите и би следвало да се отварят само когато дойде време за храна или когато се налага доставка. Малко по-надолу е вторият коридор, извеждащ в едната посока до операционната. В другата посока има няколко спомагателни помещения, между които кухня и различни складове. Всички стени и тавани са боядисани в ободряващ оттенък на мишето сиво и навсякъде цари тишина като в морга, защото всички обитатели, освен оператора, живеят в тунелите.

Запознах ме със задълженията ми и ми показаха как да манипулирам няколкото несложни механизма, за които щях да отговарям. Беше ми обяснено кога става зареждането с храна и какво трябва да правя при доставките. Получих списък с телефонните номера на съответните хора в централата в Роноук и бях инструктиран при какви обстоятелства да им звъня. Стоях, кимах и слушах, макар в мислите си да бях съвсем на друго място. В мозъка ми бяха забити три куки и те разпъваха съзнанието ми в три посоки, оставяйки празно петно там, където трябваше да се намира външния свят.

След което ми показаха тунелите.

Няма да забравя момента, когато за пръв път застанах пред прозорчето за наблюдение и надникнах в полумрака от другата страна. В началото не видях нищо, освен цвят — тъмносиньо сияние, в което бяха забити мразовитите бели лампи на тавана. Приличаше ми на възможно най-студения сън. След това започнах да различавам някакви силуети в мрака и някакво движение. Когато осъзнах какво виждам, потръпнах със спазъм — толкова дълбоко вътре в мен, че не можеше да бъде забелязан. С мъка се сдържах да не побягна. Трябваше да се доверя на интуицията си, но разбира се, не го направих.

Представителят на компанията стоеше до мен и докато наблюдавах, ми разказа, че всеки от трите тунела има квадратно сечение осем на осем стъпки и предоставя място за четиридесет резервни. Практиката била показала, че е най-добре вътре да е топло и влажно, и той подчерта това като почука с нокът върху индикаторния панел до вратата. В моите задължения влизало да проверявам показанията през два часа, въпреки че те се контролирали от компютъра.

Инструкцията ми бе повторена и аз гневно се обърнах към представителя, за да му покажа, че съм разбрал. Погледите ни се срещнаха за пръв път и веднага ми стана ясно какво изпитва той към мен. На първо място отвращение, примесено с определена досада и разбира се, известна доза развеселеност. За него аз бях нов компонент към Фермата — част, подлежаща на подмяна, чиято важност при всички положения стои по-ниско от тази на оградата под напрежение.

Надявах се той да не прочете в моя поглед какво мислех аз за него, защото когато се обърнах отново, за да погледна още веднъж през прозорчето, усетих ръцете в джобовете на одърпаното ми палто подсъзнателно да се свиват в юмруци и кръвта да забива в ушите ми. Може би още в този момент, по-малко от минута след като за пръв път видях резервните, разбрах дълбоко в себе си, че няма да се впиша в образа на типичния оператор, в който се очакваше да се превърна.

А може би не. Защото нямам представа какво точно съм чувствал тогава по отношение на каквото и да било. Бях неспособен да концентрирам мислите си достатъчно дълго, за да завърша нещо, понятно макар и само на мен. Не знам, мисля, че в онзи момент цялото ми същество беше изпълнено с всичката целеустременост на лайняна следа върху стената на обществена тоалетна.

След като изчерпи всички възможности да покаже снизходителното си отношение към мен, инструкторът си тръгна. Качи се в служебната си кола, погледна ме над елегантните си очила и изгрухтя на себе си. Едва сега осъзнах, че бях казал не повече от десетина думи през времето, когато бяхме заедно. Той бавно потегли и порталната врата автоматично се затвори зад него.

Върнах се вътре, изпразних пътната чанта, услужливо подредена от моята приятелка, и подредих малкото си лични принадлежности на местата, сторили ми се най-логични за тях. Това ми отне пет минути.

Направих си кафе с тресящи се ръце, отнесох голямата чаша до масата в центъра на стаята и се приготвих да изчакам изтичането на останалата част от живота ми.

Една седмица след пристигането ми получих колет от Файета — жената, докарала ме тук. В него имаше още дрехи, две книги и голямо количество рапт. Без съпровождащо писмо. Повече не чух за нея.

Изминаха три месеца преди някой да се обади. През по-голямата част от времето седях в командната зала, гледах в пространството и периодично стривах мозъка си на прах. От време на време излизах на открито. Гледката отвън беше към плавно спускащия се, осеян тук-там с редки дървета склон, стигащ в далечината до покрайнините на Роноук. Нощем през дърветата можеха да се забележат жълти точки — доказателство, че някъде там съществува живот. Желаех им всичко най-добро и най-искрено се надявах да си стоят колкото може по-далеч от мен. Скоро разбрах, че и издигащият се в обратната посока склон не ми носи онова наслаждение, което би следвало. Нататък имаше повече дървета, но в моето душевно състояние ми се струваше, че те изпитват недоверие към листата си и не пропускат удобна възможност да се отърсят от тях. Понякога ми се привиждаше, че през пукнатините между скалите пробива синя светлина, сини лъчи, пронизващи небето в посока към слънцето. Илюзия, разбира се. Тунелите се намираха дълбоко в гръдта на скалата и бяха облицовани с цимент.

Но един ден, около три следобед, сирената зави и десет минути по-късно пристигна линейка. Двама лекари веднага се отправиха към операционната, а аз със свито сърце последвах санитаря, дошъл с тях, в един от тунелите. За пръв път минавах през тежките врати.

Озовах се в тясно място. Високата влажност усилваше клаустрофобията, а миризмата на потни тела и изпражнения я правеше непоносима. Голи деца се търкаляха по пода, свити като зародиши и скупчени едно връз друго или сгушили се до стените. Тръгнах, внимателно прекрачвайки през телцата им, в търсене на конкретния резервен, който ни трябваше. За разлика от мен, санитарят ги сритваше най-безцеремонно с нетърпението на месар в кланица. По-възрастните от резервните знаеха какво предстои и се дърпаха и скимтяха, извърщаха лица към стените или опитваха да се заровят под другите.

Сърцето ми тежко заби и започнах да се потя съвсем не заради топлината. Чувствах някаква опасност. Не защото резервните с нещо ни застрашаваха — те бяха съвсем безобидни, тъпи и лишени от каквато и да било цел. Не, самият тунел събуждаше спомени в мен — спомени, които не исках да конкретизирам. Подсилвани от миризмата и от усещането за абсолютна безнадеждност.

Накрая намерихме онзи, когото търсехме — Конрад-2 — и санитарят го отведе. Половин час по-късно го върнаха без дясното му око. Дупката беше небрежно защита, наплескана с антисептичен препарат и бинтована през пръсти.

Санитарят го съпроводи покрай мен в тунела, позната миризма нахлу в главата ми и стомахът ми конвулсивно се сви. Беше сладката гадна миризма на „СкинФикс“ — материал, използван за затваряне на прорезни рани, когато козметичните съображения не са от значение. Не бях чувал да се използва извън армията и не бях долавял тази миризма поне от десет години. Не можех да бъркам, защото е невъзможно да я забравиш.

След като линейката замина, се върнах в коридора с тунелите и дълго стоях пред едно от прозорчетата. Под синята светлина телата се извиваха и пълзяха като слепи ларви, чийто покой бе смутен от стенанията на резервния с окървавено лице. В един момент най-близкото до вратата тяло внезапно се надигна — движение едновременно случайно и лишено от всякакъв смисъл. Беше момиче. Имаше само една ръка, а кожата от лявата страна на лицето ѝ беше червена и сгърчена върху мястото, откъдето беше свалено парче явно за присаждане. Очите ѝ се насочиха към прозореца, устата ѝ безмълвно помръдна, но най-лошото нещо бе, че нито лицето, нито тялото ѝ бяха достатъчно обезобразени, за да се скрие колко красива би трябвало да бъде нейната двойничка. Върнах се залитайки в командната зала и затръшнах вратата зад себе си.

Изпих половин бутилка „Джек Даниелс“, инжектирах си два милиграма рапт в ръката и легнах по очи в леглото, затиснал с възглавници ушите си. Наркотикът ме отнесе в небитието за следващите седемдесет и два часа, но необяснимо как ми се струваше, че продължавам да чувам шума на извиващите се в мрака едно връз друго тела.

Имал съм късмет, предполагам, че Ратчет — дроидът — ме е намерил скоро след това. Бях повърнал в леглото и съобразителната машина бе усетила, че не съм в най-добрата си форма. Така че ме бе наглеждала периодично, беше ме обърнала още веднъж, когато съм повърнал за втори път, и се бе грижила резервните да бъдат хранени в обичайните часове.

Кой знае, може би дори ми бе шепнала нещо, докато съм спял, защото в крайна сметка се върнах в страната на живите с целеустременост, за която нямах обяснение. За да разберете, трябва ви малко предистория. Извинявам се за медицинската част, понеже не разбирам много от това.

Работата с Фермите се състои в следното.

Светът е опасно място, дори когато не си търсиш белята. Има голяма вероятност с тялото ти да се случат редица неприятни неща. Повечето от тях вече не представляват проблем. Всъщност има само една сфера, в която изходът може да се предскаже само чрез гледане на кафе или размахване на заклани пилета.

Изглежда, съществува някаква принципна трудност да бъдат накарани ранените тела да приемат части за подмяна. Нито подборът на тъканите, нито отглеждането на тъканни култури не получиха нужната теоретична база, макар че много по-големи загадки бяха намерили своето адекватно разрешение. Органи и крайници, събирани от донори и доставяни от специализирани банки, все така биваха отхвърляни от организма, повяхваха и загниваха, а пациентът трябваше да се благодари, ако съумееше да запази живота си. Медиците бърчеха колективните си вежди над проблема, експериментираха с лекарства, играеха си със синтетични антигени, нанотехнологии и ужасяващи конструкции от кости, накичени с клетки, за да стигнат все до един и същи извод: нищо не се получаваше. Е, процентът на успешните случаи постоянно растеше, но целият процес бе все още във висша степен случаен — нещо крайно неприятно, като се има предвид фактът, че хората, на чиито гръб се формираше тази негативна като цяло статистика, бяха по правило достатъчно богати, за да скъсат задника на болниците по съдилища, когато трансплантацията необяснимо се провалеше.

И така, преди двацет години се появи „СейфтиНет“.

Компанията бе основана от биохимик, съчетал в себе си научни способности с голяма доза хладнокръвен, безсърдечен прагматизъм. Надявам се да си е заработил дълъг престой в най-горещия казан на Ада. Макар да съм почти сигурен, че това ще му се размине. Защото съм убеден, че и в Ада приемат кредитните карти на *AmEx* със същата готовност, с която го правят навсякъде.

Идеята му била безкрайно проста. „Ей — казал си един ден този човек, — проблемът е сериозен. Хората продължават да разрушават части от себе си, а телата им упорито отказват да приемат заместители. Значи трябва да спрем да ги лъжем. Може би е дошло времето да започнем да им предлагаме нещо, което те с готовност ще приемат.“

Направил проучване сред най-богатите си клиенти, убедил се в положителната им реакция, събрал необходимия рисков капитал и... така се родили Фермите. Срецу сума, която не е всеобщо известна, но която при всички случаи надвишава един милион долара, когато ти се роди дете, можеш да му направиш една малка застраховка „Живот“. Това става като създадеш живот и после систематично го унищожаваш.

Още при зачеването на детето хирурзите отделят няколко клетки от растящия зародиш. Клонираните клетки се отглеждат в среда от различни култури, в колби, епруветки и инкубатори, като процесът копира максимално точно естественото развитие. Веднага щом фалшивият близък бъде в състояние да диша, той бива предаван на дроиди, програмирани да се грижат за двигателните му умения и минималното необходимото развитие на способност за възприятие. После идва Фермата, тялото попада в тунела и всички забравят за него до момента, когато то потрябва.

Два пъти дневно дроид медик проверява жизнените параметри на всеки резервен и раздава всекиму индивидуално дозиран хранителен пакет, чиято единствена цел е развитието на резервния да бъде в пълен синхрон с това на неговия близък на свобода. От време на време ги пораздвижват, колкото да не атрофират мускулите им. С изключение на това, резервните не познават нищо друго, освен безкрайния топъл син полумрак, нищо неозначаващия шум на другите тела и бавното безсмислено движение около себе си. И така до часа, когато палавият брат на свобода се разболява или бива тежко ранен. Тогава сирената изсвирва и линейката пристига. Лекарите намират когото трябва, отрязват каквото им е необходимо и напъхват резервния

обратно в тунела. Да лежи, да се търкаля и да чака момента, когато пак ще се сетят за него.

Пример: във Фермата имаше резервен на име Стивън-2, чието досие бях прочел. Брат му бил нещо изключително. На десет години успял да затисне и смаже дясната си ръка с вратата на кола. Е, дори да приемем, че вината не е изцяло негова, животът все пак е така устроен, че всеки носи отговорност за постъпките си. Истина, която не се отнасяла до истинския Стивън. Линейката долетяла, лекарите сложили ръката на Стивън-2 на масата и я отсекли в китката. Върнали се и я пришили на Стивън. Малко дискомфорт в началото, досадна физиотерапия след това, после той отново бил цял.

На шестнайсет години Стивън се качил в колата си пиян, преобърнал се на пътя и загубил крака си, но какво от това — лекарите дотичали и взели крака на Стивън-2. След операцията санитарите го отнесли на ръце обратно в тунела, положили го да седне с гръб до стената и заключили вратата. Стивън-2 се навел напред, паднал по очи и останал така три дни.

На седемнайсет Стивън получил тиган с вряла вода в лицето си от жена, която разигравал. Не, даже не просто разигравал, ами ѝ откраднал колата и я принудил да прави любов с двама негови приятели. Днес Стивън сигурно изглежда съвсем наред, защото онези дошли и си тръгнали оттук с лицето на брат му.

Ето, това е съдбата на резервните — докато ги измъкнат навън на части, да живеят в тунелите сред обезобразени и изкормени тела, да пляскат с ръце без пръсти, да трият лица в стените, а изпращанията им да се стичат по краката им. Веднъж на два дни, без никакво предупреждение, тунелите се пълнят с дезинфекциращ препарат. Няма нужда от предупреждение, понеже никой от резервните не може да говори. Още по-малко да чете. Не може дори да мисли. Тунелите са като месарски склад, където месото понякога помръдва и е завинаги окъпано в мъртвосиня светлина.

Тези същества нямат дрехи, нямат собственост, нямат семейства. Те са като мъртъв кодов сегмент, отрязан от останалата част на програмата и оставен така в мрака. Единственото, с което разполагат, са дроидите и операторът... макар да си мисля, че за тях би било по-добре, ако нямаха и това. Защото функционалната характеристика на оператора не включва „задължението да се грижи“. Този човек просто

си седи и не прави нищо, докато най-тъмните ъгълчета на душата му загниват или растат като туморно образувание. Някои пускат в тунелите хора през нощта... срещу заплащане, разбира се. Разправят, че един от преуспяващите капиталисти в сянка бил голям любител на тази незаконна услуга. Понякога хората просто пият бира и се смеят до задъхване, наблюдавайки резервните, но има и такива, които влизат, за да се сношават с тях.

Когато се събудих, Ратчет почистваше повърнатото около главата ми, а на печката имаше кафеварка с прясно сварено кафе. В съзнанието ми, също като вода през полупропусклива почва, бавно нахлуваха звуци и миризми. Накрая станах, взех душ, избърснах се, облякох се в чисти дрехи и седнах на масата както обикновено. Мозъкът ми се чувстваше като грубо излъскан с едра шкурка. Тресеше ме обичайната реакция след приемането на рапт, — а ръцете ми така трепереха, че изплисках кафето си по масата.

И все пак беше по-различно. За пръв път мислех не за себе си, а за други хора и за промените, които щях да направя.

И за зло или за добро, направих ги.

Същия следобед се върнах в тунелите. Проправих си път през телата и подбрах няколко деца, които до момента почти не бяха използвани. В първия тунел намерих Дейвид и Рагалд, във втория — Суедж и Нанюн, а в третия — Джени. Тогава всички още бяха цели с изключение на Суедж, която се бе разделила с ивица кожа на бедрото си. Изведох ги от тунелите в залата и ги накарах да седнат на столовете. По-скоро опитах се да ги накарам, защото дотогава те не бяха виждали стол. Дейвид и Нанюн паднаха веднага, Суедж се свлече и се опря на масата, а Рагалд слезе от стола и клатейки се тръгна из стаята. Накрая ги събрах в ъгъла, където ги настаних седнали, с гърбове, опрени на стената. Те вече бяха спрели да мижат срещу ярката за тях светлина, така че сега се блещеха към сложните неща в стаята: различните повърхности, предметите, дори факта, че стените не бяха наклонени.

Клекнах пред тях, хванах лицата им последователно в ръцете си и се вгледах в очите им, опитвайки се да намеря нещо в тях. Нямах нищо или поне нищо окуражително, така че за момент решимостта ми

се изпари. Много дълго не им се бе случвало нищо, много неща бяха изпуснали. Повечето дори не можеха да движат крайниците си координирано. Седяха нестабилно като бебета с неестествено големи тела.

Бях неспособен да им компенсирам по какъвто и да било начин пропуснатото, нито дори малка част от него. Не бях способен да оправя собствения си живот, да не говорим за живота на други. Вълната на решимост, с която се бях събудил, постепенно губеше височина и след малко вече плувах изморен в опасна зона.

— Какво правиш?

Обърнах се. Сърцето ми щеше да изскочи. Ратчет и дроидът медик стояха на прага. За момент ми се прииска да ги излъжа, после се отказах. Не знам защо хората си мислят, че животът ти се оформя от решенията, които вземаш, когато се събудиш, но не е така. Важни са другите неща, които се случват, докато спиш и те няма. В моя случай решителни се бяха оказали последните седемдесет и два часа. Ако не се случеше нещо драстично, аз щях да се върна обратно в света. Това може би щеше да означава края ми, но останех ли безучастно да наблюдавам как тези деца бавно биват... „демонтирани“ с годините, със сигурност нямаше да издържа. И с нищо нямаше да бъда различен от тях, само дето щях да живея извън тунелите.

Горе-долу това си казах тогава. Но не предполагах, че ще стигна дотам да напусна Фермата, защото не допусках, че ще събера сили да изляза отново навън. Не ме питайте кое се оказа решаващият фактор — децата или собствената ми неадекватност, — защото не бих могъл да отговоря. А може би това няма значение.

— Искам да им помогна — отговорих аз. Двата дроида безстрастно ме наблюдаваха.

— Как? — попита Ратчет. Зад мен Нанюн се свлече странично на пода. Обърнах се и отново я подпрях на стената.

— Ще им дам възможност да ходят. Ще ги уча.

Ратчет вдигна един от манипулаторите си и аз млъкнах. Настъпи тишина и понеже дроидът медик не чу нищо в акустичния спектър, след малко загуби интерес, обърна се и тръгна надолу по коридора. Ратчет го изчака да се скрие от погледите ни.

— Защо? — отново попита той.

— А ти как мислиш, защо, да те шибам? — изкрещях аз, е надежда да чуя смислен отговор. И понеже той не каза нищо, помъчих се да го намеря аз: — Те имат право да могат да говорят. Да виждат какво става навън. Да разбират.

— Не, те нямат това право, Джек — каза Ратчет с лишен от емоции глас, но заинтригуван, сякаш бе видял култура и чашка на Петри, от която неочаквано са поникнали остри ножове. — Резервните съществуват само за да изпълнят предназначението си.

— Половината хора навън, са родени с по-малка цел и от тази. Но те имат своите права. — Започваше отново да ме тресе и коремните ми мускули отново конвулсивно се свиваха. Не бях в нужната за метафизическа дискусия с робот форма. По слепоочието ми пробяга струйка пот и се стече в ризата ми. Това е проблемът при взимането на рапт. Той не ти позволява големи паузи.

— Така ли? — пак попита дроидът, но не изчака отговора ми. — Значи ти предлагаш, в нарушение на изричните инструкции на „СейфтиНет“, да пуснеш резервните от тунелите. Да се опиташ да ги научиш да четат. Да им създадеш безсмислена илюзия за живот.

— Да — отговорих аз, чувствайки колко слаба е защитата ми, колко глупаво идеалистически звуча. Най-странното бе, че се държах в нетипичен за мен стил. Идеализмът ми се бе изпарил без следа още преди години, горе-долу откогато датираха спомените ми за миризмата на „СкинФикс“. Ако някой ме попиташе, щях ясно да му отговоря, че не давам пет пари, че не ме интересуват нито резервни, нито нищо. Така че нямах никаква представа защо се държа по този начин.

— Ще имаш нужда от помощ — констатира дроидът.

Трябваше ми известно време, за да осъзная какво ми казва.

— От теб?

— На определена цена — заяви Ратчет и тогава дойдоха лошите новини. — Ще трябва да се откажеш от рапта.

— Върви на майната си — казах аз отпаднало и излязох от стаята с неуверени крачки.

Половин час по-късно Ратчет дойде и ме намери. Бях се свлякъл в края на дългия коридор, колкото се може по-далече от всякакви форми на живот — белтъчни или силициеви. Зъбите ми безконтролно тракаха, гладката ми мускулатура се извиваше в рапт-стил и аз постепенно губех битката с живота. По гърба ми пълзеше студ като

течен огън и вече започвах да халюцинирам. Погледнах с мътен поглед приближилия се дроид и се извърнах. Той не ме интересуваше. Много по-интересни ми се виждаха малките човечета, катерещи се по десния ми крак. Някои от тях ми напомняха хора, които познавах от войната, хора, за които знаех, че са мъртви. Убеден бях, че те се опитват да ме предупредят за нещо, но говореха толкова пискливо, че не разбирах нищо. Опитах се да се превърна на куче, за да имам по-добър шанс да ги чуя.

Нали знаете как става?

Дроидът обаче не се оттегли, нещо повече, пред мен се появи поднос със спринцовка на него. Погледнах го с очи, които пареха.

— Дозата, която вземаш, може да убие четирима нормални хора — каза той. — Веднага, секунди след инжекцията. Имаш нужда от това в момента, иначе ще умреш. Но утре ще ти трябва по-малко.

— Ратчет — измънках аз, — ти не разбираш.

— Разбирам. Знам защо си тук. Но ако продължаваш така, след няколко седмици ще умреш, а аз искам да останеш жив.

— Защо?

— За да ги учиш.

Не знам кой от двамата ни победи накрая, дали бях успял да убедя Ратчет със зле формулирания си първоначален изблик, или той ме бе изнудил да приема една невъзможна идея, просмукала се в съзнанието ми в момент, когато то бе опитало да се гмурне завинаги под водата. Може би Ратчет си е бил Иисус отначало до края, а аз бях неговият издънил се Йоан Кръстител.

Както и да е, осем месеца по-късно се бях отървал от рапта и тогава животът във Фермата започна да се променя.

ГЛАВА 4

Телефонът в офиса на Хауи иззвъня и той се пресегна да вдигне слушалката. Беше ми отнело час да разкажа първата част. Суедж бе задрямала, сгушена в креслото. Докато Хауи слушаше, аз станах, съблякох палтото си и я завих. Тя неспокойно се размърда, но след малко отново заспа дълбоко. Клепачите ѝ потрепваха и това ме накара да се запитам какво ли сънува. Надявах се да е нещо хубаво.

Хауи затвори телефона и каза:

— Беше Дат. От трийсети етаж надолу никой нищо не знае.

— А Поли? Нещо от него?

— Той е навън в Портала — сви рамене Хауи. — Ще се обади, ако научи нещо.

После се облегна и зачака да му разкажа останалото.

Първото, което направих, бе да преопроводя комплекса на Фермата, понеже исках да имам втора алармена система. После с помощта на Ратчет изключих автоматичните релета, които биха се задействали, ако вратите на тунелите останат отворени за по-дълго от пет минути. И понеже тези релета щяха да включат и алармената индикация на контролните панели както в централата в Роноук, така и в главния офис на „СейфтиНет“, те бяха първата ми грижа, преди да пристъпя към изпълнението на основния план. Не можехме просто да ги повредим, понеже това би активирало друга алармена система.

Отворихме вратите едва когато се убедихме, че всичко е както трябва. Отсега нататък те щяха да останат отворени през цялото време, с изключение на случаите, когато се задействаше предупредителната сигнализация. Дадох възможност на резервните да влизат и излизат както им се прииска, макар понякога това да изглеждаше доста необичайно. Защото едва ли действа отпускащо на нервната система, когато се наведеш под масата и видиш там гол мъж с извадено око или момиче без крака.

Няколко дни не предприех нищо повече, защото исках да разбера дали свободата на придвижване може да се отрази отрицателно на някой от тях. Убедих се, че няма подобна опасност. Резервните, на които Ратчет и аз обръщаме по-особено внимание, скоро започнаха да предпочитат да са извън тунелите, макар че обикновено се връщаха там за спане. Останалите реагираха на придобивката по различен начин: от случайни екскурзии в главната зала до упорито нежелание да си покажат носа навън.

Тогава започнах обучението. Никога не бих могъл да направя сам онова, което сторих, ако не беше помощта на Ратчет. Бях изкарал една година в колежа, учейки история. Никога не бях имал нищо общо с неща като детска психология и възприемане на език, да не говорим, че няхах какъвто и да било педагогически опит. А ученици ми бяха деца на по над десет години и всички до едно за пръв път общуваха с човешко същество. Дори само това обстоятелство би следвало да се превърне в непреодолимо препятствие и знам, че ако бях останал на собствените си сили и умения, нямаше да постигна абсолютно нищо, макар и просто защото вече беше много късно.

Но Ратчет се оказа много повече от дроид чистач, за какъвто го бях смятал до нощта със свръхдозата. За начало той направи нещо на дроида медик. Това беше машина на компанията, проектирана и построена според спецификациите на „СейфтиНет“. Въпреки това през следващите пет години тя с нищо не показва намерение да съобщи за нас или поне да се оплаче, че ѝ се налага да препуска из цялата ферма в търсене на резервните, за да ги храни и да контролира състоянието им.

На второ място, и това според мен бе най-важното, с обучението се занимаваше Ратчет. Да, аз трябваше да седя сред тях, да ги уча да седят, да им държа главите така, че да виждат буквите, които размахвах пред тях, и да следя дали чуват думите, които им повтарях и повтарях до втръсване в ушите. И, да, пак аз бях онзи, който стоеше зад тях, мушнах ръце под мишниците им, за да ги принудя да се научат да използват крайниците си както трябва. Мускулите им бяха абсолютно недоразвити, въпреки магията в храната на дроида медик. Сигурно именно това денонощно занимаване с резервните попречи на *моето* тяло да се съсухри и пречупи.

Но аз правех всички тези неща, говорех им, без да спирам, прегръщах ги, когато виждах, че са нещастни, макар този контакт да не бе от най-приятните ми изживявания. И все пак Ратчет вършеше истинската работа. Той бе настоял именно аз да остана на преден план, изхождайки от предпоставката, че резервните жадуват за човешко общуване. Точно това бе основната ми задача през следващите години: да създавам и дарявам топлина. Но освен това се опитвах да се досетя за нещата, от които имаха нужда, а когато след време най-сетне бяха в състояние да водят елементарен разговор, правех всичко по силите си да помогна на този крехък кълн на разума да се закрепят и да получи независимост. Но без явно дълбокото разбиране на Ратчет за пътищата, по които човешкият мозък може да бъде върнат към живот, аз едва ли щях да бъда способен на нещо повече от малката първа крачка. Той планираше уроците, аз ги провеждах.

След известно време проектът — предполагам, че нашето начинание можеше да се нарече така — набра собствена инерция. Вече зависех все по-малко от съветите на Ратчет. Оставях резервните да гледат телевизия и да слушат музика. Опитвах се да им обясня неща, които Ратчет не би могъл, като например какви закони управляват света навън. Но през цялото време чувствах до себе си Ратчет.

Често се питах откъде бе натрупал Ратчет цялото това познание и така и не успях да стигна до определен извод. Освен един, за който не съм сигурен, че имаше отношение към този въпрос. Питах се дали Ратчет не е повреден.

Измина дълго време преди тази мисъл да ме осени — все пак дроидът беше толкова способен в толкова много неща, че самата идея звучеше нелепо. Но бях започнал да забелязвам някои неща: резки промени в нивото на активността, моменти, когато сякаш застиваше или изпадаше в неутрално състояние, споделените с мен странни теории за единството между съзнателно и подсъзнателно, които така и не успях да проумея. И накрая... кафето.

Всеки ден от престоя ми във Фермата Ратчет правеше кафе, достатъчно да напои двойно повече хора, отколкото бяхме там. При всяко мое влизане в кухнята се озадачавах, после ми ставаше весело, накрая поглеждах с безпокойство огромните кафеварки на готварската печка, всяка от които неизменно биваше подменяна в мига, в който му се стореше, че течността в нея е поизстинала. Нямах ни най-малка

представа дали има друго обяснение, освен това, че машината бе прекарала известно време на стаж в голям хотел като дроид, отговарящ за напитките.

Веднъж го попитах и той просто ми отговори, че така „трябвало“.

Годините минаваха и постепенно промените в резервните се затвърждаваха. Онези, с които бяхме прекарали най-много време — за нас те бяха „главните“, — вече разбираха какво им се говори. Те самите започваха да говорят, макар и след дълъг преходен период, по време на който някои от тях, особено Суедж, използваха странна амалгама от английски и онова, което аз наричах за себе си „тунелен жаргон“. Това представляваше нечленоразделна система от изсумтявания и шепот и аз не съм сигурен дали би могла да се класифицира като някакъв „протоезик“. Най-вероятно ставаше дума за форма на вербално утешаване. Но с времето те все по-често комуникираха на английски и естествено много от тях звучаха крайно досадно почти като мен, защото моите езикови навици бяха единствените, от които можеха да черпят. Оставях ги да гледат телевизия, за да научат повече за света отвън. Знаем, че телевизията не е най-добрият учител, но от друга страна, виждал ли е някой онова, което днес наричат „реален живот“?

Почти никой от другите резервни не възприе нищо, макар че повечето редовно биваха внасяни в клас, а по-младите биваха окуражавани да им дават разни неща. Някои, в това число г-н Ту например, придобиха мъглява представа за форми и думи, така както котката се научава да отваря вратата. Повечето не научиха нищо и пълзяха из фермата през деня, за да се върнат в тунелите за храна и в очакване... на ножа.

Защото това продължаваше да се случва, разбира се. Линеите все така пристигаха. Понякога направо изглеждаше, че хората там вън, в „реалния свят“, изпитват удоволствие да живеят рисковано и безразсъдно, знаейки, че са застраховани. Така че от време на време мъжете идваха, осакатяваха някого и си отиваха. Нанюн загуби левия си крак, ръката си от китката надолу и дълга ивица мускул от предмишницата. Рагалд остана без ляв бъбрек в добавка към известно

количество костен мозък, едната ръка и част от единия дроб. Към взетата ѝ за присаждане кожа от преди моето идване във фермата Суедж добави ивица стомашна мускулатура, ново парче кожа, този път от лицето, а половин година преди края остана и без яйчници. Когато това се случи, Суедж вече беше достатъчно просветена, за да разбере какво е загубила. Дейвид даде два пръста и някои други неща. Като цяло групата се отърва относително леко.

Най-лошото бе, че не се налагаше да бъде така. Щом учените бяха в състояние да клонират цели тела, защо не се опитаха да клонират крайници, когато възникнеше необходимост от това? Разбира се, това би било по-скъпо и не така удобно, а нали цената и удобството са новите богове в мудния ни век на разцвет в науката. И още нещо: започнеха ли да изработват „частите“ по поръчка, реалните хора щяха да чакат по-дълго, преди да са в състояние да държат отново чашката за вино с изящество. А така... резервните части бяха подръка и само чакаха.

Не ми трябваше много време, за да разбера в каква клопка се бях наврял сам. Когато санитарите изведоха за пръв път Нанюн от тунела, едва се съдържах да не се нахвърля върху тях и в последния миг съумях да превърна скока си в преструвка, че се опитвам да помогна — опит, който за щастие остана игнориран. Годишите минаваха, а ситуацията се влошаваше, защото всъщност нищо не можеше да се направи. Буквално нищо. Осмелях ли се да създам проблеми, щяха да ме изхвърлят, без да им мигне окото. „СейфтиНет“ ме притежаваше. Те ми даваха подслон, те ме хранеха, те ми плащаха заплата. Дори моята *ownCard* на практика беше тяхна. Загубех ли работа, това би означавало начало на проблемите, но това бе най-малкото ми безпокойство.

Истината бе, че ако престанех да бъда оператор във Фермата Роноук, някой друг щеше да дойде на мое място. Някой, който нямаше да им помага, който пак щеше да ги затвори в тунелите и щеше да превърне вкуса от свободата, която им бях дарил, в най-горчивия спомен на живота ми. Това щеше да бъде човек, който щеше да заключи тунелите завинаги, но може би щеше да измъкне един следобед насила Суедж, Джени и някои от другите, да ги изнасили и да ги хвърли обратно върху телата на онези вътре. Защото човек никога не знае на какво са способни повредените малки мъжлета, оставени

без контрол. Моралът във висша степен се крепи на това, че си под наблюдение — останеш ли сам, той е склонен да избледнява и да се изпарява без следа. Ратчет знаеше историята на един оператор, който в една дълга, студена и самотна нощ откачил и започнал да играе на руска рулетка с резервните. Дръпнал два пъти спусъка, когато пистолетът бил насочен към главите на двама от тях, но още първия път, когато трябвало да изпробва своя късмет, съдбата решила, че спусъкът трябва да удари на пълно. Говори се, че парче от куршума все още е забито в стената на единия тунел и че когато намерили тялото му, един от резервните дооблизвал останките във вече оглозгания череп.

И аз бях чувал за оплаквания от санитарите, че ръцете на някои резервни били останали без нокти, а пръстите им представлявали разръфани, окървавени чукачетата, че понякога вътрешните им органи били натъртени до степен да бъдат напълно неизползваеми, че по кожата им имало следи от рязания и изгаряния, необясними от гледна точка на официално разрешеното.

Може би трябваше да бъдат наемани специални екипи от професионалисти, които да се грижат както следва за резервните. Клиентите на „СейфтиНет“ несъмнено мислеха, че се постъпва точно така. Но как щеше да се отрази това на печалбата? Хората понякога са склонни да мислят, че когато дадени решения се вземат на основата на финансови съображения, това е своеобразна проява на обективна управленческа мъдрост. Не е така, разбира се. Защото подобна практика оставя вратата широко отворена за възникването на ужасни ситуации, които почти не се различават от умишлените прояви на безчовечност и жестокост.

Не знам, може би щях да се чувствам прекрасно, ако се бях ограничил да върша работата, за която ме бяха наели, а именно да си стоя мирно и да оставя дроидите да се грижат за добитъка. Но аз не го бях сторил и след като започнах другото, бе станало невъзможно да зарежа нещата ей така. Истината бе, че бях загърбвал шанса много пъти през живота си. Но всеки път, когато го направиш, част от теб остава там, отсечена от останалото ти същество. И тази част продължава да съзерцава миналото, гневно го гледа с надежда то така и да си остане, и разбираш, че моментът е безвъзвратно изгубен, едва когато настоящето започва да посивява и избледнява. Около теб се

надига миризма, мека всепроникваща миризма, която именно заради това се изплъзва от вниманието ти. Но другите хора могат да я доловят и точно това обстоятелство ти пречи да разбереш какво всъщност става около теб. Така преставаш да разбираш настоящето. Веднъж и завинаги.

Когато Дейвид загуби пръстите си, аз му помогнах да седне и му обясних защо са му причинили тази мъка. Говорих и усещах аромата на „Джек Даниелс“ в дъха си. В един миг го погледнах и видях в очите му себе си, изкривения си образ, отразен в сълзите. За пръв път от половин година изпитах необходимост от рапт... от каквото и да било, стига да ми помогне да забравя онова, което болката в очите му събуди в душата ми. Аз бях най-близкият заместител на родителя, който му е било писано някога да има, и точно аз трябваше да му обяснявам защо е в реда на нещата някакви хора да идват, когато си пожелаят, и да режат от тялото му! Бях честен, стараех се да говоря спокойно и се опитах да му внуша, че съм на негова страна, но колкото повече говорех, толкова по-ясно си спомнях за моя баща.

През следващите три години в мен се бореха две неща или по-скоро се опитваха да се наместят едно в друго като две заспали котки в обща кошница. Първото бе сдържаното осъзнаване, че съм създал ситуация, чието разрешаване трябва да намеря, както заради резервните, така и заради мен самия.

Второто бе чувството на омраза към Фермите, към онзи, който ги притежаваше, и към всичко, което те олицетворяваха. Знаех, че нещо трябва да се направи, но нито аз, нито Ратчет имахме представа какво може да е то.

Накрая правото на решение ни бе отнето.

На 10 декември от петата година на пристигането ми във Фермата прекарах сутринта в контролната зала. Компания ми правеха няколко от резервните — те говореха, гледаха телевизия, някои дори се опитваха да четат. Други — в различна степен на напредък — бяха пръснати из комплекса, бродейки просто така или придвижвайки се всеки по начина, по който можеше. По обед направих инспекция на района. Дъхът ми образуваше пара пред лицето. Зимата се бе настанила на хълма като студ в стари кости и на фона на бледото небе

щръкналите замръзнали дървета изглеждаха като черни пръчки, забучени върху грапава алуминиева повърхност. Беше ми приятно от време на време да излизам, защото това ми припомняше, че все още съществува и външен свят. Освен това така проверявах — не без надежда — дали няма да падне мъгла или да завали сняг. В няколко подобни случая, когато бях абсолютно сигурен, че никой не може да ни види от пътя, си бях позволил да пусна някои от резервните на разходка из двора.

Следобедът бавно се точеше в уютната топлина на Фермата. Помогнах на Суедж в урока ѝ по четене и показах на Дейвид още няколко упражнения за сила в ръцете. Аз самият правех лицеви опори и коремни преси, стараейки се да поддържам нещо като форма. Продължавах да копнея за рапт всеки божи ден, но от година не бях вземал. Комбинацията от упражнения и работа, съчетани с компанията на Ратчет, ми помагаша да се опазя. Взех душ, налях си кафе от вечно пълните кафеварки в кухнята и седнах с книга в контролната зала.

Оформяше се поредната спокойна вечер във Фермата и аз почти чувствах смисъл в живота си.

Точно в девет часа алармата иззвъня и сърцето ми се сгърчи от студ. „Защо точно днес? — помислих си с гняв, сякаш конкретният ден имаше някакво значение. — Защо просто не ни оставят на мира?“

Главните резервни ми помогнаха да приберем останалите в тунелите, след което изключих алармата, върнах се в контролната зала и зачаках докторите да дойдат.

Дано е някой от другите, молах се в душата си, съзнавайки колко несправедливо е това, и че точно подобно мислене бе довело до създаването на Фермите. Да защитим своите! Майната им на останалите!

Лекарите пристигнаха. Оказа се, че им трябва Джени.

Заведох санитарите във втори тунел, опитвайки се безуспешно да преглътна буцата в гърлото си. Знаех добре, че Джени не е там, но исках да отдалеча неизбежното колкото можех повече. След пет минути пантомима санитарят ме блъсна в стената и насочи пистолета си в корема ми.

— Къде е? — изръмжа той. Зад изненадващия изблик на гняв имаше нещо повече от вродена тъпота и аз започнах да се досещам, че Джени е близък на явно доста важна личност.

Влязохме в първи тунел. Минах покрай Дейвид и Суедж, които стояха на известно разстояние един от друг, обърнати с лице към стената. Санитарят ритна Суедж в бедрото и после се пресегна да я стисне за гърдите. За миг видях врата му пред себе си, наведен в идеалното положение за нанасяне на смъртоносен удар. Не се възползвах. Не можех, колкото и да ми се искаше. Суедж се стегна за момент, после се обърна и го погледна с очи, толкова изпразнени от разум, че санитарят отскочи отвратен. Едва не се усмигнах: Суедж знаеше как да се държи. Беше го разбрала по-добре от Дейвид, който издаваше самоконтрола си, продължавайки упорито да гледа в стената. Бях раздал на главните резервни части от облеклото си и малко по малко те бяха свикнали с тях. Да си облечен не е най-близо до това как ни е създала природата, но за тях то бе белег за принадлежност към света извън синята мъгла.

Накрая разбрах, че нямам избор. Посочих Джени и санитарят внимателно я огледа, преди да я издърпа от тунела. Опипваше я с такова сладострастие, че се зарадвах на необичайната припряност на лекарите тази вечер.

Един от тях ни пресрещна на път за операционната и с жест, издаващ нетърпението му, ни подкани да побързаме. Опитах се да кажа скришом нещо на Джени, когато вратата се затваряше, и после се върнах по коридора със свити юмруци.

Минах покрай Ратчет. Дроидът, както обикновено в такива моменти, чакаше пред залата, в случай че след операцията има специални инструкции. Бяхме свикнали да разменяме по някоя реплика в тези ситуации, повече изразявайки безпомощността си, но онзи ден не си казахме нищо. Никой от двамата ни не беше в настроение.

Върнах се в контролната зала, налях си уиски и зачаках новините — можеха да бъдат само лоши. През тези последни за мен минути във Фермата мозъкът ми обработваше алтернативите, а съзнанието ми рисуваше онези части, които можеха да вземат от Джени, без да я обезобразят до неузнаваемост. Става от пръст, може би. Сухожилие от по-маловажно място. „Само не очите — молах се в душата си, — те са толкова красиви!“

И изведнъж се разнесоха викове и звук от някакъв удар. Секунди по-късно дроидът медик изхвъркна през вратата на операционната в контролната зала и изскочи навън, без да ме погледне. Проследих го

озадачено и инстинктивно се затичах натам. Когато стигнах до завоя, видях Ратчет да се носи на пълен ход по коридора към мен, влачейки Джени, която изглеждаше замаяна и ужасена. Вратата на операционната беше заключена и чух лекарите да блъскат по нея отвътре. Джени се спъна и залитна към мен, така че я подхванах.

— Какво стана? — попитах аз.

— Проговори — обясни ми Ратчет.

Джени страхливо се дръпна от мен. Опитах се да смекча изражението си и дори се усмихнах. Едва ли съм изглеждал много убедително.

— Вината не е нейна — бързо допълни Ратчет. Близначката на Джени била пострадала при пожар и имала поражения на вътрешните органи в добавка към обгарянията от трета степен, обхващащи осемдесет и пет процента от тялото ѝ. Джени нямало да преживее подобна операция. Щели да я използват на един път, да я... одерат и изкормят. Хирурзите набързо обсъдили как да го направят, а Джени, пристегната на масата, ги слушала. Те нито за миг не допусkali, че е в състояние да разбере ако не подробностите, поне същността на онова, което си казвали. Операциите върху резервни никога не се правят под упойка и когато главният хирург се навел над нея, за да ѝ инжектира мускулен парализатор, Джени позволила на две думи да се изплъзнат през устните ѝ:

— Моля — казала тя. — Недейте!

Две къси думи, само дете не трябвало да е в състояние да говори. Ратчет — той подслушвал зад вратата — моментално нахълтал вътре, блъснал хирурга, сграбчил Джени и побягнал.

Също като мен разбирал отлично, че това е краят.

— Джек — проговори неочаквано дроидът и когато се обърнах, видях санитаря да тича към нас с пушка помпа в ръце. Дръпнах Джени и Ратчет в другия коридор. — Какво ще правим?

— Това — отговорих аз, изчаках секунда и излязох точно пред приближаващия се санитар. Той вдигна пушката, а аз го ударих в брадичката и главата му отскочи. Без да се бавя, нанесох втори удар в гърлото, сложих ръце върху раменете му и рязко вдигнах коляно. Носът му се счупи, той изпъшка и започна да се свлича към пода в безсъзнание. Преди да падне съвсем, улучих тила му с мощен ритник, който пречупи врата му.

Обърнах с крак тялото и издърпах пушката от още потрепващите ръце. Пресегнах се, изтеглих пистолета му от кобура и го пъхнах в колана си.

— Погрижи се да не излизат — наредих на Ратчет и за да не стане грешка, посочих вратата на операционната. Дроидът и резервната ме гледаха изумени. Избегнах погледите им и хванах Джени за ръката. „Милият чичо Джек разкрива истинските си умения“ — стрелна се през главата ми. Изпитвах чувство на безнадеждност.

За миг Джени се опита да ми се противопостави, после се отказа и се остави да я влача след себе си. Изтичахме до тунелите, където раздрусках Дейвид и Суедж, колкото да ги накарам да дойдат на себе си, след което ги избутах през контролната зала. Влязох в стаичката, където беше леглото ми, сграбчих дрехите, които ми попаднаха, хвърлих ги на резервните и им изкрещях веднага да се обличат. И докато те навличаха кой каквото докопа, откъм операционната се разнесоха първите изстрели. Явно поне един от хирурзите бе дошъл въоръжен и сега използваше оръжието си, за да разбият заключената врата. Лекарите на „СейфтиНет“ не са от онези любезни хора в бели престилки. Тяхното минало е доста разнообразно и поне някои от тях са бивши Светлооки. Резервните обърнаха глави към пукота. Лицата им бяха преbledнели, очите — широко отворени от пълното неразбиране. Направих им знак да побързат.

Сграбчих пътната си чанта от гардероба, където бе лежала забравена през последните пет години, и нахвърлях в нея дрехи, отдавайки предпочитание на най-дебелите пуловери, които имах. Натъпках две леки сгъваеми палта от изкуствена материя най-отгоре, подпрях за миг пушката на стената, докато си облека якето, и после се върнахме в контролната зала. Дроидът медик влезе, застина за секунди и изчезна обратно в коридора, откъдето бе дошъл. Понечих да го последвам, но в същия миг и Ратчет се появи на вратата.

— Всеки момент ще излязат, но аз не мога да ги убия — каза той простичко. Знаех, че и дроидът медик не би могъл. Така или иначе, те двамата си оставаха служители на компанията. — Върви.

— Ратчет... — започнах аз, без да знам как да продължа. Разбихах само, че той не може да дойде с нас, защото би ни издал — лесно биха могли да го открият по радиото от небето. Може би щях да

му поискам съвет или да му благодаря. Но така и не направих нито едното, нито другото.

— Един от тях има мобилен телефон — каза Ратчет. — Върви, върви, върви! — Повтаряше думата със зловещата монотонност на алармена сирена. Откъм коридора нещо изтрещя. Изтичах при резервните и ги избутах навън: в коридора към операционната затрополяха крачки. За миг спряха — вероятно хората оглеждаха тялото на санитаря, — после с удвоена сила поеха все по-близо към нас — агресивни, целеустремени стъпки.

— В линейката — извиках на Дейвид, който ме гледаше все така глупаво. Знаеше какво е това микробус — беше виждал коли и камиони по телевизията. Виж, как точно се влиза в тях — това бе отделен въпрос, който определено не се разглежда в големи подробности по филмите. Има неща, които са в категорията на общоприетите. Така че той започна да блъска с ръце по една от вратите и безсилието му да се справи постепенно преминаваше в ярост.

Суедж също ме гледаше втренчено, готова да направи нещо, каквото и да било, стига да ѝ кажа, а Джени стоеше настрана и хванала Суедж за едната ръка, плачеше с наведена срещу вятъра глава. Изпълни ме сляпа омраза към самия себе си, че бях допуснал да се почувства виновна за онова, което ни се бе стоварило. В този момент парче от рамката на вратата експлодира в лицето ми.

Аз вярвам в идеята, че в човешкия живот има мигове, които се събират компресирани до максимум един в друг и че не искаме да приемем някои неща за случили се, защото сме в състояние да ги осъзнаем само в каданса на ретроспективното мислене. Не знам, може би именно тези мигове, тези секунди, проблеснали като искри и изпаднали от тъканта на нашия живот, се събират на друго място, за да образуват онова цяло, което остава завинаги отделено от нас. А може би са част от някакъв друг живот. Убиването на санитаря бе обикновен акт на жестокост. Но хирургът беше нещо по-различно — той просто изплува от празнотата, за да се фокусира за част от секундата.

В настъпилата оглушителна тишина бавно се обърнах и го видях как нахлува в контролната зала, как тялото му се уголемява, докато той тича към мен. Лицето му бе като издялано от камък, кожата бе опъната до скъсване върху изпъкналите му скули, в очните му орбити имаше два къса лед, а ръката му здраво стискаше пистолета. Устата му бе

отворена и той явно крещеше нещо, но аз така и не го чух. Ръката ми автоматично вкара куршум в помпата, после също така автоматично стрелях от бедро и камерите в очите ми безстрастно проследиха ефекта, сякаш гледах от съвсем друго място, някъде далеч оттук. Куршумът го улучи право в корема. Изглеждаше като че ли дробовете и вътрешностите му спряха на място, докато останалата част от тялото му продължи скока си към мен.

Времето възобнови нормалния си ход, стовари се върху мен като тежък камион и аз залитнах навън в двора, а Ратчет продължаваше да повтаря безсмислената си подкана. В гласа му имаше нещо повредено и кухо и си помислих, че може би е ударен от куршум.

Дворът бе ярко осветен от прожекторите, монтирани в ъглите на заградения периметър. За по-малко от секунда разбрах къде бе отишъл дроидът медик при странното си бягство преди малко: да среже гумите на линейката. Предполагам, че след като не е знаел дали ще стигнем при нея първи и понеже това по никакъв начин не би могло да навреди на служителите на „СейфтиНет“, той бе направил всичко по силите си да им попречи да ни преследват. Добър ход от негова страна — а може би по-вероятно от страна на Ратчет, — но на този свят далеч не всичко се развива по начина, по който очакваш. И докато гледах безпомощно колата, без да знам какво да направя, зад мен се разнесе някакво изписукване. Обърнах се и видях на прага зъзнеция Рагалд. Нанюн се криеше зад него и се пулеше към бъркотията в залата. И двамата бяха чисто голи.

Едва се сдържах да не им изкрещя да влизат обратно вътре. Не го направих, понеже в този момент погледът ми попадна върху Ратчет. Намръщих се от шума, който Дейвид вдигаше с безсмислената си атака срещу линейката, после хвърлих сака си на Суедж и ѝ наредих да ги облече. След това сграбчих Дейвид за яката, дръпнах го от вратата, по която имаше вдлъбнатини от ударите му, и се затичах към портала. Надявах се Ратчет да удържи доктора далеч от мен поне за няколко минути.

Стрелях по веднъж в ключалката и в двете панти. Метачът се огъна и разцепи, но не съвсем. Двамата с Дейвид се захванахме да ритаме вратата и изведнъж зад гърба ни се разнесе ръмжене. Извърнах се с пушката в ръце и несъзнателно оголени зъби и само по чудо не

пръснах г-н Ту на парчета. Когато видях, че е донесъл и нечие половин тяло, затворих очи и едва не натиснах спусъка съзнателно.

Суедж извади палто и две якета за новите попълнения към веселата ни дружина и нагласи половинката резервен във вече празния сак. Онова, което щеше да бъде достатъчно, за да опази четирима от студа, сега бе разпределено от тънко по тънко върху шестима и половина.

Вратата най-сетне се предаде, доубедена да го стори с още един куршум, аз извиках на резервните и те влудяващо бавно се затътриха към портала. Когато стигнаха до оградата, дружно спряха и надникнаха през зейналата дупка като котило новородени. За тях това бе прозорец към външния свят и те нямаха и грам представа какво да правят с откритите им се широки възможности.

Час по-късно бяхме на влак на „СайбТрак“ и пътувахме през покрайнините на Роноук към планината. „СайбТрак“ не би била първия ми избор при бягство. Като се замисля, нито вторият или дори третият. Аз не съм много по-различен от другите: когато някой ме преследва и бягам, естествено бих желал да се махна колкото се може по-бързо. Но да вземеш „СайбТрак“ в този случай, е като да се запишеш за участие в автомобилно рали с тротинетка. Защото тази транспортна компания по правило се занимава с превоз на трайни товари из пущинаците на провинцията. Без никакво съмнение аз лично бих се придвижил по-бързо, ако подтичвах. Но само няколко минути след като напуснахме комплекса разбрах, че имам друг приоритет пред скоростта: да заведа резервните някъде, където да мога да ги подслоня и да са ми под око — но скрити от очите на другите.

Те се стараеха, особено Суедж и Дейвид. Много добре помнех как седяха будни нощем и мечтаеха на глас за деня, когато щяха да излязат от другата страна на проклетата ограда. Бях долавял откъслечни фрази от тези им разговори, докато сам дремех над книгата в другия край на контролната зала. Не им бях пречил да си говорят, макар да знаех — мислех си, че съм знаел — колко неосъществимо е всичко това. Спасение от болката, безопасно убежище... Всеки има нужда от своята религия, от идеал, към който да се стреми.

В момента, в който ги бях извел навън, те се бяха стъписали. Шокът се бе оказал прекалено силен. Много, много по-силен, отколкото бях предполагал. Така че повечето бяха изпаднали в състояние подобно на ступор и мъчително бавно бяха започнали да осмислят новите неща едно по едно. А понеже тези нови неща бяха започнали с черната почва под краката им, простираща се до хоризонта във всички посоки, аз се досещах, че процесът ще им отнеме доста време. Единствен Рагалд правеше изключение: посрещаше всичко със сляпа и тревожна радост, която сякаш дърпаше крайниците му в различни посоки и заплашваше да го разкъса на парчета. Г-н Ту бе изпаднал в своеобразна медитация, която при него се изразяваше в това, че докато изкачвахме хълма, се въртеше в кръг и невнятно изговаряше думата „шпатула“ през равни интервали. Джени се бе изтеглила встрани и се стараеше да бъде колкото може незабележима.

Накрая успях да ги накарам да вървим, но това беше като да се грижиш за група деца при обиколка във фабрика за играчки. Всяка стъпка беше магическо изживяване.

На трийсет крачки нагоре по склона имаше Т-образно кръстовище. Не можех да си спомня накъде отиваха двете отклонения, така че неуверено погледнах първо в едната, после в другата посока. Реших, че единият път обикаля хълма и вероятно после се спуска към града, а другият ми се стори, че води към южния край на магистралата, отиваща към Блу Ридж. Ние не искахме да отиваме в Роноук — по дяволите, кой би пожелал такова нещо? — така че тръгнахме надясно.

Беше невъзможно. Наложих се да изкрещя, за да привлека вниманието на Дейвид и Суедж, но това бе всичко. Г-н Ту изглеждаше абсолютно неспособен да върви по права линия и вместо това обикаляше по окръжност с голям радиус, подобно на неспокойна котка. Нанюн продължаваше да се опитва да се скрие зад гърба на Рагалд и всеки път, когато той се извъръщаше, за да огледа подробно нещо ново, тя се шмугваше зад него. Не след дълго двамата се отделиха от основната група. За себе си мога да кажа само, че със сигурност бих се придвижвал по-успешно, ако ходех заднишком на ръце. Беше тъмно като в рог, а температурата падаше като камък. Разкъсвах се между паниката и безумното спокойствие. Двете

усещания взаимно се подхранваха, сливаха се и се смесваха в много по-осезаемата сплав на бързо надигащ се ужас.

В един момент пред нас се появиха жълтите очи на два Фара и аз сбутах резервните в канавката край пътя. Когато колата ни подмина, разбрах, че с вървене доникъде няма да стигнем.

Изминахме към половин миля по леко издигащата се магистрала и стигнахме до някакви дървета. Събрах не без усилие резервните в група, вкарах ги сред дърветата и успях да им внуша да си държат шибаните усти затворени поне за малко. Казах им, че е както когато са в тунелите и лекарите идват, само че много по-сериозно.

След това ги оставих. Когато се обърнах да проверя дали съм се отдалечил достатъчно, видях, че Рагалд ме е последвал. Върнах го при групата под надзора на Суедж и пак тръгнах. Знаех, че поне засега не ги грози никаква опасност... докато не се появиха копоите на „СейфтиНет“ с кучетата. Притиснал пистолета до гърдите си, болезнено съзнавайки, че са ми останали малко патрони, изтичах да видя какво мога да намеря.

Бях прекалено възбуден, за да почувствам онова, което изпитах на другия ден в депото на „СайбТрак“ — делириума на радостта от връщането ми в света. Вместо това се съсредоточих върху задачата да остана невидим и да опитам да измисля как да напуснем този район. Фактът, че пътят още не бе задръстен с коли на службата за сигурност на „СейфтиНет“ или на полицията в Роноук, ми изглеждаше невероятен. При всички положения разполагахме с много малко време за измъкване.

След десетина минути случайно се натъкнах на релсите на „СайбТрак“ и се върнах при групата. Те вече бяха успели да се ужасят до степен едва да могат да вървят, но с много усилия успях да ги заведа до релсите. Изчакахме и не след дълго се зададе влак. Пътуваше достатъчно бавно, така че можех да тичам и да помагам на всеки от резервните да се качи в натоварения с компютърни компоненти вагон.

Накрая и аз скочих, дръпнах плъзгащата се врата и така напуснахме Фермата веднъж и завинаги.

Хауи седеше все така загледан в ръцете си, както бе седял в продължение на почти цялата втора част от разказа ми. Погледите ни

рядко се срещаха, а устата ми сякаш живееше отделен от мен живот. За пръв път от пет години разговарях с някой, който не бе нито дроид, нито резервен. Макар и да разказвах историята на една катастрофа, чувствах се добре. Едва в самия ѝ край осъзнах, че всичко това е истина и че на този свят има хора, които искат да ме накажат за случилото се.

Доразказах на Хауи и малкото останало: как бяхме слезли в едно депо на „СайбТрак“ тази сутрин, как Рагалд бе разрязан на две от два дроида на охраната, маскирали се като забравена навън, затрупана от сняг количка. После станах, разкърших си костите и си извадих поредната бира от хладилника.

Когато пак седнах до масата, Хауи най-сетне вдигна поглед и ме погледна. И бавно започна да клати глава.

ГЛАВА 5

Събудих се, отърсвайки се от сънища, едновременно объркани и изпълнени със съжаление. Отворих очи, премигнах колко пъти и установих, че лежа напълно схванат на пода, с глава върху свито на топка палто. За миг се изплаших както става, когато се събудиш на място, в което нямаш спомен да си идвал, място, което даже не можеш да разбереш, и всичко, което усещаш, е тягостната увереност, че нещо се е издънило непоправимо, а ти даже не си спомняш какво е то.

И изведнъж се сетих къде се намирам — бях на пода в склада на Хауи — и пред очите ми затанцуваха фрагменти от сънищата. Пламнали дървета — с лица като на живи същества, и подхвърляни от вятъра почернели листа. А после и истинските лица — лица, изкривени от страх, с набучени върху тях млечнобели очи, помътнели от пердето на ужаса. Миризма като най-лошата в тунелите, но напомняща за смъртта, остра гадна воня, нямаща нищо общо с понятието за здраво тяло и имаща всичко общо с мисълта за последното окончателно разлагане. Ято побъркани, весело оранжеви изчезващи птици.

Затворих очи и ги натиснах с юмруци, превръщайки пламъците в извиващи се и подскачащи геометрични шарки. После свалих ръце и те изчезнаха. Надигнах се, седнах, извадих цигара и се огледах.

Суедж още спеше. След като двамата с Хауи бяхме свършили, аз я бях внесъл на ръце и я бях положил върху чувалите, които ми се бяха сторили най-меки. Спомних се, че се бе събудила и че бяхме поговорили най-вече за Дейвид и къде би могъл да се намира. С нея се чувствах по-различно: тя сякаш бе единственият човек на света сега. След годините, прекарани с нея и в компанията на резервните, бях започнал да ставам саможив. Може би вината не бе моя. Може би това беше неизбежна последица от идването ми тук, както и на все по-силното ми желание да взема рапт. Ратчет веднъж ми каза, че човек си спомня най-добре неща, като се озове в ситуацията, в която ги е научил първия път. Да се върна в Ню Ричмънд и да се опитам да си спомня

как да се държа бе като да балансирам меч на брадичката си, докато съм се надрусал до козирката.

Снощи бях лежал на пода и си бях мислил за рапт часове наред. Мислех си как най-лошите пристрастявания се прихващат най-лесно. Например алкохолът. Ето го — в магазини, барове и домове. Подръка. Навсякъде около нас. Можеш да го видиш, да го докоснеш, да се удавиш в него. Е, хората не държат рапт в барчетата си, но не е много трудно да се намери, ако знаеш къде да го потърсиш, а аз знаех.

Чувах шума от веселбата в бара. Проверих часовника си. Седем сутринта. Първа смяна. Загледах се в извиващия се нагоре дим от цигарата ми и се запитах как да постъпя. Почти всяка част от тялото ми знаеше, че не бива да съм тук, че трябва да последвам съвета на Хауи и да се махна, където ми видят очите. Не бях имал правото да забърквам резервните във всичко това, да ги вода в град, който не познават, и да ги изправям пред проблеми, които не разбират. Ето че сега градът ги беше отвлякъл и поне към три през нощта все още не се знаеше къде биха могли да бъдат.

Струваше ми се все по-малко вероятно всичко това да е дело на „СейфтиНет“. Преди да заспя бях разпитал Суедж много подробно какво точно се е случило в апартамента на Мал. Имаше нещо в начина, по който тя ми разказваше, което ме караше да мисля, че те не бяха търсили резервните. Особено интригуващ бе фактът, че бяха претърсвали апартамента, преди да си тръгнат. Аз не съм от най-дребните — нямаше как да не ме забележат, ако бях някъде там, още повече че със сигурност щях да стрелям. И последният щрих: защо бяха оставили само един да ме довърши, а не двама или повече?

Беше ли това някаква банда, нагърбила се да изпълни договора, за който ме бе предупредил Хауи, банда, възползвала се от случайното присъствие на резервните и отвлякла ги като законна плячка? Защото всичките, освен може би половинката резервен, можеха доста лесно да бъдат продадени с някаква цел. А за Джени можеха да се вземат съвсем прилични пари.

Трябваше да разбере истината. Ако това бе работа на „СейфтиНет“, можеше да се приеме, че повече няма какво да се направи. Ако не, тогава може би все още не бе късно да върна резервните, преди да им се е случило нещо.

Но първо трябваше да погребва Мал. Нямах да го оставя да гние в апартамента си.

Станах тихо, използвах мъжката тоалетна, за да се избърсна, и седнах за кратко на бара с чаша кафе с мляко в ръка. Знаех, че има само два въпроса, на които си струва да търся отговорите: кои са убийците и къде са отишли? И все пак имах чувството, че нещо ми се губи. Изпитвах усещането, че знам правилата, но не ми е известна самата игра, а може би беше обратното.

Информационният монитор ми отвличаше вниманието, засипвайки ме с текущите фактоиди. Бяха намерили поредната мъртва жена, този път на 104-ти етаж. Историята бе малко по-дълга от вчерашната, несъмнено защото жертвата живееше от правилната страна на хоризонталната разделителна линия. И на нейното лице бяха нанесени „неуточнени поражения“.

Смръщих вежди... Две убийства с един и същи *modus operandi*, на различни етажи в два последователни дни? „Неуточнените поражения“ определено намирисваха на опит от страна на полицията да задържи някои факти в тайна, за да ги използва за отсяване на истинските свидетели от търсачите на евтина популярност. За миг мозъкът ми прещрака на старата вълна, явно разбуден от очевидната загадка.

След това си казах, че това повече изобщо не ми е работа.

Останалата част от бюлетина беше за запълване на информационния блок. Нови постижения в сферата на технологиите, последният статистически анализ за не знам какво си... Открили трупа на някакъв предполагаем мафиотски бос, а някой установил, че Еверест не е най-високият връх на Земята.

— Кифла?

— Не — отговорих аз. Обърнах се и видях до мен Хауи, доволно дъвчещ нещо.

— Хубаво ще е да хапнеш нещо — посъветва ме той. — Това е добро начало на деня.

— От което мозъкът ти хваща тумор — пресякох го аз. — Чел съм го някъде. Мразя да закузвам.

Хауи седна до мен и отпи глътка от кафето ми. Подъвка още няколко минути, гледайки новините. После обърна кръгло си лице към мен.

— Знам, че започвам досадно да се повтарям — уведоми ме той, — но онова, което си намислил, не е добра идея.

— И какво съм намислил?

Хауи насочи кифлата срещу мен.

— Трябва да погребеш Мал, ако си решил да го правиш. След това намери някакъв превоз, а аз ще накарам Поли да ти докара Суедж, където и да си. По обяд може да си вече в планината, а утре — един бог знае къде. Ето, *това* според мен трябва да направиш. Честно ще ти кажа, Джек — ти не си онова, което беше. Казвам ти го като комплимент. Като те погледна, в главата ми не минава онази мисъл: „Боже, какъв психар!“ Вече си го вкарал на онези, които притежават Фермата. Да усложняваш нещата с посещение при нашия общ, обожаваш спагетите познат, не е гениално като замисъл.

— Кое те кара да смяташ, че бих направил това?

— Издава те главата ти. Тя буквално започва да свети, когато ти хрумне нещо тъпо. А онова, за което говорим, определено би било възможно най-тъпото.

— Даа — проточих аз, — Би било, казваш?

Стигнах пред вратата на Мал и се поколебах за момент. Бях виждал много лоши неща да се случват на приятелите ми — е, признавам, обикновено след рапт — но нито един от тях не ме бе напускал с такава окончателност като Мал. Понякога ги усещах до себе си, без да мога да ги видя, но достатъчно близко, сякаш само да обърна глава и ще ги зърна за миг — ярки, осветени откъм гърба и безтелесни.

От друга страна, не направех ли това сега, никога вече нямаше да имам този шанс. Отключих вратата и я отворих. Апартаментът беше вече студен, макар да не бе минало чак толкова много време. Нямах нищо против — така миризмата нямаше да е тежка.

Но нямаше никаква миризма. С известно облекчение влязох и затворих вратата. И по средата на стаята спрях.

Тялото на Мал го нямаше.

Стоях глупаво облещен, въртях глава насам-натам и се опитвах да видя нещата по различен начин. Не можех. Тялото му просто го нямаше. Огледът отблизо ми разкри, че подът е чист, без следи от кръв,

частици раздробена кост или парченца мозък — неща, които бях видял точно тук снощи.

Проверих тоалетната, спалнята на Мал, шкафовете. Те бяха натъпкани до отказ с боклуците, които Мал обожаваше да събира. Но всичко останало бе празно.

Тялото на Мал бе отнесено от някой, който бе отключил и след това отново заключил външната врата.

Единственият човек, който би могъл да знае за това, бе някой свързан с убиеца — чието тяло впрочем също не бях видял на влизане.

Без да заключвам апартамента на Мал, изтичах до долния етаж и почуках на вратата, иззад която по изключение не боботеше музика. След малко тя се отвори. На прага застана плъшокът и ядно ме изгледа.

— Какво искаш? — Беше страшно неспокоен.

— Виждал ли си някой да се качва горе през последните двайсет и четири часа?

— Не. Бях зает да изчуквам майка ти — каза той и блъсна вратата в лицето ми. Вмъкнах крак в пролуката. Сигурно би трябвало да ме заболи, но бях прекалено възбуден, за да усетя. Главата на плъшока отново се подаде. — Бягай отгук, преди да е станало страшно, човече — посъветва ме той с изкривено от паника лице.

— Вече стана — осведомих го аз, ритнах вратата и я захих в носа му. Той залитна в антрето и падна непохватно, удряйки си главата. Направих две крачки в апартамента му — миришеше отвратително. Отвори се друга врата и на прага ѝ се показа приятелят му, позна ме и се въртна обратно. Последвах го и се озовах в стая, а срещу главата ми беше насочен пистолет.

Край маса в ъгъла седеше грамаден чернокож мъж с обръсната глава и очи, чието бяло сякаш светеше в тъмнината. По цялата обиколка на скалпа му бяха татуирани примигващи в полумрака сини течнокристални индикатори. Чертите му бяха брутални, а кожата му изглеждаше мазна. Той безстрастно ме наблюдаваше. Пред него имаше пръснати наркотици, разпределени в купчинки с различни размери. Бях прекъснал сделка — нищо чудно, че хората изглеждаха така напрегнати. Стоях, без да помръдвам. Струваше ми се, че това е единствено правилното поведение.

След малко мъжата свали насочения пистолет. Задържа погледа си върху мен още малко, като леко помръдваше глава, сякаш за да ме

разгледа под различен ъгъл на светлината. Нещо в него ми се строи много странно, но някак не можех да определя какво е.

Плъшокът се появи залитайки откъм антрето и започна да цвърчи, жаден за кръвта ми.

— Кажи адиос на мозъка си, нещастник — изсъска той и завря в тила ми дулото на пистолета си.

— Не мисля, че се налага — проговори с благ тон грамадата. — Поне докато не разберам какво иска.

— Искам само да знам дали някой е виждал някого да се качва на горния етаж след снощи — обясних аз, като се стараех да не се заглеждам в просветващата глава на мъжа. Струваше ми се, че долавям леко прещракване като онова, което съпровожда превключването на мигачите в кола.

— Е? — въпросително изрече мъжът, повдигайки вежди към другите двама. Гневни по различен начин, но с явна откровеност те отрекоха да знаят каквото и да било по този въпрос. Мъжата отново ме удостои с поглед и се осведоми: — Това има ли нещо общо с убития в коридора?

— Да — отговорих му аз. — А кой, по дяволите, си ти?

— Никой — уклончиво каза той. — Тук съм случайно по повод една малка сделка с моите нови приятели. И аз не съм виждал никого и не познавам онази торба кокали, която намерих размазана на пода. Ако търсиш *него*, можеш да намериш тялото му в кофата за боклук при изхода на ресторанта на Манди.

— Ти ли го премести?

— Че кой друг? Започваше да мирише.

— Окей — примирих се аз и тръгнах заднишком към вратата.

— Е *сега* вече ще му пръсна тиквата — информира плъшокът, но едрият мъж съжалително изцъка с език.

— Не, няма да го направиш — набий най-сетне това в главата си. Дребосъкът пхна пистолета си в колана и разкърши рамене.

— Добре, тогава аз и Марти можем да го скапем от бой, окей? — Той погледна за разрешение към негъра, а аз започнах да се питам каква ли е йерархията тук.

Марти не изглеждаше въодушевен от перспективата и явно изпита облекчение, когато големият мъж поклати глава:

— Можеш да опиташ, само че пичът е Светлоок, а доколкото знам от опит, тези хора си падат малко луди.

Той ми намигна и съсредоточи вниманието си върху задачата с разпределянето на дозите наркотик. Плъшокът позеленя. Марти бе отстъпил крачка, а когато се обърнах към него, отстъпи още една. Минах между тях и излязох от апартамента.

Върнах се в жилището на Мал и се замислих какво да предприема. После забелязах нещо и бавно се приближих до онова място на стената, където Мал държеше окачени снимките. Дръпнах завесата и подозренията ми се потвърдиха.

Малката изложба беше изчезнала. Дъската все още си висеше, покрита с дупчиците в местата, където беше забождал снимките, но и тях, и бележките до тях, ги нямаше. Пуснах завесата.

Кой ли бе направил това? Едва ли беше Мал. Той просто не бе имал време за такова нещо, преди да го убият. А и защо да го прави? Беше полицаи. Такава му беше работата. Имаше право да окачва на стените си каквото пожелае. Тогава кой?

Онзи, който бе почистил.

А може би се бе случило по-рано? Когато намерих Мал убит, последната ми мисъл би била да проверявам дали дъската със снимките си е все още на стената. Дали Суедж бе чула някой да къса набодените върху дъската неща?

Кое то и от двете да бе, възникваха следните въпроси: първо, защо да се премахват следите от онова, върху което Мал бе работил, и второ, имаше ли това нещо общо с мен?

Знаех отговора на втория въпрос: нищо!

Но в такъв случай убийците не бяха дошли за мен. Може би точно Мал е бил набелязаната от тях жертва.

Запалих цигара и останах загледан през прозореца, докато не я изпуших. Трябва да съм мислил, макар че по-скоро ми изглеждаше като гонене на мухи от парче месо. След това заключих вратата, за да не бъда случайно обезпокоен, и претърсих апартамента на Мал. Не целия, разбира се — само шкафовете биха ми отнели месеци. Интересувах се местата, където един полицаи би скрил нещо.

Не намерих нищо, даже компютъра му. Погледнах нагоре и видях леко отместената плоскост в тавана — входът към мястото, където Мал се бе опитал да скрие резервните, преди да отвори вратата на убиеца. Скривалището, което хората, които го бяха премахнали, не бяха успели да открият.

Стъпих на един стол и отместих панела. Изтеглих се на мускули в тъмнината и поседнах за миг, провесил крака в стаята под мен. Не виждах нищо, но знаех, че правя каквото трябва. Мал беше потаен мръсник — когато играеше покер, винаги държеше картите залепени до гърдите си. Станах и тръгнах като зомби, лутайки се в тъмнината, разперил ръце в търсене на ключ за осветлението. Накрая го намерих — едно шнурче. Дръпнах го и една гола крушка светна и хвърли сенки из целия таван.

Беше изненадващо подредено — съвсем не в стила на Мал. До едната стена имаше грижливо подредени кашони — доклади от аутопсии и други документи, копия на разпечатки от полицейски файлове. Очевидно незаконно притежавани, но пък Мал би поел подобен риск само ако бе надушил нещо. От другата страна имаше малко бюро и на него бе компютърът. Чекмеджетата бяха празни. Всичко бе чисто и лъскаво, сякаш Мал бе подредил нещата съвсем наскоро. Компютърът му беше старият, с познатата ми приставка за връзка с мрежата Матрикс, включена отзад. До него лежеше скенер със собствено запомнящо устройство — „диджипик“.

На стената над бюрото бяха закачени фотографии. Сред тях три мъртви жени: фотоувеличенията показваха, че са без очи.

Неуточнени поражения на лицето.

Отпуснах се тежко на стола пред бюрото и установих, че неволно преглъщам. Насилих се да се концентрирам върху снимките само на трите жени и на нищо друго.

Три убийства, плюс още едно в ранните часове на днешния ден, за което той бе прекалено мъртъв, за да научи. И може би... направих справка с листчетата, забодени под снимките. Не, не е знаел и за вчерашното — бил е прекалено зает с мен и резервните. Пет убийства за десет дни — до едно с един и същи почерк.

Спомних си думите му — че иска да сподели с мен нещо.

Изтеглих сменяемия твърд диск от компютъра му, помислих и сложих в джоба си при него и диджипика. Спуснах се обратно в

стаята, запечатах отново входа към скривалището, излязох и тръгнах към ресторанта на Манди.

Заведението на Хауи беше почти празно.

Явно притежавах някакъв талант да пристигам между смените, да намирам пролуки и да минавам през тях. Тръгнах към задната част, но ме спря глас откъм офиса на Хауи.

— Хубав ли е?

— Кой да е хубав? — попитах аз и се обърнах към Хауи. Стоеше прав до бюрото си с няколко фактури в ръка.

— Камионът, който си купил. Онзи, който излезе да купиш. Приятен ли е цветът му? Удобна ли е кабината му? Провери ли да няма петна от ръжда и дали нещо не хлопа?

— Още не съм го купил.

— Знам, че не си, Джек — въздъхна Хауи.

Влязох в офиса му и заставах пред него.

— Ходил ли си днес при Мал?

— Разбира се, че не съм. Сещам се за Портала само когато започвам да умирам от глад. Излизам дотам единствено ако се наложи да прибирам пари от опърничави клиенти.

— Тялото на Мал е изчезнало.

— Я повтори — каза той след къса пауза.

— Дори подът беше почистен. Сякаш нищо никога не се е случвало. — Не споменах за липсващите снимки.

Хауи сви рамене.

— Значи някой го е погребал от милосърдие и е подредил, за да свърши доброто дело докрай.

— Когато вчера тръгнахме, аз заключих. Днес също беше заключено.

Хауи погледна фактурите в ръката си.

— И какво искаш да ми кажеш с това?

— Искам да те попитам можем ли да останем още една нощ.

— Чудя се дали четем една и съща страница, Джек. Някой много организиран и както разбирам доста прибран се опитва да те убие, а ти държиш сам да се навреш в ръцете му.

— Ще ми трябва и компютърът ти за известно време.

— За да изчислиш колко гориво ти е необходимо, за да се махнеш колкото може по-далеч оттук?

— Включи си блока за разпознаване на реч, Хауи. Знаеш, че ще остана.

Той въздъхна и ми посочи с палец бюрото зад гърба си.

— Обслужи се сам. После ела в бара да изпиеш една бира. Изглеждаш ми като човек, който има нужда от това.

Хауи излезе, а аз извадих сменяемия твърд диск от компютъра му и сложих този на Мал. Свързах диджипака към серийния порт и включих захранването.

— Паролата? — невъзмутимо се осведоми компютърът.

— Моля? — обърках се аз. Знаех много добре какво означава въпросът. Просто бях изненадан да чуя *собствения* си глас от тонколонките.

— Паролата, дрисльо.

— Не я знам — признах с неудоволствие.

— Тогава опитай да се досетиш. Не мога да ти предложа нищо по-добро от това.

— Самой — казах наслуки първото, което ми дойде наум, и не без известна ирония.

— Правилно — отвърна машината и активира процедурата за начално установяване.

Поклатих глава съжалително.

— О, Мал! — Хич го нямаше в мерките за сигурност.

— Можеш да престанеш да се поздравяваш, умнико — отсече машината. — „Самой“ не е паролата. Истинската парола е трийсетсимволна комбинация от букви и цифри, която ще завърже езика ти на възел, ако събереш кураж да я произнесеш.

— Тогава защо ме допусна? И какъв всъщност ти е шибаният проблем?

— Мал се бе подsigурил. Беше предвидил, че онзи, който ще се сети за името на втората най-добра японска туршия, може да бъдеш само ти. Аз, от своя страна, бях сравнил спектъра на гласа ти със заложения в мен още преди да произнесеш тази дума. Просто се опитвах да те ядосам. И ако искаш много да знаеш, ти имаш проблем, нещастнико!

— Я чакай малко! — изръмжах аз. — Искаш да се бием ли?

— Така ли реши? Аз срещу теб с клещи в ръката?
— Има ли други профили^[1] на диска?
— Може би.
— Има или няма?
— Защо? Не харесваш звука на своя глас ли?
— Не в гласа е проблемът.
— Мал специално подготви този профил. Похвали се, че звучал по-истински и от теб самия.
— На мен лично ми е омръзнал. Дай нещо друго.
— Или?
— Или ще заредя от друг диск и ще се разходя по теб с поялник.
— Корав пич. Добре, има още два. „Гадняр“ или „Маце“?
— Гадняра — избрах аз.
— Не става. Мал му изтри звуковите файлове, за да направи място за твоите.
— Мацето, моля.
— Ще съжаляваш — предупреди ме машината.
— Ти да не си разговарял скоро с фризерите? — попитах го аз, но сигурно не ме разбра. Курсорът на екрана смени формата си с друга, показваща, че започва процес, който може да отнеме по-дълго време — приличаше ми на жена, която се приготвя да излиза, но картинката бе прекалено малка, за да съм сигурен в подробностите. След това графичният интерфейс се смени: триизмерно изображение на полупразна стая с анимирани агенти, чакащи по краищата на екрана да бъдат извикани. В дъното на стаята се виждаха четири врати, които явно трябваше да изобразяват входове към каналите на Матрикс. Единият бе постоянно присвоен на полицейската подмрежа. Другите бяха с общо предназначение. Бях доволен да видя, че Мал не е залитнал към виртуалната реалност. Чувствах се много глупаво с шлем на главата и ръкавици на ръцете.
— О-о, здравей — изрече апатичен женски глас. — Ти ли си?
— Здравсти — машинално отговорих аз леко озадачен. От профил с име „Маце“ човек би могъл да очаква бликаща жизненост. — Първо искам да проверя дали мога да се включа към подмрежата.
— Чудесно. Щом ти искаш това, аз съм щастлива.
— Добре ли си?
Машината горчиво се засмя.

— О, да, Джек. Чувствам се прекрасно. Как иначе? Хайде да свършваме с това по-бързо.

— Какво има? — настоях аз. Вече се двоумях дали да използвам диска на Мал, или да предпочета ръчно сметало.

— „Какво има“? — кипна гласът. — Какво да има? Възможно ли е да има нещо? Захвърляш ме, изоставяш ме като някаква курва, която можеш да качиш в колата си и после да изриташ... и ме питаш какво не е наред, така ли?

— Ама... — запънах се аз, — това май не е Мацето.

— Не е — отговори ми тя през сълзи. — Точно в това е проблемът — не е! Само че ти искаш нея: жена с големи цици и хубава коса, готова да те изчука, когато ти се прииска, и съгласна да се отрече от идеята за собствен живот. Да се откаже от своите идеи, от своите мечти, от *нуждите* си дори.

— Боже Господи! — изкрециях аз.

— Не ми повишавай тон — изхленчи машината. — Знаеш, че това ме плаши. Всичко ще направя, само не ми викай!

Бавно преброих до пет.

— Другият профил, моля.

— Не ме напускай! Аз още те обичам, Джек. Моля те, не си отивай... Съгласна съм да се върна при теб. Знаеш, че щях да се съглася.

— Начално зареждане!

— Значи това е краят, така ли? Това ли искаш?

— Да, дявол да го вземе!

— Машината подсмръкна.

— Сбогом, Джек. Поздрави майка си от мен. Ние с нея така добре се разбираме... — След това гласът изви: — О, моля те, прегърни ме...

Натиснах бутона и ръчно задействах процедурата за начално установяване. Гласът спря по средата на нещо, напомнящо хълцане, а аз вбесен изчаках да се появи другият.

— Казах ти — самодоволно се обади той.

— Това не беше никакво шибано „Маце“ — все още кипейки вътрешно, се оплаках аз.

— Така е. Това бе първоначалната идея, но в един момент на Мал му писна и така този профил се изроди в „Бившата приятелка“. Радвай

се, че не се превърна в „Бившия приятел“ — онзи, който кисне в кола пред дома ти до среднощ, краде ти пощата и после те изпреварва навсякъде. Нямах избор, брат ми, вързан си с мен, докато Мал не оправи нещата.

— Мал е мъртъв — осведомих го аз.

Настъпи тишина.

— Мъртъв? — повтори машината.

— Да. Някой го е пречукал.

— Защо?... Защо ще прави някой такова нещо?

— Точно това се опитвам да разбера. Ще ми помогнеш ли, или ще продължим да си лазим по нервите?

— Ще ти помогна. Господи... Какъв удар!

— Да. Сега искам да разбера дали полицията знае за Мал, защото ако е така, аз не мога да използвам информационната им мрежа.

— Не разбирам.

— Има смисъл да се регистрирам като Мал, защото така мога да се представя вместо него и да използвам допускателен материал. Но ако го направя, а те знаят, че той вече е мъртъв, може много бързо да ни се стъжни. — Все още се чувствах непривично да разговарям с някой, който звучи точно като мен. Беше прекалено близо до това да говоря сам със себе си... с всичките му последици. — Поне на мен, разбира се. Ти ще си останеш на сигурно място вътре в компютъра.

— А не мога ли само да проверя списъка на мъртвите?

— Не. Ако полицаите са научили за Мал, първата им мисъл ще бъде, че някой го е похарчил заради неуредени сметки. Така че те ще прикрият случилото се, поне докато не разберат каква е историята.

— Ясно. Добре, какво ще кажеш за тази идея: разбивам заявката за включване към мрежата на десет пакета и ги изпращам поотделно през десет анонимни сървъра^[2]? Междувременно изпращам агент да наблюдава активността на сървъра за регистрация при пристигането на пакетите. Подушим ли нещо нередно, спираме отгук изпращането на останалите пакети.

— Звучи ми добре — казах аз, питайки се какви ми ги разправя.

— Не съм и подозирал, че Мал е бил хакер.

— Не беше. Но не може ли една машина да си има хоби?

— Направи го.

Един от дремещите на екрана агенти се разпадна на десет парченца и се изстреля през отворите на десетте стилизирани тръбопровода, появили се в края на екрана. Едновременно с това в работното поле започна да се материализира триизмерен миниатюрен образ на главната магистрала на Матрикс. Пакетите, представяни чрез малки точки, се носеха по обиколни пътища към информационната подсистема на полицията, а през това време друг от наличните агенти мина през една от четирите врати и се отправи директно към сървъра за регистрация на потребителите, демонстративно стъпвайки на пръсти, сякаш се опитваше да не вдига шум. При нормални обстоятелства всичко това щеше да стане моментално, но избраният метод съзнателно целеше да разтегне процедурата до няколко минути. Докато чакахме, компютърът отдели част от ресурсите си за разговор с мен.

— Знаеш ли, ти му липсваше — каза той, изненадвайки ме за пореден път. — Точно по тази причина той копира гласа ти от файлове в мрежата и създаде този профил. Не можеше да се примири, че партньора му го няма, за да се заяжда с него.

— И на мен ми липсваше — отговорих аз. И наистина си беше така, винаги когато се сетех за него. Но през по-голямата част от времето, което прекарах във Фермата, аз съзнателно затварях мозъка си за всякакви спомени. Нямах друг избор. Но трябваше да му се обадя, за да му съобщя, че съм добре. Мал и аз бяхме приятели от дълго, от много, много дълго — още отпреди да станем партньори в полицията на Ню Ричмънд. Приятелството ни датираше от времето, когато бяхме Светлооки. Но не му се обадох, защото... общо взето, по същата причина, поради която не бях направил и други неща, дреболии, които може би биха могли да направят живота на някои хора по-добър. Осъзнавам това винаги със закъснение, може би защото все мисля за нещо друго.

След дълга пауза машината каза:

— А какво ще направиш, когато откриеш кой го е убил?

— Ще убия тези хора — простиичко отговорих аз. И наистина щях да го сторя, веднага щом разбех какво се е случило с резервните.

Върху изображението на Матрикс замигаха две точки, след малко и трета.

— Агентът съобщава, че първите три пакета са минали без проблем — уведоми ме компютърът. Пред погледа ми пристигнаха още няколко пакета. — Вече са седем. Ключовата последователност се завършва от осмия. Ако сървърът изкиха нещо на него, спираме останалите и никой няма да може да разбере откъде е била изпратена заявката.

Осем... чаках затаил дъх.

Девет.

Десет.

— Вътре сме — не без злорадство събщи компютърът. — Или не знаят, че е мъртъв, или някой го дава много безгрижно.

— Полицията на Ню Ричмънд може да е корумпирана, измамна и двулична, но никога не е безгрижна — казах аз не без чувство на известна гордост.

Полицейската информационна мрежа поздрави сержант Рейнолдс и на екрана се изви спираловидна струя от иконки на пликосе, изсипвайки се в кутията за новополучени съобщения.

— Искаш ли да провериш електронната му поща? — попита компютърът.

— По-късно. Първо изтегли образа от диджипака. — На прозорец върху екрана без забавяне се появи снимката на трупа, който действително бях намерил в контейнера за боклук зад ресторанта на Манди. — Окей. Сега ме интересува дали можем да го идентифицираме — говоря в национален мащаб, — но първо искам да ретушираме, за да не си личи, че е мъртъв. — Освен че го бях снимал, аз бях изчовъркал моите куршуми от тялото му, което беше точно толкова забавно, колкото звучи, особено ако допълня, че кожата на този тип се оказа покрита с някаква гадна слуз.

— Хостът^[3] желае контакт — събщи ми компютърът. — Искаш ли да говориш лично?

— Не. Това сигурно е някой досаден чиновник. Можеш ли да се справиш с него?

— Естествено. — Кратка пауза и той уточни: — Направи ти предупреждение, че вчера не си изпратил доклад. Държеше да научи къде си бил.

— И какво му каза?

— Че си ходил на пазар за туршия.

— Защо?!

— Мал винаги отговаряше така. Сега обработват заявката ти със снимката. И още нещо: ти беше прав — той наистина е само един досаден чиновник.

— Докато чакаме, изпрати някой друг агент да събере информация за убийства с „неуточнени поражения на лицето“ през последния месец и особено за двете от последните дни. Използвай ключова дума „очи“, ако се наложи.

— Веднага.

— А сега нека видим какво е архивирал Мал в своята директория на мрежата. — Появи се екран с дълъг списък от теми. Смръщих вежди. Сканирах набързо списъка и установих, че става дума за напълно рутинни полицейски дела. Призовки за съд, протоколи от съдебни заседания — нищо важно, само дребни нарушения. — Това ли е?

— Това е всичко, което намирам. Искаш ли да го разтоваря при мен?

— Не, остави го там — казах аз. Мал явно не бе имал доверие в мрежовия сървър на полицията, след като не бе записал на него нищо съществено. Имаше известен шанс да го е скрил някъде на своя диск. Готвех се да дам съответната команда, когато на екрана се появи празен прозорец. Нито снимка, нито поне име.

— Няма запис за покойния — обади се компютърът. — Чист е.

— Глупости — промърморих аз. — Типове като него ходят с рапърски якета, издути до пръсване от пакетчета. Нещо от другите агенти?

— Те... момент, върнаха се. Хм, странно... — Двама от агентите наистина се бяха върнали с наръч избелели папки, в които се съдържаха имената и номерата на досиетата относно убийствата, за които бях поискал информация. На всяка папка имаше диагонален надпис „Недостатъчно ниво на допуск“.

— Това пък какво е? — възмутих се аз. — Мал беше детектив по убийствата.

— А ти си бил лейтенант — напомни ми компютърът. — Използвай своя код за достъп.

— Не мога — въздъгнах аз. Бях започнал с лошо предчувствие и това усещане се засилваше. — Излез оттам. Остави заявката за идентификация активна и поискай хиперлинк^[4] в архива на Мал. Задай контрола за унищожаване на заявката, ако се разбере, че Мал е убит, преди да бъде завършена идентификацията.

Машината съвестно се захвана да изпълни командите ми и след като се убедих, че се е изключила от мрежата, се отпуснах в креслото и най-сетне си позволих да запаля цигара.

Сега вече, в режим на автономна работа, накарах компютъра да провери нещо, което отдавна ме интересуваше: кой бе собственикът на „СейфтиНет“? Не след дълго имах отговора: никой, това бе холдингова компания, притежавана на части от сигурно цял милиард души и размита в ефира на финансовото пространство като вино, излято във вода.

Нямах идея как да продължа, но мозъкът ми трескаво работеше. В него се въртяха основно две мисли.

Първо: убиецът на Мал бе чист. Факт, толкова необичаен, че ми беше невъзможно да повярвам в него. Бях говорил с онзи мръсник и знаех, че с поведение като неговото е немислимо да не си е спечелил маса неприятности в живота си.

Второ: полицейските дела за убийства никога не са защитени с изискване за специален допуск. Може и да има стандартна процедура за тяхното изискване, но не бях чувал да има недостъпни. Особено когато разследването не е приключило.

Извод: Мал е работил върху убийства, които някой не е искал да бъдат разкрити. Ставало е дума за нещо, заради което са били готови да го убият, като наемат изпълнител може би от друг щат и дори изчистят досието му от всичко компрометиращо.

А това доказваше извън всякакво съмнение едно нещо: тук бе замесена полицията в Ню Ричмънд.

---

[1] Относително нов компютърен термин, използван при работа с многопотребителски системи. Представлява комплекс от индивидуални настройки, свързани с личните предпочитания на всеки отделен оператор: външен вид на работното поле, система от звукови/музикални сигнализации, форма на курсорите в различните режими и т.н. — Б.пр. ↑

[2] Възел в (локална) компютърна мрежа, който предоставя на другите възли достъп до мрежовите ресурси — Б.пр. ↑

[3] Host (англ.), букв. „домакин“ — Компютър в мрежа, обезпечаваш специализирани услуги по обработка на данни за потребителите в мрежата. — Б.пр. ↑

[4] Термин от Интернет: това е глобален електронен адрес на мрежов ресурс, където има мултимедийна информация. Най-често представлява специално форматирано поле в електронен документ, което позволява активиране (скок по указания адрес) чрез поставяне на курсора върху него и щракване бутон на мишката. — Б. пр. ↑

ГЛАВА 6

Задържах се в офиса на Хауи, преглеждайки личните Файлове на Мал за убийствата с обезобразявания на лицето. Опитах се да подхвадна нещата от самото начало, като започнах с докладите от огледа на сцената на местопроизшествието, но скоро загубих нишката на главното. Мал беше задълбал навътре, много по-дълбоко, отколкото изискваше служебното му положение, и делата за убийствата бяха като непроницаеми кристали от плътно споени подробности. Накрая вдигнах ръце, извлякох адресите на жертвите и ги разпечатах на компютъра.

Прибрах диска на Мал в джоба си и отидох в склада. Суедж седеше на пода, опряла гръб на няколко сандъка със суровини за лютив мексикански доматиен сос. Опитваше се да чете женско списание.

— Не си ги намерил — веднага разбра тя.

— Не още. Търся ги, но първо трябва да разбера кой е убил Мал. Не мисля, че са хората, които притежават Фермата. — Направих кратка пауза и уточних: — А има и някои други неща, за които трябва да се погрижа.

— „Трябва“?

Погледнах я внимателно. За човек, прекарал живота си в тунел, тя беше доста проникателна.

— Необходимо е.

Тя задържа погледа си върху мен, преди да ми зададе следващия въпрос:

— Тук в безопасност ли сме?

— Толкова, колкото бихме били и на друго място — отвърнах и излязох. Спомних си, че най-лесният начин да се държиш лошо, е да го правиш бързо. В момента, в който вратата се затвори зад мен, се обърнах и замислено я изгледах. Нямах представа какво щях да правя с нея. Всъщност нямах представа какво щях да правя по отношение на каквото и да било и особено ме дразнеше, че единственият разследващ смъртта на Мал бях аз. Имах чувството, че постъпвам стереотипно, сякаш живея в клише, а това ми беше крайно неприятно. Защото така

винаги знаеш какво ще ти се случи, само че когато нещата започнат да се случват, лъжицата се оказва препалено голяма за устата ти.

Хауи седеше на една маса в ъгъла на бара, затрупан както обикновено с купища документи. Кимнах му и влязох в конфузна дискусия с дроида на бара, който настояваше да ми сервира онова, което смяташе за моя любима напитка. Истината бе, че всеки път, когато отворехме темата за моите предпочитания, на мен бързо ми писваше и за да се отърва, си поръчвах уиски — факт, който го бе накарал да сметне, че именно уискито е предпочитаното от мен питие. Дроидът ми напомни, че според него аз винаги съм му поръчвал „Джек Даниелс“ и че вероятно така ще постъпя и сега. Казах, че желая бира. Дроидът предпазливо отбеляза, че сигурно бъркам, и изказа опасението, че файлът с моите предпочитания може би е повреден. Накрая извадих пистолета си и го насочих срещу него. Той ми сервира бирата, доста ловко обръщайки спора ни в шега.

— Смятам да се отърва от него — прокоментира случилото се Хауи, когато седнах на неговата маса. — Ти как мислиш?

— Отърви се — съгласих се аз. Замислих се колко хубаво се е живяло по времето, когато единственият достъпен за компютрите начин да ти развалят настроението е бил да ти съобщят, че няма свободен принтер, на който да ти разпечатат файла. Днес те бяха станали толкова интелигентни, че можеха да объркат целия ти живот.

Хауи подбутна обедния информационния бюлетин към мен. Прегледах късите новини и видях, че „Минимарт“-ът при Портала бил подпален със запалителна бомба само преди час. Натиснах с пръст иконата с надпис „Подробности“, листът се изчисти за момент и после се появиха детайлите. Не бяха много: черно-бяла снимка и шест реда текст. Ставаше дума за същия „Минимарт“, в който бях пазарувал, и понеже не успели да намерят собственика, приели го за мъртъв. Никакви свидетели естествено. Произшествието беше попаднало в бюлетина само защото парче шрапнел от бомбата бе счупило предното стъкло на колата на случайно минаващ оттам баровец. Бях казал на Хауи, че съдържателят ме е познал снощи. Но и той не бе знаел онова, което се казваше едва в последния ред на новината: собственикът в миналото бил близък познат на Джони Виналди.

— Не съм аз. — Сметнах, че трябва да поясня.

— Не съм и помислял, че може да си ти — каза Хауи, макар да бе повече от ясно, че подобна мисъл му е минала през ума. — Това само показва, че проблемите на Виналди се усложняват — добави той, опитвайки се да не влага във Фразата никакъв подтекст. Знаеше, че ми е известна далечната му връзка с Виналди, за която бях решил, че няма нужда да му натяквам. Имаше други хора, най-вече онези, рекетиращи дребните бизнесмени, които можеха да погледнат на този факт по различен от мен начин.

— Да, и Мал подметна нещо подобно. Също без да навлиза в подробности. — Не знаех дали се опитвам да завъртя разговор, или да го приключа набързо. Да чуя това име от Мал беше едно нещо, но в устата на друг ми звучеше много по-различно. И събуждаше в мен сложна смес от трудно удаващо ми се спокойствие и безмълвна ярост, с която не знаех какво да правя.

Хауи, изглежда, бе склонен да говори по темата.

— През последните пет седмици бяха убити петима от най-близките сътрудници на Виналди. Изобщо не включвам в това число онова плашило от „Минимарт“-а. Говоря за типове, които въртят работата по етажите с номера 30 и 40. Последният случай е от снощи. — Кимнах, понеже си спомних, че бях мярнал съобщението за смъртта в сутрешния бюлетин. — Той веднага си намира нови хора, но едва ли му е безразлично. Освен това на новите им трябва време да подхванат нещата. На мен ми се струва, че някой силно го притиска по всички фронтове. Провалят се сделки, агенти по наркотиците не го оставят на мира — знаеш как се прави.

— Значи някакъв друг нещастник се опитва да му изझे рекета. Виналди може да се справи с тези неща. — Знаех от опит колко умело може Виналди да смазва опитите за външна намеса и не исках да дискутирам тази тема.

Но Хауи поклати глава.

— Изглежда добре координирано. С тези хора има една истина — всичко е наред, докато не загубят доверие в теб. Тогава плъховете са готови да скачат на първия кораб, който се появи на хоризонта.

— И кой, по дяволите, би могъл да се справи с него? — Аз бях опитал с всички ресурси на полицията в Ню Ричмънд зад гърба ми и животът ми никога нямаше да бъде същият.

— Точно това бих искал да науча. Нали знаеш: дължа му двайсет процента даже от онова, за което отивам в тоалетната, така че съм повече от заинтересован. Убеден съм, че и той би искал да разбере.

— Добави тук Джек Рендал и ставаме трима — казах аз. — Няма да се охарчи, ако вземе та купи по една пура за всички ни.

— Извинявай, Джек — виновно се усмихна Хауи.

— Изобщо не искам да говоря за това — отсякох аз, довърших бирата си на една глътка, станах и напуснах бара.

В четири часа бях на 54-ти и нетърпеливо чуках на третата си врата за този следобед. От другата страна на издрасканата плоскост се разнасяше пеене, което ми казваше, че има някой. Петдесет крачки по-надолу по коридора се беше събрала групичка момчета, така че не исках да се задържам отвън по-дълго, отколкото се налагаше. Вече бях загубил достатъчно време с 63-ти и 38-и етажи. Последното място се бе оказало вече ограбено и никой от живеещите наблизо не пожела да си признае, че е чувал за жертвата. Бях се върнал при асансьорите, усещайки парещите им погледи в гърба си, и се бях поздравил с късмета да напусна това място цял-целеничък. На 63-ти бях разговарял с родителите на втората жертва — и двамата все още не на себе си от изживения шок. Не се сетиха да поискат да видят значката ми, нито се поинтересуваха дали мисля, че убиецът на дъщеря им ще бъде заловен. Не знаеха нищо за приятелите, за работата и за живота ѝ. Признаха ми, че се връщала и излизала някой път рано, друг път късно, докато най-сетне една вечер изобщо не се появила.

Стандартни отговори, нито по-добри, нито по-лоши от даваните обикновено в такива случаи. Не очаквах да намеря нещо по-различно на 54-ти, но от инат продължавах да блъскам по вратата. Накрая тя се отвори и на прага се показа жилаво чернокожо момиче малко над двайсетте.

— Коя си ти? — попитах я направо.

Очите ѝ се присвиха, а едно мускулче на бузата ѝ издайнически затрептя. Тя бавно спря да си тананика и без да бърза, разчлени въпроса ми на съставните му части, после каза:

— Я се шибай! Аз живея тук. А ти кой си?

Главният ми въпрос бе получил отговор: друсана беше, но не чак дотолкова, че да не си заслужава да изслушам малкото, което можеше да ми каже. Стига, разбира се, да пожелаеше да ми каже каквото и да било. Не изглеждаше много корава, но бузите на овалното ѝ лице бяха започнали да хлътват, а наркоманите по правило не вярват на никого.

— Трябва да поговоря с теб за смъртта на Лаверн Латоя — казах аз. — Може ли да вляза? — Погледнах към коридора. Момчетата на ъгъла още не се бяха разпръснали. Не приближаваха — стояха и наблюдаваха внимателно. Или познаваха жената, с която разговарях, или се бяха качили на оглед от по-долните етажи и сега обмисляха дали си струва да ни нападнат и двамата. Нещо в поведението им ме караше да мисля, че по-скоро бе последното и че единственото, което засега ги възпира, е опасението да не се окажа полицай.

Жената примирено въздъхна.

— Вече разказах за Върн — каза тя, но все пак отстъпи и ме пусна да вляза. — Казвам се Шели... Върн ми беше сестра.

Дневната изглеждаше ужасно. Вътрешната половина беше натъпкана с вещи, покрити на височината на човешки ръст с мръсни чаршафи. Знаех защо — преди шест дни тялото на Лаверн бе разстлано върху всичко в равен слой с дебелина един пръст. Шели си беше устроила бивак върху едно малко свободно петно на пода, за което свидетелстваха купчина нахвърляни дрехи, недопита бутилка евтино вино и небрежно скрита спринцовка.

— Сигурно сте живели заедно?

— Не, аз съм тук от два дни — поклати глава Шели. — Намерих я случайно — бях дошла да ѝ поискам пари назаем. Тогава още не живеех с нея. Дойдох тук, понеже загубих апартамента си, тъй като не работя в момента. Аз съм танцьорка — допълни тя услужливо, явно желаейки да ми бъде в помощ. После довърши с нещастен глас: — Като Върн.

Погледнах я. И сега танцуваше — по един нещастен и достоен за съжаление начин. Опитваше се да стои изправена, но краката не я слушаха. Подгънеше ли се единият, тя се опитваше да компенсира с другия и в резултат непрестанно пристъпваше. Склонен бях да приема, че някога е била танцьорка, при това даже добра, защото знаех, че в нейното състояние изобщо не бих могъл да се изправа на крака. За миг се поколебах дали да не я раздрусам за раменете и да изтръгна онова,

което можеше да ми каже, но не ми изглеждаше като човек, който крие големи тайни. Размислих и ѝ предложих цигара.

Започнах с лесния въпрос:

— С кого си разговаряла?

— С двама. После дойде трети.

— Този, последният, по-различен ли беше от другите?

— Даа... — кимна Шели. — Беше свестен. Изглеждаше... — Тя се поколеба, сякаш сама не вярваше в това, което се канеше да каже: — Стори ми се, че иска да разбере кой го е направил.

— Наистина е било така — съгласих се аз. — Той ми беше приятел. А какво можеш да ми кажеш за другите?

— Бяха от полицията. — Тя сви рамене с безразличие. Знаех какво има предвид. Бяха дошли при нея, защото така трябва, после бяха повикали други, които да приберат тялото, и след това си бяха тръгнали, без дори да се опитат да създадат впечатление, че някой ще направи нещо, за да заловят онзи, който е накълцал сестра ѝ.

— Бяхте ли добри приятелки с Лаверн? — попитах аз. Въпросът ми не беше случаен. Минаването през предишните два адреса ми бе помогнало малко по малко да си припомня как се правят тези неща.

Шели сякаш се смали. Отказа се от мъчението да стои права и се отпусна на единствения чист стол. Ръкавът на роклята ѝ се дръпна нагоре и видях множество следи от дупчици. Сигурно това бе причината да загуби работата си, но ако бе така, тя сигурно бе играла в някое действително прилично място. Защото в повечето заведения много не се интересуват от следите на иглата, стига да си склонна да свалиш всичко от себе си и да се раздрусаш в правилната посока.

— Да — каза тя накрая и наведе глава.

И последва история, която и сам бих могъл да съчиня.

Две момичета, израсли от 40-ия до 50-ия. Едното станало жертва на сексуално извращение, другото само просто редовно го пребивали. Лаверн често се опитвала да спести боя на сестра си. Майката се отървала от проклятието на мизерията — намерила избавление в смъртта, а дъщерите скоро след това избягали два етажа по-нагоре и станали стриптийзьорки. Лаверн била и по-добрата танцьорка, и по-добрата проститутка, Шели просто се влачела след нея, обречена да остава в сянка.

Преди месец Лаверн се запознала с някого. Шели не знаеше името, разбрала само, че е паралия и че сестра ѝ го срещнала, танцувайки над 130-ия. Двете започнали да се виждат съвсем нарядко и сигурно по тази причина Шели постепенно бе затънала в онези навици, от които сестра ѝ неясно как съумявала дотогава да я възпира: наркотици и разни измами, за да намери пари за наркотиците. Слушах и ми беше ясно, че Шели е разбирала, че стъпва по много стръмна наклонена плоскост. Знаех и че тя просто не е била способна с нищо да се противопостави на това развитие на нещата. Преди седем дни пропуснала смяната си, изхвърлили я, останала без пари и потърсила Лаверн, за да ѝ поиска двайсет долара назаем. Вместо сестра си намерила кървавата каша и едва не побягнала веднага обратно.

Нещо я накарало да се задържи: сигурно е била разкъсвана между ужаса и осъзнаването, че никой друг, освен нея не би се обадил да съобщи за убийството. И докато размисляла, видяла портмонето на Лаверн до стената. Вътре намерила цели двеста долара.

— Това не беше споменато в доклада от огледа — подметнах аз. Шели се разплака и я изчаках да се успокои, за да може да ме чуе. — Тя би искала да ги задържиш — допълних успокояващо.

Шели вдигна поглед, търсейки опрощение. Очите ѝ се бяха съхранили най-добре от цялото ѝ тяло — бяха големи, чисти и кафяви. Прииска ми се да видя бащата на това момиче, да се доближа до него и да му предам един съдържателен урок по семейни истини.

— Наистина ли мислиш така? — с надежда в гласа попита тя.

— Е, нали ти е била така? — казах. Видях я да отмества погледа си и ми стана ясно, че след време това момиче ще забрави угризенията си. От една страна, бях доволен, от друга — съзнавах, че в момента искам само да спечеля доверието ѝ, за да получа интересуващата ме информация. Е, не бих казал, че се възхищавах на себе си. Никога не съм мислил, че е честно да се постъпва така. Но такава ми беше работата.

Накрая естествено се оказа, че няма какво друго да се научи. Шели се обадила в полицията, те дошли и си отишли. Задали проформа въпросите си и повече не ги видяла. Но ето че вчера се появил Мал и това вече било съвсем различно. Той се опитал да разбере всичко и не бил доволен от отговорите на Шели. Проблемът бил, че тя наистина не знаела много. Достатъчно беше да я погледна и

веднага ставаше ясно, че не знае почти нищо. Също като при мен, може би като с всички, половината от програмата на нейния живот беше написана преди тя да е пораснала достатъчно, за да разбере какво изобщо става наоколо. Така че сега само ѝ оставаше да стои и да гледа как редовете с инструкциите на тази програма се изпълняват сами, без външна намеса.

Станах. Шели седеше на ръба на стола, поклащаше се и гледаше, без да вижда. Не изглеждаше в настроение да запее пак този следобед.

— Останаха ли ти от двестата? — поинтересувах се аз.

Тя леко се усмихна, без да вдига поглед от полупразната бутилка вино. Извадих портфейла си и измъкнах банкнота от сто долара.

— Помисли какво би ти казала Върн да направиш с тези пари — казах ѝ на прощаване. — Нещо за добрите неща и за лошите неща. — Сложих банкнотата на рафта в коридора и излязох.

92-ри също се оказа загубено време: апартаментът бе празен, а на вратата му имаше надпис: „Дава се под наем“. Съседът отдясно бе стар мърморко — според него жертвата била слуга на Дявола и изпълнявала някаква административна роля, например отваряла и затваряла Портите на нечестивия. Същият човек твърдеше, че бил на 180 години, така че най-вероятно бе безнадеждно луд. На вратата му имаше надпис на захабена жълта лента: „Детско страдание“. Не разбрах дали това беше зов за съчувствие или чистосърдечно желание. Съседът от другата страна поиска да му се легитимирам, преди да отговори на каквито и да било въпроси, но на мен ми трябваше само един поглед в чистите му безизразни очи, за да разбера, че от него не мога да науча нищо, което вече да не е казал на Мал. Желанието му да види полицейската ми значка беше друг начин да ми каже, че е готов да съобщи на властите всичко, което му е известно, при това в най-големи подробности и навярно с няколко повторения.

Минаваше 6 часът, когато се качих на 104-ти. Започвах да ожаднявам. Казах си, че свърша ли с последния адрес, веднага ще сляза някъде долу, за да пийна нещо. Може при Хауи, а може и на друго място, където да поседя и да помисля. Пресякох символичната разделителна линия на стотния етаж по необичаен начин, който ми струваше 100 долара. Нормално това се прави след изваждане на

пропуск, но аз нещо не бях в настроение за такива работи, не на последно място защото не желаех полицията на Ню Ричмънд да разбере със сигурност, че съм тук.

Правех всичко възможно да запазя самообладание, защото знаех, че единственото нещо, което със сигурност може да подплаши свидетел, е изправянето му очи в очи с някой, който изглежда готов да го удари. А изплашеният свидетел или си глътва езика, или го удря на лъжа. Но и аз бях под напрежение, защото всяка моя втора мисъл бе за Джени, Дейвид и останалите, отвлечени и затворени някъде в Ню Ричмънд. Знаех, че всяка изтекла минута изкопава за тях все по-дълбок гроб. Обадох се на Хауи от уличен автомат, но научих само онова, което той вече бе предсказал: никой от информаторите му не бе надушил нищо интересно. Разбрах също, че Суедж се интересувала къде съм и кога ще се върна.

Колкото по-високо се качваш в Ню Ричмънд, толкова по-рядко са населени етажите. Абсурдът е постигнат при етажите от 200 нагоре: те всички са собственост на едно семейство. 104-ти е най-ниският етаж-парк — четиридесет процента от неговата площ са покрити със специален вид трева и художествено подкастри дървета. Тук не можеш да хвърлиш тухла, без да удариш някой самозван акварелист, захванал се да увековечи уникална гледка. Казвам това, защото понякога ти се приисква да хвърлиш тухла просто така, за да се разтушиш. По периферията на етажа има наниз от бистра средна категория и магазини за дрехи, забили толкова еднакви цени на стоките, че няма как да не се изсмееш. Сградите в центъра се надпреварват да предлагат ателиета под наем на амбициозни млади професионалисти.

Апартаментът на Луела Ричардсън се намираше в малък блок в непосредствена близост до експресния асансьор. Бяха я намерили тази сутрин и понеже живееше от добрата страна на стотния етаж, позадържах се отвън преди да вляза. Имаше вероятност някой полицай още да се навърта, опитвайки се да създаде измамното впечатление, че властите се интересуват. Петнайсет минути по-късно — време, през което не бях забелязал никой съмнителен — влязох, изкачих се по безукорно белите стъпала и намерих вратата ѝ. Не беше запечатана и с това приличаше на вратите на останалите жертви. Изчаках от приличие няколко минути след като почуках, но никой не ми отвори.

Вратата на съседния апартамент беше в непосредствена близост. Табелката под звънеца ме информираше, че тук живее Никлас Голсън. Сложих палец на бутона и го оставих така известно време. Бях се отказал, когато вратата се отвори.

— Господи, човече... ако искаш да събудиш покойник по този начин, губиш си времето.

Обърнах се и видях хлапак малко над двайсете с немирна кичур кестенява коса и дрехи, внимателно подбрани така, че да създават впечатление за двойно по-скъпи, отколкото бяха. Зад него се виждаше жена, застанала пред огледало в спалня — оправяше си червилото. Чаршафите на леглото носеха следи от скорошно въргаляне. Младият Никлас явно си падаше по забавленията.

— Не е зле — похвалих го аз, — но трябва да го кажеш така, че да не проличи колко дълго си го репетирал.

Хлапето ме изгледа за момент, после се ухили. Жената излезе в коридора и Голсън се отдръпна встрани, за да ѝ даде да мине.

— До скоро, Джаки — намигна ѝ той.

— Сенди — коригира го тя, извъртайки очи. После, явно бясна, въртна задник и заситни към стълбището.

— Карай — махна той небрежно и отново насочи вниманието си към мен. — Сега, дълги, казвай какво има.

Апартаментът на Голсън изглеждаше по-подреден, отколкото бях очаквал, сигурно защото мама плащаше на прислужничка да се грижи за това. А може би и защото някой, посветил толкова голяма част от времето си в убеждаване на същества от другия пол да съблекат дрехите си, бе разбрал колко е важно те да могат бързо да ги намират след това. Мебелите бяха бели, мокетът червен — изглеждаше точно като вътрешността на нечия уста. Три от стените на дневната бяха накачени с видеопанели с изгледи, всички до един показващи крайбрежна ивица. В стаята се чуваше шум на разбиващи се вълни, синхронизиран с действителното движение на вълните по екраните. Картината доста наподобяваше нещо, което помнех от детството си. Само че онази от моя спомен беше идеализирана, а това означаваше, че нищо не може да ми каже.

На четвъртата стена висеше някакво странно изглеждащо спортно съоръжение — нещо като прът за овчарски скок от

фибростъкло. Попитах Голсън какво е това — не че ме интересуваше, исках да го накарам да се поотпусне.

— А, прът за скачане от стена — отговори ми той с неочакван ентузиазъм. — Купих си го вчера.

Спомних си, че бях чул нещо в тази връзка по новините.

— Това май е последния крясък на модата?

— Да, тази седмица е страхотно. Грабваш си пръта и скачаш през прозореца. Свобода, човече — нали се сещаш за какво говорях?

— Не мисля. Колко добре познаваше Луела?

Голсън ритна края на леглото си, задействайки вградения дроид. От двете страни се показаха тънки телескопични ръце и започнаха да оправят постелките.

Голсън ми намигна:

— Човек никога не знае какво може да му се случи в следващия миг. — Усмихнах се вежливо, но не казах нищо, давайки му да разбере, че продължавам да чакам за отговора. Той въздъхна: — Не чак толкова добре. Е, малко. Срецахме се, нали разбираш? Вече разказах на полицаите за това.

— Да. Но не си го разказвал на мен.

— Луела беше... готина. Веднага разбрах, че с нея няма да ми е лесно. Стискаше краката... Господи, как ли не опитвах, а аз обикновено бързо стигам до целта. Какво да се прави, мина известно време и реших, че няма да я чукам. Така и се разделихме — като приятели.

— Имаш ли някаква представа кой може да я е убил?

— Божичко, никаква! Искам да кажа... знаеш ли как изглеждаше? — Той се пресегна към лавицата с книги и свали от нея кутия. Сложи я на масата, отвори я и започна да рови из може би стотината течнокристални пластинки с фотографии на жени. След няколко секунди извади снимката на момичето, с което току-що се бе разделил. Показа ми задната страна: на нея съвсем ясно бе написано „Сенди“. — Трябва да се опитвам да ги помня — каза той, видимо притеснен от гафа, който бе направил.

— Луела — късо му напомних аз.

— А, да. Ето я. — Взех снимката, която ми подаде. На нея бе запечатана Луела Ричардсън в цялото ѝ великолепие: богата, красива, интелигентна. В начина, по който бе позирала, имаше необичайно

достойнство, сякаш точно нейните предци не бяха изпълзели от блатото, а бяха слезли от такси. Голсън сви рамене. — Да похарчиш такова създание е проява на висш егоизъм. Нали разбираш — ако не можеш да я имаш за себе си, бъди почтен да я оставиш на другите — всеки има правото да изпробва шанса си, прав ли съм?

Някъде по средата на думите му си спомних, че вече не съм полицай и следователно не съм длъжен да се държа вежливо с всеки, живеещ над стотния етаж. Въпреки това леко се поусмигнах и не го ударих.

— Кажи ми нещо — започнах аз.

— Какво?

— Ами с какво се занимаваше тя през последната седмица, с кого може да се е виждала?

— Ха, че тя се виждаше с всички! Нали знаеш как е?

— Не, нямам представа — твърдо казах аз и съжалих, че Мал не бе идвал тук, не бе провел този мъчителен разпит вместо мен и не ми бе оставил паметна бележка. — Как си изкарваше прехраната?

— Ами, беше пазарен консултант — каза той и аз кимнах. Богаташите, които понякога не могат да намерят оправдание за купуването на нещо, което искат да имат, наемат хора, които да им го измислят. Понякога тези консултанти са на редовна работа към даден магазин и са на разположение да окажат помощ при закупуването и на най-незначителната дреболия, а в други случаи са на свободна практика и биват наемани при изключителни обстоятелства — когато става дума за необичайно екстравагантна приумица. Оказа се, че Луела била от последните и имала клиента от 160-ия етаж нагоре. Така че във въздухарския свят на Голсън тя наистина се виждала с всекиго. Е, стига да си е струвало парите.

— А иначе? Не професионално? — настоях аз. — С кого излизаше например?

— С приятелите си естествено — отговори ми Голсън, видимо озадачен. Проверих ресурсите си от търпение и установих, че са на изчерпване. Трябваше ми съвсем малко и щях да се захвана с него сериозно.

— Окей. С кого по-точно, по дяволите?

— Ами... с Манди, Вал, Заз, Нес, Дел, Джо и Кейт.

Да, това беше прекалено.

— Помниш ли имената на някои мъже?

— А, не. Ама на кой му пука, нали така? — Почувствал по някакъв начин, че търпението ми е стигнало критичната си маса, Голсън реши да ми подхвърли нещо заслужаващо си. — Чакай... през последните две седмици започна да посещава онзи нов клуб. Това е, което знам. Бил съм там само веднъж... беше малко...

Не го изчаках да завърши. Не ме интересувахе как точно щеше да го окачества.

— Как се казва?

— Клуб „Мръсник“. Но не мога да си спомня къде се намира, защото бях яко надрусан.

Голсън ме изпрати до вратата — дърдореше ми за скачането от стени. Опитвах се да не го обвинявам в себе си за похабената ДНК и дори му оставих номера на Хауи — ако стане нещо необикновено и в по-малко вероятния случай, че успее да си спомни нещо по-съществено от номера на сутиена на Сенди.

В мига, в който затвори вратата, видях, че носи по един дебел сребърен пръстен на всеки пръст от лявата си ръка, и се запитах колко ли щеше да изкара Латоя с парите, които тези пръстени струваха. После се отправих право към редицата асансьори и поех надолу към света, който разбирах.

Към девет часа нещо в ръждясалия ми мозък прецрака. Отначало не обърнах внимание на това необичайно събитие и го отдадох на приближаващото опиянение. Защото конкретните обстоятелства сочеха недвусмислено в тази посока. Но мисълта се оказа настойчива и се улових, че започвам да се вслушвам в нея, макар все още да преглеждах бележките на Мал. Закаках вътрешния си глас да се изрази по-ясно. Но засега имах само впечатлението, че съм пропуснал да забележа нещо важно и доста очевидно.

От няколко часа се намирах в „Идеалния мавзолей“. „ИМ“ се бе оказал точно онова, от което имах нужда. Вътре цареше полумрак, разнасяше се грохотът на стара музика, а в дъното на заведението имаше редица терминали, давани под наем за връзка с Матрикс. Когато пристигнах, наредих на бармана да ми донесе всичкия „Джек Даниелс“, с който разполага барът, взех бутилките с мен и потънах в

мрака. Два от терминалите бяха повредени, а на третия някакво хлапе проверяваше съдържанието на групата *alt.seal-culling*^[1], но аз го посъветвах да зареже тази работа.

Извадих от джоба си диска на Мал и го включих. Докато терминалът преговаряше с главния компютър, отпих голяма глътка „Джек Даниелс“ и се огледах в полумрака. Бях запомнил това място като вертеп и установих, че си е останало такова. Можех спокойно да се обзаложа, че никой от хората около мен не би бил в състояние да произнесе правилно собственото си име по букви от пръв опит. Ако влезеше скучаещ полицаи, той спокойно можеше да арестува половината от присъстващите за пласъорство и всички останали — за притежаване на наркотици. За щастие никой вече не прилагаше закона по този начин — обстоятелство, което правеше бара идеалното място, в което да се завреш: постоянните посетители бяха прекалено похабени да се занимават с нещо, способно да привлече нежелателно внимание.

— Господи... какъв бардак!

— А ти как разбра? — поинтересувах се аз, насочвайки вниманието си към екрана, на който вече бе изобразено работното поле на Мал. Въпросът ми не беше заяждане, понеже тук бе толкова тъмно, че аз самият не можех да кажа какъв е цветът на пода.

— Терминалът гъмжи от вируси — осведоми ме профилът на Мал. — Донесъл си ме на чудесно място.

— Ще се справиш. Някакви новини?

— Трупът още не е идентифициран, онези още не знаят, че Мал е мъртъв, а работните дела още са блокирани. Моят съвет е да не опитваш нищо сериозно от този терминал, защото половината от вирусите най-вероятно отклоняват потока данни към хакери. О-о... я се разкарай!

Загледах се как компютърът смачква ситен нахален вирус, опитал да се прокрадне към оперативната му памет.

— Имам нужда само от онова, което се намира на диска на Мал — казах аз, когато схватката завърши. — Ще удържиш ли монголските орди за около час?

За миг звукът се смени с писклив вой:

— Гаден космат тъпунгер!

Секунда по-късно профилът на Мал се върна. Веднага се разбра, че е силно раздразнен.

— Поредният досадник — ненужно обясни той. — Малкият шибаняк вече е покойник, разбира се. На твоя въпрос: да, ще се справя, но гледай да не се заиграеш.

Компютърът се захвана да мачка творенията на покварени детски мозъци, а аз се концентрирах върху файловете на Мал.

Неговият архив с големи подробности бе документиран една от основните истини при разследването на убийства.

Истинските убийства никога не биват разкривани.

Нека обясня. Има два вида убийства. Съществуват такива, при които залавяш някого на местопрестъплението, сдобиваш се по някакъв начин с видеозапис, изравяш петнайсет свидетели и откриваш оръдието на престъпното деяние. Никакъв проблем. С една малка особеност: подобни случаи са редки.

Защото останалите убийства са от другия вид. От тях едно на всеки десет може да се приближи към разкриване: щастливо откриване на отпечатък, малко вероятно идентифициране, благодарение анализ на ДНК или поява в последната минута на свидетел на престъплението. Така бива разкривано едно на десет от втория вид убийства. Понякога.

Не и останалите.

Те се превръщат в криминални загадки — неразрешими убийства, част от палитрата на живота, класифицирани като злодеяния, просто защото така сме решили. Хората често казват, че идеалното престъпление е нещо практически неосъществимо, но това са глупости. Идеалното — в смисъл на „неразрешимото“ — престъпление е нещо, което се случва стотици пъти всеки божи ден. Файловете на Мал бяха като квинтесенция на неговото съзнание: личността му, предадена с думи. Търпелив, изчерпателен, ясен. В тези документи бяха запечатани три такива идеални убийства. Никакви свидетели. Никакви оръдия на престъплението. Никакви съдебномедицински находки, които да бъдат полезни. Той можеше да продължава да чопли тези дела до Второто пришествие, а убиецът щеше да си остане неизвестен, лудуващ на воля, надсмиващ се в безопасност от сянката на неизвестността, която винаги щеше да го скрива от погледа на останалите. Нямаше никакви веществени доказателства, които да свързват трите убийства, освен начина, по

който бяха извършени: садистично обезобразяване на женско тяло, последвано от вземане на очите. Очите можеха да имат някакво значение — но можеха и да нямат — и да помогнат да се стесни кръгът на заподозрените до примерно неколкостотин души. Може би това бе дело на Светлоок. Мал явно бе допускал подобна възможност и сигурно именно това го бе накарало да се заинтересува от точно тези убийства. От друга страна, това не се връзваше добре с явното желание на полицията в Ню Ричмънд да затрудни бездруго не особено енергичното разследване на тези случаи. Защото полицейското управление не питаеше особена любов към Светлооките и определено не бе готово да си мръдне пръста, ако това би затруднило някого в инкриминирането на някой от тях. Не биваше да се забравя, разбира се, и фактът, че избождането на очи бе типично за начина на действие при откачените, някои от които се задържаха неоткрити години наред. Честно казано, това можеше да бъде работа на всекиго.

Прекарах два часа в напъни да открия нещо между редовете на тези документи, подпомаган от редовни глътки уиски и разсейван от ругатните на отбиващия вирусните атаки компютър. Не намерих нищо, никакъв намек за теория, достойна за проверка. Жените нямаха общ приятел, нито настоящ, нито бивш, нямаха обща работа, нямаха общ любим наркотик, дори бяха от различни зодии. Бяха живели на пет различни етажа, започвайки от 38-и и свършвайки със 104-ти. Най-правдоподобната ми хипотеза бе, че жертвите са избрани именно поради отсъствието на нещо общо между тях, което би означавало, че убиецът е дяволски пресметлив и отчайващо организиран.

Наближаваше десет часът, когато двете полуизречения, блуждали дотогава без посока из главата ми, се сблъскаха едно с друго в царящата там нощ. Над регулярните морски маршрути се бе спуснала алкохолна мъгла и беше истински късмет, че изреченията се бяха намерили.

— Ей — обърнах се аз към екрана. — Можеш ли да ми отделиш минута?

В този момент профилът се забавляваше с генерирането на анимирана история на историческите си победи над вирусите. Не можех да отрека очевидната артистичност, но тонът ѝ ми се стори прекалено епичен.

— Да — срамежливо се обади той. — Какво искаш?

— Клуб „Мръсник“ — казах аз. — Разкажи ми за него. — Един от дремеците на екрана агенти се втурна към някаква база данни и аз се възползвах от паузата, за да всмука нова бърза глътка от уискито. Изведнъж осъзнах, че изразявам гласно онова, в което безуспешно се бях вслушвал до момента, и бях толкова уверен в догадката си, че вече посягах успокоено към цигарите, когато получих нужната ми информация.

Тя ми подежда като гръм от ясно небе. Вгледах се в екрана, прочетох името на последния ред, изтръгнах диска от терминала и изхвъркнах навън.

54-ти беше тъмен и тревожен, повечето от лампите на тавана бяха счупени, а на всеки ъгъл имаше групички пласъори. Изскочих от асансьора и хукнах по втория коридор, надявайки се да заваря Шели в дома ѝ. Нуждаех се от едно-единствено нещо: потвърждение. Пресрещнаха ме хлапетиите, дошли тук от 40-и етаж, така че се наложи да се поразкопчая, за да им покажа какво държа в кобура върху гръдния си кош. Не че това е кой знае каква заплаха в този квартал, още повече че повечето от тях сигурно бяха по-тежко въоръжени и от мен, но нали никой не иска да умира, ако не е абсолютно наложително.

Едва не се спънах, когато завих в нужния коридор — някакво животно се навря под краката ми. Обърнах се да видя какво е, но то вече бе изчезнало зад ъгъла. Беше ми се сторило, че е белезникаво и странно на външен вид, но най-вероятно това бе игра на полусенки. Сигурно беше бездомна котка, въпреки че по-скоро се шмугна, отколкото избяга. Този път зад вратата на Шели не се пееше и никой не ми отговори, когато заблъсках с юмрук по нея. Дадох ѝ цяла минута да реагира, след което извадих пистолета и разбих вратата с ритник.

Коридорът щеше да е непрогледно тъмен, ако от вратата в дъното не идваше потрепваща оранжева светлина. Изтичах натам и видях да догаря свещ, забучена в центъра на мрака, а около свещта се бе свило слабо кафяво тяло. В бедрото ѝ стърчеше игла. От свещта бе останал един пръст. Обърнах я по гръб и видях, че очите ѝ са извъртени нагоре под клепачите. На устата ѝ имаше засъхнала струйка повърнато, стекла се донякъде по бузата.

Шели Латоя бе мъртва по начин, който е невъзможно да бъде надминат, надживяна от евтина свещ, образувала мръснобяла локвичка парафин върху мокета. С бучаща глава, размътено от уискито зрение и изгарян от огъня в корема ми, аз прекарах ръце по пода около нея и намерих малкото пликче станиол, което търсех. Беше празно, но ми трябваше само да близна, за да бъдат потвърдени подозренията ми: рапт. За миг по езика ми пробяга тъмна искра и изчезна веднага, позволявайки ми да се върна към застиващото до мен тяло и осъзнаването на факта, че съм останал без така необходимото ми потвърждение.

Поднесох пакетчето към пламъка на свещта и прочетох на гърба му името на клуба: „Клизмата на съсела“. Може би ако просто се бях съсредоточил върху информацията, с която вече разполагах, щях да се досетя по-рано. Или ако не бях бленувал така силно за глътка алкохол, докато говорехме с Голсън, щях да му обърна по-сериозно внимание. А може би не. Бях планирал този ден да обиколя жилищата на убитите и да прегледам документите на Мал. Откъде можех да знам, че двете половинки изречения са щели да ми бъдат достатъчни и че само съм си размътвал мозъка с разравянето на цялата тази ненужна информация?

Лаверн Латоя бе излизала с човек, когото бе срещнала в клуб на 130-и етаж. Окей, там наистина сигурно имаше стотици клубове, но клуб „Мръсник“, в който Луела Ричардсън бе прекарвала свободното си време през последните няколко седмици от живота си, се намиреше на 135-и. Това бе място, посещавано както от амбициозни младежи от етажите малко над стотния, така и от баровци, решили се да слязат от висините на 140-те. От базата данни бях разбрал още, че там играят танцърки, а след полунощ има стриптийз.

Пласьорите на рапт не са много. Този наркотик просто не е толкова популярен. Усещанията, които осигурява, са малко тежки за възприемане. „Клизмата на съсела“ и клуб „Мръсник“ бяха собственост на различни хора, но точно това бе важното: ако продаваш наркотик в своя клуб, едва ли ще го опаковаш в пликче, надписано с неговото име. По-вероятно е да откраднеш опаковки от конкуренцията и да продаваш в тях, разчитайки полицията да ги намери.

Бях дошъл да видя дали клуб „Мръсник“ говори нещо на Шели. Онова, което бях намерил, едва ли щеше да свърши работа в съда, но представляваше отговор, достатъчно ясен за мен. Не че имаше макар и

минимална вероятност това някога да стигне до съд. Две жени бяха умрели след като бяха посещавали един и същи клуб. Компютърът ми бе дал името на неговия собственик и сега в главата ми като в комикс бе пламнала ярка крушка, казваща ми какво да направя.

Първо свалих един чаршаф от мебелите в полумрака зад мен и го метнах връз тялото, после духнах свещта и останах за миг в тъмнината. Бях пиан и гневен, но не и толкова глупав, че да пропусна да забележа един прост факт. Нямахше нужда да търся кого да обвиня за смъртта на Шели. Едно-единствено нещо бе довело до нея — столаровата банкнота, оставена ѝ от човек, решил, че прави нещо добро.

Не знаех как да се самонакажа за това, така че трябваше да го направя някой друг.

---

[1] Една от услугите в Интернет е т.н. *UseNet* — обединение на форуми за общуване в групи по интереси. За по-лесно търсене те са организирани йерархично, а мнемоничните кодове на йерархиите се отделят с точка. В конкретния случай става дума за фиктивна група в йерархията *alt* („алтернативни интереси“), където се допуска по-свободен тон на общуване; *seal-culling* в буквален превод означава „клане на тюлени“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 7

Какво е да си полицай, така ли? И то не къде да е, а точно в Ню Ричмънд? Отговарям веднага: абсолютна загуба на време.

Не го твърдя, за да бъда остроумен, нито правя героична декларация относно гордостта да вършиш трудна работа при невъзможни обстоятелства, а най-малко имам намерението да изкажа болезнено прозрение за състоянието на обществото. Това просто е факт. Мога да заявя, че е възможно най-безсмисленото занимание. Това е като да участваш във война, без да имаш доверие в своите, война, в която врагът винаги е по-добре въоръжен, война, по време на която ти се позволява да се прибереш у дома, за да преспиш. Да си полицай вече не означава да опазваш закона, а е като да се сражаваш на ужким — с всички удобства и без да се налага да ходиш надалеч.

А що се отнася до убийствата, нещата изглеждат така.

Според официалната гледна точка етажи 1–50 се населяват от човешки боклук. Черни, бели, жълти — няма никакво значение. Никой не се интересува какво става с тях, може би с изключение на отделите за борба с наркотиците, начело с Агенцията, защото тук кипи най-голямата част от наркоиндустрията. За нещастие, над половината от местните полицаи са с мръсни ръце — те се вълнуват не от това как да разкрият дадено престъпление, а по-скоро как да скрият какво се върши тук. Нещата допълнително се усложняват от факта, че не всички корумпирани полицаи стоят от една и съща страна на закона: смята се, че около една трета от убийствата на етажи 1–50 са дело на хора със значки. Тук няма случаи на разкрити убийства.

Идват етажи 50–100 и нещата леко се променят. Вече можеш да срещнеш хора с прилична работа. Ако някой от тях бъде убит, налага се поне да се престориш, че разследваш кой го е направил. Разбира се, най-вероятно е това никога да не се разбере, защото никой не е видял нищо, никой не знае нищо, никой никога няма да помогне на полицай, ако има как да го избегне, и накрая, защото извършителите са се изпокрили из по-горните етажи, където полицаите просто не стъпват. Е, понякога кметът сбърчва вежди, поглеждайки статистиката,

говореца за стотици неразкрити престъпления в този сектор, и тогава следва демонстрация на сила, която се свежда до приписване на част от престъпленията на достатъчен брой невинни нещастници, колкото да се вдигне процентът на разкритите случаи до приемливо ниво — да кажем, десет процента. Така че ако имате късмет да ви убият по време на подобна кампания, имате и шанса да бъдете — технически, ако не наистина — отмъстени. Иначе просто го забравете — повечето от живущите по тези етажи вече даже не се главоболят да викат полицията за дребни правонарушения като убийства, да речем.

Етажи 100–184 са различна история. Убият ли тук някого, от теб се очаква да разкриеш убиеца. В повечето случаи това не става. Но тук вече имаш на разположение полицейската информационна подсистема и въобще тук може да става дума за неща като компютърно подпомогнато издирване на престъпници, идентифициране на отпечатъци и фотоанализ. Понеже повечето престъпления се извършват от приходящи от етажи 1–50, ти, разбира се, никога не можеш да разчиташ да ги заловиш. Даже ако някога случайно научиш тяхната самоличност, те най-вероятно вече са убити по време на друга акция. Малка част от останалите убийства спадат в стандартните категории на ревност, омраза, отмъщение и следователно могат да бъдат разкрити. Останалите са извършени от хора, живеещи от 150-и етаж нагоре, което за теб означава недосегаеми. В мига, в който уликите започнат да сочат над тази втора магическа линия, примерно към нечий откачил син или смахнал се достопочтен патриарх на обществото, делото се маркира с „По-нататъшното разследване е нецелесъобразно“.

185-и е етаж на мафията. Живущите тук често биват посещавани от старши полицейски служители, местни политици и бизнесмени. Правилото гласи: хората на мафията могат да бъдат убивани само от своите — е, освен ако на „своите“ не им хрумне да убият някой друг, в които случаи има предвидена финансова компенсация, гарантираща забравяне на случилото се. Ако някому хрумне тъпата мисъл да отвори разследване за убийство на 185-и, идеята може да се счита за умряла, преди още да е стигнала до полицейския участък.

Над 185-и не се умира. Изключения: от ръката на себеподобен или тази на Бог. Никой от тях досега не е бил обвиняем.

Решиш ли по някаква причина да станеш полицай, само няколко дни по-късно трябва да вземеш решение. Налага се да избереш в кой клуб да членуваш: този, чиито членове се облажават от търговията с наркотици, от проституцията и рекет, или другия — който суче от мафията. И в двата случая престъпността се отчита подобаващо пред полицията в Ню Ричмънд. Умните ченгета биват вербувани още през първите седмици. Останалите или напускат в края на месеца, или биват убити при изпълнение на служебните си задължения. Независимо от причината, излишно е да разчиташ на пищно погребение. В такива случаи е прието да се казва, че полицаят не е успял да се впише в програмата. Но докато си на работа, трябва да присъстваш при оглед на сцени на местопрестъпления, да пишеш доклади, да вземаш пари — половината от които се налага да дадеш другиму — и да търчиш насам-натам с пистолет в ръка. Ако си нощен патрул, слушаш и разказваш на чаша бира истории от полицейския фолклор, изтръскваш проститутки за наркотици и после се прибираш у дома при жена си. Някой път могат да те убият. Това е.

Но има и полицаи, които са по-различни. Мал беше от тях. Мал можеше да се отзове на повикване за всякакво убийство, където и да е станало то, и после да направи всичко по силите си, за да залови убиеца. Предполагам и аз бях такъв, което обяснява защо свърших като лейтенант на трийсет и две годишна възраст: мъдър, стар и натрупал опит. Във всяко управление има една невидима и пъстра група ченгета, които са там, за да разкриват престъпления. Те са като атрофирал орган в цветущото тяло на корупцията. Мал беше разкрил толкова убийства на проститутки, че просто нямаше как да не го повишат. Колкото и администрацията да не обичаше някой да върши истинска работа в свободното си време, началниците нямаше как да игнорират статистиката. Аз пък се бях концентрирал върху разкриваемите престъпления на етажи 50–184 и бях успял в достатъчно случаи, за да стана част от низшето началство.

И точно това се оказа грешката ми. Дотогава и аз бях получавал малки суми, колкото да бъда като останалите. По свои причини бях изтръскал достатъчно наркодильри, което бе увеличило средните ми доходи до приемливо ниво. Но когато станах лейтенант, нещата драстично се промениха. Сега от мен се очакваше да заема мястото си във втората йерархия — тази на престъпния свят. Не го бях направил

— главно по свои съображения, но най-вече заради наивността да смятам това за нередно.

Имаше и нещо още по-лошо: бях опитал да прибера на топло една от новоизгряващите им звезди — човека, известен под името Джони Виналди.

Взех експресния асансьор до 100-ия етаж, където, както всички останали, трябваше да слеза и да мина през контролния пункт. По правило приходящите бяха по-малко на брой от охраната, чиито служители в сиви униформи се стараеха да комбинират раболепие с откровено заплашително поведение към всеки, чието място не беше тук. Повечето от тези мъже не можеха да се оправят в сложната психологическа обстановка и по тази причина не се престараваха с раболепието. Пред мен в опашката имаше предимно хора на средна възраст, решили да прекарат една вълнуваща нощ. Повечето биваха връщани заради просрочени или фалшиви пропуски. Един тип явно бе или редовен нарушител, или добре известен престъпник, стиснал се да плати достатъчно, защото най-безцеремонно бе набутан в една странична стая и убеден да сътрудничи с помощта на удар през лицето с метална палка против безредици. Останалите неколцина като мен бяха пропуснати през бариерата.

Всъщност и моят пропуск беше фалшив, макар очевидно да бе по-добра изработка от другите. Беше ми го направил за 150 долара фалшификатор на 24-ти етаж. Въпросният джентълмен ми бе продал и доста други неща, като например една небезизвестна субстанция, опакована в станиол и лежаща в джоба ми. Бяхме се попазарили с него съвсем сериозно и в резултат сега чувствах пакетчето да ме пари като нажежено. Бях си обещал да го изхвърля при първа възможност. До момента такава не ми се бе открила.

Имаше и друг факт, който не ми се искаше да призная пред себе си: бяха ми останали по-малко от триста долара. Сума, повече от недостатъчна за камион. Недостатъчна да се измъкнеш от Ню Ричмънд по друг начин, освен пешком. Можех да поискам назаем пари от Хауи, но знаех, че няма да го направя. Постепенно възможностите ми за избор се изчерпваха и аз реагирах на това състояние с комбинация от паника и хладнокръвно безразличие.

Огледах спътниците си, докато чакахме асансьора за по-горните етажи. Имаше един-двама в работни комбинезони — изглеждаха напълно невъзмутими. Техници. Възрастна двойка в скъпи неофициални дрехи и с маркировка на ръкавите, индикираща цена, по-висока от средногодишен доход. Мъжът бе облечен в безукорно чист светлолилав костюм и въртеше надменно глава като неестествено оцветен щраус. Благоверната му не правеше опит да скрие неодобрението си, разглеждайки пренебрежително мен и последния в опашката — млада жена с късо подстригана коса и внимателно подбрани дрехи в стил „гръндж“. Вратите на асансьора се отвориха и ние влязохме в просторната кабина. После потеглихме нагоре и едното око на жената проблесна. Това беше достатъчно, за да потвърди подозрението ми, че е проститутка. Това бе ново изобретение: прекарваш кредитна карта пред дясното им око, имплант в него прочита кода и мигновено дебитираща сметката им. Момичето след това е твое, докато не изтече времето, за което си платил. Това я спасява от необходимостта да разнася пари в наличност, а твоят разход се вписва дискретно в периодичната справка от банката ти като „покупка на градинарски сечива“.

Докато се качвахме, всеки прекара времето по свой начин: момичето съсредоточено си слагаше червило, аз безгрижно си тананиках със затворени уста, а останалите се правеха на египетски мумии. Бяха добри в ролята си, по-добри от момичето с червилото. Всъщност, кой знае, може би тя искаше да изглежда като пропаднала курва. Техниците слязоха на 124-ти, момичето на 160-и. Когато аз слязох на 185-и, старците все още бяха вътре и чакаха стоически. Кой знае къде живееха. А може би бяха г-н и г-жа Бог.

Излязох от кабината и се озовах на чакълен път. Две момчета в бежови униформи незабавно се приближиха към мен. Правеха го боязливо, очевидно за да не ме засегнат по някакъв начин, докато не се уверяха, че си заслужава да ме засягат, но аз знаех, че ще има някой, който да ме провери. Слава богу, не приличах на човек от 185-и. Реших, че не си струва да си губим времето взаимно, така че търпеливо ги зачаках да дойдат и задишах чистия въздух. Под стотния спокойно можеш да виждаш лениво движещия се покрай лицето ти смог, плътно наситен с рециклиран цигарен дим и изпуснатото съдържание на белите дробове на хората около теб. Но тези от горните

етажи се наслаждават на чист въздух целодневно, дори богатите бандити, преструващи се на истински хора. Миришеше толкова свежо, че се наложи да запаля цигара.

Тук експресният асансьор излиза в центъра на етажа и във всички посоки плъзва мрежа от широки, настлани с фин чакъл булеварди, добре осветени с улични лампи. Тези пътища минават покрай морави, покрити с тучна трева от специално създаден за богатите сорт, а самите морави плавно се издигат до необятни къщи в галещи окото пастелни цветове. Повечето от тях са на по три етажа и само няколко на два, в зависимост от височината на изкуствените възвишения, на чиито била са построени. В четирите ъгъла на етажа се намират малките анклавни на обслужващата сфера — семейно притежавани магазини за деликатеси, ресторанти и няколко шикозни бара — но с изключение на това, етажът е зает с домове. Точно на четири жилищни етажа над главите е таванът, който по същество представлява телевизионен екран с площ пет на пет мили. През деня на него се виждат бели облачета върху синьо или черни облаци върху сиво небе, макар че както лесно може да се досети човек, обикновено е първото. И наистина, какъв е смисълът от притежаването на пари, ако не можеш да имаш лято всеки ден от живота си? Днес небето бе с цвета на ясна лятна нощ, макар тук-там да се виждаха тъмните петна на оскъдни облачета, нахвърляни колкото да се подчертае безоблачността на останалата част. Климатичните инсталации работеха на пълна мощност и ми бе дори възтопло.

— Добър вечер, сър. Кого сте дошли да посетите днес?

Забих поглед в бодигарда, застанал пред мен. Беше млад и вероятно живееше на ръба на постоянния стрес. Повечето слизаци от асансьора тук изглеждат като хора, на които не бива да им се разрешава да се разхождат където и да било. Така и трябваше да бъде. Защото това бяха престъпници. Но посмей да сбъркаш само веднъж и те очаква съдбата на уличен регулировчик в място, където няма пътен трафик.

— Господин Виналди — отговорих аз.

— А той очаква ли ви?

— Да — излъгах аз и младежът ми кимна дружелюбно. Охраната на асансьора на 185-и етаж е своеобразно облагане с данък от страна на полицията, начин да се изстискат още малко пари от системата.

Така че тези момчета нямаха никакво желание да се замесват в неприятности.

— Чудесно. Колегата ми набързо ще ви обискира, след което ще бъдем щастливи да ви пуснем.

Вдигнах ръце и търпеливо изчаках другият да ме отупа отзад. Той естествено намери пистолета ми, но намери и петдесетте долара, залепени около дулото.

— Това е, сър — каза той и ми кимна да вървя.

Тръгнах по Източния път, леко изпотен заради високата влажност. Много от хората, които живеят на 185-и са започнали кариерите си в ЕлЕй, Маями или Ню Орлиънс, а останалите предпочитат да се преструват, че и с тях е така. Безукорно чистите стени на техните палати грееха под мекото улично осветление. Всяка къща беше заградена от висока стена модел „гледай си работата“ с метални первази, осеяни с телевизионните камери на охранителни системи. Повечето тук се конкурираха в бизнеса си из долните етажи, но въпреки това цареше неспокойно примирие — типичният тъп респект на богатите към семействата на конкуренцията. От време на време всичко това се забравяше и тогава хвърчеше перушина. След пушилката се откриваше, че половината са се преселили в отвъдното и местата им се заемаха от драпащите за по-добър живот мошеници от долните етажи. Подминах безгрижно захвърлени край пътя детски триколесни велосипеди, но внимателно подритване с крак ми разкри истината, която всъщност ми беше известна. Те бяха заварени за пътя. Показна история, за създаване на съответната атмосфера. Никой не би оставил детето си да кара колело по пътя из квартала.

Всичко беше добре осветено, но изглеждаше непривично и аз имах натрапчивото чувство, че някой ме следи. Надявах се да е така. В един момент ми се стори, че забелязвам някой в далечината зад мен, но когато се вгледах, не видях никого. Може би беше някой от местните бандити, излязъл да си разходи прическата.

След около миля стигнах до портата за имението на Виналди. Пред нея стояха двама тежка категория. Бяха стандартно изпълнение: котешки пъргави, мургави, разкрасени със слънчеви очила и с блестящи черни прически. И двамата изглеждаха по-ниски от мен, но за сметка на това имаха картечни пистолети. Мафията така и не бе направила прехода към лазерното оръжие — предполагам, че тази идея

е влизала в конфликт с представата им за традиция. Тези хора обичат да чуват истински пукот и държат да виждат истински разкъсвана плът. Споделям мнението им по този важен въпрос. Собственият ми пистолет е възможно най-простият: направен е от метал и изстрелва куршуми. Всъщност оръжията така и не се бяха променили с темпото на епохата, противно на нечий очаквания. Да, бе имало наистина един период, когато по улиците можеше да се видят лазерни пистолети. С тях имаше един дребен проблем: в разгара на престрелката беше много лесно да се увлечеш и да станеш жертва на отразен лъч, като саморъчно отрежеш собствената си глава. Освен това бяха малко безлични. Когато влизаш с твърда крачка в тежка ситуация, иска ти се все пак да заредиш патрон в пушката помпа. Имаш нужда от това. То ти вдъхва допълнителна мъжественост. Кара сфинктера на противника ти тревожно да запулсира. А какво ти предлага лазерното оръжие? Пръстът ти стои неуверено над невзрачно бутонче, да не говорим за унищително жалкия звук, който ти предстои да чуеш. Това „ссст“ или „ззззт“ звучи съвсем неубедително. Ти жадуваш за „Бууум!“ или „Бам!“. Повярвайте ми, знам какво говоря.

Производителите се бяха опитали да заобиколят този психологически проблем чрез монтирането на малки говорители в лазерното оръжие, които възпроизвеждаха желаните гръм в момента на изстрела, но за мен специално той никога не бе успял да прозвучи достатъчно внушително. А хрумването да се експериментира с откъс от Шопеновия „Траурен марш“ не заслужава и коментар.

Следващата фаза в развитието бяха оръжията с морални задръжки. В началото се бяха появили на пазара на оръжията за самозащита. Същността бе в използването на вградена база данни за правните прецеденти, която при конфликтни ситуации се задействаше и определяше дали не е в твой интерес да блокира спусъка, ако преценеше по заложените в нея критерии, че отсъстват достатъчно основания в полза на тезата за „убийство при самоотбрана“ в съда. Повечето от тези интелигентни оръжия имаха и други режими на работа, като „Оправдано убийство“, „Непредумишлено убийство“, „Убийство при смекчаващи вината обстоятелства“ и накрая „Предумишлено убийство“. Бях превключил още от началото на „Предумишлено убийство“. Така постъпиха и всички останали. Това обезсмисли цялата идея. Накрая хвърлих пистолета си.

Много са в наши дни натъпканите с интелект предмети и машини... и през повечето време този режим на работа бива съзнателно изключен. Така живеем, заобиколени от неизползван интелект, и този път — за разлика от миналото — не става дума за нашия. На всеки фризер, който ти казва кое е прясно и кое не е, има петдесет други, на които им е заповядано да си „затварят тъпата уста“. Същата работа като да продаваш на хората „американската мечта“ и да им обясняваш със съжаление, че не могат да си я позволят. Така създаваме неща, които са умни, и после им казваме да бъдат тъпи, защото внезапно сме осъзнали, че нямаме нужда от остроумен тостер или от кола, настояваща да те откара по най-краткия маршрут, когато ти имаш цял следобед за убиване и изобщо не знаеш какво ще правиш след като пристигнеш там, закъдето си тръгнал. Лоша работа. Все едно да имаш по-голяма сестра и тя непрекъснато да е край теб. Затова машините ни си кротуват и мърморят мрачно на самите себе си като умни деца, попаднали в клас за олигофрени. Някой ден сигурно ще се надигнат и едва ли ще ни послушат, когато им наредим да мируват.

— Пистолетът — каза първият от двамата и направи жест с повдигане на брадичка. Реших, че ще трябва да поговоря с приятеля от охраната пред асансьора, и му го подадох. — Сега, какво искаш?

— Искам да говоря с Виналди.

— И кой си ти?

— Джек Рендал. — Никакво трепване от страна на близнаците не издаде, че името ми им говори нещо. Сигурно бях действал, преди да се захванат с този бизнес, а и тогава едва ли бяха чули нещо повече, освен бегло споменаване за мен по телевизията. Вторият се обърна, за да не го гледам, и тихо каза нещо в микрофона на яката си. Партньорът му продължи безстрастно да ме наблюдава, бавно преживяйки дъвка или пастила с кока. Онзи с микрофона трябваше да повтори името ми. Мина доста време, преди да се получи отговор. Бях доволен, че нямам пистолет, защото в противен случай неприятностите щяха да започнат още сега. Чувствах се като самотен глупак в страната на индианците. Помнех колко дълго — наистина много дълго — време успях да заспя само след като източих съзнанието си с фантазирането на различни начини за убиване на Джони Виналди. Толкова много си бях представял изливащата му се кръв, изсипаните му вътрешности и разкъсаното му лице, че това се бе превърнало в нещо като сексуален

стимулатор за мен. В един момент всичко бе избледняло, или поне така бях мислил досега. Защото сега стоях тук и сам не знаех как щях да постъпя след малко, но ставах все по-уверен, че колкото по-дълго ме карат да чакам, толкова по-неразумно нещо ще направя.

Накрая онзи с микрофона кимна на колегата си и порталът зад тях се отвори бавно и автоматично. Двамата едновременно ми направиха знак да вляза с рязко движение на картечните си пистолети. Реших, че са репетирали този момент пред огледало.

Къщата на Виналди бе боядисана в убит нюанс на пастелното жълто — цвят, който според него би следвало да демонстрира добър вкус. В действителност на мен ми приличаше на банан със странна форма, останал твърде дълго под слънцето. Пътят минаваше покрай огромно крило и извеждаше отзад до окъпан в топла светлина басейн. Над водната повърхност отекваше приглушеният смях на угодливи клакьори и на кокаинови курви. Стройни и със здрав слънчев тен, те седяха в шезлонги край басейна — всички състезаващи се за вниманието на Виналди, без някой от тях да подозира, че Виналди вярва само на себе си, на парите и на смъртта.

Когато стигнах до ниската вратичка в декоративната ограда, вече бяха привлякъл известно внимание. Двама мъже, които по някакъв необясним начин си приличаха, бръкнаха под шезлонгите си, извадиха пистолети и ги оставиха на масичките пред себе си, така че да се виждат. Две от платените красавици се вторачиха в мен и си прошепнаха нещо.

Тогава го видях.

Джони Виналди бе остарял по най-добрия начин — едва забележимо. Беше висок все същите метър и седемдесет и пет и имаше все същото слабо, жилаво като бич тяло. Златната верижка на врата му падаше красиво върху загорелите му гърди. Очите му бяха малки, черни и твърди. Той стана, загърна се в снежнобелия си халат и ми направи приканващ жест с ръка. Идеалният мъж, стегнат и очарователен. Страшно ми се прииска да го убия тук и веднага.

Отворих вратичката и стъпих на плочките около басейна. Две момичета все още си играеха на конче в плиткото, но почти всички останали гледаха към мен. Не можех да ги обвиня. Чувствах, че имам нужда да бъда наблюдаван.

Спрях на три крачки пред него. Погледна ме леко повдигнал едната си вежда. Пауза, през която се чуваше пляскането на водата в басейна. Имаше много неща, с които бих искал да наруша спокойствието — пукот от изстрели например, — но знаех, че нищо подобно няма да се случи. По-точно казано, надявах се да не се случи, защото нямах пистолет.

— Лейтенант Рендал — проговори той накрая. — Каква приятна изненада.

— Надявам се да не е така — изгледах го аз. — И не приемам „лейтенант“ като комплимент.

— Опитвам се да бъда официален — поясни той и леко наклони глава. — Обикновен знак на уважение.

— Глупости.

— Точно така — усмихна се той. — Е, както можете сам да се убедите, не-лейтенант Рендал, аз и моите приятели се опитваме да отдъхнем в тези трудни времена и да прекараме една приятна вечер край басейна. Да пийнем по глътка вино и може би да си отворим по някоя язва, за да дадем шанс на милите доктори да припечелят и те нещо. Понеже не изглеждате подходящо облечен, за да се присъедините към нас, кажете ми какво ви вълнува и го направете бързо, защото имам усещането, че то няма много да ме заинтересува.

— Мал Рейнолдс.

Виналди се намръщи. Или се опитваше да си спомни, или искаше да изглежда, че се опитва.

— Бившият ти партньор — изостави той официалния си тон. — И какво? Чувал съм, че продължава да живее навън при Портала, да върви към дъгата и да се вълнува от мъртви жени със съмнителна репутация.

— Мъртъв е.

— Е, не изпитвам злорадство да го чуя. Както знаеш, не храня лоши чувства към полицаите, когато те не ми пречат да си върша бизнеса, а сержант Рейнолдс беше толкова вгълбен в мъртвите, че не му оставаше време да създава проблеми на живите.

— Опитвал се е — възразих аз. — И двамата се опитвахме. Но ти успя да ме изхвърлиш през борда навреме.

— Аз, разбира се, нямам и най-малка представа за какво говориш.

Не можех да го докажа, но знаех, че той прекрасно разбира за какво му говоря, и ако не ми бяха прибрали пистолета, в този миг главата му щеше да бъде пръсната по жълтите му стени. Сигурно тази мисъл бе избила на лицето ми, защото едно от момчетата край басейна стана. Не се приближи, но ми даде да разбере, че следи с остър интерес развитието на разговора. Беше по-строен от останалите, стойката му беше заплашителна, а лицето му — познато.

— Джаз Гарсия, нали? — намигнах му аз, — Не ми казвай, че си спрял да мушкаш невръстни момиченца... или сега вече Джони ти ги доставя? — Една от жените в басейна погледна към нас. Не изглеждаше непълнолетна, но вероятно бе смаяна от мисълта, че е обслужвала изнасилвач. А може би бърках. Може би точно тази мисъл я възбуждаше допълнително. Чувствах се малък, глупав и наивен за тези мисли, но най-вече заради факта, че се намирах тук. Гарсия се озъби, но Виналди вдигна ръка и той остана на мястото си като добро момче.

— Господин Рендал отсъстваше — каза той с мек тон, все така леко наклонил глава на една страна. — Личи си, че е бил в лоша компания и е забравил, че сред нормалните хора е прието да се говори любезно. — Обърна се право срещу мен. — Нищо не знам за смъртта на Рейнолдс. Ако си дошъл да говориш за това, значи ми губиш времето повече, отколкото се опасявах.

— Някой го е премахнал. В началото реших, че е станало по грешка и че убийците са го сбъркали с мен.

Виналди сърдечно се засмя.

— Помислил си, че съм аз, така ли? Кажи ми, за какво да го правя? Ти си нищо. Не си заплаха за мен, ако изобщо някога си бил. Вече не си дори шибано ченге. Защо ще си прахосвам парите, за да те премахвам?

— Те не са дошли заради мен. Мал разследваше серия убийства — казах аз, следейки внимателно реакцията му на думите ми. — Който и да го е направил, сторили са го, за да го спрат.

— И кои са убитите?

— Пет жени. Убити по определен начин.

— Ние не убиваме жени, Рендал. Дори ти знаеш това.

— Лаверн Латоа и Луела Ричардсън.

Ако не го бях наблюдавал толкова внимателно, сигурно нямаше да забележа. Клепачът на Виналди едва доловимо потрепна. Той се обърна към бодигарда си.

— Джаз, ти чувал ли си за тях?

— Не — послушно отговори Джаз и заби твърдия си поглед в лицето ми.

Виналди отново се обърна към мен.

— Любопитно — обадих се аз. — Луела редовно се е появявала в клуб „Мръсник“ през последните две седмици... но може би тя наистина не е била от твоя тип. Предполагам, че е можела да чете. За Лаверн мисля, че е била една от танцьорките ти. Мога да проверя това по-нататък, но ти вече ми даде отговора си. Между другото, намерих сестра ѝ преди около час, изстиваща след свръхдоза рапт в опаковка от „Клизмата на съсела“. Ти продължаваш да пласираш рапт, нали, Джони? Питам се дали понякога не подхвърляш тук-там по някоя чиста доза, за да си сигурен, че никой няма да свърже името ти с някаква мъртва жена.

Виналди беше започнал да диша малко по-тежко.

— Махай се — заповяда ми той.

— Лаверн и Луела са били разчленени. Някой е изчовъркал очите им — невъзмутимо продължих аз. Едно от момичетата в басейна тихо ахна и сложи ръка върху устата си. — Звучи ли ти познато? — И тогава, без да се замисля, казах напосоки — просто първото нещо, което се материализира в главата ми: — Къде е жена ти? Тя не е ли част от компанията ви край басейна?

Вбесен, Виналди направи крачка към мен. Вените на шията му се бяха опънали като въжета.

— Тя е там, където иска на майната си да бъде, ако това изобщо ти влиза в работата.

— Хм, напуснали са те? На мен ми се струва унизително.

— Не по-унизително, отколкото ще бъде за твоите приятели, ако все още имаш такива, които ще трябва да те извадят от канализацията.

Помислих, че ще се нахвърли върху мен, но той се овладя със самоконтрол, на който аз не бих бил способен, пое тежко въздух и разтърси глава.

— Ти си един жалък нещастник, Рендал — каза той накрая. — Виждам в очите ти, че не си се надрусал, преди да се довлечеш тук, и

предполагам, това те кара да си мислиш, че можеш да контролираш живота. Но за мен един човек, който наистина мисли така, никога няма да дойде тук, за да ми досажда. Не съм плащал никому, за да пречуква теб, Мал или когото и да било. Известни са ми по-добри начини да харча парите си. Ето за Сиобхан например — и той кимна към скъпо изглеждаща блондинка, изтегната в един от шезлонгите. От шията надолу тя бе олицетворение на представата на някой пластичен хирург за много влажен мъжки блян, но дългите часове, прекарани под глеморайзера^[1], бяха моделирали чертите на лицето ѝ така, че то изглеждаше като изваяно от лед. — Нейната издръжка ми струва достатъчно скъпо.

— Вярвам ти напълно — отговорих аз. — Сега си тръгвам. Но ще ти кажа нещо на раздяла: шевовете не издържат. — Обърнах се и се отправих към ниската вратичка. Нищо повече не можех да направя, поне тази нощ. Нямах пистолет, нямах план... нямах дори мозък.

Виналди остана като закован.

— Какво означава това?

— Трябва да се безпокоиш не само за убийствата, Джони. Долу са плъзнали слухове. Говори се, че контролът ти се изплъзва.

— Че какво ме интересува какво се говори долу?

— Какво наистина? — свих аз рамене и отворих вратичката. Погледнах назад за момент. Беше като жива картина: бандит, заобиколен от човешки... аксесоари. Двамата типове при масата се споглеждаха. Хората му отлично разбираха за какво говоря. Техният бос — също. Бях извървял половината път по пътеката, когато той извика зад гърба ми:

— Рендал! Миналото си е минало, ясно ли ти е? — Гласът отекна над грижливо окосените морави. — С него е свършено веднъж и завинаги!

Стигнах до портата, без повече да се обръщам. Нямаше смисъл: Виналди бе интелигентен мъж. Той прекрасно разбираше, че това е невъзможно.

Слязох на 72-ри с треперещи крака, но просто трябваше да го направя. Юмрукът ми още бе изтръпнал от дискусията с окоето на полицая при асансьора, но петдесетте долара бяха обратно в джоба ми,

правейки компания на пистолета. Чувствах се като че ли пропадах по спирала, без надежда някога да изпъляз нагоре. Беше същото като вечер след много бири, когато, от една страна, разбираш, че вече няма спиране, а от друга, знаеш, че онова, което ти предстои, е още по-лошо. Мисълта да купувам камион ми изглеждаше все по и по-смехотворна и вече ми се струваше, че идеята е била абсурдна още в самото начало.

72-ри беше жалка картина. Но той никога не е бил ослепителен. Беше си обикновено предградие, разпределено в множество коридори. В миналото тук бе имало хотели от веригата средна класа на „Мегамол“ и няколко малки магазина, но в останалата си част представляваше място за живеене. По времето, когато бях живял тук, хората все още се стараеха и се преструваха, че им е все едно дали живеят под или над стотния етаж. Това бе квартал на нископлатени служители: малко полицаи, малко старци бохеми и дори двама-трима учители. Нямахше градини, но сандъчетата до входните врати бяха засадени с борещи се за светлина цветя. Понякога — стига да успееш да забравиш, че не си на открито — не бе изключено да ти се стори, че се разхождаш през пролетта из тучни морави.

Е, вече не беше така. Излязох от асансьора и спрях, загледан в дългия коридор точно пред мен. Навремето един апартамент отляво изгоря. Сега изглеждаше като обитаем отново, но макар някой да се бе постарал да го позакърпи, пораженията още личаха. Мокетът беше с пет години по-мръсен, боята по стените изглеждаше като че ли по тях се бяха изпикали поне хиляда пияници, насмукали се с най-невероятни бълвочи. Повечето лампи по тавана все още светеха, но с някакво напрегнато съскане, като че ли си запазваха правото всеки момент да се откажат от непосилната си задача. Не се виждаха никакви сандъчета с цветя.

Подминах врати, зад които може би все още имаше хора, които познавах. Не почуках на нито една. Не знаех кое би било по-лошото: да открия, че всички са напуснали, или че още са тук. Завих в познатия страничен коридор, извеждащ до периферията. Макар и второстепенни, тези коридори бяха широки почти колкото главния и точно в това бе тайната на този етаж да изглежда така просторен. Сега обаче ми изглеждаше пуст.

Забелязвах някои промени, но нищо съществено, преди да завия на 31-ви и 5-и. Колкото по-надалеч отивах по 31-ви, толкова по-зле ставаше. Тук вече светеше само по една лампа на всеки три, при това с потрепваща призрачна светлина, от която коридорът не ставаше по-приятеллив. С приближаване на периферията на етаж се увеличаваше броят отворени врати, които подминавах. Апартаментите зад тях бяха празни, мебелировката — отдавна изнесена. Самият живот се бе изнесъл от 72-ри етаж, а този ъгъл изглеждаше напълно забравен. И не защото бе по-занемарен, напротив — съвсем необяснимо той ми се струваше по-запазен от местата, все още обитавани на този етаж. Не се забелязваха и следи от вандализъм — просто тук вече не живееше никой.

На стотина крачки преди края осветлението на тавана се бе предало окончателно. Виждах накъде отивам само благодарение на слабата лунна светлина, проникваща през напукания прозорец във външната стена. Някаква буца в гърлото ми се надигна застрашително, а космите на тила ми настръхнаха. Чух едва доловим шум и се обърнах да погледна в отворената врата, покрай която минавах. Не видях никого, но ми се стори, че забелязвам да помръдват някакви сенки. Направих крачка навътре със сърце, готово да изхвъркне.

Едно изплашено момче се бе свило в тъмнината с широко отворени очи. Беше прилично облечено и не ми изглеждаше да е избягало от къщи. Някой бе вчесал косата му тази сутрин и се бе погрижил да е облечено в чисти дрехи, но от друга страна, то не трябваше да закъснява до толкова късно само навън.

— Моля те... — с треперещ глас каза то, — не ми прави нищо лошо.

— Няма — успокоих го аз. — Аз не причинявам зло на хората. — То ме погледна внимателно и като че ли се поотпусна. В стаята цареше почти непрогледен тъмносин мрак и то ми изглеждаше като купчина съзаклятничещи сенки, увенчани с малко, но интелигентно лице. — Какво правиш тук?

— Идвам понякога... да поседя. Искам да бъда смел. А ти защо си тук?

— Едно време живеях тук, в самия край — отговорих аз и запалих цигара.

Момчето недоумяващо ме изгледа.

— Защо? Тук наистина е страшно.

— Тогава не беше — казах му, но се замислих, че кварталът, в който навремето бях израсъл, сега наистина се бе превърнал в място, което можеше да постави момчешката смелост на изпитание. Направих усилие да се усмихна. — Значи децата идват тук, за да докажат, че не ги е страх, така ли?

— Не — каза то, — само аз. Баща ми... баща ми мисли, че мъжете трябва да са смели. Той не вярва, че аз съм смел, защото другите момчета все ме бият в училище.

— Знае ли, че идваш насам? — Момчето поклати отрицателно глава и аз пак се усмихнах. — Не му казвай. Запази го в тайна и така винаги ще знаеш за себе си нещо, за което той и не подозира. А след като той не знае всичко за теб, значи не може да бъде прав във всичко, което ти казва, нали така?

Момчето се замисли над думите ми, схвана логиката в тях и също ми се усмихна.

— Знаеш ли, тук наистина има духове — каза то с ентузиазъм. — Когато едно време тук живеели хора — преди две години, — понякога виждали един малък човек да ходи из коридорите. Ти вярваш ли в духове?

— Да — казах му и почувствах как вратът ми изстива.

— Има и още някой, който понякога идва тук. Не знам кой е. Аз се крия. Мъж, ама не толкова висок, колкото си ти. Отива до края и остава там известно време. След това си тръгва. — Изведнъж, с импулсивността на малките деца, то скочи на крака и каза: — Трябва да си вървя.

Мина покрай мен и ми подаде ръка. Раздрусих я развеселен. Миг по-късно вече го нямаше. Изтича в коридора и след малко топуркането на крачетата му заглъхна в далечината. Когато излязох от апартамента, от него нямаше и следа.

Отидох до края на коридора. Сърцето ми биеше бавно и силно. Погледнах вратата отляво. Беше затворена. От двете ѝ страни видях единствените сандъчета за цветя в тази част на етаж. Растенията, чиито имена без никакъв успех ми бяха набивани в главата години наред, отдавна бяха изсъхнали, просто се бяха стрили на прах до самата почва. Протегнах ръка и докоснах вратата до ключалката, там,

където дървото, макар да беше напукано, все още изглеждаше ново, сякаш недокоснато от времето. Хванах дръжката и я натиснах.

Апартаментът беше тъмен, мракът бе по-гъст от онзи, който преди малко бях напуснал. Отдясно беше кухнята. Потърсих с ръка ключа в тъмнината, намерих го, щракнах го, но естествено не се случи нищо. На слабата светлина, проникваща през малкото квадратно прозорче в самия край, видях, че в кухнята все още има вещи. Тенджери до умивалника, три чинии до печката, ножове по плота и на пода. Натюрморт и тишина. Извърнах се, преди да съм забелязал повече подробности.

Останах за малко в банята, загледан в отражението си в огледалото. Тук беше почти непрогледно тъмно, но аз бях доволен. Не исках да виждам колко много или колко малко съм се променил.

Дневната. Лавици от едната страна: книги за готвене и градинарство, натрупани до евтини романи с меки корици и учебници по съдебна медицина. Другата стена, представляваща почти изцяло прозорец, беше нашата гордост. Можехме да живеем и няколко етажа по-високо, но предпочетохме да останем на 72-ри, защото само тук можехме да си позволим да наемем външен апартамент. Харесваше ми да си мисля, че Анжела ще може да вижда нещо повече от Ню Ричмънд, а в ясен ден погледът ѝ ще стига до планините. Само че тази нощ ми беше трудно да различа дори облаците навън, защото стъклото на прозореца — както впрочем повечето стени и мокетът — беше изплескано със засъхналата кръв на моята съпруга и моята дъщеря.

Не влязох в спалнята. Опрях гръб в стената и бавно се плъзнах надолу. Седнах и обхванах коленете си с ръце.

Бях се прибрал в девет, както обикновено закъснявайки за вечеря. И пак както обикновено, макар и в тези ужасни последни дни, Хена бе сготвила и в кухнята миришеше на нещо вкусно. Натъпкан с рапт до козирката, бях нахълтал в апартамента и бях възприел миризмата като цвят — необичаен тъмночервен нюанс. На всичко отгоре бях пиан и се бях отбил, решен да не се бавя повече от десетина минути, макар Хена да не знаеше за намерението ми. Случаят Виналди най-сетне се бе помръднал от мъртвата точка и възнамерявах да се върна на работа веднага щом изпълнех възможно най-формално

задълженията си на съпруг и баща, както бях започнал да правя напоследък.

В апартамента беше тихо, което ме изненада. В девет беше любимата програма на Анжела — някакъв анимационен сериал за глупава котка. Въпреки ступора, в който се намирах, тишината ме накара да поспра за няколко секунди, преди да вляза намръщен в дневната.

В първия момент си помислих, че рапът е освободил цялата си сила в мозъка ми точно сега и че червената миризма от кухнята е проникнала в стаята, заливайки всичко. В следващия разбрах, че не е така, и изкрещях толкова силно, че гърлото ми се оказа неспособно да изтръгне звук.

Анжела и половината Хена бяха в стаята. Анжела бе разчленена: всеки нейн крайник бе отсечен от тялото ѝ и натрошен на ситно. Кожата на лицето ѝ беше одрана и беше залепена на екрана със засъхващата кръв. Първоначално не видях къде е главата ѝ. Торсът на жена ми беше поставен прав в любимото ѝ кресло, а вътрешностите ѝ се бяха изсипали от отсечения край. Долната ѝ половина беше на леглото в спалнята, положена с широко разтворени крака. Главата ѝ бе хвърлена в кошчето за боклук, заедно с тази на Анжела. Не можах да намеря очите на Анжела.

Видях тези неща и следващият ми спомен е от две седмици по-късно. Намерили ме в изоставен склад на 12-и етаж. Бил съм облечен все в същите дрехи и не съм успял да разпозная онази, която ме открила, въпреки че я познавах много добре. За това време бях успял да се превърна от умерено пристрастен към рапта наркоман в същество, чийто организъм не може да оцелее без него. Не ме бяха заподозрели в убийствата, но се бях простил с работата си. Последният факт ми беше абсолютно безразличен, понеже почти бях успял да забравя, че съм имал работа. Пет години по-късно продължавах да нямам ни най-малка представа какво се е случило с мен през това време и не желяех да знам, точно както не исках да мисля, че съм се оказал способен да се обърна и да изляза от апартамента си онази нощ, изоставяйки телата на двете най-любими за мен същества.

Знаех, че някъде в Ню Ричмънд има снимки — вероятно полароидни, — направени от убиеца като доказателство, че е свършил работата си, за да му бъде изплатен хонорарът. Вярвах, че току-що съм

разговарял с човека, платил за тези снимки — същия, когото никой в полицията не искаше да арестува. Истинските тела отдавна бяха изнесени и унищожени, така че сега бяха останали само кървавите петна по пода, креслото и вероятно леглото.

Но всичко останало си беше тук, включително кръвта по прозореца и по екрана на телевизора. Седях, без да имам сили да помръдна, гледах безмълвно тези неща и се вслушвах напрегнато в тъмнината за... смеха на Анжела и въздишките на Хена. Не чувах нищо, така че след малко бръкнах в джоба си, извадих изгарящото кожата ми пликче и инжектирах съдържанието му в ръката си.

---

[1] От *glamour* (англ.) — очарование, обаяние; в случая — „разкрасител“. — Б.пр. ↑

ВТОРА ЧАСТ МЕЖДИНАТА

ГЛАВА 8

Денят все още е горещ, но на хоризонта започва да се заоблачава и тежката омара постепенно се уплътнява във видима въздушна маса. По плажната ивица вървят двойки и малобройни семейства със зачервени рамене и лица, някои нервни и оплакващи се, други — смълчани може би от гледката на морето и крякането на реещите се ниско над главите им чайки. Долу до самата вода един човек пие кола от заскрежена бутилка, чието стъкло проблясва под слънчевата светлина, когато той я надига за последната голяма глътка. Край него са скупчени наведени жени и деца и с неподвижен отсъстващ поглед събират миди и гладки камъчета из пясъка.

Бях оставен да седя на един камък, гневен след бурната кавга с майка ми. Искях сладолед, но тя бе казала, че няма да ми купи, а когато си само на седем, още не можеш да приемеш всяка истина като достатъчно основание за някакъв отказ. В самото начало на спора ни сладоледът още не бе в центъра на мислите ми, но с неговото развитие аз усещах все по-ясно хладината му в устата си, нежната крехкост на сладката фунийка и към края въображението ми работеше с такава сила, че забих пети в пясъка и зациврих, прекрасно разбирайки, че съм прекалено голям за точно този вид изнудване.

Майка ми обясни, че скоро ще ядем и това само ще ми убие апетита. Вече знаех какви усилия полага тя да опази и двамата ни от простичкия факт, че нямаме пари. На нейно място баща ми направо би казал истината и дори би ми зашил един по врата, за да е сигурен, че ще я проумея, но в този момент го нямаше, понеже никога не излизаше с нас, когато отивахме до морето. Причината беше, от една страна, че не обичаше морето, а от друга — в това, че мразеше нас. Правеше го обаче най-вече с желанието да му се махнем от главата и да му дадем шанс да прекара поредния уикенд в мрачни размисли.

Беше три часа, до вечеря имаше маса време, така че аз се разкрещях, но тя просто продължи да върви без мен. Седнах — какво друго ми оставаше да направя? — проследих с поглед отдалечаването ѝ и в този момент един възрастен човек се приближи и се отпусна до

мен на камъните. Беше облечен в кафеникави къси панталони и избледняла дънкова риза, а кожата по ръцете и краката му беше бледа и покрита с лунички и старчески петна. Косата му бе сива, ниско подстригана и вчесана, а лицето му имаше текстурата на топка амбалажна хартия, първо смачкана, след това разгладена без особено старание. Старецът не пророни нито дума, постоя така и ме погледна.

Изгледах го на свой ред най-безцеремонно. Изобщо не ме беше страх от него. Тогава си въобразявах, че знам колко лоши могат да станат нещата и че светът няма с какво чак толкова да ме изненада. След като можех да се спасявам от баща ми, тази мумия не беше в състояние да ми направи нищо. Дори чаках само да опита, да посмее да ми каже нещо, за да му изкрещя и да го сащисам. Бях на възраст, когато, образно казано, резервоарът вече се пълни. И понякога жадува за канал, в който да се отприщи, и за град, който да наводни.

Но човекът отмести поглед от мен, загледа се в морето и аз си помислих, че това е всичко. Майка ми вече беше стигнала до другия край на заливчето и седеше, опряла гръб в каменната стена, издигаща се едва ли не от самото море. Знаех, че спорът ни не е приключил и че няма да бъде забравен леко. Майка ми правеше за мен всичко по силите си, но и двамата с нея имахме по къс желязо в сърцата си, а това правеше отстъплението почти немислимо. Осъзнах с окончателно развалено настроение, че денят е безвъзвратно провален и следователно довечера ще се приберем у дома. Край на Флорида и на морето, хайде обратно във Вирджиния.

— Поуспокои ли се?

Във всяко детство настъпва момент, когато големите престават да те глежат и да ти угаждат и изчакват да видят как точно смяташ да изпълниш фалшивите си закани. Това е моментът, когато си принуден да разбереш, че изобщо не си уникален на този свят и че никого не можеш да заблудиш. Още не бях порасъл толкова. Когато старецът проговори, аз го погледнах с любопитство. Напълно разбираемо: за пръв път в живота ми някой се обръщаше към мен като че ли бях вече голям.

— Майка ти изглежда изморена — отбеляза той и аз сепнато стрелнах поглед към нея и обратно към морето. — Нали?

— Тя винаги е изморена — изговори устата ми, без да помисля. Постоянната умора в майка ми беше нещо, което не можех да ѝ простя,

така както я обвинявах и за синините около очите ѝ, които се появяваха и избледняваха. Ако обичах баща си макар и съвсем малко, може би щях да бъда по-толерантен към нея. Но емоциите, породени от безсилието, никога не са логични.

— Може би има грижи — каза той. — Като например защо не може да купи сладолед на малкото си момче.

— Винаги сме яли сладолед тук — изтърсих аз. — Винаги! — Беше самата истина и поне доколкото ставаше дума точно за мен, в това бе целият смисъл да се махнем от къщи. Не бях някакво лакомо хлапе — в детския ми мозък сладоледът притежаваше особена стойност, която все още не можех да формулирам прецизно. Два уикенда в годината ние се махахме от баща ми — два дни, през които го нямаше да ни принуждава да виждаме света такъв, какъвто го виждаше той: скапан, тъмен и студен. Във всичко, върху което падаше погледът му, той съзираше демони, дяволско присъствие и злоумисъл. Той би разбрал Междината, след като тя бе станала необикновена: животът като мираж, като добре опакован ужас, като неспособност да прозрем истината. Обикновено екскурзиите, които аз и майка предприемахме, бяха почивка от тази мъка. Но днес имах чувството, че сянката му е надвиснала над нас.

— Понякога не може да имаш всичко, което искаш каза старецът. Банална мисъл, която натисна едновременно всички погрешни бутони в съзнанието ми.

— Баща ми ли те изпрати? — сопнах се аз и го изгледах гневно. Зениците му само за миг се разшириха, издавайки изненадата му от тона ми, а след това той ме погледна по нов начин. — Не мога да имам каквото искам, защото съм дете, но ще престана да бъда дете, когато спра да искам тези неща, нали?

— Така ли ти казва той?

— Да. И още много. — За момент се изкуших да му разкажа някои неща, бях на ръба да изкажа мнението си за живота, такъв, какъвто го виждах. Нямах приятели, тъй като непрестанно се местехме от едно място на друго, понеже баща ми вечно търсеше работа. Бяхме опознали по неволя по-голямата част от Вирджиния и нямаше никакви изгледи за подобрене. Не че баща ми беше ленив — точно обратното. Един от любимите му девизи, които ни бе омръзнало да слушаме, бе, че мъж без работа трябва да бъде хвърлен за храна на животните. Той

вечно нещо майстореше, но без ясна цел, без никаква радост, без някакво вътрешно чувство, освен бавно разяждащата го омраза към всичко около него. В редките случаи, когато седнеше, без да прави нищо, се виждаше, че ръцете му треперят, сякаш цялото му тяло вибрира от изгарящата го нужда да унищожи нещо. Намереше ли работа, това обикновено продължаваше около седмица, преди бушонът му да гръмне и той да се озове изхвърлен на улицата, защото се е скарал с някого или е станал непоносим за всички. От време на време си позволявахме скромно да отпразнуваме задържането ни за повече от няколко дни в някое градче. Майка ми не пропускаше да се възползва от редките поводи за радост — вярваше, че по този начин може да ги удължи. Тя сготвяше нещо специално за вечеря и когато седнехме на масата, до всяка чиния имаше малко подаръче, старателно избрано от магазините за употребявани вещи. Мразех тези празнувания, заради лъжата, която винаги прозираше зад тях, заради начина, по който те замазваха любовта ѝ към нас с друго чувство — на безсмисленост и обреченост. Дори когато разопаковах поредния нов молив или красиво оцветена кутия, в главата ми нахлуваха спомени за предишните, които бях получил. Майка се разшетваше из града, разучаваше всичко за местните училища и... след две седмици мече бяхме в следващия град.

Запознавах се с други деца, ставахме приятели за някой и друг ден, не повече от седмица-две, и толкова. Майка разговаряше с мен, сякаш бях дете, може би защото единствено вкопчването в тази вяра ѝ даваше основание да иска да живее. Душата ѝ жадуваше за отдушник, но родителите ѝ, при които отсядахме при тези екскурзии до морето, никак не обичаха да говорят за своя зет.

Аз обаче нищо не казах на стареца и вместо това замълчах с плувнали в сълзи очи. Язовирната стена в съзнанието ми беше станала вече доста здрава. Струваше ми се предателство да я разруша сега. Исках да съм щастлив като всички, но вярвах, че ако говоря каквото ми е на езика, това означава да загубя достойнството си завинаги.

— Не е прав — неочаквано проговори човекът. — Бърка много сериозно. — Секна ми дъхът от изненадата да чуя тези думи в устата на друг човек, и то възрастен — думи, в които вярвах от цялото си сърце. Изтрих очите си и запазих мълчание. — Когато пораснеш, някои неща няма да ти се струват толкова важни — продължи той, гледайки с благ поглед летовниците по плажа. — Само допреди

няколко години аз имах много стремежи. Днес почти не мога да си спомня какви са били. Е, аз съм стар, вече съм с единия крак в гроба, така че има ли значение какви ги говоря? — Притеснено се размърдах и той се засмя. — А ти, момчето ми, какво ще правиш като пораснеш?

— Ще си намеря работа — казах аз и той кимна. Може би знаеше какво имам предвид, а може би не.

— Ами сладоледа?

— Ще ям какъвто поискам — твърдо и напълно сериозно изрекох аз. — Всеки ден и от всеки вид в големи фунийки с ядки и със сироп. — Той започна искрено да се смее, но спря като видя огъня в очите ми. — Така ще бъде!

— Надявам се да го направиш — каза той. — Наистина се надявам да го постигнеш. Когато бях на твоята възраст, аз пък обичах карамелизирани ябълки. Ти обичаш ли ги? — Погледна ме с леко повдигнати вежди, но аз не знаех. Бях виждал такива, но никога не ги бях опитвал. — О, те наистина са хубави. Не знам, може би са дори повкусни от сладоледа, но честно ще призная, че е трудно да се каже. Мама не пропускаше да ме заведе на панаир, когато той дойдеше в нашия град, и аз винаги получавах по една ябълка. Бяха твърди и ме беше страх да не си счупя зъбите. — Усмихнах се, той се ухили и неочаквано за себе си видях зад сбръчканата му хартиена кожа едно момче на моята възраст, готово да побегне и да се заиграе.

— Зъбите не се чупят — възразих все пак аз. — Те са по-твърди от камък.

— Може и да си прав, но аз тогава не го знаех. Както и да е, растях и бях сигурен, че ще ям по една карамелизирана ябълка всеки ден, че ще стоя до късно всяка вечер и ще гледам телевизия, докато очите ми не станат квадратни, и че никому няма да позволя да ми се бърка. Мислех си че това е животът.

Замълчах. Усещах, че следват лошите новини, че предстои разкриването на истина, която не искам да чувам. Майка ми все още беше до скалата. Късното следобедно слънце хвърляше дълги сенки, които бързо пълзяха към нея.

— И какво стана? — не издържах аз накрая.

— Пораснах — обясни той и като че ли нямаше особено желание да се разпростира върху същността на този факт.

— И? Какво?

Старецът беше зареял погледа си надалеч.

— Стоях до късно. Гледах телевизия и имах общо взето доста приличен живот — отговори той. — Но мисля, че повече от четиридесет години не съм вкусувал карамелизирана ябълка.

— Защо стана така?

— Човек забравя.

— Аз няма да забравя. Ще правя всичко. Ще правя всичко, ще го правя непрекъснато и никой няма да ме спре.

— Добре — каза той. — Надявам се да го правиш. Да си спомня какво е искал не е най-лошото, което може да се случи някому. Помни го, синко, взимай, каквото ти се иска и когато ти се прииска, и никому не позволявай да застане на пътя ти. Накарай света да се промени според твоите желаниа, докато все още имаш време за това.

Той остана при мен още малко, но изглеждаше някак по-стар. После ненадейно се изправи и се разкърши.

— Тръгваш ли? — попитах го аз.

— Да. Ето какво. На камъка зад теб има пет долара. Вземи парите и направи с тях каквото пожелаеш. Но след това сам иди при майка си и я хвани за ръката. Окей?

— Окей — обещах му аз със светнало лице, макар и примижал, защото слънцето грееше в очите ми.

Той си тръгна, стъпвайки внимателно по камъните, а аз останах да го гледам, докато не се скри от погледа ми. Едва тогава хвърлих поглед към камъка, на който бе седял, и наистина — там имаше петдоларова банкнота, затисната с малко камъче. Погледах я известно време, после я взех, но не си купих фунийка. Отидох до другия край на плажа, намерих майка ми и когато се бе обърнала настрани, мушнах незабелязано банкнотата в чантичката ѝ. Тя винаги внимаваше с парите си и сигурно веднага я бе забелязала, но не се издаде. Всъщност може би не съм прав, защото когато сменихме автобуса в Уилямсбърг на път за дома, тя си купи и сода, и кафе, а когато аз се върнах от тоалетната, намерих на масата да ме чака малка купичка сладолед. Ето, такава беше мама. Винаги знаеше как да каже нещо, без да отваря уста.

Често съм си мислил за стареца, но най-вече за това как може би случайно отронени думи могат да променят живота на човек по абсолютно непредсказуем начин. „Направи света какъвто желаеш —

каза ми той. — Не приемай по-малко от онова, което искаш да получиш“ и... пръсни на парчета всичко, което се изпречи на пътя ти. Въоръжени с тази мисъл, повечето хора сигурно биха могли да сътворят от живота си нещо, чиято кулминация да бъде някакво подобие на душевен мир. Защото съветът беше добър и даден с най-добри намерения.

Но старецът просто се беше излъгал в мен.

Към два след полунощ бях обратно на 8-и и залитайки се отправих към заведението на Хауи. Докато бях седял в един бар на 30-и етаж, някак неочаквано си бях спомнил тялото на Мал, бях си го представил като колона ситни, подобни на глисти същества, маршируващи към мен и вдигнали табелки с надписи: на една пишеше: „Мал е мъртъв“, на друга — „Сигурно вече се е разплул“. Но когато се вгледах по-отблизо, различих, че съществата са резервни — куцащи, влачеци се на останалите им крайници. Дейвид беше сред тях, Нанюн — също. Създателят на рапта трябва да е бил човек с чувство за хумор. Бях взел съвсем умерена доза, защото след пет години въздържание не знаех колко мога да понеса. Е, установих, че мога да понеса доста повече. Загубиха ми се около два часа, но това беше всичко. Успях да се разтопя, привидяха ми се разни неща, но не загубих представа къде се намирам, а именно в бар с лоша репутация на опасен етаж, с мокра риза от нестигналото до устата ми уиски, с пламнала глава, седнал пред умиращо петнайсетгодишно момиче, трясящо върху съседната маса похабеното си тяло. Бях единственият посетител наблизо до нея, а допреди малко даже не бях забелязал присъствието ѝ. Всички останали в бара се бяха нацепили с опра и с вързани езици разказваха несвързаната история на живота си на всеки, готов да ги изслуша. Бяха потънали в себе си до такава степен, че не знаеха ден ли е, или нощ.

В един момент почувствах нужда да си вървя. Скапвах се прогресивно, а не бях взел достатъчно рапт, за да не ми пука.

Оправих сметката с бармана — беше по-грозен и от задника ми в профил. Шейсет долара по-малко. Опасно наклонен напред, излязох на булеварда. Изгорих си пръста, докато запалвах цигара от почти празния пакет, който нямаше как да не е мой, и сепнато се вгледах в

размазаните фигури, шураци се пред мен. С върховно напрежение успях да фокусирам някои от тях до степен да разбера, че не са нищо важно и по възможно най-приличен начин се устремих към мъжката тоалетна. Влязох вътре, попих петната по дрехите си, изплакнах си устата и се вгледах в отражението си в огледалото. Въздействието на рапта започваше да отминава и звуковата мъгла пред мен ставаше все по-прозрачна. Реших, че вече съм наред, и кухо се изсмях на образа си. Само споменът за това как се бях надрусал бе по-отрезвяващ, отколкото например, ако ме бяха прибрали и полицейски участък.

Взех асансьора до 8-и и с клатушкане поех по гъмжащата от нормални хора главна улица. Мозъкът ми беше застинал в перфектен баланс между желанието и нежеланието да направя дори малка крачка към това да реша как да постъпя по отношение на каквото и да било. Така е с рапта: отнася те точно по средата между многото съществуващи възможности, в мястото, където всичко и нищо няма значение и където можеш удобно да се скриеш. Озовеш ли се там, сгушен и мъртъв, никога няма да поискаш да си тръгнеш. Подминах двойка звучно целуващи се младежи. Звукът хвърляше жълти искри върху общия мръсножълт фон. Чувах някакъв разговор на миля от мен, а може би мозъкът ми си го измисляше и недоволно мърмореше на себе си. Разговорът в никакъв случай не беше интересен, но това следваше да се очаква. Усецах и смътен страх от нещо неконкретно, но и това беше в реда на нещата. Не възразявам срещу мъничко страх — моят стар приятел.

Бях на един-два завоя от Хауи, когато изведнъж установих, че стоя клекнал до стената на една сграда, без никакъв спомен как съм се озовал там. Вдигнах поглед и видях минаващите да ме гледат леко развеселени. Поех дълбоко въздух с треперещи гърди и осъзнах, че държа ръката си в джоба и стискам пистолета. Това може би трябваше да ме успокои, да ме увери, че по някакво чудо още не съм загубил старите си рефлексии. Не стана така. По-скоро се почувствах крайно зле. Улицата край мен престана да съществува и без да мисля, плъзнах гръб надолу по стената. Сърцето ми тежко заби, по челото и врата ми изби незнайно от къде появила се пот. Зеленината по тавана се помръдна в синхрон и през нея се откри тъмно небе с периферия, обхваната от горещи течни оранжеви пламъци. Чувах нещо... далечни викове, сирена... но ми трябваше известно време да схвана, че шумът

идва от вътрешността на главата ми. И тогава се усетих, че си повтарям изречение — нещо за скокове от стената и някаква планина.

Изправих се разтреперан — изглежда, рапътът съвсем не бе толкова слаб, колкото ми се бе сторило в началото — и тръгнах да търся бира, за да се успокоя. Забелязах; че съм гладен, и си спомних, че не съм ял от два дни. Останалата част от пътя прекарах в анализирането на седемнайсетте възможни начина да се приготви сандвич, като се изхожда от три комплекса променливи: подправките, относителните количества маруля, туршия, домати и лук, и броя подложки — не повече от три. Когато се добрах до Хауи, имах желанието да си ги поръчам всичките.

Хауи седеше на бара, съзерцаваше посетителите с благ поглед и слушаше с едно ухо оркестъра в ъгъла. За разлика от досега, този път бе претърпано. Стори ми се, че цяла вечност си пробивам път през горещата шумна хорска тълпа, без да изпускам от поглед Хауи. Пред него имаше голямо парче кашкавал и буркан с нарязани на ситно мариновани чушки и той режеше резенчета от кашкавала и слагаше върху тях по лъжичка чушчици. След всяка маневра ловко пъхаше резултата в устата си и без забавяне започваше операцията отначало. Правеше го бързо и умело, сякаш се състезаваше с невидим за мен съперник, и методичността му просто ме побъркваше.

Когато стигнах до бара, той ме погледна и попита:

— Купи ли вече камиона?

— Не — търпеливо отговорих аз и направих знак на бармана да донесе бира.

— Знаех си — отбеляза той с пълна уста. — И престани да отбягваш погледа ми, видях зениците ти още като влезе. Е, добре завърнал се, Джек. Искаш ли още?

— Не. — Тази дума започваше да ми се нрави все повече. Изглеждаше напълно достатъчна да опише всичките ми настоящи нужди. Готвех се да отпия мощна глътка от бирата си, когато долната ми челюст провисна. — Ти какво правиш тук?

Въпросът ми беше отправен към жената, която седеше зад Хауи. Роклята ѝ бе червена вместо синя, но иначе си бе облечена точно както я бях видял предишния път. Това бе жената, на която се бях натъкнал в женската тоалетна при първото ми влизане в Ню Ричмънд. Познах я може би само защото правеше същото, което бе правила и при онази

среща — оправяше си линията на червилото. Поради тази причина ми отговори Хауи:

— Това е Ниърли — обясни той. — Моя служителка.

Не се поинтересувах какви по-точно са ѝ задълженията. Спомних тогавашния си извод. Тя вдигна поглед, намигна ми и едва доловимото проблясване в дъното на дясното ѝ око потвърди предположението ми. Но също ми припомни колко красива ми се бе сторила тогава. Не бях сбъркал — и сега я намирах за красива.

— Здравсти — казах аз и Хауи се изсмя.

— Е, Джек няма да те омае с разговори — каза той, поклати глава, след което ненадейно извади нещо от джоба си и го плесна на бара. — Нито пък е един от доверените ми доставчици.

Взех предмета и го разгледах. Беше RAM-чипът, който му бях продал вчера. При сегашното ми състояние изглеждаше доста по-различен. Струваше ми се, че различавам движещите се под чистия перспекс потоци данни — единици и нули, скачащи напред-назад.

— Какво му има? — недоумяващо попитах аз.

— Вероятно нищо. Само дете не е памет.

— Дявол да го вземе... Значи трябва да ти върна парите. — Разполагах с около стотина долара, пръснати из всичките ми джобове. — Е... ще се оправим — безпомощно завърших аз и пуснах чипа в джоба си.

Хауи небрежно махна с ръка, за да покаже, че пет пари не дава, и настроението ми се приповдигна. Ето, такъв човек бях аз: вместо да мисля за резервните, се безпокоях момичето на Хауи да не ме вземе за идиот. Липса на светски опит, предполагам. Не ѝ личеше да се е разочаровала в мен, но от друга страна, жени с нейния умствен багаж вероятно си мислеха, че „Ебола“ е някаква простуда.

— Идва да те търси един, Джек — каза Хауи и завинти капачката на буркана с чушките.

— Кой? — намръщих се аз.

— Не знам. Не ми каза. Едър мъжага, със сини лампички в главата. — Хауи говореше съвсем сериозно. — Не ми се стори, че носи добри новини.

Спомних си дилъра при Портала — онзи, който бе скрил тялото на наемния убиец. Без да знам защо, изведнъж ме побиха тръпки.

— Какво искаше?

— Да те види. Остави ти някакъв пакет. — Хауи вдигна брадичка, за да направи знак на бармана, който се пресегна под плота и извади кубичен кашон с дължина на ръба около една стъпка. Сложи го пред мен и аз го изгледах.

— Страхотно. Подарък — обади се Ниърли с леко уморен, но силен глас. — Няма ли да го отвориш?

— Къде е Суедж? — попитах аз.

— Отзад — успокой ме Хауи. — Яде фасул с ориз.

— Скоро проверявал ли си я?

— Не, защо? Какво има?

Взех пакета и бързо го отнесох в един по-спокоен кът на бара. Беше тежък, вътре явно имаше нещо масивно и цяло. Захванах се да го отворям и чух Хауи да изпраща Дат да провери Суедж. Времето сякаш ускори своя ход и се стрелна към нещо, все още невидимо за мен.

Отворих кашона.

— Маmicата му... — прошепна Хауи — бе успял да застане зад гърба ми. Много са нещата, които не би желал да виждаш, когато си взел рапт. Но това тук бе нещо, което никога не би искал да видиш. Нещо толкова ненужно, толкова незащитимо, че очите ми пресъхнаха като от пустинен вятър.

Беше главата на Нанюн.

Хауи гледаше в кашона с отворена уста. След малко бавно обърна глава към мен:

— Кой, по дяволите, е това?

— Една от резервните. Същество, несъумяло да причини нищо лошо никому през целия си мизерен живот. — Без да се усетя, ритнах една от масите и я запратих през залата. След това застинах на място, ледено спокоен и кипящ от жажда за отмъщение. Половината бар се бе вторачил в мен, опитвайки се да реши дали съм опасен, или съм поредният кабаретен експериментатор. — Каза ли шибанякът дали ще се върне?

Хауи поклати глава, все още замаян:

— Не, боже опази.

— В такъв случай ще трябва аз да го намеря — казах аз. Бях не на себе си от гняв и от разяждащото ме чувство на угризение. И друг път съм го забелязвал — има случаи, когато по-висшата част на съзнанието ни се оттегля в почивка, долавяйки, че трябва да остави

нещата на първобитното в нас. Човекът със синята глава държеше пленниците и щеше да ги убие. Защо ли? Не знаех. Но ми беше съвсем ясно, че точно това смята да направи и че по всяка вероятност също той е убил Мал. За мен това бе повече от достатъчно.

— Джек? — Обърнах се и видях втурналата се към нас Суедж, следвана по петите от Дат.

— Хауи! — изсъсках аз. — Скрый тоя шибан кашон, по дяволите. — Но Суедж вече го бе видяла, както бе видяла и мен. Тя прекрасно знаеше как изглеждам, когато нещо не е наред.

— Какво има там? — попита тя.

Изведнъж откъм централния вход се разнесе вик и видяхме през него да се втурва Поли с ръка в джоба.

— Хауи — тревожно каза той. — Имаме неприятности.

— Кой?

— Четирима от хората на Виналди.

— Така ли? Че аз съм му платил.

— Май не са дошли за пари. — Погледът на Поли неволно се отклони към мен. — По-скоро...

На Хауи му остана време само да ме попита в какво съм успял да се забъркам този път, когато витрината на бара експлодира, посипвайки с парчета фино натрошено цветно стъкло най-близките посетители. Времето спря ход и се видях в каданс да посягам към Суедж, да я сграбчвам и завъртам така, че да поставя моето тяло между нея и вратата. Видях още ръцете на Хауи и Поли да изваждат тежки пистолети и зърнах лицето на Ниърли с отворена уста — една жена, оставена сама на себе си в момента на истината. Понякога нещата се усложняват рязко в сравнение с ежедневния живот и точно това предстоеше да се случи тук и сега. Без да се замисля какво правя, дръпнах и нея зад себе си.

— Бягай! — изрева Хауи. — Мини отзад.

Но второто му изречение потъна в грохота от пръсването на следващата витрина. На десет крачки от нас, право на улицата, стояха подредени в редица хората на Виналди. Явно се наслаждаваха на всяка секунда, сериозни като деца, подхванали любимата си игра. В бара цареше хаос — крещящата тълпа се опитваше да се измъкне възможно по-скоро оттук.

— Майната ти — казах аз. — Това е мой проблем.

— Избягай поне веднъж в живота си — викна гневно Хауи. — Вземи и Ниърли. — Съвсем неочаквано за мен той ме блъсна в гърдите и се обърна, за да си пробие път с Дат към стоящия до вратата Поли. При вида на тримата решени на всичко мъже осъзнах, че не мога кой знае колко да им помогна. Сграбчих Суедж за ръката.

— Идваш ли? — попитах Ниърли.

— О, да! — отговори тя, без да отмества поглед от подредените на улицата мъже. — Тези хора не ми изглеждат никак забавни.

Проправих си път през паникьосаните посетители, буквално влачейки Суедж след себе си. Ниърли ни следваше по петите. Стигнахме до склада и аз почти без забавяне прибрах малкото ни лични вещи.

— Как се излиза отзад?

— Убий ме, не знам — сви рамене Ниърли. — Да не мислиш, че съм прекарвала времето си тук в сприятеляване с доматите?

Идеше ми да ѝ кажа, че не ми е много в помощ, но точно тогава Суедж посочи към ъгъла в дъното.

— Зад кашоните има врата.

Отворих я предпазливо, готов да използвам пистолета си, надникнах, за да се убедя, че никой не ни причаква, и едва тогава прекрачих навън. Направих енергичен жест към момичетата да ме последват.

След петдесетина крачки уличката завиваше към закусвалня от известна верига. Така и не бях успял да си купя мечтаните хамбургери, но и без това различните комбинации ми се бяха изпарили от главата. Някой друг път, може би. Оттам се стигаше на не по-малко криволичеща улица, превърната в уютен комплекс от магазинчета. Повечето бяха затворени и ние минахме като вихрушка покрай витрини, задръстени със стока. Питам се какъде точно сме тръгнали. Вярно, първата ни грижа бе да се махнем от етаж, но после? Апартаментът на Мал автоматично отпаднаше — онзи със сините светлини прекрасно знаеше къде се намира той.

„Ами ако Нанюн не е първата?“ — мина през ума ми. Не че не ме болеше за нея, аз дори може би я обичах по някакъв труднообясним начин, но бях прекарал много по-дълго със Суедж, Дейвид и Джени. И ако се случеше нещо на тях, знаех, че никога няма да мога да си го простя.

Търговската улица излизаше на булевард и аз закрачих напред по него, слаломирайки между безгрижно разхождащите се пешеходци. Зад нас не се чуваше нищо обезпокоително и прецених, че след като машините на Виналди не бяха имали предвидливостта да наблюдават задния изход, едва ли са разположили хора толкова далеч от заведението на Хауи.

Грешка! Понеже щом стигнахме до първата пряка, чух изстрел и покрай главите ни изсвистя куршум. Ниърли изпищя и аз ги издърпах в малката уличка от другата страна. Бях свикнал да постъпвам така, когато съм сам, а не в компанията на две жени. Поколебах се дали да не пусна едната и да си освободя ръка за пистолета, накрая реших, че скоростта е с приоритет. Зад нас се разнесоха крачки и преследвачът ни започна периодично да ме вика по име. Странно, но може би те държаха да ме заловят жив. Тази мисъл не можа да ме успокои. Никак не исках да бъда залавян.

Малката уличка се пресичаше с друга, по-голяма. В дъното ѝ се виждаше асансьор. Никаква опашка, услужливо отворена врата — Бог бе решил по изключение да застане този път на моя страна. Зад гърба ми се разнасяше тежко дишане — токчетата на Ниърли явно не ѝ помагаша. Хукнахме към асансьора и аз извиках на момичетата да наведат глави. Дотук остриите завои ни бяха опазили от изстрели, но сега преследвачът имаше ясна видимост. Тичахме, приведени надве. Вратата на асансьора изглеждаше измамно близко. Разнесе се втори изстрел, нов куршум мина над главите ни и се заби в метала на асансьорната шахта.

— Влизайте — извиках аз. Те скочиха в кабината, а аз се обърнах към преследвача ни. Беше преполовил уличката и сега забавяше ход, държеше пистолета си готов за стрелба.

— Рендал — извика ми той. — Няма къде да отидеш.

— Винаги има къде — прошепнах аз и измъкнах пистолета. Онзи беше спрял и стоеше, без да помръдва, на десетина крачки от мен. — Не можеш да ме спреш. Той иска да ме доставите цял-целеничък.

— Ако му занеса черния ти дроб, това напълно ще го удовлетвори — каза мъжът, но усещах, че ме лъже. Едва ли щяхме да водим този разговор, ако беше иначе. — Дръпни се от асансьора или

ще бъда принуден да те гръмна в пишката. Кучките могат да вървят, където си искат — никой не се интересува от тях.

В този момент Ниърли подаде глава от асансьора.

— Еби си майката, куре сплескан — жизнерадостно му извика тя. „Не, тази жена определено не се натиска да ми бъде в помощ“ — помислих си за втори път. Да поставяш под съмнение мъжествеността на бандита е като да разравяш с пръчка змийско гнездо.

Той се прицели в главата ми, явно решил да обясни по-късно, че съм се съпротивлявал препалено енергично. Аз също вдигнах пистолета и отстъпих към асансьора. Внимателно го наблюдавах в очите и виждах как пресмята алтернативите.

— Натисни някой бутон — прошепнах аз, без да свалям пистолета си, насочен към главата на моя противник. Чух щракване зад гърба си, но се задържах още малко и едва в последния момент рязко отстъпих назад. Направих го наистина в последната частица от секундата — вратите бързо се затвориха, като едва не ми защитиха ръцете. Успях само да видя отворената уста на онзи и глупавата му физиономия.

Не особено хитър трик, но от друга страна, и той не беше особено умен.

Частично удовлетворен все пак, аз се обърнах и видях, че се намирам в гора. Осветлението на асансьора необяснимо се концентрира, после отново се разми до степен на бледосинкаво сияние, едва видимо през дърветата. Беше хладно и неприятно влажно, сякаш се бях облякъл в прекалено много дрехи по време на снежна буря.

„Не — помислих си с детински ужас. — Не е възможно да съм тук, не пак! Това не може да бъде!“

Гората обаче се простираше във всички посоки — студена, зловонна и отвратително влажна. Сиянието в далечината определено не бе надежден ориентир — то ту се появяваше, ту изчезваше. Корите на дърветата оставяха впечатлението, че са образувани от стичащи се надолу и застинали вертикални струи, а набраздените им повърхности се търкаха една в друга с гадно лепкав съскащ звук. А може би този звук идваше от движението на потта по собствената ми кожа, лазеща като новообразувана кора от малки течни същества. Наоколо не се виждаше никой и аз тежко преглътнах. Чувствах се, сякаш пропадам

към центъра на земята. Бях отрязан, бойната ми част бе избягала през дърветата, сражавайки се по единствения известен ѝ начин: на бегом, виейки в ням ужас, замисляйки се за съдбата ми не повече от секунда, приемайки ме за поредния изчезнал по време на бойни действия. Свалих поглед към изшумоляването под краката ми и видях лица сред окапалите листа — огромни ухилени усти около мен и точно тогава...

Озовах се обратно в носещия се със свистене през етажите асансьор. Кабината бе ярко осветена, остъклена, съвсем реална — асансьор. Ниърли ме гледаше със съмнение.

— Добре ли си, момчето ми? — попита тя. Май продължаваше да ме приема на майтап.

— Не знам — изграчих аз и се огледах, за да се убедя, че наистина всичко е наред.

— Преди секунда ми се стори малко не на себе си. Бих ти предложила да смръкнеш редичка кока, но ти май и така изглеждаш достатъчно особено.

— Спомен — опитах се да ѝ обясня и потръпнах. Един от най-живите, които бях имал. Бръкнах за цигара, запалих я с треперещи пръсти и дръпнах дълбоко, опитвайки се да напомпя колкото може повече дим в дробовете си. Наистина се чувствах ужасно. Суедж ме наблюдаваше някак странно.

— Пушенето в експресен асансьор е забранено — обади се гласът на дроид и Ниърли престорено извъртя очи към тавана.

— Я се шибай — посъветвах го аз и отново всмукнах дълбоко. Щях да изпуша тази цигара, та ако ще и да ме умореше. Асансьорът закова между етажите.

— Няма да мръднем отук, докато не я изгасиш — осъдително съобщи гласът. — Цигарите причиняват смърт — болести и смърт. Освен това миришат.

— Че какво ти пука на теб? — попита Ниърли и на свой ред запали, явно напук. — Нали нямаш дробове?

— Не, но следващите пътници в този асансьор имат, особено онези от по-горните етажи. Моля, незабавно изгасете всички цигари!

— Къде се намират когнитивните^[1] ти центрове? — осведомих се аз и с все още подгъващи се пръсти заредих патрон в цевта. — И може ли асансьорът да функционира без тях?

— Да, може — отговори асансьорът с нотка на удивление. — Намирам се зад червения панел отдясно на теб. Защо питаш?

— Защото — обясних му аз, — ако не си затвориш шибаната уста, ще те пръсна на парчета и ще прекарам останалата част от престоя си тук, пушейки с наслаждение. Мога дори да запаля пура. — За да подчертая сериозността на намерението си, вдигнах пистолета в изпънатата си ръка и го насочих в панела, който така услужливо ми беше посочил. — Един безплатен съвет за в бъдеще: помисли, преди да отговаряш искрено на въпроси.

Настъпи кратка пауза, после дройдът отново се обади:

— Полезен съвет и за да се отблагодаря, ще ви разреша да продължите пътуването си според първоначалната заявка. Моля, изчакайте. — Разнесе се леко бучене и асансьорът отново тръгна. — Но ще ви кажа, че се държите невъзпитано.

Изсмях се — късо неуверено излайване, което нямаше нищо общо е веселието. За пръв път от трийсет години някой ми казваше, че съм „невъзпитан“. Обърнах се към Суедж и Ниърли и ги видях да се оглеждат от глава до пети. Суедж по принцип изглежда като ветеран войник, минал през безброй ръкопашни схватки. Осъзнах, че за нея Ниърли е първото същество от женски пол, което не е резерва и което има възможност да разгледа отблизо. Не долових нищо повече от любопитство в това взаимно оглеждане.

— Кой етаж натисна? — попитах аз, колкото да разчупя неловката тишина.

— Шейсет и шести отговори ми тя. — Живея там. Стига ми толкова тази нощ. Прибирам се у дома.

— А ние къде отиваме? — Суедж ме гледаше с твърд поглед. Индикаторът показваше, че приближаваме 40-и етаж.

Обърнах се към Ниърли:

— Може ли Суедж да дойде с теб?

— Разбира се. Имам само една кушетка, но...

— Не! — изкрещя Суедж. — Никъде не отивам. Идвам с теб. Искам да намерим Дейвид и другите. Омръзна ми да ме оставяш по разни места. Ти никога не си се държал така. Винаги беше до мен, а сега изобщо не те виждам.

64. 65.

— Кой е адресът?

— 66/2003 — ъгъла на „Тайсън“ и „Стоунс“.

— Добре, ще се видим по-късно — казах аз, изчаках вратата зад нея да се разтвори и забих пръст в един бутон. — Стой си вкъщи.

Ниърли излезе и аз тласнах Суедж след нея. Тя залитна навън и се обърна към мен в момента, когато вратата започна да се затваря. Лицето ѝ беше като буреносен облак.

Останах сам вътре с лице към вратата, а асансьорът се устреми към 135-и. Опитвах се да не мисля за гората, но не ми се удаваше. Никога преди не се бях пренасял в Междината. Двете секунди, прекарани там, бяха концентрирали в себе си всичко, което се бях опитал да забравя завинаги. Не исках да мисля и за Нанюн, както и за факта, че имаше нещо не наред с главата ѝ освен че бе отделена от тялото.

Например... „неуточнени поражения на лицето“.

Моментното ми състояние не позволяваше да преценя как това променя нещата, макар да бе напълно ясно, че променя всичко из корен. Не знаех къде да търся... синеглавия и някакво вътрешно чувство ми казваше да не се опитвам да го намеря. Междувременно някой друг искаше да намери мен. Бях блъснал Суедж навън, защото импулсивно бях решил да му спестя главоболията като сам го намеря.

---

[1] Свързан с познанието. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 9

Клуб „Мръсник“ можеше да се оприличи на експлозия от тръшкаци се копелдаци, затворени в прилична на обор сграда в центъра на етаж, предназначен за увеселения. Невъзможно бе да натикаш някого вътре, без предварително да си го пресовал до размерите на грахово зърно, и по тази причина подозирам, че когато аз се вмъкнах вътре, някой от другата страна бе изскочил като тапа през прозореца. Масивни тонколони в основата на всяка стена излъчваха могъщ грохот, който се смесваше с какофоничния рев на тълпа от петстотин души. Музиката бе в стил „предиктивен транс“ — ноти и думи, създавани и смесвани в реално време от редицата компютри до далечната стена. Алгоритмите, генериращи текстовете, бяха настроени да го правят, наподобявайки ефекта от различни релаксиращи наркотици, така че колкото повече слушаш, толкова по-лесно можеш да се досетиш какви ще бъдат следващите думи.

Пробих си как да е път с рамо към бара, подпиран от двете страни от умни млади създания. Опашката на бара не беше много дълга, може би защото почти всички тук се бяха нагълтали с някой от „наркотиците на щастието“. Вече умиращите пипалца на рапта, който аз бях взел, все още докосваха периодично различни ъгълчета на мозъка ми и по тази причина не се чувствах особено добре сред блестящи очи и сладни въздишки. Мрачно осъзнавах, че имам нужда от още рапт, но не бива да си го позволявам. С всички сили се опитвах да забравя за момент за резервните. Знаех, че трябва да ги намеря съвсем скоро. Нищо не се бе променило, включително фактът, че нямах представа откъде да започна. Честно казано, не се чувствах в най-добрата си форма, но по-лошото бе, че нямах никакви надежди някога да се почувствам по-добре.

Горилата зад бара ме изгледа безстрастно, изчаквайки ме да проговоря пръв.

— Джони дойде ли? — попитах аз, стараяйки се да изглеждам корав пич.

— Кой иска да знае? — попита мъжът. Той се стараеше повече и от мен да изглежда мъжага, но успяваше само да заприлича на лайно в жилетка.

— Очевидно аз, нещастник — отговорих му, без да се впечатлявам. — Щях ли да те питам иначе? Та дойде ли вече, или още не е?

Огромни лапи се вкопчиха в ръцете ми. От двете ми страни стояха биячи на Виналди, а два остри предмета, забити в гърба ми, подсказваха, че са въоръжени. Барманът доволно се ухили.

— Ами че той те чака — съобщи ми ненужно копелето.

Двама типове ме прекараха през тълпата към стъклената стена на отсрещната страна на клуба. Стъклото беше хромирано, за да отразява само телесни цветове, така че в него играеше плетеница от безтелесни ръце и глави. Когато приближихме, в единия край се отвори врата, разкривайки, че става дума за еднопосочно огледало. Блъснаха ме най-безцеремонно в тъмния отвор и пространството зад него.

Качихме се по късо стълбище и се озовахме в голяма стая, разположена по протежение на огледалната стена. Дивани, лавици за книги, професионална аудио-визуална система, зелени и червени светлинки на течнокристални индикатори, блещукащи в полумрака, от който изплува Джаз Гарсия, сграбчи ме за гърлото и ме дръпна напред.

— Внимателно — чу се глас. — Искам да чуя обясненията му, преди да ти позволя да префасонираш характерните черти на тялото му. Повярвай, няма да чакаш дълго.

Гарсия ми стовари един юмрук в лицето, вероятно за да осигури сътрудничеството ми и за да ми даде да разбере как точно стоят нещата. После слабо разхлаби хватката на другата си ръка, ловко ме завъртя и докато се наканя да оценя техниката му, се озовах седнал в дълбоко кресло, поставено да гледа към стената.

Знаех какво ще се случи. Може би Ниърли щеше да се грижи за Суедж. Виждах през полупрозрачното огледало как младежите от другата страна танцуват с такова настървение, сякаш се борят за живота си. „Забавлявайте се — помислих си. — Крещете тези текстове. Така дори няма да чуете изстрела, когато се разнесе.“

Някой бръкна в джобовете на палтото ми, извади пистолета и внимателно го сложи на една маса. След това прекара някакъв детектор около мен. Не се чу алармиращ сигнал, така че човекът кротко се

отдръпна и пак се скри от погледа ми. Изчезналият някъде Гарсия се появи и застана зад гърба ми. Всичко беше готово. Чух да се притегля стол и го видях да спира с гръб към мен.

Виналди го яхна и скръсти ръце върху облегалката. Не бях сигурен, но според мен хора като него минават през своеобразен режисьорски курс в началото на кариерата си, за да са сигурни, че ще постигнат желанния ефект в ситуации като тази. Реших да запомня и да разпитам Дат в малко вероятния случай, че отново ми се удаде да го видя.

Мина доста време, без той да каже нещо, така че се наложи да направя първата крачка.

— Искал си да ме видиш — отбелязах аз, стараейки се да вложа в гласа си нотка на приятелски интерес.

Джони отново не каза нищо или по-точно продължи да не казва нищо. Между нас се настани пауза, достатъчно дълга, та невинната ми бележка да бъде напълно забравена. Накрая и аз не бях сигурен дали съм я направил. Да, този човек явно държеше шоуто да бъде негово и ничие друго. Примирих се: реших да чакам и да го оставя да прави каквото пожелает.

— Рендал — намери най-сетне той точната дума. — Заслужаваш поздравления. Трябва да ти издигнат статуи. Ти наистина си удивително глупав човек.

— Старая се колкото мога — скромно признах аз и Гарсия ме прасна по тила с дръжката на пистолета. Страшно ме заболя.

Виналди тънко се усмихна.

— И кое те накара да мислиш, че можеш да го направиш?

— Какво да направя? — попитах аз, стискайки очи, за да преодолеем болката в главата. — Кажи ми, Джони, какво мислиш, че правя?

— В известен смисъл, хубаво е, че всичките ми проблеми в крайна сметка опират до теб. Казвам „хубаво“, защото си мислех, че съм изправен пред организиран бунт, а сега установявам, че ставало дума за някакво тъпо бивше ченге, решено да умре на всяка цена. Виждам, че отново се издънваш, но не смятай, че това ме изненадва. Знам, че животът няма никаква стойност за теб — това впрочем винаги ти е било проблемът, — но тази нощ Джаз най-сетне ще сложи край на страданията ти.

Вгледах се в него, защото нещо не се връзваше. Причината отчасти бяха думите на Виналди, но по-необичайна бе атмосферата край мен. Мрачно тържествена. Тези типове, изглежда, наистина си мислеха, че слагат край на нещо. Но аз нямах представа какво е то.

— За какво говориш? — попитах го искрено заинтригуван. — Та аз даже не съм започнал да се опитвам да те унищожа. Бъди сигурен, че когато се захвана, ще си напълно наясно какво става и няма да имаш време за разговори като този. Не за друго, ами защото ще си прекалено ангажиран да изчовъркваш куршумите от лицето си.

Очаквах втория удар отзад, но той пак ме изненада със силата си. Главата ми отскочи напред и аз взех решение да се държа по-внимателно. Още два удара като този и щях да загубя съзнание, а още не бях започнал да се държа грубо и предизвикателно.

— Петима от най-близките ми помощници са убити — каза Виналди. — И ти се опитваш да ми кажеш, че нямаш нищо общо с това?

Този път наистина го изгледах слисано.

— Абсолютно нищо.

Виналди се засмя без никаква следа от веселие.

— Джаз позна, че ще кажеш така. Аз бях на мнение, че ще имаш разума да проумееш положението, в което се намиращ, и ще кажеш истината, но Джаз заяви, че си по-глупав.

— Е, Джаз няма как да не знае — не се съдържах аз. — Нали той е мерилото.

Нов удар в тила ми, този път съпроводен с фойерверк от искри, изскочил от дясното ми око. Много внимателно поведение, няма що. Разтърсих глава и се вгледах през стената с надеждата да фокусирам погледа си върху нещо по-приятно. Успях след известно време. Тълпата отвън продължаваше да подскача, но край входната врата нещо ставаше.

Опитах да се концентрирам и да разбера какво всъщност става тук. Виналди явно мислеше, че аз съм онзи, който е пречукал хората му. Този човек беше луд.

— Ама ти си луд — изказах без забавяне мисълта си на глас. — Нима мислиш, че съм тръгнал да се главоболя с твоите кретени?

— Безсмислено е да отричаш.

— Както сам каза, аз вече не съм полицай. Нямам никакъв проблем с тях, които и да са те. Единственият ми проблем си ти.

— Да, знам, и затова се опитваш да ме изработиш отвън навътре. Бавна смърт, нали? Амбиция, достойна за възхищение.

— Съгласен съм, но не става дума за мен. Та аз даже не бях в града, когато са станали първите убийства.

Виналди се усмихна, този път искрено.

— Надявам се не мислиш, че съм готов да повярвам дори и на една твоя дума?

— И ще сбъркаш, защото казвам истината. Помисли върху още нещо: ако не съм аз, значи някой друг се опитва да те събори.

Без да сваля поглед от мен, Виналди направи знак към тъмнината зад себе си. Биячът, който ме беше обискирал, изникна оттам. Носеше нещо. С периферното си зрение долавях, че в клуба става нещо, но вниманието ми бе приковано към събитията тук.

Пред мен беше оставен нов кашон.

Скочих към него, но Джаз и друг от бандитите ме дръпнаха обратно на стола и този път натиснаха ръцете ми, за да ми попречат да стана.

— Какво има там, по дяволите? — изкрещях аз. — Ако е Джени или Дейвид, ще ви убия до един като гадни шибани кучета! — Джаз и колегата му сърдечно се разсмяха, защото аз не бях в положение да причиня никому нищо.

Секунда по-късно атмосферата рязко се промени. Виналди странно ме изгледа:

— Какви ги говориш?

— Не се шегувам, Виналди — ако е Дейвид или Джени, смятай се за покойник. — Рапът в главата ми най-сетне се бе изчистил, така че вече напълно осъзнавах смъртта на Нанюн и просто не можех да се овладеея. — Каквото и да ми коства, ти си мъртъв!

Виналди се намръщи още по-силно.

— Нищо не знам нито за Дейвид, нито за Джени. Номера ли се опитваш да ми въртиш, Рендал?

Изгледах го без грам представа какво означава всичко това.

Поех дълбоко въздух и попитах:

— Какво има в кашона?

— Някой, с когото си бил видян да разговаряш вчера. — Виналди кимна на бияча да отвори кашона. Видях какво има в него още преди да го наклони към мен и облекчението ми нямаше граници.

Беше онзи от „Минимарт“-а.

— Донесоха ни го само преди час. Това е причината, за да те приберем, Рендал. Идваш тук, нахълтваш в дома ми, причиняваш ми неприятности, но аз въпреки всичко си казах: „Да го пуснем това момче, а?“ После ми донесят това и вече се наложи да преосмислям.

— Джони — казах му, — изслушай ме. Вярно, бях в магазина на този тип и той ме позна. Но това беше всичко. Не съм взривявал магазина му, още по-малко съм му рязал главата. Имам си достатъчно проблеми и без него — тогава само исках да се махна от града колкото се може по-бързо. Но ето че преди час и на нас ни донесоха в бара на Хауи точно същия кашон, само че с главата на моя приятелка.

— На кого ги разправяш тези? — обади се Джаз. — Шефе, защо не ме оставиш да пречукам този нещастник? Ще го направя толкова бавно, колкото кажеш.

Виналди махна на Джаз да се дръпне и внимателно ме погледна. Някъде в дъното на стаята се разнесе сигнала на бийпър, но никой не му обърна внимание. Хвърлих поглед към тълпата от другата страна на стената, трескаво разсъждавайки с какво бих могъл да го убедя. Нещо там привлече погледа ми, но изчезна, докато се вгледам. Мислите ми бясно се завъртяха, опитвайки се да вместят събитията в някаква рамка. Напрасно.

— Нещо става — бързо изрекох аз, без да преставам да мисля. — Някой уби Мал, може би търсейки мен, а може би не. Но и той е бил тяхна цел, заради някои от убийствата, които е разследвал. Снощи дойдох при теб, защото мислех, че са твоя работа или най-малкото си платил някому да ги похарчат.

— Казах ти вече, нещастник, че не убивам жени, освен при много особени обстоятелства.

— Но някой го е направил, а онези две жени са били свързани с теб, нали така? Не знам, може би същото се отнася и до останалите три. Точно както и убитите ти момчета — всички те по един или друг начин имат отношение все към теб. Но същият човек е убил и Нанюн.

Виналди се канеше да ме попита коя е тази Нанюн, когато бийпърът настойчиво иззвъня отново, този път сякаш по-настоятелно.

Той гневно се обърна:

— Боже господи, там сте четирима — не може ли един от вас да се обади? — После пак се обърна към мен и аз съвсем ясно видях как достойният му за уважение интелект обработва казаното от мен. Кой знае, може би щеше да намери отговора. Надявах се да е в състояние. Може би дори щеше да го сподели с мен. — Та кой...

Някакво изшумоляване. Не го чух, по-скоро го усетих. В мозъка си, точно както в асансьора. Вратът ми изстина, извърнах глава, за да погледна през огледалната стена, и неочаквано за себе си се досетих какво бях видял с периферното си зрение преди малко.

— Той е тук — казах аз.

— Шефе — извика момчето при невидимото писалище. — Някой отвън се е разбеснял. — Имах време за още само миг *deja vu*^[1] и после небето се срива връз главите ни. Джаз и останалите с ругатни се хвърлиха към pistolетите си.

— Кой е тук? — попита объркан Виналди, но аз няхах време да му отговоря, защото вратата се отвори и простият му въпрос получи възможно най-изчерпателния отговор.

Мъжът със сините лампички в главата.

Той спокойно затвори вратата и стреля. Джаз бе отхвърлен назад от попадение в ръката. Останалите гардове забравиха всичкото си специално обучение и се втренчиха в мъжа, хипнотизирани от мигащите сини светлинки.

— Здравсти, Джони — подметна мъжката, насочвайки pistolета си към Виналди. — Добре изглеждаш. Помниш ли ме?

Може би за пръв път в целия си живот Виналди напълно бе загубил дар слово. Той изгледа мъжа със свъсени вежди, явно без да усеща петното на лазерния прицел върху челото си.

— Ами да приключваме — въздъхна мъжът, натисна спусъка и в същия миг аз направих нещо напълно неочаквано и за себе си. Без да се замисля, обхванах с крака тежкия стол, на който седях, хвърлих се към Виналди, стоварих се върху неговия стол и двамата рухнахме на пода. Куршумът изсвистя над главите ни. Виналди продължаваше да не изпуска от погледа си мъжа със светлинките.

Той, изглежда, забеляза присъствието ми чак сега и доволно се засмя.

— Ха, и Джек бил тук — зарадва се убиецът, отклонявайки само за миг пистолета си настрани, за да убие още един от гардовете на Виналди. — Каква щастлива случайност. Има хора, които доста са ти ядосани. Двамата с теб трябва да си поговорим.

Бях на противоположно мнение, така че се хвърлих към масата, прекатурих я и съборих пистолета си, който се плъзна към стената. Джони вече бе възвърнал хладнокръвието си и посягаше към своя пистолет, но всичко това се развиваше отчайващо бавно.

За наше щастие вратата с трясък се отвори и през нея нахлуха петима от бандитите на Виналди — същите, които бяха дошли за мен в бара на Хауи. Мъжът акробатично скочи встрани и аз отново чух познатото ми изшумоляване — нещо като паяци, ходещи по изсъхнали листа. Миг по късно чувах вече само пукотевицата на кръстосания огън, защото всички намиращи се в стаята започнаха да стрелят безразборно един срещу друг. Шмугнах се зад дивана, за да прибера пистолета си от пода.

Никога не съм си падал по затворените помещения и тесните места. Обърнах се и стрелях право в огледалната стена.

Резултатът нямаше нищо общо с разбитите витрини на бара на Хауи. Онова там беше обикновено стъкло. Това тук имаше вградена в него електроника, така че се напука с протяжен писък. Миг по-късно огромно парче се отчупи и се стовари в залата, отваряйки дупка към запотените танцьори.

Сграбчих преобърнатата маса, вдигнах я и бързо се отправих навън под нейно прикритие, плъзгайки я към дупката в стъклото. Всички около мен изглеждаха заети с това да се убиват взаимно. Виналди беше коленичил до стената зад тялото на един от убитите гардове и стреляше в мелето при вратата.

„И все пак ще те убия“ — обещах си аз и скочих през стената в тълпата от другата страна. Никой от танцьорите не бе разбрал за случилото се, защото тътенът на музиката и ревят на проблясващите по мониторите текстове бяха заглушили стрелбата. Пробих си път, изхвъркнах запъхтян на улицата и хукнах към асансьорите.

— Какво се е случило, по дяволите?

Минах странично покрай Ниърли и влязох в апартамента ѝ. Беше полутъмно — единственото индиректно осветление бе от разположени ниско над пода лампи. Можеше да се предполага, че тя не „работи“ тук, в жилището си, макар някои вещи — телевизорът, част от мебелировката, огромният декоративен дисплей върху отсрещната стена — да подсказваха, че върти добър бизнес на друго място. Суедж бе седнала на пода с чаша кафе пред себе си. Като ме видя, скочи изплашено.

— Какво? — попитах аз, огледах се и установих, че нечия кръв е изплескала буквално всичките ми дрехи. — Не е моя — успокоих ги, прегърнах Суедж и я притиснах към себе си.

Когато се разделихме, Ниърли ми подаде чаша кафе.

— Нямаме време — казах аз.

— За толкова имаме — настоя тя, буквално натика чашата в ръцете ми и веднага я пусна, принуждавайки ме да я хвана. Подчиних се, но не чувствах пръстите си. — Никъде няма да ходиш... сега. Седни и не говори.

Не знам как стана, но след малко седях на стол. Цялото тяло ме болеше, без да мога да посоча конкретно място. Низходящата фаза на рапта. За сметка на това главата ме пилеше съвсем конкретно. И все пак трябваше да се махнем оттук. Къде, не знаех.

Ниърли четеше мислите ми без никакъв проблем.

— И къде ще отидеш? При Хауи всичко е наред — позвънихме му. — Но барът му поне за известно време няма да е особено популярен.

— Излагаме те на риск с нашето присъствие тук — обясних аз. — Не искам да правя това. Аз даже не те познавам.

— Много мило от твоя страна и недей да мислиш, че не го оценявам, но според мен в момента си доста изморен и ако трябва да преценяваш какво да правиш по-нататък, това би било като да изкатериш много висока планина. — Изгледах я безмълвно, защото нещо в думите ѝ ми се стори познато. — Докато не съм забравила... — продължи тя с извинителен тон, — Хауи попита какво да прави с кашона. Искаш ли да го запази, защото иначе... нали разбираш, това не е най-добрият вид сувенир.

— Какво имаше в кашона? — попита Суедж. Погледнах я и почувствах, че не мога да я излъжа.

— Част от Нанюн. Съжалявам, Суедж.

Погледът ѝ се замъгли и тя кимна.

— Голяма част?

— Достатъчно голяма — отговорих аз и... — какъв ужас! — едва потиснах прозявката си. Суедж като че ли не забеляза. Главата ми бе странно лека. „Как иначе след толкова адреналин?“ — помислих си.

— Знаеш ли къде е Дейвид? — поинтересува се Суедж. Гледаше в пода.

— Не — отговорих ѝ аз. — Но знам кой го е отвлякъл него и другите.

— Някой от „СейфтиНет“ ли?

— Не знам откъде е — признах аз, макар да усещах, че би следвало да знам. Имах чувството, че нещо ми се губи. Винаги се дразня, когато го изпитвам. Искане ми се то, каквото и да е, да излезе на открито и да каже каквото има да казва, вместо да се заравя в тъмните сенки на подсъзнанието ми. Сигурно това е резултатът от вземането на прекалено много наркотици... прекалено често... и прекалено дълго. Деца, поучете се, не живеете така. Прозях се отново и съвсем определено осъзнах: не, нещо не беше наред. Погледнах в чашата си — погледът ми се разфокусираше, но добре видях, че съм си изпил кафето.

— Какво ми направи? — недоверчиво попитах аз.

— Нищо лошо, и идеята не е само моя — отговори Ниърли. — Малко успокоително.

— Ти работиш за тях — успя да се превърти дебелото нещо в устата ми, което сигурно бе език. Стените плавно се спускаха към пода.

— Не работя за никого — каза тя, стана и донесе одеяло — Това е положението. Имаш нужда от малко сън. Твоите майки ще се погрижат за теб.

Последното, което съзнанието ми успя да регистрира, беше Суедж: тя се премести до мен и ми зашепна нещо на тунелен жаргон. Виждах и лицето на Ниърли — малко по-далече, с чиста кожа и големи очи, оброчено от пицна кестенява коса.

„Красива е — реших отново аз. — Жалко, че ме убива.“ Но тази мисъл някак странно се връзваше с живота изобщо.

Събудих се, защото тялото ми силно се тресеше, но това не продължи дълго. Десет минути по-късно благодарение на чашата кафе, открадната от безукорно поддържаната кухня на Ниърли, вече бях наред. В известен смисъл изживяването бе носталгично, но не бих го препоръчал никому.

Апартаментът бе празен, но една бележка в банята ми каза къде са отишли: „Взех си почивен ден — беше написано с твърд почерк. — Отиваме на пазар по Индиго Драйв.“ Под това Суедж с разкривени букви бе добавила: „Да се видим? ps Казала на Ниърли.“

Взех си душ, без да преставам да сипя проклетия. Знаех, че трябва да съм благодарен на Ниърли, че се бе погрижила за Суедж снощи, но не трябваше да излизат сами. Освен това се сърдех, че ме бяха изработили, макар сега да се чувствах много по-добре. Не че лицето, което виждах в огледалото, можеше да се причисли към човешкия род, но вече поне напомняше някои сродни животински видове. Върнах се в дневната и открих купчина мъжки дрехи, подредени грижливо и несъмнено предназначени за мен. Размерът беше моят: черен костюм и риза в среднощно синьо. Доста по-официално от обичайното ми облекло и макар да нямах представа откъде са се появили, все пак ги облякох, скрих ги под палтото си и излязох от апартамента, без да се разделям с втората си чаша кафе. Добре де, какво като се бях накиприл така? За мен тези неща са без значение. От друга страна, можех ли да изляза на „Индиго Драйв“, опръскан с чужда кръв?

Асансьорът ме качи на 98-и и след малко вече бях в самото начало на известната търговска улица. Беше единайсет и по бързото увеличаване на навалищата със закъснение се досетих, че е събота. Да излезеш на „Индиго Драйв“ е въпрос на чест за живеещите под стотния етаж. В оригиналния „Мегамоп“ сдвоените 94/95-и е възможно най-престижната търговска зона, може би защото се намира в самото сърце на въздушния кораб. Дълги редици бижутерийни магазинчета украсяват естакадите с основните магазини, симпатични малки кафета и ресторанти, без нито един бар наоколо. Макар най-скъпите бутици отдавна да се бяха изнесли над 130-и, „Индиго Драйв“ си беше все тук. Това бе най-доброто място за пазар, без да се налага да ти издават пропуск за по-горните етажи, а и стоките бяха далеч по-

евтини. За хората от 70-и до 120-и „Индиго Драйв“ бе единственото мислимо място за сериозен пазар.

Шлях се по главната улица близо час, оглеждах се за момичетата, но най-вече се наслаждавах на това, че никой не се опитва да ме застреля. Познах някои от старите магазини, но видях, че има и много промени, и точно последното ме накара да се чувствам като че ли никога не съм бил тук. В един момент видях напред в тълпата лице, което ми заприлича на това на Суедж, и ускорих ход. Тя изчезна в магазин за дрехи след Ниърли, но не чак толкова бързо, че да не забележа изражението ѝ: широка усмивка и грейнали очи. Поспрых — исках да им дам повече време, и се задържах отвън, колкото да си доизпуша цигарата.

Когато влязох, първото нещо, което направих напълно автоматично, без да се замисля, бе да взема „МаксУъркс“. Едва когато вече държах малкото незавършено устройство в ръцете си, осъзнах какво съм сторил и спрях закован още на вратата, гледайки полуготовата конструкция от чипове и компоненти. Хората ме заобикаляха с недоволни подмятания, но аз не ги чувах. Спомних се отчетливо какво се прави с онова, което държах, но накрая го върнах на мястото му, обърнах се рязко и излязох от магазина.

Озовах се отвън, спрях отново и останах така, вперил поглед напред, без да виждам нищо. Всичко ми изглеждаше променено, сякаш по някакъв трудновъобразим начин миналото се бе оженило за настоящето. Докато стоях така, стори ми се, че едно дете погалва ръката ми със своята, но когато се огледах, нямаше такова нещо. Не знам, може и да беше съвпадение, а може би най-сетне осъзнавах, че отсега нататък нещата ще бъдат такива. Неуверено отидох до една скамейка и седнах, стараейки се да не гледам щанда с „МаксУъркс“ до самия вход на магазина. Замислих се за Хена и за миналото по начин, по който не го бях правил след като всичко така трагично се бе променило.

Спомних си как — като всеки женен мъж на този свят — се бях влачил след жена си по магазините за дрехи, как бях чакал замаян от скука някъде по средата и как периодично бях кимал на нещата, които тя ми донасяше за одобрение. Чанта, рокля, някакви обувки. Как не можех да видя разликата между тях и как, пак подобно на всички

събрата по нещастие, се бях разтушавал с „МаксУъркс“, за да се преборя с досадата.

Преди петдесетина години бащата на Арлонд Максен също така вървял след жена си из магазини като тези и веднъж не щеш ли в главата му пламнала крушката на гениална мисъл. Точно в онзи момент той бил готов на всичко, за да може някак времето да минава по-бързо, и сигурно тогава осъзнал, че не е сам в своето нещастие. „Боже колко живи мъртъвци — помислил той като се огледал и видял умиращите от скука съпрузи, влачещи се след жените си. — Боже, колко похабени човекочасове.“

Решил, че може да им даде нещо.

Така се родил „МаксУъркс“. Малък щанд във всеки женски магазин, с наредени на него компоненти и полузавършени продукти. Влизаш след жена си или приятелката си в любимия ѝ магазин и вземаш едно от устройствата. В онези първи години Максен поставял за щандистки ослепителни красавици, но след време това се превърнало в толкова силен навик, че хубавиците станали излишни. Вървиш след жена си покрай щандове, рафтове и километри окачени дрехи и правиш нещо с устройството — обикновени, не сложни операции, — подхващайки нещата оттам, където ги е оставил последният преди теб. На излизане оставяш блока на мястото му, за да бъде на разположение на следващия нещастник. Когато работата приключи, устройството се прибира, но на негово място се появява ново и така на щанда винаги има избор.

Олицетворение на разбиранията на Хауи за начин на вършене на бизнес. Перфектен замисъл, откъдето и да го погледнеш. Избавление от скуката за мъжете, по-малко въздишки на досада, които жените да се правят, че не са чули, и... безплатна работна ръка на „Максен Корпорейшън“, по-евтина даже от дроидите. Трийсет години по-късно той бил най-богатият човек в Ню Ричмънд, а сега най-малкият му син бе наследил всичко.

Такава е историята за онези от вас, които се интересуват, но аз не си мислех за тези неща. Влизането в магазина беше като избърсване с чиста кърпа на почернял от времето прозорец. Следата след минаването на кърпата все още беше мръсна, но стъклото под нея бе станало достатъчно прозрачно, за да ми разкрие спомени, загубени в тъмнината на миналото. Толкова усилия бях положил да не мисля за

тези неща. Нито за ужаса накрая, нито за времето преди това. Миналото си е минало, особено когато става дума за лошото. Но не само лошото — добрите и лошите спомени нараняват по различен начин, но причиняват болка, нали?

Какво не бих дал в този момент да можех да се влача след Хена в магазин за обувки и да наблюдавам радостната ѝ възбуда, да забелязвам преценяващия ѝ поглед и разсеяното докосване на пръстите ѝ до обувките. Невъзможно, разбира се, но ми се прииска да сляза на 72-ри, да вляза в нашия апартамент, да разгледам останените там дрехи, да ги докосна и да си спомня дните, когато са били купувани. Да се пренеса назад във всеки отделен ден и този път да не сумтя и да не се прозявам, да не си губя времето с „МаксУъркс“, а да бъда с нея и да съпреживявам всяка минута. Толкова минути, толкова часове, толкова дни... всички пропилены. За да дойде краят, след който тя повече никога нямаше да се върне. Никой не можеше да ми отнеме това време.

Някой изписка от възторг, аз вдигнах поглед към входа на магазина и видях Суедж да тича към мен. Трябваше ми известно време да я позная. Не помнех лицето ѝ някога да бе изглеждало така щастливо. А дрехите ѝ... те бяха просто различни. Нямаше ги моите парцалаци — сега беше облечена в тънка лятна рокля в деликатен, преливащ при всяко нейно помръдване десен. Изглеждаше едновременно и по-млада, и по-зряла — приличаше ми на мой познат, който никога не съм виждал. Зад нея идваше Ниърли с лукава усмивка и нов поглед в очите. Суедж се хвърли върху мен, прегърна ме силно, а аз вдигнах над рамото ѝ вежда към Ниърли, която само сви рамене.

— Този месец беше добър — късо обясни тя.

Последва следобед, който беше като летен, макар навън да вилнееше зима. Все още не можех да събера сили да влизам в магазините, но бях щастлив да ги чакам отпред, да пуша, седнал на пейките, да стоя в безистените, да кимам мъдро, когато се наложеше. Палто за Суедж по настояване на Ниърли и малка чантичка в добавка, за да държи в нея личните си принадлежности, които не притежаваше. С почти последните пари от Хауи ѝ купих обувки в тон с роклята. Кафе и сандвичи на площада сред хора, доволни като нас. Очите на Суедж скачаха от един пазарен плик на следващия, погледът ѝ грееше от непозната досега за нея радост.

Трябваше да бягаме, а аз поне трябваше да се опитам да намеря останалите резервни. Някой някъде искаше смъртта ми, а резервните не можеха да разчитат на никой друг, освен мен да се загрижи за съдбата им. Но това беше следобед, който ми се искаше отдавна да съм преживял, и макар вече да бе безнадеждно късно за някаква промяна, поне ми беше приятно. Понякога трябва да приемаме подаръци, защото има неща, които не можем да си подарим сами. Този следобед беше малък подарък от боговете — нещо, което те отдавна ми дължаха. Приех го и не съжалявах.

---

[1] Измамно усещане за нещо вече изживяно в ситуация, в която човек попада за пръв път. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 10

Много време мина, преди да започна да усещам как стоят работите. Нямах никакво извинение, освен едно: предполагам, просто съм глупав. Но когато отделните фрагменти се наместиха, картината се оказа доста любопитна.

Седяхме в един бар на 67-и, вечерта беше в разгара си, а аз се намирах на един вик разстояние от следваща поръчка. Това е положението. Такъв съм си. Нищо не мога да направя. Барът беше дълъг и старомоден: стените бяха покрити с ламперия, а по ъглите от тавана висяха монитори, от които се чуваше невнятен брътвеж. Някой беше положил специални усилия да сложи течнокристалните монитори в дървени рамки, така че приличаха на стари телевизионни приемници и допълваха атмосферата на една отминала епоха. Постоянните посетители говореха бързо и отсечено и като че ли си прекарваха добре. Аз също, доколкото можех да кажа за себе си.

Двамата с Ниърли приехме напоително, седнали заедно със Суедж в леко издигнато сепаре странично от централната част на заведението. В главата ми лениво се въртеше мисълта за храна... хм, бургер с размера на Тексас и *всички* добавки върху него. Ниърли почти беше доизяла салатата си и 20-градусовия резен орехов пай. Поизморени след бурния следобед седяхме и мълчахме — на никой не му се говореше. Бях понаучил някои неща от живота на Ниърли, но не ѝ бях разказал нищо за себе си. Оказа се, че е на двайсет и шест и от четири години се изкачва бавно към големия бизнес. Вярваше, че към трийсетте щяла да има достатъчно, за да излезе от бранша, а аз се опитвах да не си представям как щеше да изглежда тогава. Предположих, че Суедж ѝ беше поразказала някои неща, защото в отношението на Ниърли към мен се долавяше значителна промяна. Трудно ми беше да я дефинирам точно. Струваше ми се, че вече не вижда в мен едрия тип със склонност към насилие и пристрастеност към наркотиците, но не бях съвсем сигурен.

И точно по време на първата пауза в разговора ме осени и първото просветление. В онзи момент гледах неопределено в посока на

Суедж, наблюдавайки я как дояжда с апетит своя бургер, как дъвче мощно и как стрелка с очи хората край нас.

И тогава си помислих: а дали тя не е ключът?

Гигантът със сините светлилки сигурно беше част от екипа, убил Мал и отвякъл резервните. Но когато се бях върнал в жилището на Мал, вместо да бъда пречукан там и на място, той бе спрял изгарящия от желание да го стори плъшок. Изглежда, се бе досещал, че ще се опитам да отмъстя за Мал, и вероятно пак той ме бе задържал в Ню Ричмънд чрез номера със скриването на тялото. Можех да измисля само една възможна причина този човек да иска още да съм жив и в града: все още притежавах нещо, което е бил изпратен да намери, и можеше да го намери само чрез мен.

Той разполагаше с всички резервни, с едно изключение.

— Мой ред е да поръчам — заяви Ниърли, допивайки последната глътка вино в чашата си. — Но най-напред ще отскоча до тоалетната. — Тя ми намигна — жест, който непонятно как задейства по-голямата част от лицето ѝ и горната половина на тялото ѝ. Разбрах, че причината за ставането ѝ е не толкова физиологична, колкото фармацевтична. Проследих я да се отправя към дамската тоалетна и видях, че привлича одобрителните погледи на мъжете. Тя бе живото доказателство, че да си слаба от главата до краката не означава да си по-малко женствена. Междувременно мозъкът ми продължаваше да щрака. За пръв път от няколко дни бях съвсем буден.

Суедж беше важна: не знам дали сама за себе си, или като допълнение към комплекта резервни. Ако беше последното, тогава Нанюн едва ли би свършила така ужасно. Изведнъж повярвах, че онзи, който бе изпратил Сините лампички по следите ни, се интересува основно от Суедж и че сега просто изчаква да го заведе при нея. Криейки я от другите, аз, без да знам, бях постъпил правилно, но разбирах обяснението едва сега. Всъщност всичките ми добри ходове по правило са плод на случайността.

Така, значеше ли това, че той е изпратен от „СейфтиНет“? Не задължително. Някак не можех да повярвам, че една корпорация ще позволи на свой служител да върши работата си по този начин. Губеха ми се още три отговора:

1) В деня, когато избягахме от Фермата, бяха дошли за Джени. Като се вземеха предвид планираните операции, нейната близначка

сигурно е била на смъртно легло. Как така сега фокусът се преместваше върху Суедж?

2) Какъв беше проблемът между Сините светлилки и Виналди? Откъде тази неприязън на „СейфтиНет“ към мафията?

3) Отсечената глава на Нанюн и откраднатият архив на Мал сочеха към Сините светлилки или неговите съобщници като извършители на злодейските убийства с обезобразявания на лицето. Натам сочеше и връзката с Виналди. Защо в такъв случай полицията на Ню Ричмънд бе засекретила работните досиета? Сините светлилки не беше полицай — готов бях да се обзаложа, че това е невъзможно, — но защо тогава се радваше на такава закрила от страна на полицията? Убиецът, когото бях пречукал пред апартамента на Мал, не беше облечен с рапърско яке и бях сигурен, че и Сините светлилки също няма такава. Но това означаваше, че те или са наемни убийци, доведени отвън, или някой е положил сериозни усилия да изглеждат така.

Добър анализ дотук, но с нищо не ми помагаше. Освен да ме кара да чувствам, че напипвам нещо, а това ме правеше незадоволен и неспокоен. Лошото в теорията за Суедж като ключова фигура бе, че тя слагаше черта на останалите резервни. На всичко отгоре с нищо не ми помагаше да разбере каква точно е работата и как да ги намеря. От мозайката липсваше поне още едно голямо парче и докато не разберях как изглежда то, нито можех да тръгна да търся резервните, нито да се погрижа за безопасността на Суедж. Казано накратко, нищо не можех да направя.

Вдигнах очи и видях, че Суедж ме гледа.

— Добре ли си, Джек? — попита ме тя. Спрях да барабаня с пръсти по масата и се усмигнах.

— Разбира се. Как беше бургерът?

— Вкусен — отговори ми тя и на свой ред се усмигна. — По-добър от тези на Ратчет. — Ратчет беше дроид от висша категория, но готвенето не влизаше в списъка на уменията му. От друга страна, излишно бе да се очаква такава нещо от него и даже бе изненадващо, че той все пак бе намирал изход от положението. За пръв път от напускането на Фермата се запитах какво всъщност представляваше този дроид. Почувствах странна меланхолия и самота при мисълта, че едва ли бих могъл да позная в сегашното ѝ състояние машината,

спасила живота ми. Изхвърлена на боклука или препрограмирана от компанията — все едно. Мозъкът, който бях познавал, сега положително бе мъртъв като наказание, че си бе позволил да превиши правата си. Помислих си, че на челото ми трябва да бъде изписано предупреждение: „Помисли, преди да станеш част от живота на този човек, защото малко са измъкналите се живи“... Реших, че е време да спра със самосъжалението, защото започваше да ми става досадно и на самия мен.

— Може ли да отидем там? — попита ме Суедж и аз проследих посоката, в която сочеше пръстът ѝ. На един от мониторите беше изобразена планина, огромна и покрита със сняг. Суедж сигурно си мислеше, че тя се намира някъде наблизо до Ню Ричмънд, едва ли не покрай пътя, по който се бяхме спуснали от хълмовете.

— Може би — отговорих аз. И тъкмо се готвех се да кажа нещо по-убедително, когато застинах с полуотворена уста.

Еверест!

— Не си добре — веднага забеляза Суедж. — Виждам по лицето ти. Какво има?

Сетих се какво ми беше подсказала нищо неподозиращата Ниърли снощи. Новинарският материал за някой, който уж открил, че има по-висок връх от Еверест. Сега виждах повторението му.

Но това бяха пълни глупости. Най-високият връх на Земята си беше Еверест. Разбира се.

В мозъка ми започнаха да се отварят и затварят различни вратички. Досетих се за нещо друго: скачането от стени. Или по-скоро скачането през прозорците с нищо друго за компания, освен някакъв прът от фибростъкло. Какво беше това? Имаше ли някакъв *смисъл* в него?

— Джек, какво има?

Без да ѝ обръщам никакво внимание, погледнах към женската тоалетна. Тълпа новодошли бе уплътнила навалищата пред бара в едновременно полюшваща се хорска маса. Ниърли беше там, далеч от бара, и разговаряше с някакъв мъж. По определени нюанси в поведението ѝ разбрах, че разговорът не е приятен, но не долових основания за опасения.

— Съжалявам, Суедж, но трябва да си тръгваме — казах аз. Суедж се понацупи, но беше разбрала, че нещо не е наред. Стана

заедно с мен, изчаках я да си вземе пликовете с покупките и после я пуснах пред себе си през вълнуващата се тълпа.

Когато приближихме до Ниърли, тя вече беше сама.

— Трябва да тръгваме — казах аз. — И то веднага.

Ниърли погледна Суедж, после върна погледа си върху мен.

— Така ли? Кой го казва? Аз още съм жадна. — Сграбчих я за ръката и я дръпнах, съзнавайки, че се държа като неандерталец. Тя се отскубна. — Какво става?

— Кой е най-високият връх на света? — попитах я, полагайки сетни усилия да запазя спокойствие. Ниърли ме изгледа безмълвно. Хората около нас ни притискаха един в друг. — *Бързо!*

— Ами... Фай. Откриха го неотдавна. Е, печеля ли наградата?

— Не. Точно затова трябва да си вървим — огледах тълпата. Събеседникът на Ниърли беше изчезнал. — Кой беше онзи?

Ниърли се обърка, после се досети кого имам предвид.

— Каза, че ми бил клиент отпреди две години. Искаше да си поиграем тази нощ. Отрязах го. Защо?

— Ти не го ли позна?

— Не, но... как да се изразя? Недей да мислиш, че си запазвам по кичур коса за спомен от всеки.

— Ниърли, повярвай ми! Трябва да се махаме оттук.

Тя поупорства още малко, после се предаде и въздъхна:

— Господи, ти изобщо не си забавен! Тръгнахме към вратата.

Но вече беше много късно. Отново усетих времето да се втурва срещу мен, без да имам представа на какво реагирам. Може би беше някакъв звук от дълбините на тълпата, а може би бях доловил емоцията от нечия раздяла. При всички положения това беше някакво шесто чувство, размърдало се в мен след години дълбок сън. Инстинктивно застанах между Суедж и останалите в бара и изтласках Ниърли към вратата. Извадих скришом пистолета си, усетих Суедж да помръдва зад мен и видях, че Ниърли я е хванала за ръка и я води нанякъде. Не знаех дали ми е повярвала, или е решила по изключение да постъпи както съм ѝ наредил. Каквото и да бе, бях ѝ благодарен.

Изтеглих се няколко крачки надясно, продължавайки да държа пистолета си ниско долу и скрит. Разглеждах лицата на хората и продължавах да се движа по случаен начин — няколко крачки в една посока, после няколко в друга. През цялото време се оглеждах,

питайки се къде ли се е скрил. Имах усещането, че се движа през гора от стенещи и извиващи се дървета. Едно време бях много добър в това. Но той явно беше по-добър и от мен.

— Да приключваме — прошепна някой в ухото ми.

Без никакво забавяне, със силно извиване на тялото, изстрелях пета назад и я усетих да се забива в нечий глезен. Извъртях се и вдигнах пистолета. Няколко изненадани лица застинаха със зяпнали усти срещу мен. Онзи беше изчезнал, но сега поне посетителите се стараеха да се махнат от пътя ми. Претърсих с поглед тълпата, без да видя никого, после главата ми сама се обърна към вратата. Мъжът бе успял да се шумугне с котешка ловкост зад гърба ми и сега се намираще на десет стъпки от мен, забързан към Суедж. Не беше Сините светлинки.

Можех да видя почти добралата се до вратата Ниърли, но тя не обръщаше внимание на отчаяните ми жестове. Суедж пък беше извъртяла глава и гледаше в съвсем друга посока — към дървената рамка на вратата. Забравил умението да се провирам през навалица, аз се хвърлих право напред, борейки се с хората, като че ли си пробивах път през гъсти шубраци. Маса ръце, крака и гневни червени лица. И твърди лакти.

Онзи напредваше доста по-бързо от мен и се промъкваше сякаш без никакво затруднение. Имаше нещо в начина му на придвижване — някаква смъртно опасна грациозност, — което ми подсказа, че е бил специално обучаван за такива ситуации. Аз също можех да се похваля с това и някога в миналото може би щях да го догоня. Но не и сега. Онова беше много отдавна.

Осъзнах, че ще се наложи да направя нещо необичайно. Промених курса и се насочих към бара разблъсквайки хората. Скочих на него, без да обръщам внимание на разхвърчалите се под краката ми чаши, изправих се, подхлъзнах се за миг на нещо разлято, извъртях се с лице към тълпата и извиках:

— Спри или ще ти пръсна шибаната глава! — Не беше много оригинално, но това е положението. Някои фрази са като твърдо програмирани в психиката на мъжа. Стане ли нужда, и те изплуват от подсъзнанието, измествайки всичко останало. Онзи явно знаеше тази истина, защото ѝ обърна точно толкова внимание, колкото заслужаваше, и продължи да се приближава към вратата. Тълпата

прояви повече благоразумие и се хвърли настрани да ми направи път. Това отвори свободен проход към изхода — точно онова, от което нямах нужда.

„Отлично, Джек — казах си. — Великолепен тактически ход, както обикновено.“

Секунда за вземане на решение. Този тип ми трябваше жив — исках да си поговорим. Но добереше ли се до Суедж, това щеше да сложи край на всичко.

Така че стрелях, безкрайно внимателно.

Куршумът го забърса по врата и го завъртя, но той беше едър мъж и продължи напред. Изстрелях втори куршум в гърба му, хвърлих се от бара, прелетях над няколко изумени глави и се забих право в него. Стоварихме се на пода и около нас веднага се освободи широко пространство. Опитах се да използвам инерцията си и да се претърколя, за да скоча на крака, но той се оказа по-бърз от мен, затисна ме и изтегли собствения си пистолет. Незабавно се извъртях, заработвайки си няколко трески в очите, благодарение на куршума, забил се там, където допреди секунди се бе намирала главата ми.

Реших, че ми писва да бъда мишена из баровете, подпрях се на една ръка, за да се изправяла с другата продължих да стрелям. Проблемът с пистолетите е, че те не убиват толкова бързо, колкото ти се иска. Хората не биват отхвърляни назад в красива дъга. В някои случаи стрелбата само силно ги раздразва. Скочих към него и го хванах за врата, усещайки как пръстите ми се плъзгат в биологията, изсипваща се през дупката там. Обърнах го по гръб, яхнах го през гърдите все още с ръка върху шията му, затиснах ръцете му с колене и насочих пистолета си в челото му. Лицето му беше с тънки черти и неособено чисто, очите бяха дълбоко разположени и тъмни. Под палтото беше облечен в мръсна маскировъчна армейска униформа.

Знаех, че разполагам с много малко време, преди да довтаса полицията, така че опростих нещата:

— Каж ми кой си и откъде идваш или ще ти пръсна мозъка по пода на долния етаж — казах задъхано. Усещах топлината му да се процежда през пръстите ми.

— Знаеш *откъде* съм — каза той с уста, от която бликаше кръв. Стори ми се, че се хили.

— Не, не знам — настоях аз. — И трябва да ти кажа, че току-що ми писна. От „СейфтиНет“ ли си, или...?

Той се изсмя, може би за да се освободи от кървавата каша, запълваща дробовете му.

— Какви ги дрънкаш, Рендал? За такива като нас няма луксозно обслужване.

Чух зад гърба си някой да прошепва: „Идват“, и ми стана ясно, че времето ми е свършило. Той нямаше да ми каже нищо. Изправих се, помислих малко и го застрелях в главата. Не много вежливо от моя страна, но и той не бе направил нищо, за да получи най-доброто, на което съм способен.

— Боже господи, какво ти става като се озовеш на обществено място? — изкрещя ми Ниърли. — Да не са те чукали като малък в някой бар? — Явно се бях върнал в преценката ѝ за мен към старото си положение на як дръвник с наркообремененост, а може би бях паднал по-ниско и от това. — Където и да отидеш, повтаря се все едно и също. Не ти ли писна?

— Първо, това може да е убиецът на жените — отговорих аз, докато ги избутвах на улицата. — Второ, може да е убил и Мал. Трето, или той, или неговият приятел са *отрязали* шибаната глава на Нанюн и, четвърто, повече не искам да говорим за това.

Бяхме изтичали на Втора улица — по-малката от двете основни артерии на 67-и. Чувах воя на сирени в далечината и знаех, че това са носещите се на платформи към бара полицаи от участъка, намиращ се в другата половина на етажата. Платформите са си точно това — четири пръста дебели плочи на въздушна възглавница. Единият полицай управлява, а останалите правят каквото им скимне. Ние се отдалечавахме от бара на максимална скорост и когато видях мигащите червени светлини на платформата да завиват в нашата улица, дръпнах момичетата в първата тясна пряка. Платформата профуча покрай нас като много нисколетяща птица с паразити на гърба и ми хрумна да пожелаая на посетителите в бара да не станат жертва на „инцидент“. Ченгето пилот изглеждаше подивяло, а останалите размахваха пистолети като каубои на понесена през бързеите лодка.

Когато се отдалечиха, се върнахме на бегом на булеварда и спринтирахме по него, завихме в друга уличка и се насочихме към незастроеното място в края ѝ. Тук някога бе имало ботаническа градина. Сега беше пущинак, сред който можеха да се забележат потомци на едновременните редки растителни видове, повечето мъртви и отдавна забравени. По краищата на терена се виждаха жълтите светлини на уличното осветление, но по средата беше тъмно и изоставено.

— Къде отиваме? — на пресекулки попита Ниърли: едва дишаше. — И нали няма да застреляш никого, когато стигнем там? Защото ако е така, аз съм пас и ще отида да гледам някое шоу.

От другата страна се виждаше асансьор. Посочих ѝ го.

— Слизаме в апартамента ти — казах аз, докато тичахме в полумрака. — Има някои неща, които оставих там. После Суедж и аз изчезваме. Вероятно завинаги.

— Божичко, колко хубаво, че се запознахме! — гневно каза Ниърли. — Само не се заблуждавай: като казвам „хубаво“, изобщо не го мисля.

Готвех се да я успокоя някак, но в този миг Суедж буквално замръзна пред мен. Едва не се блъснах в нея, но успях да сменя посоката в последния момент и също спрях, готов да ѝ се скарам.

Не го направих.

Намирахме се в центъра на пущинака, на около двеста крачки от периферията във всички посоки. Сирените все така виеха в далечината, но с изключение на това около нас беше тихо и спокойно. Суедж гледеше пред себе си с отворена уста. Но там нямаше нищо.

— Суедж? — казах. — Какво...

И тогава нещо се материализира в мрака. Първо едва доловимо помръдване, като че ли някакви сенки танцуваха на музика, която не можеш да чуя. И все пак до ушите ми достигна едва доловим звук — сякаш множество ръце пляскаха забързано и безкрайно далеч.

През земята премина тръпка и пространството пред нас се разчупи в шум и светлина.

Суедж изкрещя, защото внезапно кой знае откъде се появиха някакви птици — стотици подплашени щастливи оранжеви криле, пърхащи с неистов живот. Оглушително грачене разкъса слуха ни. Живи пламъци се стрелнаха в небето, без да има къде да отидат;

движение и шум застинаха в покой, сякаш всичко на този свят трябваше да съдържа в себе си по равно и от двете. Беше невъзможно да се разграничи началото на един писък от това на друг, на една птица от друга.

Незнайно как ръката се Суедж се бе озовала в моята. Момичето ме дърпаше към асансьора. Лицето ѝ бе пребледняло и тя се извиваше, старейки се да отбегне хвъркатите създания, които не съществуваха. Ниърли само ни гледаше и ни следваше, докато се препъвахме към асансьора. Птиците зад нея се извиваха в невидим полет към небето, носейки се обратно там, откъдето бяха дошли.

Добрахме се до асансьора и вперихме поглед в тъмнината, докато вратите се затваряха, за да ни запечатат в кабината.

— По дяволите, какво ви става, ако мога да попитам? — изкрещя Ниърли и тропна с крак. Без да ѝ обръщам внимание, обхванах Суедж през раменете, защото и двамата имахме нужда от успокоение. Тя трепереше като животинче, хванато в светлината на фаровете и приковано към земята, неспособно да помръдне. Помислих, че е онемяла, но неочаквано тя ме погледна със сините си очи.

— Ти знаеш какво беше — каза тя с глас, който набираше сила по спиралата на ужаса и обвинението. — *Ти знаеш.*

— Нали видя гората в асансьора преди? — попитах я аз вместо отговор. Тя енергично кимна.

— Кой са те? — изви гласът ѝ. — Откъде са?

— „Ало? Планета Джек, обади се...“ — извика Ниърли, когато вратите се отвориха на 66-и. Беше извън себе си от страх и гняв. — *За какво става дума?*

— Не си ги видяла? — недоверчиво попита Суедж, а Ниърли я изгледа, сякаш най-сетне бе разбрала, че е прекарала деня в компанията на двама, които би следвало кротко да плетат кошници и да нагъват „Торазин“. Бързо излязох от асансьора с ръка през раменете на Суедж. Опитвах се да разбера какво става, но каквото и да бе, то се случваше прекалено бързо. Някой бе хвърлил последния къс от мозайката в скута ми — огромно позлатено парче, паднало право от небето. Но аз специално бях готов на всичко само и само да се отърва от него, докато не реша какво означава.

— Какво да видя? — попита Ниърли, която едва смогваше да ни следва.

— Птиците — отговорих ѝ аз, но знаех, че просто няма как да ги е видяла. Същото се отнасяше и до Суедж, а ако трябваше да бъдем съвсем точни — и до мен! Тези птици просто не биваше да бъдат там, а това се отнасяше и до гората в асансьора, която бях приел като следствие от рапта. Треперех, без да опитвам да се сдържа, и изобщо не се чувствах корав пич.

— Суедж — казах аз. — В какво се беше загледала на излизане от бара?

— В рамката на вратата — отговори ми тя. — Дървото мърдаше много интересно.

Еверест, скачането от стени, дивите щастливи птици. Всичко водеше към едно място — гората.

Но аз нямах намерение да се връщам там.

Изминахме на бегом по пустите коридори разстоянието от асансьора до ъгъла на „Гайсън“ и „Стоунс“ и се скупчихме пред вратата на Ниърли. Тя трескаво бъркаше за ключовете си, а аз диво се оглеждах. В този момент ключалката се обади:

— Има някой вътре — спокойно оповести тя. — Реших, че може да ви заинтересува.

— Кой? — хлъцна Ниърли, а аз извадих пистолета си. Понякога се питам защо не взема да си го имплантирам хирургически в дланта.

— Не каза — с мек тон отговори ключалката, сякаш мислите ѝ бяха на друго място. — Имаше ключ, така че аз просто нямаше какво да направя.

— Хауи? — попитах аз Ниърли, като се постарях да не изпадам в паника.

Но тя поклати глава и отстъпи назад.

— Той ми е мениджър, не ми е приятел.

Взех ключовете от Ниърли и заставах срещу вратата. Заредих нов пълнител в пистолета. Амунициите ми приключваха, но както се развиваха нещата, скоро нямаше да имам нужда нито от амуниции, нито от нищо.

Ниърли ме дръпна за ръкава.

— Мисля, че вътре не ни чака нищо хубаво. Да идем на друго място. Наистина, чувала съм, че Флорида била...

— Сигурно си права, но трябва да си върна диска на Мал — отговорих ѝ. — Нищо друго не ми е останало от него.

А тя съвсем сериозно каза:

— Разбирам те, уважавам дружбата ви и така нататък, но според мен има ситуации, когато...

Сложих ключа в ключалката и го завъртях.

— Късмет — пожела тя и аз направих първата си крачка в коридора. Откъм спалнята се чуваше лек шум като от стъпки по мокет.

— Кой е там? — поинтересувах се аз. Никакъв отговор. Направих още няколко крачки. — Държа пистолет и съм в много особено настроение — допълних аз за доброто на неизвестния натрапник. — Така че който и да си ти, гледай да не ме ядосаш.

Все така никаква реакция, освен шума от стъпките. Онзи явно нямаше къде да отиде, аз пък не желаех да отстъпвам, така че се наложи да поема дълбоко въздух и да нахълтам в стаята.

Джони Виналди вдигна нетърпеливо поглед и спря да крачи.

— Къде беше досега, по дяволите? — попита той, а аз го изгледах с провиснала челюст.

Ниърли се колебаеше между кафе и редичка кока, накрая избра и двете. Суедж отиде в кухнята, за да ѝ помогне с първото, а аз останах в дневната с Виналди.

— Онзи се измъкна — каза ми той. — Не ме питай как. Беше заобиколен от всички най-кадърни мои момчета, да не говорим за стотиците танцуващи тийнейджъри, но той се изниза като струя дим и не остави и следа.

— И все пак не е успял да те убие — отбелязах аз и запалих цигара. Не бях сигурен, че ми се иска да вода точно този разговор. Събитията ни бяха притиснали един в друг по начин, който не разбирах, но продължавах да искам да го видя мъртъв. Всяко разменено с него изречение ми се струваше предателство. Нямах намерение да си хабя думите.

— Така е, и аз съм бесен от това, както лесно можеш да си представиш, още повече че Джаз — знам, че не преливаш от уважение към него, но той винаги е бил лоялен в добавка към умението си да причинява болка, така че какво бих могъл да направя? — та, казвам, Джаз е в болницата с куршуми на възможно най-неудобните и доста

обезпокоителни места. Брат му Тони е мъртъв, а и трима други не са в обичайното си цветущо здраве.

— Току-що убих един, който предполагам е работил заедно с мъжа със светлинките — казах аз. — В един бар на 67-и.

Виналди ме погледна и дори спря да се разхожда неспокойно.

— Впечатлен съм — призна той с подкупваща искреност. — Ние бяхме заедно много дълго време. И мисля, че онези момчета още са там.

— Джони, защо си тук и какво ми говориш? — Продължавах да държа пистолета в ръка и никак не бях сигурен дали няма да го използвам срещу него.

— Познавам онзи, който дойде в клуба ми — каза той и на свой ред запали цигара. Шумът от кухнята идваше сякаш от дълбините на безкрая. — Точно затова знам със сигурност, че не ти си ми изпратил кашона, нито си в основата на неприятностите, които имам напоследък.

— И ще го споделиш ли с мен?

— Жек Ихандим — каза той и внезапно ми се стори остарял. — Знам го от войната.

— Войната? Ти?

— Не помниш ли? „Учението“. И аз съм бил Светлоок.

— Глупости! — изкрещях аз, без да вярвам на нито една негова дума, но той само поклати глава.

— Махнах ги като се върнах. Струваше ми много скъпо и никому не бих пожелал онова, което изживях.

Опитвах се да анализирам нещата, да видя по какъв на чин тази информация променя ситуацията. Трябваше да си призная, че в известен смисъл обясняваше някои събития. Необичайната дистанцираност на Виналди и увереният му стил на живот бяха в пълно съзвучие с това, което ми бе казал. Освен това, той също вземаше рапт, който, както вече съм споменава, не олицетворява всеобщата представа за приятен начин на прекарване на времето. И някои други неща също си идваха на мястото.

— Кой е най-високият връх на света? — попитах го.

— Еверест — отговори ми той след кратко намръщване и аз най-сетне приех за истина всичко, което ставаше.

— Преди малко видях птиците. — Гледах го внимателно. Очите му леко се разтвориха. За миг престана да изглежда като най-преуспелия гангстер в Ню Ричмънд, а по-скоро като изплашеното момченце, какъвто е бил в детските си години. Сега вече ми беше много по-трудно да го мразя. Познавах това изражение прекрасно — бях го виждал на собственото си лице преди много години. Освен това вече ми беше невъзможно да се усъмня, че е бил в Междината. Птиците са като малки джобове блатен газ — ярки светлинки, показващи, че нещо невидимо се събира. Виналди нямаше как да разбере това, без да е бил там.

— Боже господи! — прошепна той.

— Да, горе-долу така стоят нещата. Виждал съм и гората. За момент ми се стори, че съм се пренесъл там. През цялото време по новините съобщават за някакъв, който открил връх, по-висок от Еверест. Фай — мисля даже, че не съществува. Между другото, чувал ли си за скачането от стени?

— Да, преди ден-два. Хората скачат... — Виналди неочаквано спря и пак се намръщи. — Почакай малко. Хората не могат да скачат през прозорците си с някакъв прът. Това е просто... нелепо.

— Така е, но аз вчера срещнах един, който го прави — отговорих му аз. — Или поне си мисли, че го прави. — За себе си отбелязах, че Голсън живее в непосредствена близост до апартамент, в който или Ихандим, или негов помощник бяха убили жена.

— Това е Междината, нали? — каза Виналди. — Шибаната Междина. Какво друго? Тя кара хората да си мислят неща, които не са истина.

Казах му, че това сега е *истината*. Това е утечка — неща, които би трябвало да останат в подсъзнанието, се просмукват в зоната на съзнателното. Сънищата на планетата, проникващи през стената като халюцинации на границата на съня.

— Реңдал. — Виналди ме погледна и поклати глава. — Ти просто вземаш прекалено много наркотици.

— По-лошо е от това. — Спомних си малкото животно, което бях видял-недовидял пред апартамента на Шели Латоя. — Тя променя нещата и ги прави реални. — Досетих се за още един факт: Сините светлинки имаше достъп до наркотици. С очите си го бях видял да ги разпределя. Може би Шели Латоя не беше умряла от свръхдоза.

— Защо се случва това? Какво става?

— Ти ми кажи. И започни с Жек Ихандим.

Виналди отмести поглед, но преди да отговори, отиде до декоративния панел, на който бе изобразен пейзаж с планини в далечината, снети с камера някъде високо откъм северната фасада на града. Погледът му беше точно като онзи, който бях зърнал за момент преди малко: спокойно зареян някъде в далечината. „Десеткилометровия поглед“, както му казвахме навремето. Още преди да проговори знаех, че предстои да чуя нещо, за което бе говорил много рядко. А може би и никога.

— Той беше в моята бойна част. Загубихме го.

— Загубили сте го?

Виналди се обърна към мен и думите му потекоха сами.

— Знаеш как е. Бяхме навлезли дълбоко. Не бяхме на себе си от ужас, естествено. Изведнъж ни удариха и лейтенантът окончателно загуби малкото си мозък, а понеже още от самото начало някак не беше духом с нас, всичко остана на моите ръце. Аз обаче не правех разлика между горе и долу.

Кимнах, за да покажа, че разбирам. Наистина разбирах — и то прекрасно.

— Хората се разбягаха, започнаха да ги секат на малки парченца и аз трескаво се засуетих да направя нещо, само че не ми идваше нищо друго наум, освен да наведе глава и да побягна, където ми видят очите. Горе-долу така и стана. Половината от нас намериха смъртта си за десет секунди, а останалите започнахме да се блъскаме един в друг, понеже всеки бягаше в различна посока. Тичахме като луди и накрая се магнахме оттам, щастливи, че сме се отървали, та макар и полуживи. — Виналди спря, сякаш нямаше желание повече да говори.

— И? — подканих го аз.

Той тежко изпусна задържания в гърдите му въздух и прекара ръка през лицето си.

— Ами... някои останаха там.

Седна и погледна настрани. Седях, без да помръдвам, и го гледах втренчено.

— Били са изоставени, така ли?

— Някои не успяха да се върнат с нас, но и не бяха убити.

— Кога разбра това? — попитах аз, защото не разбирах.

— Снощи — каза ми той. — Не знаех до снощи.

— Джони, какво се опитваш да ми кажеш?

— Казвам ти, че Ихандим и някои други са останали в Междината, след като всички други я напуснахме. Той така и не се появи в базовия лагер и не беше с нас, когато ни изтеглиха накрая. Винаги съм смятал, че са мъртви, но както сам видях, снощи той дойде. За мен той си остана в Междината. И е престоял там последните двайсет години.

Знаех, че имаше нещо необичайно в онзи от бара на 67-и, усещях, че живее някакъв живот, който аз вече съм оставил. Само не можех да разбера защо. И още не разбирах защо са му на Ихандим резервните или защо му е точно Суедж. Но знаех, че е прекарал в Междината двайсет години, след като всички останали я бяха напуснали.

И сега беше намерил начин да се върне от света на мъртвите, а адът идваше след него.

Много по-късно, когато Ниърли и Суедж бяха заспали на кушетката, а Виналди и аз мълчаливо седяхме в стаята, аз взех решение, без да казвам нищо. Сложих в джоба си диска на Мал заедно с компютърния чип. Реших, че Ратчет ми го е дал с определена цел, така че сигурно си заслужаваше да го задържа. Бях готов да отида някъде или да свърша нещо, но не знаех къде и какво.

Виналди пак беше забил поглед в безкрая и може би изживяваше за пореден път нещо от Междината. Беше се обадил в онова място, което бандитите си устройват вместо офис, и беше съобщил, че няма да го има няколко часа. Беше разпратил хората си по всички етажи в търсене на Ихандим и всички те по негови думи били въоръжени с възможно най-модерно оръжие. Докато не се получи сигнал, че е засечен, двамата с него нямаше какво друго да правим, освен да седим и да се гледаме. За себе си знаех, че мога да измисля и по-добро занимание. Да го гледам така беше като да наблюдавам раков тумор на лицето си в огледалото: не го искам, но той си е там и нищо не може да се направи.

Знаех, че има един въпрос, който трябва да му задам. Бях живял последните пет години уверен, че знам отговора. Но тази нощ не знаех.

Не бях сигурен защо се чувствам по-различно — дали имаше нещо в отношението на Виналди към мен, или може би Междината като по-стара рана се бе превърнала в мой пръв приоритет. Както и да е, попитах го.

— Джони — казах аз, — ти ли плати за убийството на Хена и Анжела?

Гласът ми прозвуча сухо и някак задавено, но мисля, че зададох въпроса си спокойно. Усещах, че той очакваше рано или късно да отворя тази тема по някакъв начин.

Погледна ме право в очите, после отмести погледа си.

— Не — каза той. И най-странното беше, че му повярвах.

ГЛАВА 11

Телефонът иззвъня в седем сутринта. Спях на дивана. Суедж се бе проснала върху по-голямата част от него, а Ниърли бе положила глава на рамото ми. Чувствах се доста неудобно, но не бих казал, че ми беше неприятно.

Виналди, изглежда, бе останал буден, защото вдигна слушалката веднага.

— А-а... обажда се Хауи — чу се глас, перфектно възпроизведен от свързаните към телефона външни говорители. — Джек там ли е?

— Да — отговорих аз и се надигнах. — Какво става, Хауи?

— Мисля, че трябва да дойдеш.

— Какво има?

— Сам ли си?

— Не — казах аз, въпреки че Суедж и Ниърли май още не се бяха събудили.

— Така и предположих. Трябва да ти покажа нещо. Има отношение към твоя приятел с лампичките в главата.

Станах от леглото, защото нещо в тона на Хауи ме разтревожи.

— Тръгвам.

— Чудесно. — В гласа му се долови облекчение. — И Джек... аз бих оставил момичетата там, ако се досещаш какво имам предвид.

Чу се изсцракване. Погледнах Виналди.

— Ще дойда с теб — каза той.

— Не е необходимо.

— Необходимо е, дявол да го вземе — настоя Виналди. Изглеждаше свеж и съвсем спокоен, сякаш му бе стар свиден навик да прекарва нощите си, седнал на стол. — Всичко, което има нещо общо с Ихандим, има общо и с мен.

— Бих предпочел да останеш тук.

— Изобщо не ме интересува какво би предпочел, Рендал. Идвам.

Изгледах го за един дълъг момент. Снощи нещата се бяха променили, но сега вече беше ден. Накрая кимнах. Оставих бележка на Ниърли и двамата с него излязохме, тихо затваряйки вратата.

Ключалката ни предупреди да внимаваме — съвет, който оцених по достойнство. Коридорът към асансьора беше мръсен и буквално задръстен с отпадъци от предишната вечер. Празни бутилки, счупени ампули, дори използван презерватив. Откъм далечината се разнасяше характерният шум от двигателя за въздушната възглавница на почистващия робот. През прозореца в края на коридора под ъгъл се процеждаше външна светлина. Оттук имах впечатлението, че днес по изключение навън най-сетне не вали.

В асансьора мълчахме. Мислех си колко странно се чувствам да стоя до първия злодей на Ню Ричмънд. Кой знае, може би и той в същия момент разсъждаваше над превратностите на съдбата, изправили го до един от големите неудачници на града. Дори да беше така, той нищо не каза. Сигурно също като мен се беше замислил чия ли глава ще ни покажат този път. Хауи се беше обадил на мен, а не на Виналди. Според мен това обстоятелство даваше някаква информация.

На 8-и беше още нощ. Избрах най-късия маршрут — както се оказа и най-шумния, — по Бон-Бон Стрийт, покрай барове, пълни със зяпачи, подканващи млади (и не толкова млади) дами да свалят дрехите си. Аз специално мога да участвам в подобно забавление само за съвсем кратко, преди да осъзная пълната му безпредметност — своеобразна *pornui*, — но постоянното присъствие из тези заведения явно страшно му се наслаждава. Виналди просто хвърли мрачен професионален поглед, вероятно колкото да прецени заслужава ли си да поеме контрол над някой от баровете. Бон-Бон ни отведе до плетеница от малки улички, където хората седяха, хранеха се, пиеха и изглеждаха доволни, че са се спасили от навалищата в ресторантите по булевардите. Виналди вървеше пренебрежително — изглежда, тези места бяха прекалено незначителни за играч от неговия калибър.

— Не бях слизал тук от години — неочаквано се обади той и със следващите си думи ме изненада: — Изглежда доста приятно.

— Само не ми казвай, че е по-забавно отколкото в „Мръсник“ — подметнах аз през рамо, влизайки в последния завой преди бара на Хауи.

— Как да ти кажа... Да ти пробият дупка в главата и да насипят мравки в нея е по-забавно от клуб „Мръсник“ — отговори ми той. — Какво разбират днешните младоци от забавления?

Чувствах, че собствените ми разбирания за забавление едва ли биха били споделени от всеки и поне за себе си знаех, че ако възраст означава зрялост, то аз сигурно още би трябвало да си смуча палеца. И тъкмо да споделя тези си виждания, установих, че Виналди го няма. Само допреди миг беше все още зад мен, а сега се бе изпарил. Реших, че е останал на предишната уличка, за да проследи технологията на забавлението, и влязох сам в заведението на Хауи. По целия път дотук си бях мислил, че ако ми предстои да видя нечия глава, тя ще бъде на половинката резервен, но знаех, че съдбата едва ли ще реши да ме глези. Ихандим досега бе действал с *modus operandi*, отдаващ предпочитание на жените, с единствено изключение предупреждението, което бе изпратил на Виналди. Дейвид и г-н Ту като нищо вече можеха да са се преселили на оня свят, но в подаръка на Ихандим до мен се долавяше нюанс на сексуалност. Това е неизбежно при подобна степен на обезобразяване, а този тип перверти остават верни на предпочитанията си.

— Здравсти, Джек — каза Хауи.

В салона цареше мъртва тишина.

— Позакършил си го с бизнеса — отбелязах аз.

— Затворихме тази сутрин. Слагаме новите витрини.

Кимнах — вече бях забелязал купчините натрошено стъкло, сметени в дъното на бара. Хауи изглеждаше някак потиснат, много по-различен от самия себе си, и аз му го казах.

— Да — въздъхна той измъчено, — трудни времена.

— Какво имаш да ми показваш?

— Насам — поведе ме той.

На масата в офиса му имаше кашон, точно като другите два, които вече бях видял. Приблжих се с душа, свита на топка. Събрах всичките си сили.

— Кога пристигна?

— Преди около час — отговори Хауи. — С куриер.

Така или иначе, все щях да го отворя, затова го направих веднага. Развързах връвта. Кашонът леко се заклати, сякаш онова, което се намираще вътре, не бе закрепено достатъчно добре. Представих си как главата на Джени се търкаля, покрита със засъхнала кръв, и едва не реших, че реалността не ме интересува.

И все пак доразвързах възела. Това ми е навик — винаги държа лично да се убедя колко лоши са новините.

Връвта падна и аз подпъгнах пръсти под подгънатата хартия, усещайки горещия дъх на Хауи върху врата си. Кой знае защо, едва сега осъзнах, че съм направил предостатъчно, за да внеса отрицателни емоции в живота му, и реших да му поблагодаря за търпението, когато всичко това приключи. Поех дълбоко дъх и отворих кашона.

Нещо изскочи от дупката право към тавана — цвъркаща топка от движение и миризма, която ме накара неволно да отскоча.

— Ах, да го шибам... — възкликна Хауи и също отстъпи. Обектът влажно рикошира от тавана и полетя обратно надолу, преди да успее да схвана какво е това. Удари се в плота на масата, застина, обърна онова, което със закъснение осъзнах, че представлява глава, и се втрени в мен. Трябваше ми известно време да спра да мигам и на свой ред внимателно го разгледах, очаквайки всеки момент да скочи отново.

Беше птица... до известна степен. Или по-скоро беше птица и котка — по малко и от двете. Нямаше пера и се издигаше на цяла стъпка височина върху тънките си като спици чупеци се крака, „лицето“ му беше птиче, но — също като тялото — от месо, а не само кожа, при това покрито с протрита, окапала на места оранжева козина. Две закърнели крила стърчаха от двете му страни под прав ъгъл и изглеждаха като безцеремонно ампутирани с ножици и после небрежно пришити обратно. По-голямата част от кожата на съществото се виждаше — неприятна бяла маса, по която на места бе избила някаква сълзяща течност. Тялото се повдигаше и отпускаше, като че ли създанието дишаше с мъка. Разнесе се миризма на прясна мърша. Погледът му се фокусира върху мен — веднага се разбра, че ме позна, и клюнът се полуотвори. Дупката изглеждаше не толкова като уста, колкото като рана с разкъсани краища. Злобният поглед в очите вече не бе така твърдо прикован в мен.

— Какво е това, по дяволите? — прошепна Хауи.

— Е, тук ме хвана натясно — отговорих му, въпреки че имах известни съмнения. Птицата направи опит да пристъпи към нас, но от усилието единият ѝ крак се счупи. Горната става се измъкна в ябълката и щръкна навън. Кожата се пукна като кора на презрял плод и от нея се

изсипа нещо с миризмата на менструална течност и консистенцията на заквасена сметана.

Не, това в никакъв случай не беше приятно същество.

— Той знае — обади се насмешлив глас зад нас и аз поех дъх, без да се обръщам.

— Кой е този — попитах Хауи. Вече знаех, че съм попаднал в капан.

— Съжалявам, Джек — отговори той с нещастен глас. — Каза, че ще ме убие, ако не го сторя, и обеща да не те убива, ако го направя.

Обърнах се и видях един мъж зад нас в коридора. Беше онзи от бара снощи — същият, в чиято глава бяха забил куршум. Или казано по-иначе, един човек, който по никаква логика не биваше да стои зад мен, насочил револвер в главата ми.

— Е, излъгах те — отговори той на Хауи, без да го поглежда. — Вдигни ръце.

Подчиних се, още повече че забелязах рана върху дясното му слепоочие. Успокоително донякъде, защото само миг преди това се бях усъмнил в разсъдъка си.

— Кой си ти? — попитах го и сам се изненадах от спокойния си глас. Хауи продължаваше да ме гледа отстрани, измъчван от угризения на съвестта.

— Приятел на Ихандим — отговори ми мъжът и се ухили по патентования си начин. — Но ти го знаеш. Срещали сме се преди.

— Защо той не се покаже сам?

— Ами защото точно в това е работата, човече. Ихандим в момента е в дома на приятелката ти, за да вземе онова, за което сме дошли.

Трепването, изглежда, бе проличало на лицето ми, защото усмивката му стана още по-широка. От раздвижването на лицевите му мускули в отвора на раната в главата му изби капка лимфна течност или гной и се спусна надолу по бузата му.

— Първо трябваше да те примамам навън с помощта на милия господин Хауи, за да протече мисията ни успешно. Защото на теб ти се носи славата, че се вреш все където не трябва.

— Много умно — отбелязах аз. — И какво ще правите със Суедж?

— Ами нищо особено. Тя е собственост на другиго и ние само трябва да му я доставим. Но виж, за втората дама имаме нещо наум. Е, не за дълго. Ихандим бързо им се насища — той има проблем с хората с нормални очи.

— Какво направихте с другите? — Задавах въпросите си, без никакво намерение да печеля време, поне засега. Питам всичко, което ми дойдеше наум, както за да чуя отговорите, така и по друга причина. Пистолетът, насочен срещу мен, не потрепваше и това ми даде основание да се убедя какъв късмет съм имал снощи, за да се справя с този човек. Малкото време, което ми оставаше, едва ли надвишаваше минута — една бариера във времето, която едва ли щях да мога да преодоля.

— Това е без значение за теб — успокои ме онзи. — Няма да те има, за да се вълнуваш за съдбата им.

— Изненадан съм, че още живея — отговорих му аз. — Впрочем, както че и ти си жив. Тази дупка в главата ти поне не те ли боли? Или другата в шията и третата — в рамото?

— Ти нищо не разбираш — каза той с нотка на едва доловим гняв. — Ти се измъкна. Нямах никаква представа.

— Ами защо тогава не ми обясниш? — предложих му аз с примирителен тон. — Явно ме държиш жив с някаква цел. Сам казваш, че съм бил там. Може би ще мога да разбера.

Мъжът рязко се изсмя, попарвайки всичките ми надежди. Изобщо не беше глупав. Беше си абсолютно и безвъзвратно луд. Внезапно осъзнах, че съм застанал на финалната линия на живота.

— Жив си, защото трябва да намерим друг — обясни той. — И мислим, че ти знаеш къде е той. Сега или ще ми кажеш, или ще те убия.

— За кого говориш? — попитах аз, макар че знаех.

— За Виналди — каза мъжът и се озъби, разкривайки ми омразата си. — Нямах си представа колко ни се иска да се срещнем с тоя тип.

— Ама защо не го каза веднага — чу се глас и Виналди изникна зад мъжа. Той се извърна рязко към него и Виналди стовари в лицето му едно от столчетата пред бара с достойна за уважение математическа прецизност. Едно от крачетата се счупи, черепните кости на онзи се пукнаха като яйчена черупка и нещастникът рухна по очи на пода.

Виналди мрачно ми се усмихна и влезе при нас.

— Не си във форма, Рендал. Аз знаех, че това е капан. Точно затова настоях да дойда с теб. — Той прекрачи тялото и извади пистолет. Лицето му беше потъмняло от гняв и неумолимо.

— Не го застрелвай — извиках аз и на свой ред извадих пистолета си, доволен, че най-сетне ще намеря занимание за ръцете си.

Виналди вдигна поглед към мен.

— Какви ги дрънкаш? Разбира се, че ще го застрелям.

— Ако го направиш, аз ще застрелям теб — заплаших го аз и с твърда крачка се приближих до него. — Що се отнася до моята форма и твоите предчувствия, ще ти кажа само, че ако беше останал при Ниърли, нямаше нищо да им се случи. — Виналди се намръщи, но щракна обратно предпазителя на пистолета. Обърнах се към Хауи, който продължаваше да стои до стената, вероятно питайки се кой ли от нас представлява по-голяма заплаха за него. — Хауи, донеси малко скоч лента.

— Джек, аз...

— Да, знам. Няма проблем. — Той обаче не беше убеден. — Наистина, и аз на твое място бих постъпил по същия начин. Сега донеси скоч, ако обичаш.

Хауи изтича навън, а аз коленичих до мъжа и се вслушах в дишането му. Беше накъсано, но стабилно.

— Рендал, какво правиш? — Виналди видимо губеше остатъците от търпението си. — Този мислеше само как да те убие — впрочем и мен също, — а ти си се загрижил за правото му на живот. Бягай да търсиш своите момичета, забрави този боклук.

— Ихандим вече е отвлякъл Ниърли и Суедж — обясних му аз. — Сигурно се е вмъкнал там не по-късно от две минути след като сме излезли. Така че нашият човек може да ни съобщи къде ги е отвел. А може да знае и къде са останалите резервни. Дявол да го вземе, той може дори да е в течение какво става изобщо! Пръсни му лицето по стените и никога няма да научим. За твое сведение аз вече веднъж му пълних главата с олово, а той, както виждаш, си е на крака и е доста чевръст при това. Опасявам се, че вторият опит само ще го ядоса допълнително.

Хауи се появи с ролка скоч лента и аз обърнах тялото по очи. Бързо и без да жалия материала омотах ръцете и краката му. Бойната му

униформа ми се стори по-мръсна и от снощи, а по подметките на ботушите му имаше полепнали листа. Докато работех, погледнах тила му и видях там ужасна изходна рана. Кръв и плът се бяха смесили с косата и бяха засъхнали в лепкава маса. Все пак дупката не изглеждаше толкова голяма, колкото мислех, че би трябвало да бъде, и повече от очевидно не му бе причинявала никакви неудобства. Кой знае, може би щастливо отражение на куршума от вътрешната стена на черепната кутия — ако такова нещо изобщо бе възможно. Даа, такива работи... А странната текстура на кожата му сигурно се дължеше на злоупотребата с големи количества крем против бръчки, нали така?

Убеден, че съм го обездвигил надеждно, го обърнах по гръб, изправих се и отпих голяма глътка от бутилката „Джек Даниелс“, с която Хауи си правеше инхалации. Ръцете ми се тресяха. Близостта до смъртта винаги има това въздействие върху мен. Ако мога да ви посъветвам, избягвайте това състояние.

— Как се казва? — попитах Виналди и му подадох бутилката. Той я погледна критично, прецени, че още няма осем сутринта, и напълни устата си със съдържанието ѝ. — И него ли сте оставили там?

Виналди неохотно кимна.

— Казва се Жуаджи — каза той и ми върна бутилката. — Налей малко от това и в неговото гърло.

Възползвах се от идеята. Жуаджи се закашля, задави се и се върна в света на светлината. Събра очи към кръвта, шуртяща от сплескания му нос. Поколебах се дали да не му избърша очите, после му теглих една майна наум и вместо това се наведох към него и заговорих с безкрайно отчетлива артикулация. Отново *deja vu*: както снощи, а защо не и при срещата с убиеца пред апартамента на Мал.

Но този път не трябваше да се издънвам.

— Имаш на разположение пет минути — казах му аз. — Това е максимумът, който мога да си позволя да те чакам. След това Хауи ще те пусне в шахтата на асансьора, за да видим колко високо ще отскочиш от дъното. Ясно ли е?

Гласът му беше дрезгав, поне така ми се стори след неуспешния му опит да ми отговори. Но разбрах, че ме е чул. Още по-ясно ми стана от начина, по който изплю окървавения си избит зъб в лицето ми.

— Чудесно — зарадвах се аз. — Имам четири въпроса. Отговори ми на тях и ще имаме някаква база за преговори. Спестиш ли си някой

отговор — край на сделката и ще съжалиш защо не се чувстваш така прекрасно както в момента! Окей? Първо: къде е отвел Ихандим Суедж и другата жена? Второ: къде са останалите резервни? Трето: кой стои зад цялата тази дивотия? Четвърто: какъв му е шибаният проблем? Можеш да ми отговаряш в произволен ред, но побързай, защото лично аз нямам време, а май и твоето изтича.

Жуаджи ми се усмихна и аз вдигнах пистолета си. Жестът ми го развесели още повече и аз почувствах зад фалшивата ми фасада от спокойствие да се надига вълната на паника.

— Птиците са тук — неочаквано каза той. — Сигурно си ги видял.

Студена тръпка, но мисля, че я прикрих.

— И какво? Всъщност как така проникнаха тук?

— Ихандим има план и никой, ама *никой*, не знае какъв е той. Листата ще бъдат с него, човече. Той не мигна цяла нощ, разговаряше с момчетата. Нещата отиват към приключване.

— Установил съм — намеси се зад гърба ми Виналди с дълбокомислена забележка, — че откъсването с куршум на части от тялото на човек води към намаляване на неяснотата в отговорите му.

— Джони, благодаря ти за ценния съвет, но...

— Препоръчвам ти го напълно сериозно, а и Джаз — нека Бог му помогне да се измъкне от болницата като нормално функциониращо човешко същество — би потвърдил думите ми до последната буква в тях.

— Мислиш, че това ще изплаши някой, прекарал в Междината цялото това време? — поинтересувах се аз и дори се обърнах за убедително към него, но всъщност говорех заради Жуаджи. — Човек, изживял половината си живот в провинцията? На мен ми харесва как говориш, но не мисля, че това би впечатлило нашия човек.

Тактиката ми, изглежда, се оказа правилна. Когато пак се обърнах, Жуаджи беше концентрирал цялото си внимание върху моята особа. В думите, които отрони, се долавяше съвсем определено съжаление.

— Това е моят дом. И той ми липсва всяка секунда, човече. И короните вече не помагат.

Едва сега разбрах, че този не само е пълно куку, но и че няма да ни каже нищо, дори да издялкаме тялото му до последната кост. Всеки,

на когото Междината му липсва, окончателно се е сбогувал с човешкото в себе си.

Протегнах ръка и леко завъртях главата на Жуаджи, за да видя входната рана на куршума. Дупката беше в кожата и в костта, но не по-дълбоко от това. Вероятно бе започнала да заздравява веднага. Освен това знаех със сигурност, че е бил в несвяст само за кратко, след като е могъл да избяга *преди* идването на полицията.

— Виждаш ли това? — Показах я на Виналди. Той кимна и видях в очите му мъничко страх, както впрочем и в очите на Хауи. От друга страна... в този момент раната ми изглеждаше по-зле от онова, което бях видял преди малко, когато в нея се бе образувала онази малка капка лимфна течност или гной! Оздравителният процес бе обърнал посоката на своя ход.

Реших да опитам още веднъж.

— Май няма да отговориш на въпросите ми, а?

— Умен пич си — изграчи той.

— Окей, тогава ще направим друго. Смених решението си: засега няма да те хвърляме в шахтата, защото така ще ти отнемем шанса да размислиш и да проговориш. Хауи ще те прибере и ще оставим някой да те наблюдава. Но умната! Само да се покажеш недружелюбен макар и за миг и той ще ти отреже краката. Виждам, че ти минава като на куче, приятелю, но предполагам, че без крака дори на теб ще ти бъде малко трудно да се правиш, че нищо ти няма. — Наблюдавах го внимателно и добавих, без да откъсвам поглед от лицето му: — Особено без дрога...

Леко трепване. Достатъчно за мен.

Изправих се и кимнах на Хауи.

— Кажи на Поли да го хвърли вътре — далеч от всякаква храна — и да седне на гърдите му. И да има трион подръка — не се шегувам за краката. И най-важното — да не го слуша.

— Поли е мъртъв — въздъхна Хауи.

— Съжалявам...

Хауи разсеяно кимна.

— Е, няма нищо. Може да го направи и Дат. Според мен даже ще му е приятно да го начука на тоя дрисльо. А какво да правим с този боклук?

Той посочи към масата. Междувременно се беше откачил и другият крак на птицата, а цялата ѝ задна част се бе вдлъбнала по неопишваем начин. Виналди също погледна нагам. Точно когато бях решил, че нещото, каквото и да бе то, е мъртво, главата на птицата рязко се дръпна, откъсвайки със себе си цялата предна половина. Използвайки рудиментарните чуканчета на крилете за гребла, тя се опита да изпъзми по плота на масата като влачеше вътрешностите си, оставяйки следа от смъкната кожа и козина.

— Събери остатъците и ги изгори — наредих аз. — Да горят, докато станат на пепел. Не обръщай внимание на приказките му. Това дори не е птица. Това е фрагмент от нещо друго.

— О, аз съм птица — изговори тя с глас, напомнящ за търкането на два ръждясали пирона един в друг. — И знам какво си направил. Ти ще бъдеш наказан, Рендал. Ще умреш...

— Да, да — успокоих я аз и я застрелях. Гръдният ѝ кош се пръсна, из стаята се разлетяха курешки, а главата ѝ тупна на пода.

— Това да не е дошло от Междината? — поинтересува се Хауи, загледан в конвулсивно тракация клон. — Защото май всичко сочи нагам, а?

— Общо взето е така, но не и това. Това е от *никъде*. Нищо повече от сън. Било е създадено случайно някъде по периферията и е останало така по средата — нито тук, нито там. Материализирало се е от нищото, без заложен в него шанс за еволюция. И както сам видя, не можа да се задържи в едно цяло.

— О, бъркаш — възрази ми Жуаджи от пода. — Изобщо не си прав. Всичко много добре ще се задържи в едно цяло.

Обърнах се към него и насочих пистолета си в главата му. Търпението ми се беше изпарило само за миг.

— Ти ли застреля Мал?

Той бавно поклати глава.

— Ихандим. Той ще убие и теб, и Виналди. Особено Виналди!

Виналди с достойнство се изплю върху него, но Жуаджи само невъзмутимо се усмихна. Раната му изглеждаше съвсем зле.

— Е, ако смята да го прави, ще му дойде малко нанাগорно — казах аз. — Трябва да помисли дали да не прехвърли част от работата на друг. Хауи, намери Дат и махнете този оттук, преди да съм му пръснал шибаната глава на парчета.

Преди да излезе, Хауи ми подаде лист от телефакс, на който се четеше името на Никлас Голсън.

— Каза, че ставало дума за нещо, което може би ще искаш да знаеш — обясни Хауи и сви рамене.

— Благодаря. Ти ще се справиш ли?

— Да — успокой ме той. — Особено когато измислиш някакъв план. Не очаквам да действаш според него, но ще е хубаво да знам, че го има.

— Чудесно. Хрумне ли ми нещо, ти ще си първият, на който ще кажа.

Опитах се да използвам фалшивия си пропуск, за да се кача на 104-ти, въпреки че Виналди ми предложи да ме прекара като свой гост. Дежурният от охраната се оказа по-внимателен от обичайно, така че искам или не, оставих се в ръцете на Виналди. Лошото на гордостта е, че когато се наложи да забравиш за нея, изглеждаш по-голям глупак, отколкото ако си се държал по-смирено. Аз обаче бях на етап, на който не ми пукаше. Вече бяхме минали през 66-и и треперех от гняв и страх. Апартаментът на Ниърли бе заключен и никой не бе реагирал на ударите ми по вратата. Ключалката бе дала на късо и тихо тананикаше много стара песничка за дъгата. Виналди използва ключа, с който се бе сдобил по незаконен начин от предприемача, извършил ремонта на този етаж, но когато накрая все пак нахълтахме в жилището, го намерихме празно. Имаше известни следи от борба — съборени мебели, счупена чаша за кафе — но нищо, подсказващо за нечий фатален край. Успокоително, но само донякъде. Досега поне донякъде не бях стигнал в желанието си да открия Ихандим и да намеря отвлечените резервни. Хрумна ми, че сигурно са дошли повече хора, защото не си представях как Ихандим сам би могъл да се справи едновременно и с Ниърли, и със Суедж, още повече че Ниърли без съмнение беше крещяла като прасе на заколение. Ако беше така, то Жуаджи не бе единственият помощник на Ихандим.

Съгледвачите на Виналди не се бяха обаждали. Не ме изненадваше. Ихандим вече държеше в ръцете си всичко, което бе искал да има, така че сигурно щяхме да го видим пак две-три секунди преди да ни убие. От друга страна, не бе изключено и да съм му станал

безинтересен — нали разполагаше със Суедж. Не знам, той може и да нямаше намерение да се занимава с мен, но аз не бях свършил с него. Стоях в апартамента на Ниърли и се чудех какво да предприема понататък, когато погледът ми падна върху събраните на куп в ъгъла пазарни торби на Суедж... о, как щях да се позанимавам с него!

Разбира се, след като го намерех.

— Защо си губим времето с този нещастник? — раздразнено попита Виналди, докато ме следваше на път за апартамента на Голсън. Не му отговорих и просто стоварих юмрука си върху вратата на жилището със сила, достатъчна да събуди разложен покойник. Беше едва девет сутринта, а Голсън не ми се бе сторил ранобудник.

След няколко минути вратата все пак се откряна и на прага се показва съненият Голсън, облечен в халат. Прескочих по стар навик формалностите, бутнах вратата и влязох вътре. Виналди беше като залепен за гърба ми.

— Хей, пич, какъв е проблемът? — изцвърча Голсън, докато ситнеше зад нас. Озовахме се в спалнята и естествено леглото не беше празно — в него се гушеше червенокоса девойка средна категория с големи кафяви очи.

— Здравсти, Джони — пропя тя. Държеше се като на пробни снимки.

— Вие да не се познавате? — обърнах се аз към него.

Джони сви рамене.

— Ами да — продължи с все същия тъничък гласец девойчето, подпъхвайки чаршафите около тялото си, като продължаваше да се кипри заради Джони. — Аз редовно ходя в клуб „Мръсник“.

— Обличай се и се изпарявай — казах ѝ аз. — Не вярвам да си толкова проста да ти се иска да бъдеш момиче на Джони точно сега. Те горките напоследък май страдат от скъсена продължителност на живота. — Виналди гневно ме погледна, така че се наложи да му изкрещя: — Да не вземеш сега да ме убеждаваш, че няма да намеря имената на Луела Ричардсън и Лаверн Латоя някъде из тефтерите ти? Защо, дявол да те вземе, мислиш, че Ихандим броди насам-натам и ги убива една след друга?

Момичето изскочи от леглото и се озова в банята още преди Виналди да отвори уста да ми отговори. Остана да ни прави компания само Голсън.

— Е, какво имаш за мен? — безцеремонно го подканих аз. — И побързай, защото нямам никакво време.

— Ами... не е много — призна той. — Нали ми поръча да ти се обадя, ако се случи нещо по-така... Ето го. — И той ми подаде малко картонче. Взех го и го огледах. Къс светлобежова пластмаса със златен кант и размера на кредитна карта. Не виждах в това нищо странно, дори не беше интересно.

— И какво е това? — признах безсилието си аз.

— Покана — обади се Виналди. — Виждам, че светският живот не те привлича.

— О, ходя на доста места — сопнах му се аз. — Без да ме канят. Е, защо не виждам нищо?

— Ами, настроена е на моята ДНК — обясни Голсън. Той сложи показалеца си върху единия ръб на картичката. На чистата дотогава повърхност изплува думата „Покана“, задържа се за няколко секунди, избледня и на нейно място се появи квадратче, в което се материализира видеокартина с образа на видимо опечалена петдесетинагодишна жена. Сдържано, потискайки мъката си, тя покани притежателя на картата в компанията на гост по негов избор на траурна церемония в памет на Луела Ричардсън.

— Добре де, ще я погребват — съгласих се аз. — Това ли е голямата новина?

— Не, не е това — отговори Голсън. — Става дума за следното: снощи бях излязъл с мои приятели и разбрах, че са поканени практически всички, които тя е познавала. Не казвам „близки“, говоря за всички, включително онези, чийто контакт с нея се е изчерпал с това да ѝ задържат вратата отворена някога и някъде преди пет години. Службата е вдругиден и е на много странно място.

— Къде? — зададох аз очевидния въпрос.

— На 203-ти! — не без злорадство хвърли бомбата си Голсън. — В частния параклис на Максенови.

Примигнах. Думата „странно“ беше много бедна. Семейство Максенови се държаха толкова дистанцирано, че едва ли имаше човек, който да знае колко наброяват. А покани за посещение над етаж 200... те бяха толкова редки, че според мен никой не бе чувал за такива. С незначителните изключения, когато някой Максен силно искаше нещо от някого. Погледнах да видя каква е реакцията на Виналди и се

изненадах от крайно необичайната физиономия на лицето му. Реших, че не е сега моментът да го питам, така че се обърнах отново към Голсън, който крайно дразнещо чукаше с многобройните си пръстени по масата.

— И защо?

— Вал твърди, че Йоланда Максен била клиентка на Луела и ползвала консултантските ѝ услуги. Може би те всички са много съкрушени от случилото се.

— Глупости! — отсякох аз. — Семейство Ричардсън никога не е било в приятелски отношения с Максенови.

— И аз не съм чувал такова нещо. Всички знаят, че Максенови нямат приятели.

Не можех да преценя дали чутото променя нещата по някакъв начин, но определено бях изненадан.

— Наистина ли си мушкал Луела? — престаши се Голсън да попита Виналди, без да крие респекта си от мъжката му слава.

Нарочно или не, но гласът на Виналди издаде, че го е правил:

— Не е твоя работа, дрисльо, а освен това трябва да ти напомня, че не е прилично да говориш с такова неуважение за покойните. Не те ли е учил на тези неща баща ти, който и да е той, да го шибам?

— Ама чакай бе, чакай! — стресна се Голсън, вдигна примирително ръце и блесна с ортодонтска усмивка. — Аз... аз просто съм впечатлен. Тайната ти ще умре с мен.

И изведнъж ми прещрака. Ей така, както си седях, без никаква връзка със събитията, без интуиция, без нищо, което да ми подсказва нещо. Мозъкът просто превключва и изплюва данни. Понякога.

— Къде ти е конзолата? — попитах. Голсън ми я посочи и аз скочих през ъгъла на леглото, извадих диска на Мал от джоба си, треснах го в отвора и ударих бутона.

— Какво? — попита Виналди и се приближи зад гърба ми.

— Убиецът на Мал не е бил с рапърско яке — поясних аз и нетърпеливо забарабаних по повърхността на бюрото. — Е, сега може би ще научим защо.

— Здравсти, Джек — поздрави ме профилът на Мал. — Как я караш?

— Я ми дай снимката на онзи труп — заповядах му аз и тя моментално цъфна на екрана.

— Хил Тразин — реагира Виналди на секундата. — И той беше там.

— Окей, значи всички тези момчета идват от Междината. По някакъв начин. Получили са задача: да издирват и убиват заради „СейфтиНет“, но понеже без изключение ти имат зъб, половината от времето си прекарват в опити да ти го начукат. Един от тях, вероятно Ихандим, ако вярваме на Жуаджи, съвсем е откачил и не само пречуква помощниците ти, ами кара наред и през бившите ти любовници. Компютър, искам отново онази информация за „СейфтиНет“...

— Не, нещо не ми се връзва — възрази Виналди. — Че какво общо има всичко това с...

— Работните дела за убийствата и на петте жертви са засекретени от някой в самия връх на полицията в Ню Ричмънд, а това означава, че момчетата вършат работа за някой с повече власт и от Бог. Това лице е подсигурило безопасност за Ихандим, докато той търси резервните, един от които е важен за онзи.

— Фирмената информация за „СейфтиНет“ е пълна каша събщи компютърът.

— Проследи всяка отделна компания, притежателка на нейни акции — наредих аз. — По цялата верига на прехвърляне на собствеността. Искам да знам дали някой притежава контролния пакет.

Дискът зацрака, а аз запалих цигара. Голсън ми напомни колко вредно е това за мен, а аз му предложих да си го завре отзад.

— Ако се досещаш какъв може да бъде отговорът, кажи ми го с една дума — не се сдържа Виналди. — Това напрежение е непоносимо.

— Не съм сигурен — отговорих аз, но в този миг информацията се появи на екрана. Основният собственик на „СейфтиНет“ — макар и посредством безброй подставени фирми беше компания на име „Нюман Съблиниър“. На мен това нищо не ми говореше, но не беше така с Виналди.

— Това е компания на Максен — прошепна той. — Лично самият Арлонд Максен я ръководи.

Вече бях забелязал, че колкото по-сериозен е Виналди, толкова по-семпли стават изреченията му, което в случая беше странично потвърждение, че говори истината.

— Откъде знаеш?

— Знам — изпъшка Виналди. — Боже Господи...

— Момчета, някой да иска кафе? — услужливо попита Голсън, озадачен, но видимо доволен от неочакваното шоу. Дръпнах диска на Мал и станах от стола.

— Значи — уточних аз — зад „СейфтиНет“ стои Максен, което не е нелогично. По някакъв начин е успял да прехвърли онези момчета. Те сигурно се чувстват задължени пред него, защото иначе не ги виждам да му вършат мръсната работа. Междувременно тичат и след теб, понеже имат да ти връщат, а Луела Ричардсън най-вероятно става случайна жертва след като се оказва на пътя им в неподходящ момент. Максен разбира какво се е случило, обхващат го угризения и решава да хвърли маса пари за нейното погребение. — „Но и през ум не му минава да направи каквото и да било за Лаверн Латоя или някое от другите момичета, убити под 100-ния етаж“ — помислих си. — Максен е — той стои зад всичко.

— Ей, това е страотно — жизнерадостно възкликна Голсън. — Защото ако е така, вие, момчета, здравата сте я загазили. Сигурни ли сте, че никой не иска кафе? Предлагам не какво да е, а...

— Млъквай! — изръмжахме едновременно двамата с Виналди.

— И сега какво? — попита след малко Виналди, предавайки ми инициативата за пореден път.

— Смятам да направим посещение при един човек, който мисля, че вече трябва да се гърчи от болка — казах аз и се обърнах към Голсън: — А ти наистина си дръж устата затворена за всичко, което има нещастieto да чуеш, защото в противен случай... късата ти памет за женски имена ще се превърне в най-малката ти грижа.

— Вярвам — с подкупваща искреност отговори Голсън и отскочи от пътя ни, когато се втурнахме към вратата.

ГЛАВА 12

— Кое те кара да мислиш, че Жуаджи ще проговори? — попита Виналди, когато влязохме в бара на Хауи за... не знам, според мен за двайсети път от два дни насам.

— Три неща — отговорих аз, пробивайки си път с рамо през тълпата. — Първо, кожата му беше преобана — изглеждаше необичайно и при докосване беше странна. Помня, че преди няколко дни видях нещо подобно с тялото на Тразин. Второ, от тази сутрин раната в главата му отива не към оправяне, а към влошаване. Трето, той спомена нещо за *короните* — короните на дърветата, нали разбираш, — а по подметките на обувките му имаше листа.

— Те не могат да не се връщат там, нали? — каза Виналди, докато вървахме по коридора.

— И аз мисля така. А Жуаджи в момента няма никакъв шанс да се добере дотам.

— Хм, май не си толкова глупав, колкото изглеждаш. Добре, това ме радва.

— Не позволявай на надеждата да те заблуди — посъветвах го аз. — Не знаеш за скритите ми недостатъци.

В склада бяха трима: Дат, който седеше, без да откъсва поглед от тялото, Хауи, който изглеждаше, че взема нещата прекалено присърце и е готов на всичко само и само да изкупи предателството си от тази сутрин, и самият Жуаджи. Отправих се право към него и се наведох, държейки се за всеки случай малко встрани.

Дупката в слепоочието му изглеждаше по-зле отпреди и под тила му имаше локвичка кръв. Кожата му беше в същото състояние. Не знам, може би странната ѝ текстура бе резултат от дългия му престой там и не следваше да се възприема като признак, че нещо не е наред.

— Знаеш накъде отиват нещата, нали? — казах аз. Никакъв отговор. — Онова място е в кръвта ти. Трябва да отидеш там, за да се презаредиш, а това няма да стане, докато се излежаваш тук. Междувременно Ихандим обикаля из Ню Ричмънд с другите момчета.

Той може и да има някакъв генерален план, Жуаджи, но както се развиват нещата, ти няма да бъдеш част от него.

— Еби си майката — съвсем предсказуемо изруга той. Всички казват едно и също в подобен момент и вероятно никой не съзнава, че когато дойде неговият ред да изпсува, фразата вече е омръзнала до втръсване и не може да изплаши никого. Особено изречена от човек, който не може да се помръдне и от когото вони на стичаща се от дупките в главата му гной. — Майка ти го духа на пръчовете в ада — дрезгаво допълни той.

— Много оригинално — признах аз, — но ти отлично разбираш, че това, което казвам, е истина. Сега чуй ме. Знаем, че Арлонд Максен по някакъв начин ви е извадил оттам, така че тази „тайна“ можеш да си я запазиш. — Игнорирах изненаданото възклицание на Хауи и Дат. — Затова нека се концентрираме върху другия интересуващ ме въпрос: къде държи Ихандим пленниците?

— Много добре знаеш, че няма да ти кажа нищо — изхърка Жуаджи, давейки се в собствената си кръв.

Дръпнах надолу яката на палтото му и видях, че се е отворила и раната в шията. Разширяващо се петно кръв над ключицата му подсказваше за друг източник на неприятности. Свих рамене.

— Както искаш. Но времето ти изтича.

Едва бях успял да запаля цигара в коридора отвън, когато в склада се разнесе писък. Открехнах вратата и видях Виналди, надвесен над Жуаджи. Нямах представа с какво бе успял да изтръгне този звук от войника и не исках да научавам. Затворих вратата, помъчих се да игнорирам следващия рев и довърших цигарата си в усамотение.

Проблемът беше мой: Суедж, също Ниърли, да не говоря за останалите резервни, а ето че вътре Виналди вършеше „мократа“ работа заради мен. Но нямаше как иначе. Аз просто не ставам за тези неща. Така беше и в Междината. Изкарах как да е службата с единствената мисъл да оцелея. Мисля, че успях, но понякога собственият ми живот изглежда като демонстрационна версия на програма: всички интересни възможности са деактивирани за времето на четиринайсетте дни пробна експлоатация и този период се повтаря и повтаря без никакъв шанс някога да използвам продукта с всичките му опции.

Така че стоях отвън, чаках, вдишвах дима и го изпусках, слушах виковете и ги оставях да се смесват с другите от моето минало. Нещо, не знам дали бе изтощение, или отчаяние, смъкваше от мен слоевете напластени години. Очаквах всеки момент да видя оранжеви пламъци, да чуя плясък на криле и отдавна забравени гласове. Спомних си хората, които бях убил, опитвах се да проумея защо и бях напълно неспособен да видя някаква логика в тази лудост. А обреченият да се върти в безкраен цикъл на собствената си програма е неспособен да види изхода. Може би нещата се проясняват едва когато умреш. Кодът на твоята програма е написан от самия живот и прищевките на съдбата и единствената роля, която ти е отредена, е да стоиш и да наблюдаваш — с правото на някакви редуващи се емоции: тъжен, скучаещ или ужасен — докато те, създателите на твоята програма, изпълняват заложените в нея инструкции. Емоциите са двигателят на действието — винаги е било така, — но мозъкът ти е абсолютно безсилен да се намеси.

Схващате, че бях в депресия.

Десетина минути по-късно Виналди излезе. Дори не дишаше по-тежко, макар че реверите на костюма му бяха изплескани с кръв.

— Ихандим е в Междината — каза той с жестока усмивка.

Беше очевидно и предполагам винаги съм го знаел. Има ли по-добро място за криене от това, в което никой друг не може да влезе? Може би точно по тази причина бях изживял последните двацет и четири часа от живота си в свиващата се спирала на безнадеждността, опитвайки се някак да избягам от проблема.

— Тогава ще изчакаме да излезе оттам — въздъхнах аз.

— Хайде, Рендал. И двамата знаем, че не можем да си позволим това. Той е завлякъл там и момичето, и жената. Това не е място за тях. За никого не е.

— Джони, Междината е затворена от последния фазов преход. Двацет шибани години, ако си забравил! Как, по дяволите, бихме могли да се върнем там? Това просто е невъзможно.

— Очевидно не е, след като нашите побъркани приятели могат да влизат и излизат, както им се хареса. Максен явно е намерил начин, сещаш ли се? Докато ти пушеше, Хауи предложи план. Знаем какво мислиш за идеите му, но тази по изключение е добра... толкова добра, че му спечели повишение в йерархията на моята организация, когато

оправим нещата. Значи освобождаваме нашия човек, даваме му да си помисли, че сме свършили с него, и го проследяваме. Състоянието му в момента е трагично. Ако си прав, той незабавно ще се отправи натам.

— Нищо няма да стане.

— Не знаеш със сигурност.

— Не, безсмислено е.

— Какво ти става, по дяволите? — изкрещя Виналди. — Да не би да имаш по-добри идеи?

— Не мога да се върна там — обясних аз. — *Няма* да се върна в Междината.

— Ти си изплашен, аз съм изплашен — изсумтя той презрително. — Господи, всеки би бил изплашен. Но това е единственото решение, Рендал. Или влизаме там и ги разпердушиваме, или те разгонват фамилията на момичетата и на всички други. Но по-важното е — поне доколкото става дума за мен, а аз съм голям егоист, без това ни най-малко да ме притеснява, — че като им разпорят задниците от ебане, *ще излязат оттам и ще се захванат с мен*. А аз съм работил двайсет години, за да стана това, което съм в момента, и нямам никакво намерение да го загубя, само защото някакви нещастници, които вече би следвало да са изгнили в гробовете си, са решили да ми търсят сметка за това, че навремето са се заблудили и не са успели да се измъкнат заедно с групата от онази огнена буря, в която, да ме прощават, но не съм ги въвлякъл аз. — Извърнах се от него, но той беше неспособен да спре: — Аз бих могъл да ги изчакам да излязат от мишата си дупка, но *ти*, Рендал, не можеш да си позволиш този разкош. Ти трябва да влезеш там и да ги откриеш. Предлагам ти помощта си, Рендал, но това предложение няма да е валидно вечно. Ясно ли ти е?

— Не мога да се върна там — казах аз и си тръгнах.

Не знам защо се получава така, но хората винаги ме намират, когато не искам да бъда открит. Когато Виналди застана на прага, аз седях на пода в апартамента на Мал, заобиколен от отворени и неотворени пакетчета и игла. Половината от последните ми пари вече се носеше в кръвта ми, а останалата половина ми беше подръка и чакаше своя ред. Ако някой ме попиташе защо съм тук, щях да му

кажа, че съм дошъл, защото Ихандим знае къде е жилището на Мал и може да ме потърси, но истината бе, че просто няхах къде другаде да отида.

Бях се качил при моя стар познат на 24-ти. Той не се изненада нито че ме вижда, нито че му поисках рапт, по-чист от обикновената смес. Дадох му всичко, с което разполагах, и получих исканото. Инжектирах си първата доза още в задната част на магазина му.

Докато сляза на 8-и, наркотикът вече ме бе ударил. Изкатерването по шахтата в женската тоалетна вероятно бе най-трудното нещо, което съм правил през живота си. Но последните угасващи пипалца на съзнанието ми напомниха, че ако Максен е толкова гъст с полицията в Ню Ричмънд, не мога да си позволя да напусна по обичайния начин, така че всъщност няхах голям избор.

Повече с късмет, отколкото благодарение на точна преценка, намерих пътя към главната шахта и мъченически се спуснах в нея. Предполагам не ви се е налагало да слизате осем етажа по стълбище, премествайки на всяко стъпало ръцете си по перилата, при това натъпкани до козирката с възможно най-твърдите халюциногенни амфетаморфини, затова ще ви кажа, че това изисква значителна доза упоритост. Беше много тъмно, сенките бяха кафяви и гадно пълзяха по лицето и ръцете ми. Приличаха на змии по това, че ги чувствах по-сухи, отколкото изглеждаха, но се различаваха от тях по това, че ми шепнеха отвратителни неща — рептилиите рядко постъпват така. Помня, че веднъж се подхлъзнах и поради състоянието ми си помислих, че пропадам нагоре. Стори ми се, че това е много добре, и се зачудих къде ли ще се озова. Запитах се дали няма да попадна на 200-ия етаж, което би ми дало шанс да кажа на милия стар Максен какво мисля по някои въпроси.

На него и на шибания му брат, промърморих аз, шибания ебан покойник.

За щастие — така мисля — някаква по чудо жива все още част на подсъзнанието ми прецени, че е малко вероятно да победя гравитацията по друг начин, освен в главата си, така че ръцете ми продължиха да стискат перилата, противно на онова, което волята ми се опитваше да им нареди. По чудо не си навехнах китката, но накрая все пак се сринах, прелитайки във въздуха последните шест стъпки от

безумното пътешествие. Приземих се тежко по гръб и известно време бях неспособен да мръдна.

Когато дойдох на себе си, всичко беше много по-зле. Изправих се как да е и реших, че все пак трябва да отида някъде.

И тогава се загубих.

Бях влизал и излизал по този маршрут толкова пъти, че не им помнех броя. Голяма част от него е в мрак, така че се изисква добра ориентация. Но в този конкретен случай нищо не можех да си спомня. Бях блокирал в такава степен, че нямах представа как да придвижвам краката си. Опитах със затваряне на очи, но това само ме прехвърли в безлична операционна, лишена от всякакви характерни черти. В главата ми лумна разкъсващо ярка жълта светлина и от нея се материализира торта с бяла глазура, очакваща някой да я оперира. Сцената се задържа така няколко минути след като отворих очи, преди абсурдният образ да се стопи обратно в мрака. Реших, че е най-добре поне засега да държа очите си отворени. Имах усещането, че вървя ужасно дълго, без да срещам очакваните ориентири, но от друга страна, всеки път, когато през порите на челото ми избиеше капка пот, трябваше да чакам цяла вечност преди тя да капне, така че през цялото време треперех да не се удавя, а това ми даде основания да допусна, че имам известни проблеми с чувството за време.

На всичко отгоре бях смъртно изплашен от нещо. Не знаех със сигурност от какво точно и така и не успях да разбера, защото чувството премина след няколко минути. Или половин час.

Но когато отмина, навлязох във фаза на относителна чистота на съзнанието, която, както е добре известно, е само прелюдия към втората — и много по-разтърсваща — атака на рапта. Възползвах се от възможността да осъзная, че съм абсолютно и безнадеждно загубен и че се намирам в част от утробата на „Мегамол“ на най-долното първо ниво, част, която ми бе напълно непозната. Разбрах, че не е трябвало да слизам чак до самото дъно на главната шахта, а да отбия едно ниво по-горе, както бях правил винаги. Предполагах, че съм някъде в сърцето на двигателния отсек, и нямах и най-малка представа как да се измъкна оттук. Коридорът беше с кръгло напречно сечение и стените му бяха подсилени с много дебели керамични панели. И най-вероятно изобщо не бе коридор, а главното сопло.

Нещо, което възприех първоначално за серия розови цветя, избухващи едно след друго малко пред мен, след няколко предпазливи крачки се оказа, че не е визуален феномен, а по-скоро звук. Тих шум на бутала в цилиндри. Промъкнах се крадешком напред, развеселен от мисълта, че каквото и да е, едва ли може да е по-опасно от това, което става в главата ми.

— Какво правиш тук, по дяволите? — избумтя нечий глас.

Бях сбъркал, разбира се — определено *имаше* нещо по-ужасяващо и то бе някой да ти проговори от тъмнината в място, за което хората дори не знаят, че съществува. Изпищях по доста немъжествен начин и се опитах да избягам, но краката ми се бяха превърнали в колони от свободно движещи се оризови зърна. Те предателски ме изоставиха на пода и аз просто зачаках да се случи каквото имаше да се случва, отбивайки с ръка летящите около мен монахини, които дори аз разбирах, че нямаха право да съществуват.

Първото нещо, което последва, бе поредица от нови розови звуци. Когато спряха, аз вдигнах поглед и видях нещо да стои пред мен. Беше високо около три стъпки и бе направено от метал. Голям брой сложни ръце стърчаха от различни части на тялото му и всички завършваха с разнообразни манипулатори. Самото тяло бе очукано и закръпено на много места, сякаш не му се бе случвало нищо друго, освен да бъде поправяно и поправяно безкрай. В горната си част бе увенчано с нещо подобно на глава, която бе сведена към мен.

— Ааа... здрасти — казах аз.

— Работя толкова бързо, колкото мога — изкрещя нещото. Гласът, въпреки тъмносиния си оттенък, звучеше малко странно. Механичен безспорно, с нищо човешко в него, и с великолепен цвят. — Не притежавам необходимия фърмуер^[1]!

— О, боже! — възкликнах аз, опитвайки се да изразя очакваното съчувствие, без да бъда въвличан в дълъг разговор. Чувствах надигащата се втора вълна на рапта и исках да бъде далеч оттук, когато тя се стовареше върху мен.

— Честно казано не съм сигурен дали това изобщо е „уер“ — довери ми се машината. — Най-обикновена сурова изчислителна мощност. Не знам дали се досещате, но аз съм оставен изцяло сам на себе си.

— Аха, разбирам — измънках аз, въпреки че нищо не ми бе ясно.

— Не, не разбирате — извика машината, за която очевидно бях повече от прозрачен. — Нишо не разбирате! Изпратили са ви да ме шпионирате!

— Не, няма такова нещо — измънках аз. Вълната вече се носеше с пълна сила към мен. — Честно. Загубих се.

— Да-да, загубил си се, мръсно!

— Моля те, готов съм веднага да те оставя със заниманията ти, ако ми кажеш как да се кача на горното ниво.

— Върни се назад, измени 46.23 метра, завий наляво, 21.11 метра, надясно 7.89 метра и се изкачи през отместения панел, на ръба на който е подпряна стълба — изстреля машината отговора си с непостижима бързина. — Сега се махай оттук и ме остави да продължа работата си.

И тогава ме връхлетя втората фаза. Стовари се върху мен като неочаквано паднала нощ. Движейки се с пъргавината на заровен картоф, аз последвах указанията на машината с точността, на която бях способен, макар и с известни уговорки относно стотните след десетичната точка. Вече бях разбрал, че въпросната машина бе съществувала само в съзнанието ми и следователно не е нищо повече от механизъм, използван от моето подсъзнание да ми съобщи как да се махна оттук. Бях впечатлен, че то е способно на такива изпълнения, и реших, че си заслужава да последвам инструкциите му. Чувствах, че дължа това на себе си и че ако се окажа прав, значи заслужавам награда. Например още рапт.

В крайна сметка се измъкнах от соплото, озовах се на горното ниво, лъкатушейки намерих пътя към сервизния коридор и оттам към предпочитания от мен изход. Познатите ми момчета, които пазеха, весело ме поздравиха, но поради състоянието ми ми беше почти невъзможно да ги забележа. Всичко ми се струваше плътно пресовано и много черно. Започнах да залитам по уличките — те се бяха превърнали в тунели — и забелязах, че светът явно се е свил, след като виждам кривината на Земята, което налагаше да ходя по-внимателно, за да не падна от нея. Естествено валеше и облаците пред мен бяха толкова плътни и тъмни, че сякаш се бе свечерило. Стените на тунела бяха осеяни през равни интервали с врати, които постоянно се отваряха и оттам долиташе шум — безброй хора се хранеха и пиеха в заведения с далекоизточна кухня. Звуците се превръщаха в трескаво

неспокойни кресливи същества, носещи се из тунела като механични плъхове. После поредната врата се затваряше, за да ме потопаи отново в свят, неомърсен от звука, освен леко зеленикавия ромон на падащия дъжд.

Съумях незнайно как да отлича сградата на Мал от безформената маса около мен и изкачих куцукайки безкрайно многото стъпала, всяко по около шест стъпки високо. Едното бе толкова просторно, че се загубих върху него за известно време, докато накрая разбрах, че стоя на площадката пред апартамента на плъхообразния и че вратата е отворена. Стори ми се странно и влязох, макар да усещах, че сблъсъкът с друго човешко същество е последното нещо, от което се нуждая в момента. За щастие опасенията ми се оказаха напразни, понеже плъшокът и приятелят му бяха убити. Лицата им бяха направени неразпознаеми чрез използването на нещо от рода на парна ютия, а вътрешните им органи бяха загубили характеристиката си да бъдат вътрешни. За миг помислих, че може да съм го сторил аз през последните десетина минути, но засъхналата кръв и неприятната миризма ме накараха да реша, че дори не на себе си не бих направил нещо толкова гадно.

Когато най-сетне се добрах до жилището на Мал, вече се чувствах много, ама наистина много зле. Втората фаза бе тежката. Всеки път, когато я преживея, тя остава да виси в съзнанието ми като поредната коледна картичка от наниз върху въже. В главата ми със заслепяваща сила бучаха тъмните гръмогласни гласове на мъртъвци. Успях как да е да се добера до центъра на стаята, извадих боцкалката и неразопаковано пакетче и подгоних затихващия ефект на предишната доза със следваща. Идеята беше да заобля грапавите ръбове на отзвучаващата втора фаза с нова първа, но това рядко се получава и е опасно като свличане по стръмен наклон. Отпуснах се, заобиколен от видения на кръв и лайна, но в един миг за кратко дойдох на себе си.

Чух, че някой застава пред вратата, и моментално отворих очи, колкото да разбера, че те са си били отворени. Просто се бях отнесъл за кратко някъде далеч, на малко и старо място, а клепачите ми горяха отвътре, защото дълго не бях примигвал.

Вратата се отвори и силуетът на прага се освети от мъждивата светлина в коридора. Трябваше ми време, за да разбера кой е това. Не изпитах особено удоволствие.

— Как ме намери, по дяволите? — избъбрих аз с удебелен език, който дрънкаше в устата ми като пръчка по железни перила.

— Момчетата на изхода се обадиха на Хауи — ухили се Виналди. — Казаха, цитирам: „Оня побъркан пич пак е откачил“. Хауи прецени, че това е единственото място, където можеш да дойдеш, и се оказа прав. Какво ще кажеш за онази гадория долу?

— Бил е Ихандим. Видях го с двамата преди няколко дни.

Виналди не пропусна да се възползва от откритата му се възможност:

— Той в момента държи малката и Ниърли.

— Знам — отговорих аз. — Не ми казваш нищо ново.

— Окей, тогава трябва да се поразбързаш. Пуснахме Жуаджи след като Дат му монтира трейсър. Той току-що напусна Ню Ричмънд и докато ние с теб си бъбрим, е на път един бог знае къде. Според мен се прибира у дома. — Виналди ми подаде ръка, за да ми помогне да стана. Не я поех.

— Не отивам — заявих аз.

Гласът му остана спокоен:

— Ще тръгнеш, Рендал, и много добре го знаеш. Долу има камион и вече ми е ясно, че ще се наложи аз да го карам, което ще ми е за пръв път от около десет години, така че ставай веднага и да тръгваме след него.

— Не те разбирам — отговорих аз, докато се мъчех да стана. Не че имах намерение да вървя някъде. Исках да му се опъна на едно ниво с него — очи в очи. Стените заплашително се наклониха, но вече ми бе по-лесно да стоя, отколкото да падна. — Защо не се върнеш в своята уютна крепост на 185-и и не накараш хората си да се погрижат за тая работа? Нали затова им плащаш в крайна сметка. Не помниш ли, че аз, не някой друг, а аз, исках да те унищожа? Защо само се въртиш около мен и ми досаждаш?

— Изкупление, Рендал. Чувал ли си тази дума?

— Разбира се, че съм я чувал, но какво общо има тя с теб? Ти сам каза, че те са останали в Междината заради собствената си глупост. Дори да не е било така, нали всеки там е правил лоши неща и вече е доста късно да се поправи каквото и да било? Ако искаш да компенсираш някакви злини, защо не се сетиш за наркотиците, които продаваш и които дават възможност на такива като Шели Латоя да

умрат след свръхдоза? Или някак да възмездиш роднините на всички, които си пречукал... и просто да ме оставиш на мира?

Бях започнал спокойно, но завърших тирадата си крещейки. Виналди направи малка пауза и ми отговори късо, решително и с нотка на окончателност.

— Хайде, Джек. Губим време.

Отметнах некоординирано глава, за да го погледна в очите. Не знам, може би благодарение на номера с използването на малкото ми име — беше го направил толкова естествено и непланирано, — но видях пред себе си не Джони Виналди, мафиотски главатар и жесток бандит, установил безпрекословна власт над половината подземен свят в Ню Ричмънд, а човек, опитващ се да събере кураж за нещо, което никак не иска да прави. Нещо, от което се страхува, може би дори повече, отколкото се страхувах аз. Човек, който по свои, неясни за другите съображения ми дава шанс да направя нещо, достойно за времето и търпението на хората около мен.

Затворих очи, концентрирах се за момент и получих отговора, който търсех: тръпката на неотвратимост, като онази, която може би всички изпитваме в момента, когато решим да кажем някому, който ни обича, че повече не искаме да сме с него. Ужас и облекчение, облекчение и ужас сплетени така плътно, че ни изглеждат едно и също.

Наведох се нестабилно, събрах си наркотиците и пак се изправих.

— Искам едно нещо да е ясно — казах аз. — Ако мислиш по някакъв начин да изкупваш вината си пред Ихандим, вземаш с теб не когото трябва. В мига, в който намеря човека, отвлякъл Ниърли и Суедж, просто ще му откъсна шибаната глава.

— Е, това вече е друго — одобрително ме потупа по гърба Виналди. — Логиката, която знаем и обичаме.

— Върви на майната си — промърморих аз. — Къде е шибаният камион?

Към четири следобед карахме с максималната възможна скорост през Ковингтън Фордж, пробивайки си път през снежинки с големината на кученца. Беше тъмно, отоплението в камиона не работеше и ѝ двамата бяхме премръзнали. Купената от

бензиностанцията в Уейнсбъро бутилка „Джек Даниелс“ правеше всичко по силите си, за да се противопостави на лошото време, но без особен успех. Виналди още ми се сърдеше, защото бе поискал капучино със счукани бадеми. Продавачът и аз се бяхме смели до сълзи за негова сметка. Джони май отдавна бе загубил представа за реалния свят.

Матрикс конзолата на излизане от града явно бе изгоряла отдавна и се бе превърнала в удобна мишена за трениране в стрелба. Ковингтън Фордж пък изобщо го нямаше на картата — бе оставен на миналото и собствения си канибализъм. Виналди маневрираше по пустите улици, а аз си представих Америка като грамадна матрица: големи опасни градове, населени до предел с настръхнали нуждаещи се хора, свързани един с друг чрез паяжина от магистрали или шосета с пътна такса и заградени от заспали крайбрежия, из които неуморно сноват възрастни хора. А в междините — западащи безлични градчета, така и не съумели да преминат в двайсет и втория век, живи и на теория равни с останалите, но всъщност вече пречупени, загубили връзка с живата тъкан, като кожа по лицето на безнадеждно болен. Носът може още да изглежда нормален, погледът в очите още да блести, дори скулите да са на познатите места... но плътта между издадените части се е сгърчила и свила.

Не бих казал, че това наблюдение беше особено дълбоко, но имах оправдание — беше ми студено. Сградите около нас май бяха съгласни с мен и изглеждаха примирени с ролята си в историята. Струваше ми се обаче, че това ги дразни. Паважът по улиците бе очукан, стените олющени, покривите — на милиметри от това да се срутят и затрупат зловонната форма на живот под тях. Сякаш минавахме през труп, започнал да се разкапва, но чиито гърди все още се повдигат и спускат... кой знае, може би до края на вечността. Страхотно изживяване.

Мислехме, че Жуаджи възнамерява да се срещне тук с някого, но докато следвахме камиона му от разстояние, стана ясно, че само прекосяваме града от единия край до другия. Започвах да идвам бавно на себе си и се чувствах така, сякаш някой лениво разбърква мозъка ми с топъл пръст. Звуците си бяха пак обикновени звуци и дори бях стигнал дотам, че вярвах в реалността на повечето неща пред очите си. През по-голямата част от следобеда тази реалност се изчерпваше с

гледката на тъмни гористи масиви на фона на все по-високи хълмове, предизвестяващи приближаването ни до Апалачите. Малко преди жалката следобедна светлина да угасне окончателно, излязохме на междущатска магистрала 64, минахме покрай разсталия светлинките си в нощта Шарлотсвил и поехме в предпланините на Блу Ридж. След Уейнсбъро Жуаджи бе поел по 81-ва в южна посока и бе завил по шосе 60 при Лексингтън. Пътищата ставаха все по-тесни и по-тесни, отдалечавайки ни от онова, което минаваше за цивилизация.

Виналди шофираше, без да обелва дума, така че аз се концентрирах върху пушене цигара от цигара и внимателно наблюдаване на локализатора, монтиран върху арматурното табло. Устройството показваше местоположението на Жуаджи, определено от сателита за глобално позициониране и наложено с точност до няколко метра върху карта с плетеницата на местните пътища. Нямах да имаме никакви проблеми с проследяването му. Не така стоеше въпросът какво щяхме да правим, когато го настигнем — събитие, което явно приближаваше. Ковингтън Фордж изглеждаше удобно място за край на пътуването.

— Къде, по дяволите, отива този? — измърмори Виналди, когато излязохме на другия край на града и пред нас се разкри нова пустош. — Това е земя, забравена дори от времето. Умът ми не го побира, че в моята епоха мога да карам кола на път за никъде, особено в такова време. — Гласът му беше спокоен и само много внимателен слушател би доловил, че тонът му издава нещо повече от обикновено раздражение.

— Един господ знае — отговорих аз и неочаквано потръпнах. — Оттук нататък до Западна Вирджиния няма да видим жива душа.

Виналди изсумтя и мрачно се вгледа през предното стъкло, без да споделя неприязънта си по отношение на разкривените дървета и пущинака навън. В този момент забелязах по цифровата индикация на локализатора, че Жуаджи е намалил скоростта.

— Изглежда се готви да завива — отбелязах аз. — Дали да не се приближим по-плътено до него?

— Имаш ли и други полезни съвети? — озъби се Виналди. — Например „Гледай да не го удариш отзад“ или „Изпий си кафето, защото ще изстине“? Не че имаме някакво кафе. Нали вместо него купи уиски въпреки пределно ясните ми инструкции.

— Ето — казах аз.

Виналди отби, спря и недоумяващо се втренчи напред. Направих същото и без малко да го пропусна: отдясно на шосето, едва различим в снега и тъмнината, се виждаше тесен черен селски път, извиващ се нагоре към хълмовете.

— Няма такъв път — констатира Виналди в снежната тишина.

Погледнах картата и се убедих, че е прав. На стотина метра отляво имаше изход за шосе 616. Отдясно нямаше нищо, но камионът съвсем определено бе поел именно нататък. Светлинката на локализатора показваше, че пъпли напред и нагоре към онова, което навремето е било щатски парк Даутат.

Свих рамене, а Виналди хвана волана и пое след него. Нямаше никаква сигнализация и освен това всичко бе покрито със сняг, освен следите, оставени от гумите на камиона на Жуаджи. От двете страни ни притискаха дървета и трябваше да се провираме през все по-тесни и гъсто обрасли с растителност места. Не след дълго Виналди отново спря за малко и красноречиво се взря в тъмнината пред себе си.

— Сигурен ли си, че правим каквото трябва — попита той с нескривано съмнение.

— Джони, в нищо не съм сигурен. Но щом сме тръгнали да преследваме Жуаджи, ще го правим докато можем, а в момента той е пред нас.

Отново тръгнахме. Придържахме се към средата на пътя, за да избегнем клоните, които застрашително стърчаха към нас от двете ни страни. С помощта на локализатора се опитвах да давам такива указания, че да поддържаме приблизително еднаква дистанция между нас и Жуаджи, а това означаваше да караме малко по-бързо, отколкото всеки от нас би желал. Не че по-бързо означаваше бързо изобщо. По-бързо от трийсет мили в час и буксуващите гуми започваха да плъзгат камиона към канавката. По-бавно — и камионът влизаше в сговор с гравитацията и бавно поемаше назад и надолу, въпреки усилията на двигателя. Виналди гледаше да кара на къси светлини, но аз не можех да се отърся от безпокойството, че Жуаджи ще ни забележи.

След десет минути наклонът като че ли вече не беше толкова стръмен. Снегът престана да се сипе в такава плътна пелена и през лениво реещите се снежинки видяхме пред нас опъната като стрела отсечка от пътя. Видяхме още и ниско дърво, пробило пътната

настилка в лентата за насрещно движение, странно осветено от фаровете на камиона. Подминахме го и Виналди рискува да се обърне към мен.

— Колко необикновено.

— И сам виждам — отговорих му аз и в този момент зърнах нещо от моята страна и се наведох напред, за да го разгледам по-добре. Стар заслон, явно неизползван от десетилетия. Пред него — нещо, което изглеждаше като... останки от бензинови помпи. Виналди също гледаше, без да казва нищо, а аз се захванах с фината настройка на картата, наложена върху локализатора, за да разбере къде точно се намираме. Устройството все така упорито отказваше да признае съществуването на нашия път, макар данните, с които разполагаше, да датираха още от деветдесетте години на двайсети век.

— Според картата такъв път никога не е имало.

— Мислех си, че съм оставил тези неща зад гърба си каза Виналди. — Мислех, че това е забравено.

— И аз.

Неочаквано Виналди извъртя глава наляво и погледът му тревожно пробяга по дърветата откъм неговата страна.

— Какво има? — бързо попитах аз.

— Стори ми се, че видях нещо — каза той с внезапно пресипнал глас.

— Какво си видял?

— Жена... Или нещо друго. Нещо бяло, бягащо през дърветата успоредно на нас.

— По пътя?!

— Не, на около трийсет стъпки навътре.

„Почна се“ — казах си и се загърнах по-плътно в палтото си. Загледах се в моята страна на шосето. За момент дърветата се поразредиха и разбрах, че минаваме през нещо, което навремето е било зона за пикник. Каквото и да бе, то отдавна бе изоставено и запуснато. За момент ми се привидя, че зървам някаква форма в гъсталака. Нещо подобно на маса за пикник с четири сенки около нея. За миг ми се стори, че виждам четири чифта оранжеви точки да се обръщат и да ни проследяват как минаваме покрай тях, но това, изглежда, беше оптическа измама, дължаща се на факта, че дълго бях държал очите си широко отворени, без да мигам. Със сигурност знаех обаче, че каквото

и да бе, то нямаше нищо общо с рапта, който бях взел. Казвам „със сигурност“, понеже се бях пристрастил към рапта точно за да не виждам такива неща.

Виналди обаче ме чу остро да поемам въздух.

— Видя ли нещо?

— Не — отговорих му аз. — Нищо реално. Обикновени сънища.

— Приближаваме, нали?

— Изглежда — потвърдих аз. — Виж на картата. — Светлинката на Жуаджи бе престанала да се движи и се намираще на около половин миля пред нас. Където и да отивахме, бяхме много близо.

Виналди наби спирачки и камионът със скърцане спря. Той отпусна глава върху ръцете си на волана.

— Божия майко, която бдиш над нас — изрече той за пръв път с разтреперан глас. — Едва сега почувствах, че може би си бил прав като се опъваше да дойдем тук. Изведнъж цялото ти безразлично отношение, неудържимото ти желание да си стоиш на спокойствие, да гледаш отстрани и да се надяваш нещата някак сами да се оправят, започна да ми се струва връх на здравия разум и трезвата преценка.

— Даа — проточих аз и поради липса на по-добра идея запалих две цигари. — И ти беше прав. Аз нямах избор. Ако Ниърли и Суедж са там вътре, и аз трябва да вляза. Но не и ти. Ти можеш да ме оставиш тук и да се върнеш.

Виналди остана както си беше за момент. Виждах, че диша тежко, и знаех, че не ми разиграва пантомими. Разбихах, че обмисля предложението ми.

— Сам ти нямаш никакъв шанс — каза накрая той.

— Никой никога няма. Но ето че всички сме пак тук.

Той повдигна глава, погледна ме и бавно започна да се смее.

— Още една тъпотия от този род и ще те изритам на снега, ще се върна, ще си поръчам нещо горещо за ядене и една топла жена за в леглото, ще седна и ще си умра да се смея на мисълта, че си тук и задникът ти замръзва.

Ухилих се и му подадох цигарата.

— Съгласен.

Виналди поклати глава, завъртя ключа на двигателя и поехме отново по пътя, който изглеждаше още по-тъмен и още по-изоставен от преди малко.

И в следващия миг светлинката върху картата на локализатора изгасна.

---

[1] По подобие на *hardware* (хардуер — „апаратни средства“) и *software* (софтуер „програмни средства“); терминът се използва за записана в постоянната (ROM, EPROM) програма, обикновено управляваща интелигентно (цифрово) устройство; *firmware* (*firm* — твърд, постоянен) — подсказва, че програмата е „твърдо“ кодирана, т.е. не подлежи на промяна — изброените термини са добили гражданственост в българския език. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 13

— Дявол да го вземе! — изруга Виналди. — Какво му стана на това нещо?

Наведох се напред и го ударих с юмрук. Абсолютно безсмислено, понеже представляваше полупроводников прибор без движещи се части. Както и да е, някои инстинкти умират трудно. Естествено нищо не се случи, а две секунди по-късно светлинката отново се появи. После пак изгасна и този път не помогнаха никакви удари.

— Опитай пак — настоя Виналди. — Ах, да го...

— Нищо му няма — бързо казах аз. — Той сигурно вече почти е пристигнал. Ако не го настигнем веднага, зоната ще го изтегли без нас.

Виналди настъпи педала, но се престара. Задните гуми се завъртяха и камионът безпомощно се плъзна по леда. Той успя някак да го върне обратно на пътя, където грайферите захапаха и в крайна сметка се понесохме към един завой в края на правата отсечка, по която бяхме пътували до момента.

— Никога няма да го настигнем — скръцна със зъби Виналди. — Просто не мога да го подкарам достатъчно бързо. Ще излетим от пътя.

— Карай със скоростта, с която можеш — посъветвах го аз и затършувах в джобовете си. Извадих нов пълнител, заредих го в пистолета и приготвих две станиолови пакетчета. — Ако го загубим, спокойно можем да напуснем пътя. И ти, и аз. Това ще бъде краят. При това не само на нашия живот.

— Какви ги говориш?

— Ако не спрем Ихандим да снове навън-навътре, това ще се разпростре и при нас. Всичко ще се промени и бъди сигурен, че няма да е към по-добро.

— Може би си заслужава да открием нов бизнес — поздравителни картички. Сещаш ли се: „Честита венчавка — бъдете сигурни, че няма да е задълго“ или „Със съжаление научихме за вашата смърт“.

Виналди предпазливо увеличи скоростта. Приближавахме се към завоя, като се стараехме да не напускаме коловоза, оставен от Жуаджи.

Покрай нас се стрелкаха дървета, черни клони дращеха по страничните стъкла. Много по-късно, отколкото аз бих го направил на негово място, той натисна спирачки, колелата блокираха и ние застрашително се понесохме към някаква канара. Затворих очи, трескаво прерових съзнанието си за достойна последна мисъл, но когато ги отворих, видях, че по непостижим за мен начин той бе успял да овладее камиона и дори бе съумял да завие, възползвайки се майсторски от плъзгането.

— Добре го направи — признах аз. — Но не го повтаряй. — После замълчах, защото Виналди пак стъпи на спирачките и изгаси фаровете.

Намирахме се на кръгла поляна. На шейсетина крачки пред нас се виждаха габаритите на камиона на Жуаджи. Стоеше си напълно неподвижно.

Бяхме дошли, където и да бе това.

— И сега? — поинтересува се Виналди.

— Бавно напред — прошепнах аз. — И колкото можеш по-тихо.

Изминахме около двайсет крачки. Камионът почти се скри зад издатина в скалата. Направих му знак да спре. Оттук се виждаха две неща. Първото бе, че макар двигателят още да работеше, Жуаджи не беше вътре. А второто — отляво на пътя имаше постройка. Беше от стар, очукан бетон и изглеждаше изоставена. Никакви светлини не светеха в прозорците, повечето от които бяха избити. Формата на стените изглеждаше мъчително позната, но ми трябваше известно време, за да се сетя.

— Това е Ферма — озадачено казах аз. — Изоставена ферма на „СейфтиНет“. — В момента, в който се бях сетил, сцената с щракване се бе наместила в главата ми и аз се обърнах в седалката, за да я огледам както трябва.

Мястото, където бяхме спрели, някога сигурно се бе намирало зад електрическа ограда. Главното здание опираше в основата на хълма, където несъмнено започваха тунелите. Надявах се да са празни. Естествено, как иначе — едва ли някой би изоставил скъпоструващите резервни заедно с имението, но за момент алтернативата ме накара да изтръпна. Извиващи се голи тела, пълзящи в тъмнината, обречени на вечен мрак, хранещи се едно с друго, плувнали в собствените си изпражнения, докато не дойдеше краят.

До този момент не бях осъзнал какво необикновено място представлява една Ферма и какви жестоки истини казва тя за човечеството. Докато гледах руините, по гръбнака ми мина студена тръпка — тръпка, която нямаше нищо общо нито със студа, нито дори с Междината. Помислих си колко уместно е Фермите да са свързани с това друго място и колко сходно е онова, което стои зад тях двете.

— Защо тук? — попита Виналди.

Свих рамене, отърсвайки се от тежестта на спомените.

— Нямам представа. Дори така не е по-близко до Междината от което и да е друго място.

— Освен ако Максен е намерил начин да прокара път.

— Не може да стане.

— Защо не? Нали все пак успяха да ни измъкнат.

— Никой не ни е измъквал. Междината сама се освободи от нас. Само ни откараха у дома.

— Глупости. Дори цялата тази работа да не е била нищо повече от излязла от контрол кодова зона, както твърдяха, защо тогава никой така и не намери начин да се върне в нея?

— Нещата, които говореха за нея, са празни приказки поклатих глава аз.

— Не си съгласен с тях, така ли? — попита ме Виналди е убийствена ирония.

— Не — казах аз, — не съм съгласен.

И тогава видяхме Жуаджи. Излизаше накуцвайки от сградата на старата Ферма с нещо завързано на края на дълго въже. Вървеше бавно и мъчително, влачейки единия си крак. Беше доста далече, за да различим подробностите, но знаех, че сигурно изпитва ужасна болка от отворените рани в главата и тялото. Вместо да се отпусне и да издъхне в мир в някоя достатъчно дълбока дупка, този човек се мъчеше да закара болното си тяло там, където изобщо не бе трябвало да попада.

— Какво държи този, дявол да го вземе? — прошепна Виналди.
— И ще успее ли, ако ние го гледаме?

— Не знам, наистина не знам.

— Това е котка — каза Виналди. — Вързал е котка.

Котката беше дребна и изпосталяла и под светлината на фаровете на камиона изглеждаше болна и недохранена. Не беше в никакъв

случай някоя добре гледана домашна котка. Това животно бе докарано тук специално преди няколко седмици с конкретна цел. Фактът, че още бе тук, доказваше успеха на експеримента, в който бе взело участие. Допълнителният факт, че не изглеждаше междувременно да е било хранено, а просто е било изоставено в старата Ферма до момента, когато отново е щяло да стане необходимо, на свой ред доказваше, че Максен и неговите съучастници имат нужда от един по-здрав ритник в главата.

Значи Максен все пак бе успял да намери обратния път. Какъвто и да бе, той най-вероятно едва ли е щял да сработи, ако Ихандим и сие не се бяха опитвали в същото време да минат насам. Едно беше напълно ясно: методът се бе увенчал с успех. Сигурно понякога и двете страни трябваше да се докоснат. Не знаех. Шанс, съдба или дело на тъмните сили — това едва ли имаше значение. Но за нас бе дошъл моментът на истината и всички преструвки трябваше да бъдат забравени. Днес бе денят, когато щяхме да се върнем двайсет години назад.

Тогава бяхме юноши. В най-добрия случай младежи — осемнайсет, деветнайсетгодишни. На толкова бяхме всички, когато ни изпратиха в нещо, което дори не разбрахме. И ни оставиха там, докато не разбраха, че няма начин да спечелим, след което ни изтеглиха и ни захвърлиха... само че когато върнаха телата ни, не се сетиха да проверят дали са върнали и душите ни.

Жуаджи се облегна на камиона и изгаси двигателя — за щастие Виналди предугади намерението му и успя да изгаси и нашия в същия момент. Планината и небето бяха смълчани и единственият шум, който се чуваше, бе от влаченето на краката на Жуаджи през снега и туптенето на собствените ни сърца. Студ и топлина... приближаващи се все по-близо и по-близо.

— Ще ни види — прошепна Виналди.

— Може би да, а може би не — отвърнах му аз. — Не мисля, че точно в този момент е в състояние да вижда каквото и да е.

— А как тогава успя да се добере дотук?

— Успя, но не забравяй, че има и дупка в главата. Не съм сигурен дали сам е стигнал, или нещо го е притегляло насам.

— Не започвай пак с тези дивотии — изсъска Виналди. Спрях го с пръст на устните си, защото Жуаджи пресече пътя на трийсетина

крачки от нас. В тази посока нямаше никаква светлина и той гледаше в другата посока, така че бях сигурен, че не е могъл да види отразената за момент към него лунна светлина от ламарините на камиона. Секунда по-късно нов лъч освети странично главата му и аз видях там кръв, както и тъмно петно върху ризата му. Този човек бе опасно близко до края си и ако не намереше обратния път максимално бързо, щеше да умре, погребвайки и нашите надежди. Ниърли и Суедж бяха отвлечени преди дванайсет часа. Дори не исках да мисля какво би могло вече да им се е случило — нито на тях, нито на останалите резервни.

Котката на края на въжето вървеше след Жуаджи през снега — повдигайки високо лапи, за да се запази от студа. Видя ни, нямаше никакво съмнение в това — обърна за миг глава към камиона, като че ли загрижена дали няма да избухне в следващата секунда. После загуби интерес и отново пое напред, оглеждайки света.

На пет крачки от другата страна на пътя Жуаджи спря и застина неподвижно, склонил глава. Котката го подмина, навлезе в дърветата по периферията на комплекса и изтегли въжето след себе си.

— Какво става, по дяволите? — панически попита Виналди.

— Не може да не си чувал историята — напомних му аз. — „Как бе открита Междината?“ — Сега, когато стремително летяхме надолу, аз се чувствах спокоен, спокоен по начина, по който се чувстваш в първите секунди след ужасна катастрофа с кола. Чувстваш се като че ли винаги, през целия си дотогавашен живот, си знаел, че нещо подобно е щяло да ти се случи, така че в тези първи секунди след трагедията най-сетне в душата ти настъпва покой, облекчение от нетърпимото очакване мечът над главата ти най-сетне да падне.

— Още първия ден чух десетки истории — раздразнено каза той. — Не помниш ли каква истерия беше?

Кимнах.

— Да, и аз чух няколко, но само една-единствена от всички звучеше разумно. — Котката междуременно душеше около дънерите на дърветата и се занимаваше с котешките си дела, каквито и да бяха те.

— Само не ми разказвай хипарски дивотии — предупреди ме той.

— Един ден един човек наблюдавал своята котка — продължих аз, без да обръщам внимание на думите му. — Не, не било тук наблизо, било някъде по Западния бряг, а може този човек да е бил и космически кадет. Както и да е — казах аз, извадих спринцовката от джоба си и я поставих върху таблото, — този човек прекарвал маса време в наблюдение на котката и постепенно осъзнал една от великите истини на живота.

— Каква например? — осведоми се Виналди и погледна спринцовката с откровено подозрение. Разпечатах две пакетчета и внимателно ги положих върху екрана на локализатора.

— Котката винаги се намира от *другата* страна на вратата — казах аз. — Ако не я пускаш навън, тя драска да излезе, но само до момента, когато го направиш, защото веднага след това единственото, което я интересува, е да попадне обратно вътре. Омръзне ли ѝ да стои вътре, изведнъж ѝ се приисква да влезе в гардероба, а като я затвориш в него, побеснява, докато не се измъкне навън. Остави котката където и да е на земята и тя ще търси друго място, където да отиде.

Погледнах през прозореца, за да се убедя, че Жуаджи стои все така застинал и че котката все така се опитва да заобиколи комплекса откъм далечната му страна, души и се оглежда. Напипах бутилката уиски и налях малко в капачката. Топнах пръста си в течността и внимателно пренесох капката над едно от разпечатаните пакетчета. Повторих операцията с другото и внимателно проследих разтварянето на двете малки купчинки рапт. След няколко секунди на тяхно място имаше две локвички концентрирана течност, потрепваща неспокойно като живак.

— Човекът се замислил над това наблюдение и си задал въпроса какво по дяволите търси котката. В главата му възникнало подозрението, че има някаква *последна* врата някъде и че всички котки търсят именно нея. Един ден, надрусан докрай и без никаква идея за нещо по-интересно, пуснал котката навън и решил да я последва. Първата ѝ работа естествено била да се върне. Как иначе? Котка. След малко пак излязла навън и се запиляла из двора. А този двор — това е важно да се отбележи, — граничел отзад с гора и на котката особено ѝ харесвало да се разхожда точно там. Нашият човек я последвал, както казах, но предпазливо, от разстояние, и продължил с интерес да наблюдава обичайните ѝ занимания.

— Струва ми се, че Жуаджи умря — прекъсна ме Виналди.

— Не е — успокоих го аз. — Слушай по-нататък. Човекът следил котката си през целия ден, докато тя се шляла из гората.

— Мен да питаш, дрогата му е била много качествена, щом го е държало толкова дълго.

— Наблюдавал я как се провира през дърветата, как влиза в хралупите, как излиза от тях... изобщо как живее като котка. И тогава...

— Според мен нещо става... — предупреди ме Виналди.

— *Какво?*

— Не знам. Но съм сигурен, че видях нещо.

— *Какво?*

— *Не знам.* Затова ти казах, че *нещо* става.

Посегнах бързо към спринцовката, сложих нова игла и изтеглих течността от пакетчетата през нея. Когато приключих, погледнах през прозореца и се убедих, че Виналди е прав. Жуаджи беше изправил глава, макар очите му все така да бяха затворени. Котката навлизаше все по-дълбоко сред дърветата и продължаваше да тегли въжето след себе си. Беше толкова далеч, че почти не се забелязваше, единственият ориентир бе губещото се в тъмнината въже. Винаги бях вярвал в историята, която разказвах. За мен тя обясняваше нещата. А и не е ли истина, че в историята на човечеството котките са били обожествявани, използвани като най-интимни приятели на хората, при това в продължение на невероятно дълго време. Трябваше да има някаква причина за това.

И тогава чух нещо. Триене на кора в кора, тих смях на клони, лунна светлина, драскаща по небето. Погледнах през прозореца и видях самотен лист да тича по снега край камиона. Имаше две стебла, използваше ги вместо крачета и тичаше към нещо или от нещо, за което нямах представа.

— Да, ето че доживяхме пак същото — въздъхнах аз. Обърнах се към Виналди и видях, че се тресе целият, а ръцете му треперят неудържимо.

— Защо не те послушах, Джек? — прошепна той. — Защо не си останах в Ню Ричмънд? — Подадох му спринцовката, но той енергично поклати глава. — Не искам този боклук. Трябваша ми цели две години да се отърва от него.

— Искаш — твърдо казах аз. — Ще трябва да използваме обща игла, но нямаш избор. Първия път едва се измъкнахме, Джони. Сега сме по-стари. Влезеш ли там без това, мозъкът ти ще се пръсне на парчета.

Виналди продължаваше отрицателно да клати глава. Навих ръкава си и забих иглата. Пред нас Жуаджи стоеше изпънат като струна, а въжето в ръката му настойчиво го дърпаше. Котката явно бе стигнала до края на отпуснатата ѝ дължина, макар според мен това да бе без значение.

В този момент се извърши Прехода и Жуаджи извика. Разстоянията между дърветата се втвърдиха и изведнъж се разбра, че самите дървета са се превърнали в междини. Бавно обърнах глава към сградата на Фермата и установих, че си е на мястото. Всъщност самата сграда не беше нищо или по-точно представляваше отсъствие на нещо, защото от значение бе само пространството между нея и нас и то бе *нещо*, през което едва виждах.

— Боже Господи — простена Виналди и рязко протегна ръка към мен. Навих и неговия ръкав, сложих отново иглата и му инжектирах втората половина на силната двойна доза. Шумът отвън се засилваше и всички междини се превръщаха в звуци, а истинските звуци заглъхваха в далечината и едва когато това стане, човек е в състояние да разбере колко много тишина ни заобикаля. Мълчанието между обичащите се, когато нещо трябва да бъде казано; мълчанието на родителя, когато детето повече от всичко на света има нужда от една дума само; мълчания в ситуации, когато това не е отговорът. Цялото това спокойствие се сгъстяваше около нас, нахлуваше във времена и в места, където нищо не се случва и никой не бива спасен.

Имам един спомен, който дава сумарна представа за Междината по-добре от всичко останало. Като дете бях видял предупредителен знак на брега на замърсено езеро. Представляваше стилизирана рисунка на малко момче, паднало във водата. На картината нямаше никой друг — само момченцето, неудържимо притегляно към най-дълбокото. Беше вдигнало изплашено ръка, широко отворената му уста говореше, че умолява за помощ, но за гледащия картината нямаше никакво съмнение, че то ще се удави. „ВНИМАВАЙТЕ КЪДЕ ИГРАЕТЕ“ казваше надписът отдолу и завършваше с ужасното „НЕ РАЗЧИТАЙТЕ НА ПОМОЩ“.

Жуаджи вдигна ръка, явно дръпната от въжето, което беше опънато във въздуха. Очите му се отвориха — не беше нужно да ги видим, за да разберем това, защото те хвърлиха лъч като прожектор по дърветата. Въжето отново се дръпна и Жуаджи направи нещо като полукрачка-полузалитане към котката. Сигурно вече бе намерила вратата, която нейният род винаги бе търсил.

— Запали двигателя — наредих аз.

— Няма ли да ни чуе?

— За него ще сме само кръпка върху тишината.

Виналди завъртя ключа и двигателят се събуди за живот. Направи го неохотно — още малко да се бяхме задържали и можеше изобщо да не запали. Проследихме Жуаджи с препъване да се отправя към дърветата. Направих знак на Виналди да потегли след него.

— Не можем да влезем с това — възропта той.

— Направи го — казах аз. — Единствената ти грижа е да не го изпускаме от поглед.

Жуаджи набираше скорост, отчасти защото бе тръгнал надолу по склон, отчасти понеже бе набрал инерция. Виналди отби от пътя и пое след него, а аз почувствах лекото погалване на рапта — първият най-невинен предвестник на другото, което щеше да последва. Нежно пипалце ме докосна и игриво проникна в нервната ми система.

„Боже, само не сега“ — възпротиви се мозъкът ми, макар прекрасно да разбираше, че точно така трябва да стане и че моментът е напълно подходящ. Камионът заподскача надолу по бабуните на склона и усетихме все по-близкото присъствие на Прехода, може би понеже пространствата между дърветата, изглежда, се съпротивляваха на Виналди и той трябваше да държи крака си върху педала на газта въпреки че се спускахме. Жуаджи изобщо не се обръщаше, макар да го следвахме на някакви си пет крачки. Явно не ни чуваше. Въжето пред него бе опънато като стоманен кабел и го теглеше с такава сила, че го караше да подтичва.

Откъм земята идваше някакво бучене, смесваше се в противофаза с рева на двигателя, компенсираше го напълно и обогатяваше тишината около нас. Имахме усещането, че камионът навлиза в хлъзгав канал, изкопан във въздуха, а неравностите по него изглеждаха като турбуленции. Дърветата се сгъстяваха. Виналди стигаше предела на своята концентрация и в този момент... Жуаджи

пусна въжето и се затича едновременно с появата на котката, понесла се като вихрушка в обратна посока, точно срещу нас. Явно беше видяла каквото бе търсила и то никак не ѝ бе допаднало.

Но Жуаджи тичаше без никакво колебание и аз извиках на Виналди да побърза, макар камионът да се спускаше надолу към някакви дървета само на десетина крачки пред нас. За миг кабината ми заприлича на хралупа, издълбана по дължината на целия ствол на дърво, и тогава разбрах, че ще успеем.

— О, Боже — простена Виналди. Той също бе разбрал.

— Не поглеждай към мен! — извиках му аз. — Нито към мен, нито към него. Насочи се към най-голямото дърво и отмести поглед.

В онзи последен миг преди да извърна на свой ред поглед, в съзнанието ми остана образът на грамадно дърво и спринтирацията към него Жуаджи, забравил за всичките си рани и болки. Дървото имаше поне три стъпки в диаметър и представляваше черна колона, но в тази последна част от секундата бе престанало да бъде *нещо*. В тъмнината на ствола се различаваха сенки от отвъдното — всъщност сега стволът бе само процеп, пролука в непроницаемото пространство около него. И през отворилата се междина аз виждах очертанията на други дървета — дървета от друга гора, на друго място.

Такъв бе последният ми спомен преди да извърна глава. Вече не виждах нито Виналди, нито Жуаджи — само мяркащите се край нас други междини, сливащи се в стена, подскачаща в синхрон с подскачащия по бабуните камион, устремен след Жуаджи към онова друго място.

Виналди успя да изкрещи нещо в последния момент, сякаш се опитваше да промени курса на камиона с вика си. Но вече беше късно.

Камионът се заби в дървото и мина през него.

ГЛАВА 14

Навремето смятали, че причината била в Интернет, както тогава го наричали. Мрежовият трафик бил прекалено натоварен, виртуалният свят се бил прекалено разпрострял и човекът с котката само открил началото. Така твърдели, но това не било истината.

Да, вярно, че Интернет се бил сринал само две седмици преди откриването на Междината и че така и не се разбрало точно защо. Вярно е също, че това наложило да вкарат в действие алтернативната мрежа Матрикс, която вече била изградена, и че старият Интернет просто бил забравен.

Но Междината винаги си е съществувала и просто е чакала да бъде открита.

Твърди се, че причината била програмна грешка — няколко синтактично правилни реда, изглеждащи напълно нормални и невинни — привидно прости инструкции за прости операции в чиповете, но добили неочакван нов смисъл. Винаги се е вярвало, че езиците, които създаваме, са защитени поне от двусмислие, но още от самото начало в тях са се прокрадвали незабелязани грешки. Дори в английския едно и също изречение, казано с две различни интонации, предава различни нюанси. Оказало се, че не сме дооценявали тази нюансировка в кода, изпълняван от компютрите, защото никога не сме разбирали начина, по който те мислят. Всички недоизговорени изречения и мисли, всички хитроумни словесни конструкции, всички завоалирани заключения — всички те, казват специалистите, се натрупвали някъде и малко по малко създавали едно ново място.

Същите тези учени глави сметнали, че открили решението на загадката, когато спрели да създават така наречения колапсиращ код, станал реалност благодарение използването на програмен език, конструиран уж да отразява човешкото мислене. Използвайки напълно легален синтаксис, програмистите били в състояние да напишат програма, която „колапсирала“ като черна дупка върху самата себе си, свеждайки се до един-единствен ред — ред, чийто смисъл определено бил непонятен дори за човека, създал оригиналната програма. Това

внесло нов момент в писането на програми — процесът можел да се сравни с детството: забравено и невъзвратимо. Програмите работели, при това чудесно, но винаги съществувал страхът, че някъде в тях се е прокраднало и запечатало нещо неизвестно и непланирано. Ситуацията особено се усложнила, когато било възложено на самите компютри да пишат програми. Те били много добри в това, несравнимо по-добри от нас хората, но мотивировката им била неясна, а след samozапечатването на кода ставало невъзможно да се разбере какво точно се съдържа в него. Може би в тези програми се казвали неща, които ние не сме били в състояние да чуем, а може би те просто били разговор, непредназначен за човешки уши.

След забраняването на колапсиращия код Междината престанала да се разширява, така че в тези теории може и да има някаква истина. Но има сред нас такива, които вярват, че ако поне част от горното е вярно, това е само средство, проход, който ни помага да намерим мястото, което хората винаги са търсили, без да знаят какво точно могат да намерят там.

Вероятно така и няма да научим пълната истина със сигурност, понеже, от една страна, днес тази практика е преустановена, а от друга — никой дори не иска да мисли по тези въпроси. Грешка беше, че се опитвахме да бъдем завоеватели, а кой обича да се хвали с грешките си? Още навремето за войната много не се говореше, а оттогава досега мълчанието просто раздира слуха. Дори филм не се опитаха да направят за случилото се там, и сигурно никога няма да има такъв. Претърпяното поражение просто преля чашата на общественото търпение. Операцията бе класифицирана не като война, а като „учение“, но ще се изненадате да научите колко много Светлооки са умрели при подозрителни обстоятелства след нейното приключване. Особено сред тези, които пожелаха да говорят за преживяното там.

Така че няма да прочетете за нея нищо в учебниците по история, което не означава, че не се е случила. Знаем. Защото бях там.

Така... Открихме значи как да проникнем в световното подсъзнание, но вместо да се отнесем с уважение към него и да оставим доброто му влияние да се просмуква по малко в света на съзнателното — както впрочем винаги е било ние се опитахме да го нападнем и да го завладеем, сякаш ставаше дума за обикновена нова територия, която „виси“ с неуредена собственост. Открихме Едем и

хвърлихме напалм върху райската градина, открихме кладенците на Оз и се изпикахме в тях, открихме най-сетне извора на силата, крепяща света ни нормален, и посяхме в него вируса на лудостта. Не знам, може би дори открихме истината, която според баща ми реалният свят винаги ревниво е криел... ако е така, трябваше да я оставим на мира.

Никой никога не нарече откритието Междината. Имаше няколко официални наименования, всяко от които с дължина, съответстваща на ранга на официалното лице, вземащо отношение. Но единственото име, използвано някога от онези, които бяхме там, бе „Междината“. Прехвърлиха там поделения от момчета, неспособни да бъдат нещо повече от опитни зайчета в една чужда война, но защо поне не го направиха така, че никой да не ни види или... да бъде видян от другите? Защото според мен точно такъв е смисълът на Междината. Да се скриеш в процепите, да излезеш от обръщение, да бъдеш „прикачен“ към парче мъртъв код, загубил смисъл в цялостния контекст на програмата — сегмент, за който никой вече не си спомня.

За мен Междината се състои от всички места, където никой никога не е бил, и от всички гледки, които никой никога не е виждал. Тя идва от мълчанието, от отсъствието, от изтритото, от непрочетеното — това е междината между онова, което искаш, и това, което имаш, между любовта и обичта, между надеждата и истината. Това е мястото, откъдето идват вредните съвети, и е отговорът на въпроса: съществували ли едно дърво, ако няма кой да го види?

Ами да, съществува, но в Междината. Само че там има много повече от едно дърво, има много дървета — и те не могат да те заслонят от нищо и... няма да ти станат приятели.

Последователност от мяркаци се образи: хидравлично задействани крайници, кръв по шията, блокирало оръжие, страх. Нищо реално — най-обикновен спазъм на паметта.

Жуаджи отново е пред нас, само че не съвсем — дрехите му бягат сред дърветата, скачат в различна посока, носят се на зигзаг, сякаш са под кръстосан огън. Камионът реве в тишината. И дървета. Всички дървета са тук.

Нов проблясък, този път напълно реален: пукане изпод гумите — камионът навлиза сред гъста горичка. Виналди и аз политаме напред и

се удряме в предното стъкло. То се пуква, но не съвсем. Първите си секунди в Междината прекарваме на границата на съзнанието.

И тогава всичко се прочисти. Извъртях глава и видях дрехите да се отдалечават, подобно на избягал панер за мръсно пране. За момент се обърках — почувствах се като че ли влизам в поредния кошмар, от онези, за които няма да си спомням като се съмне, но в които така удобно се намествам, когато ме връхлетят. Непредаваем ужас: полуобръщания, втрещени погледи, писъци по лавиците, носове на обувки, подаващи се изпод завесите — всичко в тъмнината на нощта. „Ела и надникни“ — казват ми обувките, но ти знаеш, че този, комуто принадлежат, отдавна е мъртъв и значи те нямат право да бъдат там.

Когато дрехите се отдалечиха на половин миля, а аз продължавах да ги виждам, разбрах, че и те са действителност. Беше тъмно, копнено тъмно, но любопитно как това не ти пречи да виждаш. Даже не можеш да си го представиш, ако не си бил тук, а след като веднъж си бил, вече никога не можеш да го забравиш. Също тишината, абсолютният покой — вкусиш ли веднъж от тази тишина, обречен си до края на живота си да затискаш уши срещу шума.

Не е точно кошмар. Както и да го обясняваш, не прилича на нито един възможен сън. Просто го има. И ние бяхме в него.

Виналди се бе свлякъл на седалката си и клатеше глава, но не знаех дали това е резултат от катастрофата, рапта или Междината.

— Добре ли си?

— Не — отговори ми той. — Изобщо не съм добре.

Хванах го за рамото и го раздрусках.

— Трябва да продължим, защото иначе никога няма да го открием. — Виналди, без да гледа, посегна към лоста на скоростите и го натисна напред, но беше като да бръкнеш с изгнила пръчка в река — нищо не можеш да направиш с нея. — Не, не съм сигурен дали камионът наистина е тук казах аз. — Хайде, слизаме.

Натъпках джобовете си с амуниции, избрах едната от помпите, които Виналди далновидно беше взел, отворих вратата откъм моята страна и слязох. Виналди повтори примера ми от другата страна. Дватама внимателно се огледахме.

Тъмнината в Междината е странна. Тя е като отсъствие на всякаква светлина, защото тук никога не е гряло нашето слънце, но от друга страна, е като залез или полумрак, зърнат с крайчеца на окото.

Помръдваш глава и виждаш разни неща, осветени под различен ъгъл. За момент ми се стори, че зървам къс следобедно слънце, отразяващо се от покрива на камиона, а в следващия миг пред мен бе копринената тъмнина на нощта, а камионът — просто цветно пространство. Светлината бе синя, най-вече синя, но в нюанс, който съм виждал само на едно място — тук.

Във всички посоки, докдето ти стигне погледът, има само дървета. Гора, невъобразимо стара, дебели стволове в редици, стигащи до безкрая. Понякога изглежда като че ли са напълно отделни едно от друго, друг път ти се струва, че са израстъци на едно невидимо за очите ти цяло. Земята е покрита с пелена от листа, толкова плътна, че изглежда сякаш не е съставена от отделни листа, а е килим. Над тях се стеле fina, но не неподвижна мъгла.

— Накъде ще вървим? — попита Виналди и избърса лицето си.
— Не че има някакво значение.

— Натам — посочих аз и застанах до него. — Мисля, че все още виждам дрехите, макар и в далечината. — Не ги виждах, но имахме нужда от малко надежда. Да останеш неподвижен в Междината изглежда също толкова непоносимо, като за акулата да спре да плува. Потъваш на дъното и това е краят — вече не можеш да помръднеш.

Закрачихме бързо. И двамата не се стърпяхме и се обърнахме да хвърлим последен поглед на докаралия ни дотук камион, сякаш усещахме, че да го напуснем така, означава да останем завинаги тук. Камиона обаче го нямаше, което не ме изненада. Не е възможно да бъдат пренесени големи предмети на един път. Всички транспортни средства, които бяхме използвали по време на войната — не че бяха кой знае колко много, — бяха прехвърлени на съставните им части и сглобени на място в Междината. Това се отнасяше дори за машините, които в крайна сметка ни бяха помогнали да се върнем.

— Усещаш ли вече рапта? — поинтересува се Виналди.

— Не, но чувствам, че приближава — отговорих аз.

— Добре. Чудесно... защото аз усещам Страх.

— Може би е най-добре да потичаме.

— Знаеш ли... мисля, че си прав.

Затичахме се като на крос, предполагам в посоката, в която бе избягал Жуаджи, но никак не бях сигурен. Гората засега изглеждаше притихнала и сякаш ни игнорираше, но знаехме, че това няма да

остане така за дълго. Редом с нас тичаха листа, като деца, които си играят. Виналди ритна едно от тях, но аз го спрях.

— Малките шибаняци... — не се стърпя той.

— По-добре те, отколкото дърветата.

Страхът вече съвсем откровено ни обземаше и ние тичахме все по-бързо и по-бързо. Идването му бе като връщане към всичко, което си мислил, че си забравил завинаги. Не само нашите спомени — спомените на всички, и в един момент почувствахме, че не преследваме Жуаджи, а бягаме от всеки и от всичко. Хора, мъртви и ранени, пръснати на късове по пода и облени във все още стичаща се кръв. Деца, конвулсивно протягащи ръце към нас. Нито едно от тях не беше тук сега, в момента, но те са били тук и Междината помнеше. Тя беше пълна с призраци на хилядите, чиито тела бяха изчезнали, преди някой да има време да сведе макар и за миг глава опечален или да почете жертвата с благодарност.

Лицето на Виналди подскачаше като бяло петно редом с мен и чувах тежкото ни дишане — двамата с него бяхме заклетни пушачи от достатъчно дълго време, за да изпитваме удоволствие от тази дивотия. Усещането, че някаква гигантска ръка стиска в менгеме слепоочията ми, се засилваше, Страхът вече твърдо бе замръзнал в костите ми, а ние бягахме и бягахме.

— Не, няма да мога да остана тук задълго — запъхтян каза Виналди. — Не съм сигурен, че мога да издържа.

— И аз — съгласих се с него.

Ужасът наливаше неподозирана сила в краката ни и ние вече не тичахме, а буквално спринтирахме между дърветата, а листата ентусиазирано ни съпровождаха, преструвайки се, че им е много бързо, но без да изостават. Кората на дърветата ни се надсмиваше, но какво от това. Нали не можеше да се движи с достатъчна скорост, за да ни стори нещо лошо?

— Къде отиваме?

— Не знам — признах аз и в същия миг светлината окончателно изгасна. Виналди простена. Озовахме се в огромен шубрак, провирайки се между бодли и тръни. Ритахме ужасени, без да преставаме да бягаме, пробивайки си път напред, но невидимите храсти се сгъстяваха все повече и повече. Най-лошото бе увереността

ни, че дори да излезем от другата страна, онова, което ни очаква там, ще е още по-малко забавно.

В един момент се озовахме някъде по средата, притиснати лице в лице, неспособни нито да помръднем, нито да си видим физиономиите. Чувахме запъхтяното си дишане — звук зловещ и непристойно силен. Знаех, че Виналди иска да ме убие. Усещах как едва се сдържа да не протегне ръка, да изчовърка очите от главата ми и да ги сдъвче, докато смъква кожата на лицето ми с другата си ръка. И на мен ми се искаше да сторя същото с него, но в този момент храсталакът около нас изчезна, светлината се върна... само че жълта, съсирена и стара.

Виналди ме погледна смаян.

— Този рапт не е достатъчно силен, Джек. Изобщо не ни помага. Не знам дали се досещаш, но аз исках да...

— Да, знам. Не разполагаме с нищо по-добро.

Направихме грешка. Не трябваше да се връщаме тук.

— Какво е това, по дяволите?

Виналди рязко се извърна, за да проследи погледа ми, и из се досетих: беше якето на Жуаджи. Храсталаците, с които се бяхме борили така отчаяно, се намираха на няколко крачки от нас и окървавеното яке лежеше проснато връз тях. Памукът започваше да се дематериализира и засъхналата кръв се съживяваше във въздуха, за да образува малка неуверено висяща капчица. Надвиснал клон на близкото дърво се пресегна и лакомо я попи.

Внезапно Виналди ме сграбчи за ръката и посочи нещо зад гърба ми.

Останалите дрехи на Жуаджи стояха на петдесетина крачки, обърнати с лице към нас. Те бавно се завъртяха като на подвижна сцена в театър и бързо полетяха, отдалечавайки се в здрача.

Затичахме се след тях през други дървета и нови сенки, докато накрая около нас заваляха толкова много листа, че образуваха тунел. Тогаво раптът внезапно ни удари и ние загубихме представа къде се намираме, какво правим и кого преследваме. За известно време — не мога да преценя колко дълго — се превърнахме в две движещи се, сенки, устремени към нищото, и нещата най-сетне заприличаха на онези отпреди двайсет години.

Не мисля, че бих могъл да разкажа с достоверност за войната в Междината, нито бих могъл да опиша и едно дърво, село или смърт, въпреки че продължавам да ги виждам в сънищата си и сигурно така ще бъде до края на живота ми. Да, виждам папрати и листа, виждам синята светлина, процеждаща се през дърветата, виждам малките градчета, сгущени сред тях като омагьосани селца от приказките. Но всичко беше по-различно. Престоят тук те научава, че онова, което виждаш, колкото и напрегнато да се вираш, не дава реална представа за нещата. През цялото време имаш чувството, че тази реалност е току зад ъгъла или може би скрита под слой измамна светлина. Не можехме да вярваме на хората, на земята, накрая бяхме неспособни да се доверим дори на себе си. Бяхме като объркани изплашени деца, забравени от родителите си в тъмен многоетажен паркинг, пълен със садисти.

Част от обяснението на всичко това е в наркотиците. Осем на всеки десет души живееха като отнесени. Тази практика официално се окуражаваше. Смяташе се, че наркотичното опиянение дава шанс в борбата със Страх. Останалите двама от десетимата бяха или вечно пияни, или безнадеждно луди.

Разбрах истината само минути след прехвърлянето ни в Междината и сключих договор със самия себе си. Щях да мина през онова, което ме очакваше, оставайки с всичкия си, колкото и да бях изплашен. В секундата, в която стъпиш в Междината, веднага разбираш, че нещо не е наред, и всяко твое следващо вдишване потвърждава тази ти увереност и постепенно я превръща в интегрална част от самия ти метаболизъм. Страхът циркулира в организма на човека като кръвта. Независимо дали гледаш някой, заврял се разтреперан в корените на дърво, или друг, разкършил рамене в горда осанка и издухващ дима от дулото на револвера си, и в двата случая пред теб има смъртно изплашен човек. Стоях в базовия лагер онзи първи ден след пристигането ми, гледах изпразнените от съдържание човешки черупки около мен и се молах Богу наистина да съм в лош сън и да се събудя скоро. „Не, не е възможно това да е истина — казвах си разтреперан. — Това не може да са нормални хора и дори да са, аз няма да стана един от тях. Няма да допусна страхът да ме пречупи, защото искам да знам какво правя.“

Но само за няколко часа смъртният ужас бе парализирал всичките ми крайници и неумоливо се насочваше към центъра на самото ми същество. Беше като... като онзи момент, когато възкликваш „О, не!“, осъзнал, че са те хванали да вършиш нещо крайно нередно, или когато направиш грешка с катастрофални последици, или когато ти съобщят, че някой твой много близък е починал. Момент, в който за миг мозъкът ти се превръща в леденостудена течност и не ти остава нищо друго, освен вялия опит да отхвърлиш неумолимата истина.

Така започнаха за мен тогава нещата, така и продължиха. Чувството се намести и не ме напусна. Нещо повече засилваше се. Твърдата ми решимост издържа цели четири дни. Мисля, точно това ми донесе уважението на околните, не че те бяха толкова безпристрастни. Но четири дни са страшно дълго време на съпротива и те ме бяха поставили в отделна категория. Открай време едно от нещата, които най-упорито се стараем да скрием един от друг, е страхът. Човек просто е устроен да не си го признава, и толкоз. В Междината е съвсем различно. Тук той не може да бъде скрит, така че през цялото време си заобиколен от най-детската, уязвима и отчаяна част в душата на всеки от нас. В Междината имаше хора и уж точно срещу тях бяхме изпратени да се бием, но те бяха последната ни грижа. Деца, мъртви, но с хидравлични усиленни скелети, прикрепени към костите им, така че да могат да носят отрова към нас; огнени пламъци, избухващи неочаквано в джоба и разпростиращи се нагоре, за да изпепелят кожата ти — ето такива бяха страховете ни, но те бяха нищо пред Страх от Междината, съчетал в себе си всичко това и обещание за много, много повече.

Накрая разбрах, че застрашавам останалите в моята рота. Просто бях *прекалено* ужасен през *цялото* време. Всяка клетка в тялото ми беше като изтръпнала от студ, чувствах се като че ли някой постоянно гали с острието на нож космите на тила ми, или сякаш съм заспал и част от гърба ми е останала гола в очакване на секирата, която неминуемо ще се стовари точно там — в най-незащитеното място. На четвъртия ден последвах две от момчетата в палатката, където го правеха. Дотогава не бях вземал никакви наркотици. Не бях на себе си от страх пред това, което ми предстоеше. Всъщност бях изплашен от всичко.

Ефектът на рапта се свежда до интензифициране на реалността до степен на пълно задръстване на съзнанието. Той подхваща всичко и го изстрелва в стратосферата, прави светлината зад листата по-тъмна, отколкото е, прави височината толкова извисяваща се, че направо изчезва, прави топлината толкова гореща, че ти става студено. Засилва всичко в такава степен, че единственото ти спасение е да си внушиш, че то не съществува. Всеки час се превръща в последователност от провали в съзнанието, в серия от забравяния. В един момент идваш на себе си половин миля по-далече по пътеката и нямаш никакъв спомен как си стигнал до това място. Обръщаш глава към събеседника, с който си бърбриш, и осъзнаваш, че нямаш представа за какво сте разговаряли до момента. Сваляш поглед надолу и установяваш, че държиш нечия глава за косата — глава, която си откъснал от тялото с откос куршуми, но нямаш представа как се е стигнало дотук.

Съзнанието ти отклонява тези възприятия, но през цялото време в главата ти звучи глас и той ти подсказва, че знае какво се е случило. С колкото и рапт да се тъпчеш, гласът отмерва истината капка по капка, секунда по секунда, като наниз от гадни лъжи, подобни на лъжите, с които всеки шизофреник се самозаблуждава. Какъв е изходът? Естествено още рапт, за да заглушиш противния глас.

По този начин намираш спасение за една четвърт от времето — онази четвърт, през която коктейлът от Междина и чист рапт те е изстрелял в небитието. Наричахме го „да те няма“ и това бе единственият начин да се махнеш макар и за малко от Междината. С времето се бяхме научили да разпознаваме онзи особен поглед в очите, непосредствено след „връщането“. Завиждахме си за временното спасение, но едновременно с това се плашихме от мисълта какво ли се крие зад това „да ни няма“.

Не мога да кажа, че се правеше нещо като разбор на операциите или имаше свеждане на заповеди. Разполагахме с оръжие. Някои от момчетата бяха прекарвали тук по дълго от другите, бяха станали разни командири и други дивотии, което само означаваше, че бяха по-сбъркани от останалите. Това беше война, която се водеше иззад дърветата и изпод храстите. Имаше бойни кораби, но те представляваха странни експериментални конструкции с форма на риба и рядко се използваша за нещо по-различно от това началниците да се крият в тях. Ние можехме да разчитаме само на първичните си

инстинкти и съобразителност и мисля, че това би следвало да ни е достатъчно. В края на краищата отряд от осем души трябва да е в състояние да реши какъв е най-добрият начин да проведе сражението — или ако не това, то поне как бойците биха могли най-ефективно да се изпокрият, — но не беше толкова просто, защото през повечето време поне половината от хората не бяха на себе си.

Рапът има още една особеност: неговият ефект не продължава само по време на дадена доза, той се натрупва. След седмица-две наркотикът вече е пренастроил невронната ти мрежа в ново състояние, в което нямаш представа къде, по дяволите, се намираш изобщо! Повечето от нас трябваше да преживеят по две години в това състояние. Тръгвахме в полумрака, без да знаем нито къде сме, нито накъде отиваме, после в един момент някой от нас виждаше някакъв храсталак и предлагаше:

— Окей, момчета, хайде да минем през тези храсти.

— Ама какви храсти? — намираше се кой да попита с неразбиращ глас.

— Онези там.

— За какви шибани храсти ми говориш? Не виждаш ли, че сме заобиколени от тях?

— Ето *онези* бе, човече — застанал си пред тях.

— А-а... — с облекчение. — Да, тези храсти. Окей.

— О-о... Виж само. *Това* са храсти.

— Красиви са... Какви листа!

— Страхотни листа.

Изведнъж:

— Не, нещо не ми харесва.

— Кое?

— Храстите бе, човече. Започва да ме хваща... страхът.

— Храсти като храсти. Нищо им няма.

— Не са окей. Казвам ти, хваща ме Страхът.

— Окей, забрави тия шибани храсти.

— Не мога ей така да ги забравя. Ами че те са пред мен!

— Ама аз не ти говоря за тях. Говорех ти за *другите*!

— Боже... че те са още по-лоши!

— По дяволите... май си прав.

— И какво ще правим?

— Ще ги заобиколим.

Заобикаляхме ги, натъквахме се на засада, начукваха ни го здравата и половината от нас намираха смъртта.

Общо взето няма никакъв героизъм в това да заобиколиш някакъв храст. Трябваше да сме в състояние да се справим с подобен „проблем“. Трябваше, но не можехме. Тактиката ни се състоеше предимно в това да бягаме като побъркани. Така че се пръсвахме като пилци, загубили връзка един с друг, загубили здрав разум, загубили представа за реалността.

Беше война срещу демони, водена от хора, също превърнали се в демони. Онези от нас, които се върнаха, отнесоха това в душите си: фактът, че всеки — твоят приятел, дори твоят брат — може при дадени обстоятелства да се превърне в нещо, което не искаш да повярваш, че съществува. Убедиш ли се веднъж, че това е възможно, никога вече няма да възприемеш въпросния човек по друг начин. Понякога се питам какво всъщност направихме с Междината. Тя едва ли е била такава открай време. Макар че може и да е била, а цялата вина си е била единствено в нас — в това, че се бяхме стоварили там с погрешно отношение и че бяхме използвали съзнанието си за неща, за които е било по-добре да си останат погребани в подсъзнателното.

Разбирам, че тези мисли са несвързани, и съм наясно, че това в никакъв случай не може да бъде прецизен доклад за случилото се тогава. За съжаление това е най-доброто, на което съм способен, защото такива са най-свързаните ми спомени от онези времена. Знам, че сигурно би помогнало да се върна в мислите си към онова, което съм правил, и да се опитам да подредя нещата, но няма да го направя. Няма да е справедливо по отношение на истината. Свързаност, ред, хронологичност — Междината е мястото, където научавах, че в тези три думи може и няма никакъв смисъл. Мястото, където познавах един, който „го нямаше“ три дни — *цели* три дни. Виждахме, че „го няма“ и няхаме друг избор, освен да го приемем. Човек се научава да приема това. То е част от ежедневието ти, свикваш с него. И все пак *три дни!*...

Та, като се върна, той беше съвсем различен. Да „те няма“ не е като да спиш или да си в безсъзнание. Не, буден си, но си на друго място. Когато е за късо, няма нищо страшно, мисля, че не е опасно. Но онези три дни... те го бяха променили. Момчето опитваше да ни

разкаже какво е било, искаше му се да го изговори, да се освободи... Така и не успя. Където и да се бе намирал, явно е било прекалено дълбоко. Понякога споменаваше, че изглеждало съвсем различно. Докато тялото му било с нас, споделяше той, душата му се намирала другаде, на друго място, макар и не по-добро. Не знам какво да кажа, но помня, че тогава инстинктивно долових елемент на истина в приказките му. Обикновено около една трета от хората край теб „ги няма“ — „отиват“ и се „връщат“ през десетина-двайсет минути. Струва ти се, че крачиш заедно със сбирщина шибани зомбита. Боже, мислех си тогава, тези хора са ми приятели, те са на моя страна, а аз имам чувството, че някой ми е платил да вървя редом с тези лоботомизирани мъртъвци.

Рапът въздейства на повечето хора по един и същи на чин, но върху някои оказва поразителен ефект. Помня, имаше войничета, които буквално се вдетиняваха след инжекция рапт и започваха да тичат наоколо като ужасени деца. Имаше обаче и други, при които това вдетиняване изглеждаше като връщане в детството на нещо, което не беше... съвсем човешко. А може би беше човешко, но резултат на съвсем различен ход на еволюцията. Сякаш бе имало две племена, идентични в началото, но напълно различаващи се по един деликатен начин на всяко емоционално и психологическо ниво. Може би между дърветата в Междината се разхождаха децата на хората от Междината — загубени, но още живи. И може би техните души се вселяваха по някакъв начин в някои от момчетата.

Както и да е, видехме ли, че някой започва да се държи странно, опитвахме се да го откъснем от рапта и да го направим пияница. Защото иначе беше много обезпокоително да го гледаме такъв сред нас. С *това* не можеше да се свикне.

В крайна сметка се научихме да крием тези неща. Не всичко — такава неща бе невъзможно. Нямахме начин да се отървеш от него. Целият онзи Страх все още е в нас и дори сега, след толкова време, ние малко по малко консумираме от него. Хората се опитват да го скрият, като се правят на силни, на слаби, на полицаи, на гангстери. Но всички го чувстват. Всички още се страхуват.

Когато първата вълна на рапта отмина и дойдохме на себе си, спряхме да тичаме, защото гърдите ни горяха. Аз стъпих в храстите и повърнах, без да мога да се контролирам. Тялото ми се тресеше и съвсем ясно заявяваше, че няма да понесе повече от това. Човешките тела са голяма работа и аз никъде не бих отишъл без моето, но понякога те ни носят големи разочарования. Ако се отнесем към тях с онази безотговорност, с която се отнасяме към душите си, всички бихме измрели, но ето че те го понасят, макар и с непрекъснати протести. Минавало ми е през ума, че е крайно време някой да събере телата ни, да ги сложи седнали едно до друго и сериозно, ама напълно сериозно да им поговори.

Докато червата ми протестиращо се надигаха, единствената мисъл в главата ми беше да не изхвърля по този начин и рапта от себе си. Знаех, че ще имам нужда от него, и вече си мислех с възделение за оставащите две пакетчета. Това беше всичко — повече нямах, но само аз знам какви усилия ми костваше да се въздържа и да не си ги инжектирам веднага.

Виналди междувременно се бе навел, опрял ръце на коленете си, и поемаше въздух с такова настървение, сякаш се бореше да не имплодира. Явно бе поддържал формата си и във фитнес център, я в нещо друго, защото в сравнение с мен бе направо Супермен. Долавях тялото си да поглежда със завист към неговото и да съжالياва, че и аз не се бях отнасял така грижовно към него. Мразя хората в добра физическа форма. Те са толкова... досадни.

След известно време се посъвзехме и си позволихме разкоша да се огледаме, бавно завъртайки се около оста си. По всичките 360 градуса се виждаше само едно — гора. Когато за всеки случай се завъртахме още веднъж, в гората се появи поток (беше съвсем нормално: или тук в Междината пълната окръжност имаше повече от 360 градуса, или нещата бяха коренно различни). Осъзнахме, че краката ни са мокри и че тази влага най-вероятно се дължи на това, че без да се усетим, сме пресекли същия този поток. На другия му бряг имаше голяма група листа, неспособни да преминат през него. Макар да нямаха очи — естествено, нали си бяха само листа, — усещахме, че ни наблюдават. Чувствахме и нещо друго: че ако опитахме да се върнем през потока, те ще ни попречат да го направим.

Така че продължихме да тичаме и скоро видяхме, че сме оставили зад гърба си нещо по-различно от това, което си мислехме. Не беше гора. Пред нас, на не повече от половин миля надолу по внезапно появилия се склон, имаше нещо, което приличаше на село.

— Как стигнахме дотук? — попита Виналди.

— Знам ли? Ти не разбра ли?

— Шегуваш ли се? Та аз не можех да си кажа името. Бях забравил, че ти съществуващ.

— Не искам да слизаме там! — казах внезапно за себе си.

— И аз — кимна Виналди. — Но се налага.

— Не, не се налага. Можем да отидем другаде. Може би търсим друго място. Може би дрехите ни подмамват в клопка.

— Джек, няма значение дали е клопка, или не е — логично заключи Виналди. — Аз повече не издържам тук, на открито. Не знам дали помниш, но вече не съм Светлоок.

Едва сега осъзнах какъв кураж се изискваше от него. В деня преди прехвърлянето в Междината очите на войниците се оперираха. Имаше нещо в някои видове светлина в гората тук — но не и в селата, — което изгаряше вътрешността на очите. Затова с помощта на лазер имплантираха тънък слой химикал върху ретината, което неутрализираше пагубното въздействие на тази особена светлина. В нормалния свят този химикал правеше очите да отразяват при определено осветление и оттук бе дошъл прякорът „светлооки“. Виналди бе прекарал последните... Боже Господи, два часа, установих аз, поглеждайки часовника си — в гората без тази защита. Този човек бе или извънредно смел, или пълен идиот.

— Бях забравил — признах си аз.

С подгъващи се крака поехме към селото. Поне засега светлината в гората бе приятна и дори отморяваща, сякаш някой бе инсталирал малки жълти лампиони под всяко десето дърво. Подобно на всички селища в Междината, селото изглеждаше невзрачно на фона на гората, но едновременно с това и по-старо от нея. Дори от мястото, където се намирахме, можеха да се видят стволове на дървета, минаващи през покривите на някои от домовете, при това толкова дебели, че едва ли оставяха много пространство за живот вътре. Никой не знае защо е така, може би защото никой никога не бе успял да разговаря с някой от местните жители достатъчно дълго, за да разбере причината. Работата

бе там, че още преди края на първото изречение един от двамата разговарящи вече бе мъртъв. Проблемът със селяните бе двуостър: първо, те бяха неукротимо кръвожадни, и второ, не бяха видими през цялото време. Бяха по-лесно забележими в мрака, но и тогава това по правило ставаше секунди преди смъртта на виделия ги. Децата се виждаха по-лесно и като че ли не бяха така непримиримо настроени спрямо нас, но селяните често ги използваша, за да носят скрити мини. Господи, дълги години след като бях прехвърлен обратно в края на войната — макар че този край по-скоро можеше да се оприличи на отказ, — не можех да зърна дете, без да се изплаша до смърт. Трябваше в живота ми да се появи Анжела, за да дойде краят на тази лудост, и едва след смъртта ѝ и смъртта на Хена разбрах от какво са ме предпазвали те.

— Добре ли си? — попита след малко Виналди.

— Така ми се струва.

— Да — ненужно потвърди той.

Имаше около трийсетина къщи, подредени в кръг около разчистено място в центъра, където под прав ъгъл се пресичаха две пътеки. Колибите бяха осветени от оранжева светлина, струяща около тях като златен морски прилив. Понякога, помнех това от личен опит, от тази светлина се материализираха птиците, които бях видял със Суедж и Ниърли в Ню Ричмънд. Птиците бяха малко побъркани и доста ужасяващи, но винаги изглеждаха щастливи и експлодираха за живот като течни пламъци. След няколко мига хаотично съществуване те се разпадаха на парчета и подобно на дим се изпаряваха в тъмното небе. Тези птици живееха само в селата, които иначе изглеждаха напълно безлюдни. Никой от селяните не живееше в тях и доколкото бях в състояние да преценя, никога и не бе живял.

— Добре — въздъхнах аз, когато се приближихме на няколко крачки от периметъра на селището, — какъв е планът?

— Дявол да го вземе, нямам ни най-малка представа. Предполагам, че май ще трябва да влезем и да видим дали ще намерим нещо.

Този план за атака не ми се струваше никак подробен. Пощипнах нерешително горната част на носа си, предполагам повече като опит да задържа втората вълна на рапта, за да мога да използвам за мислене цялата си глава.

— Заедно?

— Разбира се, че заедно — неочаквано енергично отрязва той. — Или ти се иска да намериш тъмна стаичка на тавана на някоя от къщите и да се свиеш там сам?

— По чисто тактически съображения изглежда по-разумно да се разделим.

— Не, няма да се разделяме.

Така че тръгнахме заедно, стиснали пушки, и зорко наблюдавахме всеки своята страна на пътеката. Влязохме в селцето и внимателно оглеждахме всяка подмината колиба за някакво движение вътре. Колибите изглеждаха безукорно чисти и излъскани — впрочем, както винаги, — сякаш току-що изработени от несъществуващи материали. Не беше никакъв проблем да различаваме грижливо подредените сламки по покривите и засъхналите бучици мазилка по външните стени.

Отказахме се от идеята да претърсим всяка колиба, отчасти защото искахме да приключим по-набързо с първото ни минаване през селото, но главно — защото ни беше страх. Да правиш разузнаване, докато те е Страх, е все едно като да влезеш със завързани очи в стая, чийто под е осеян с бръсначи.

Когато стигнахме в центъра, лицата ни бяха лъснали от пот, а пръстът ми върху спусъка на пушката беше мокър. Нервите ни бяха опънати до скъсване и паузата между двете вълни на рапта изтичаше. Спряхме и напрегнато се вслушахме. Но нямаше нито какво да се чуе, нито да се види, освен стволите на дърветата и колибите около нас.

— Виналди — обърнах се към него, — трябва да побързаме. Раптът ще ни удари всеки момент.

Той обмисли думите ми, кимна и посочи напред:

— Ще мина през селото до другия край. Ти обиколи по периферията. Извикай силно, ако видиш нещо.

Той тръгна през разчистената централна поляна, без да забравя непрестанно да се озърта. аз тръгнах по окръжност, концентрична с редицата на къщите, надничайки през прозорци и надзъртайки зад ъгли. Не видях нищо повече от пипалца оранжева светлина. Самите колиби бяха антисептично празни и стерилни, сякаш току-що излезли от калъп. В една видях малка купчинка листа в единия от ъглите, сгущени, като че ли се наговаряха нещо тайно, но това беше най-

интересната ми находка. Нищо повече. Събранията на листата рядко означават нещо съществено. Мисля, че за тях това е своеобразна игра.

Когато завърших първата четвъртина от окръжността, се озовах обратно на пътеката, по която бяхме навлезли, и минах от другата ѝ страна. Зърнах за миг Виналди, който се връщаше откъм отсрещния край на селото.

Тъкмо проверявах следващата колиба, когато зад мен се разнесе необичаен звук. Рязко се обърнах — не знам как се въздържах да не стрелям мигновено — и видях малко ято оранжеви птици да извира ей така, от нищото. Те нададоха веселите си птичи крясъци и изпърхаха щастливо с крила, преди да изчезнат с леко трепване на въздуха. После отново се възцари пълна тишина.

Е, може би не съвсем пълна. Заедно с последното плясване на птиче крило дочух нещо откъм другия край на селото. Стори ми се, че е човешки глас. Първата ми мисъл бе, че Виналди може да е открил нещо и ме вика, така че изоставих огледа на колибата и приведен се затичах към централната пътека.

Когато стъпих на нея, звукът бе заглъхнал, а Виналди не се виждаше никакъв. Подвоумих се дали да не му извикам, после се сетих, че ако не е бил той — а не се виждаше никакво друго живо същество, — вероятно е най-разумно да си държа устата затворена. Бавно се изтеглих към центъра на селото. Очите ме смъдяха от това, че ги бях държал отворени толкова широко и толкова дълго, а ушите ми сякаш помръдваха на стълбчета като пипалцата на охлюв. И в същия миг чух нещо, което съвсем определено си беше вик, и спрях като вкопан. Долиташе от най-далечния край на селото, но думите — ако в него изобщо се съдържаха някакви думи — бяха неразличими.

Едва ли можеше да има по-неподходящ момент за вземане на решение. Усещах, че пръстите ми се изтеглят, а главата ми се изпразва. Всеки момент можеше „да ме няма“, а внезапно се бе наложило да мисля.

Възможностите бяха две. Първата бе да продължа напред, слаломирайки между колибите, докато не видя каквото има да се вижда. Недостатък: ако не ме викаше Виналди, защото се е натъкнал на нещо интересно, щях да се озова право в капана, поставен ми от Ихандим. С непостижима до момента яснота на съзнанието видях каква непростима глупост бе влизането ни в селото. Щяхме ли да

бъдем тук, ако не бяхме следвали дрехите? Вярно, трябваше да намерим базата на Ихандим... но не за да му се напъхаме сами в ръцете.

Затова избрах втората възможност и бързо напуснах селото. Излязох на периметъра, завих надясно и с гръб към гората се затичах покрай редицата колиби, следейки за възможни изненади в пространствата между дървета и къщи. Кой знае защо, тук беше студено, много по-студено. Нощта се приближаваше. Нощта не е точно нощ в Междината, а просто различно дълъг период, през който става по тъмно и още по-малко забавно да си тук.

И тогава видях силует в другия край на селото — човешка фигура, застанала пред една от колибите. Приличаше на Виналди, но беше неподвижна. Изпитах облекчение, но само за миг. Имаше нещо странно в позата му — струваше ми се, че е вдигнал ръце във въздуха. Опитах се да схвана какво точно прави и се готвех да му извикам, но раптът ме удари и изведнъж всички неща станаха трудни и необикновени. Поколебах се за част от секундата на границата да съм тук и да „ме няма“, но успях да се овладея.

Приблжих се до стената на най-близката колиба и се плъзнах досами нея, примигвайки по онзи начин, който понякога ми бе помагал. Схващах само, че нещо много сериозно не е наред. Ръцете на Виналди нямаше как да са във въздуха, понеже бяха вързани за колибата, и макар да не виждах кръв, главата му бе увиснала.

Бягай, съветваше ме мозъкът. Обърни се и бягай!

Прокраднах се напред още няколко крачки. Виналди още беше жив — главата му леко потрепваше. Или се опитваше да изчисти съзнанието си, или беше под въздействието на рапта. По-скоро и двете — моята глава беше чиста като помийна яма и мислите ми все повече и повече се заплитаха. Не различавах нищо около себе си и за миг се поколебах дали да не изтичам напред и да се опитам да го освободя. И изведнъж нещо ме накара да се обърна и да погледна по пътеката, водеща към центъра на селото.

Там нямаше нищо, само поляната изглеждаше не така равно окосена като допреди малко — сякаш я виждах през омара. Накъдето и да обърнех глава, образът оставаше все един и същ — размит и потрепващ. Приличаше на нефокусирана или по-скоро на лошокачествена снимка, само че точките по нея не бяха бели, а тъмни.

Потърках очи и примигнах, но след като звездите изчезнаха, образът си остана същият. Точките се местеха в начупени вертикални линии и въпреки липсата на картина го правеха не хаотично, а по-скоро организирано. Имах впечатлението, че гледам нещо скрито зад дъждовна пелена, но дъждът беше цветен, защото иначе нямаше как да образува картината на тази част от пътеката.

Осъзнах какво виждам само миг преди тази картина да го фокусира достатъчно ясно. Ихандим и Жуаджи тичаха по пътеката право към мен. Бяха живели в Междината достатъчно дълго, за да се чувстват като местни. Жуаджи спринтираше, забравил за всякакви рани, а Ихандим изглеждаше като че ли никога не е бил раняван. Може и така да беше. Такива като него не ги раняват — това действие при тях се развива в обратната посока.

Изглеждаха като диви животни, трансформирали се за момента в човешка форма, но виещи от жажда да убиват.

Така че направих онова, за което бях обучен най-добре. Обърнах се и побягнах с всички сили.

**ТРЕТА ЧАСТ
НЮ РИЧМЪНД**

ГЛАВА 15

Рапътът ме удари, докато бягах, и в следващия миг „ме нямаше“. Не знам къде се пренесох. Мога да кажа само следното: Хена обичаше да ми разказва за цветята — техните имена, индивидуалните им предпочитания към вода и слънце, откъде са пренесени. Независимо дали вървахме по коридорите на 72-ри, или бяхме на екскурзия из Вирджиния, съществуваше постоянен информационен фон, един несекващ поток данни от вътрешния свят на Хена. В началото се преструвах, че ми е интересно, после се научих да я игнорирам, сега... не знам. Тя ми разказваше и за случилото ѝ се през деня — и всичко това, защото ме обичаше. А аз, понеже не бях способен да намеря място за тези неща в живота си, ги бях оставил да минат покрай мен и да угаснат в небитието.

Неща, които бих могъл да съхраня, но бях оставил да изтекат през пръстите ми и да изчезнат завинаги.

Не знам с колко жени съм спал, докато бях женен за Хена. Не казвам, че са били много, просто не съм им водил сметка... макар че това може би е още по-лошо. Не започнах веднага — минаха три години брак, преди да си го позволя, но от този момент спиране нямаше. Имаше случаи, когато бях пиан, друг път надрусан с рапт, но понякога бях трезв като кукуряк. Не бих могъл да потърся оправдание в някаква упойваща субстанция — всичко беше в главата ми. Предполагам, че съм бил програмиран да изневерявам.

Не търся и извинение — това е непостимо. Но нали точно такава е същността на пороците — независимо дали става дума за алкохолизъм, пристрастявания или обикновена лакомия. Те трябва да бъдат *непростими*. Душата отпочва война срещу самата себе си и дава разрешения за неща, които смята за нередни — предполагам изтънчена форма на наказание за престъпления, които дори не си спомняме. Така че това, което правим, няма как да не е лошо — какъв би бил смисълът иначе? И какво можеш да направиш със себе си, когато осъзнаваш, че

си започнал да правиш неща, за които се презираш? Отговорът е прост: продължаваш да ги правиш. Най-лошото идва, когато хората са склонни да ти простят прегрешенията, легитимизирайки по този начин малката ти частна гражданска война. Мислят си, предполагам, че нямаш избор, че за всичко е виновно нещастното ти детство или че страдаш от някакъв изтънчен културен недъг. Вината е навсякъде другаде, само не в теб. Понякога това е истина, но по-често причината е, че си най-обикновен задник.

За един полицай няма по-лесно от това да изчука нещо свежо. Винаги ще се намери самотна жена, имаща нужда от утеха след обира на апартамента ѝ, или момиче, което намира за страхотно възбуждащо да легне с човек, който би трябвало да бди навън и да лови престъпници... или може би да си бъде у дома при жена си и дъщеря си. Всяка връзка продължаваше по няколко седмици, най-много до месец, след което просто изчезвах. Последваше период, през който бях добър, преструвах се на щастлив, а след това нещата се повтаряха.

Запознах се с Хена благодарение на Мал, когато бях още на двайсет и две и малко след като бях станал полицай. Мал бе направил същото година преди мен и доколкото можех да преценя, харесваше му. И двамата бяхме Светлооки — единствените оцелели от нашия отряд. Бяхме пристигнали в Ню Ричмънд малко след като ни бяха извели — две момчета, пълни с тайни и жадуващи за някакъв живот. Мал бе роден в Роноук, но не желаше да се връща там. Аз пък просто нямаше къде да се върна. Майка ми вече бе починала от рак, а баща ми бе приключил дребната си сметка с живота по най-достойния за съжаление начин — чрез самоубийство. Никой от градовете, през които бяхме минали, не означаваше нещо повече за мен от останалите, така че отидох в Ню Ричмънд с надеждата да превърна това място в свой дом.

И двамата не можехме да се похвалим с някакво по-специално образование и няхахме семейства, които да ни избутат над престижната граница на 100-ния, но не ни пукаше. Няколко години опитвахме най-различни неща, надявайки се някое от тях да ни спечели за себе си. Бяхме омаяни от града с всичките му възможности, макар дотогава той да се бе отнасял към съществуването ни с пълна апатия. За нас той бе като къща с много стаи и аз исках да вляза във всяка от тях и да я оставя отворена за следващо посещение. Вместо да

търся работа, бродех по булевардите, шмугвах се из най-скритите улички, за да почувствам в един момент, че бих могъл да живея тук до края на дните си.

Един ден Мал прецени, че няма какво повече да прави, следователно може да постъпи в полицията. Наблюдавах го през първата година, виждах как работата му все повече го поглъща и накрая заключих, че онова, което прави той, може да бъде интересно и за мен. Може би дори по-интересно, при това по няколко линии, защото познанството с боклуци и отрепки, връзките с побъркани и проституиращи, контактът с кръв и насилие, изглежда, докосваха директно някаква част от вътрешната ми същност. Обещавах да бъде забавно. Междината бе променила Светлооките по различни начини, а в моя случай аз сякаш бях разцъфтял там. Изтеглянето ми бе въздействало като отнемането на хранителна среда — не нещо, което може да те убие, но чиято липса променя цвета на листата ти. Бях се научил да живея сред страх. Мисълта да стана полицай гъделичкаше тази моя страна едновременно с желанието да не се превръщам в част от обществото. Исках да мога да го наблюдавам отстрани. Така че отидох в Управлението, доказах на практика, че съм в състояние да напиша поне едно от имената си без грешка, и получих в замяна значка и пистолет.

Няколко месеца по-късно се запознах с Хена. Стана по време на едно парти на 110-и. Мал бе уредил да ни поканят — резултат от срещите му по служба с група живеещи над простосмъртните, — така че се облякохме малко по-прилично, скочихме на експресния и се понесохме в търсене на забавление. Не бих казал, че началото на вечерта ми донесе кой знае какви приятни изживявания. Спомням си, че в един момент ми се стори, че сме се натикали в скапан апартамент на лоша улица на 38-и. Може би си внушавах, но реших, че са поканили двама ни с Мал като екзотични плашила. Реагирах по възможно най-конструктивния начин — натрясках се до козирката.

Към десет вечерта бях официално свален на по-ниско стъпало от еволюционната стълбица. Появи се някакъв тип в костюм, изслуша напъните ми да свържа две-три разпознаваеми думи в смислени изречения, отхвърли без замисляне правата ми да бъда причислен към *Homo Sapiens* и ме рекласифицира като низша растителна форма.

Трябваше да попълня необходимите формуляри — беше безкрайно унижително.

Тогава забелязах Хена, заговорих я и в крайна сметка вечерта беше спасена. Тя бе висока и стройна, с хладни зелени очи, приятно дългокрака и независимо от моето състояние нямаше как да не забележа, че е едновременно интелигентна и красива. На свой ред тя бе склонна да игнорира както обидчивостта ми, така и уискито по вратовръзката ми, да намери поне част от онова, което казвах, за по-скоро интересно, отколкото агресивно. В края на партито си тръгнах залитайки с телефонния ѝ номер в джоба си.

Месец по-късно тя се пренесе от 102-ри в новия апартамент, който наехме заедно на 61-ви — финансиран в началото основно благодарение на нейната заплата. Преживяхме кризисния първоначален период, установихме, че се харесваме, и две години по-късно се оженихме. Мал бе кумът. Дойдоха родителите на Хена, държаха се вежливо — по-късно реших, че са били ледено вежливи — и ми трябваша години, за да науча с каква омраза са посрещнали вестта, че дъщеря им ще се омъжва за мен. Бях беден, бях неопитен полицаи и със сигурност не идвах от *над* линията. Всичко това си беше техен проблем, а не мой, но все пак те бяха майка и баща на Хена. Една нощ, не много преди да бъде убита, Хена случайно ми разкри колко силно са мразили своя зет и тогава разбрах колко голяма жертва е направила тя, за да бъде с мен, и колко малко ѝ бях дал в замяна. За миг, за един кратък миг, осъзнах в какво съм се превърнал, но след това изхвъркнах от апартамента, за да прекарам следващите няколко часа при жената, с която бях започнал да спя.

Първите три години от брака ни бяха щастлива мъгла. Хена твърдеше, че е доволна и че ме обича, и дните се изтъргуваха един след друг. Открих, че имам нюх за полицейската работа и че тя е важна за мен. Правех всичко по силите си, за да ме назначат в отдел „Убийства“. Хена се примиряваше с все по-честите ми закъснявания, с отсъствията ми за по цяла нощ, дори с тревогата, че след някоя от тези нощи мога и да не се върна. Говорехме си, усмихвахме се, излизахме и вършехме много неща заедно. От време на време се скарвахме за нещо, спорехме кратко и яростно, но общо взето живеехме добре.

Истината бе, че аз не бях влюбен в Хена достатъчно, поне до момента, когато стана много късно. Грижех се за нея, не ми беше

безразлична, обичах я, но не чувствах в сърцето любов, дори в деня, когато ѝ направих предложение.

Мислех, че съм изпитал истинската любов още на осемнайсет години. Казваше се Фий и бяхме прекарвали две години заедно, преди връзката ни да се разпадне. Тя имаше усмивка като котка пред камината и още помня ужаса от мисълта, че може да ме напусне. Представляваше неудържима природна стихия — крясък на съществуването с гъста медночервена коса и огромни кафяви очи. Гъвкава неуморима жена, която вечно се носеше нанякъде и ме подканваше да я настигна. Кожата ѝ беше веднъж гладка, друг път грапава, а косата ѝ висеше на миши плитчици почти до кръста. Любенето с нея можеше да се оприличи на прелестна пътна катастрофа, която те оставя изумен и без дъх. За нея това не бе упражняване на секса, а функция на съществуването ѝ, физическа реакция, неудържима като кихване и първична като страха.

Няколко седмици след раздялата ни се озовах в Междината — бях гневен, нещастен и не виждах къде другаде бих могъл да отида. Прекарах там над две години и този период от живота ми ме промени завинаги. Когато се върнах, Фий вече я нямаше. Видях я само веднъж след това, и то много години по-късно.

Понякога ми е трудно да повярвам, че съм оставил бракът ми да се скапе заради някаква идеализирана първа любов — за нещо, умряло много преди това — но има една тъжна истина в живота и тя е, че невинаги можем да се учим от грешките си, защото от времето, когато сме ги направили, правилата на играта силно са се променили.

Така че аз остарявах, преследван все по-силно в мислите си от видението на идеалната жена, която вярвах, че не мога да не срещна. Във всичките си връзки виждах само какво липсва и не можех да се отърся от това. Понякога ми се струваше, че виждам тази жена, че я докосвам, дори подушвам. Знаех точно как трябва да изглежда, как ще говори и как ще се държи.

Знаех също, че макар да се женя за Хена, тя не е онази жена, макар че би следвало да бъде. Ожених се за нея все пак. Направих го, защото тя искаше и защото я обичах достатъчно силно, за да не я разочаровам. Не, не искам да добивате впечатление, че ми е било тежко. Хена играеше билиард ужасно, беше много мила с мен и когато изчезна от живота ми, установих, че страшно ми липсва. Смееше се

като побъркана, не ме вземаше на сериозно и имаше възможно най-очарователната брадичка. Нищо лошо нямаше в Хена, нито ѝ липсваше нещо съществено — просто тя не беше онази жена и ми се случваше да отида на среща с нея и да очаквам да видя друга. Другата. Онази, която би ме накарала да се страхувам.

Помня взаимно противоречащите си импулси на вина и възбуда, усещането на чужди устни върху моите, когато би трябвало да съм на друго място, и мисля, че онова, което търсех, се криеше някъде в междината между тези две емоции.

Така и не го намерих. В крайна сметка се появи Анжела и след това нещата се промениха. Все по-рядко се връщах да спя вкъщи, а когато го правех, ме водеше противен прагматизъм. Обичах Анжела с цялото си сърце и част от обяснението бе в това, че виждах толкова много от Хена в нея. Усещах нещо странно: сякаш имаше версия на живота ми, в която не се налагаше да бъда женен, не бе необходимо да упражнявам задължаващата връзка мъж-жена — можех просто да обичам. Анжела не беше дефектната версия на някаква въображаема жена — тя беше идеалната ми дъщеря. В по-голямата си част любовта ни към хората зависи от това как те ни карат да възприемаме самите себе си, и в това отношение Анжела ме караше да се чувствам достоен за обич. Тя имаше навика да застава пред мен, да ме поглежда и внезапно да се хвърля с всичка сила, разперила ръце, очакваща да я хвана. Притисках я до гърдите си, гъделичках я с нос по лицето, с някаква периферна част на съзнанието си усещах, че Хена е наблизо и ми се струваше, че долавям част от нейното щастие и облекчение.

Можех да седя, да ги наблюдавам и да ги слушам как си говорят. В такива моменти се чувствах по-близо до щастията от всеки друг път. Един следобед излязохме на разходка покрай магистралата Блу Ридж до Лексингтън и Анжела намери охлюв, пълзящ върху камък. „Виж“ — извика тя и Хена погледна и ѝ разказа как охлювите носели къщичките си на своите гърбове. Анжела се захласна и тогава някак почувствах, че този разказ тя няма да забрави никога през живота си и на свой ред ще го разкаже на своята дъщеричка, когато му дойде времето.

Онзи ден се почувствах наистина заедно с тях навън на слънцето, в истинския свят, а не в другия — в главата ми. Не знам защо не се промених тогава и защо така и не създадох нещо достойно да се назове

живот. Сега ми се струва, че не можах да се преборя с нежеланието си да се обвържа с едно толкова окончателно решение. А може би не знаех как да го направя.

Две неща ми попречиха и първото от тях бе Фий.

Седях една вечер в бара до Портала (Анжела беше на четири години) в търсене на информация за убийство по сексуални причини, при което бе умрял някой от 138-и. Вечерта едва започваше и аз бях едва пийнал, когато ме тупнаха по рамото. Обърнах се и видях лице, което ми беше познато.

Жената се усмихна и тогава ми светна: пред мен беше по-възрастната версия не на коя да е, а на самата Фий. Всъщност самата тя. За миг загубих дар слово, а после от главата ми излетяха всички въпроси, които бях дошъл да задам на наркоманите в бара.

Забравих за Хена, за Анжела, за настоящето... за всичко. Три часа аз и Фий стояхме един до друг, докосвахме ръцете и коленете си, надпреварвахме се кой ще си спомни повече епизоди от миналото, онова минало, което и двамата знаехме, че няма как да се върне, но това като че ли нямаше значение за нас. Чувствах, че пелената на годините пада, както пада мръсотия в канализацията, измита от сода каустик, и че тръбите в главата ми за пръв път от толкова време насам са отпушени и чисти.

В десет часа купихме две бутилки за навън, качихме се в колата ми и поехме напосоки из пустошта, за да се озовем незнайно как на брега на езерото Ратклиф. Паркирах до водата и двамата слязохме на разходка, без да спираме да говорим, докато не видяхме малко островче. Добрахме се до него през плитката ледена вода, изследвахме го, изкатерихме се на каменистия му бряг и започнахме да си показваме неща и да им се радваме, както бяхме правили преди много години.

Обиколихме брега, качихме се на по-високо, намерихме малка пещера, по-скоро вдлъбнатина в гръдта на островчето, заслонена от двете страни от каменни издатини. Седнахме там, запалихме по цигара и всеки отпи от своята бутилка вино. Продължихме да говорим за общите ни познати, за събитията от онова време, за прекрасния начин, по който луната обстрелва с лъчите си малките вълнички.

Лежахме и говорехме — тя бе сложила глава на гърдите ми, а аз я бях прегърнал през раменете. Неизбежното се случи бавно и

неочаквано и ние го проследихме да приближава, докато накрая устните ни се докоснаха предпазливо, ръцете ни вече не така случайно се срещнаха пак, после лицата и накрая телата ни. Малко озадачени — все пак бяхме стари приятели — ние се любихме без задръжки, след това се отпуснахме един до друг голи и топли — пак приятели. След малко, с нов ентузиазъм, повторихме всичко, смеейки се и бърбейки, както го бяхме правили винаги, и после заспахме изнемощели под скалния навес.

Събудихме се час по-късно от първите капки дъжд. Дъждът се засили, но ние останахме под него прегърнати, смеейки си и шепнейки вече не помня какво.

На сутринта преджапахме водата обратно ръка за ръка и това беше всичко. Видях Фий няколко пъти след това все в Ню Ричмънд, но вече бяхме само приятели и никога не говорихме за онази нощ. Е, понякога замълчавахме и съм сигурен, че мислехме за едно и също, но взаимната ни лоялност беше над всичко. Нещата си останаха такива, за да се стигне до розата, която сложих върху капака на ковчегата ѝ, запечатан, защото прекрасната ѝ глава беше пръсната на парчета от мина, изстреляна по ресторанта, в който се бе хранила, при атака срещу главатар на местна банда, за чието съществуване тя така и не бе подозирала.

Краят на историята за мен дойде, когато се качих в един публичен дом на 67-и, за да забия три куршума в главата на мъжа, платил атаката. Макар че сигурно бъркам, историята не отшумя толкова бързо — ехото от нея се долавяше във всичките неща, които така и не казах на Хена, в събужданията ми по места, в които нямах спомен как съм попаднал, и във факта, че в крайна сметка дори Анжела се оказа безсилна да съхрани брака ми или да върне смисъла в живота ми.

Втората интервенция беше случаят Виналди, отнел по-голямата част от последната ми година като полицаи. Тогава вече бях лейтенант и не мога да кажа, че се занимавах с неща, които ми бяха работа. Това ми е, така да се каже, стар навик. Мисля, че се захванах с Виналди, защото изпитвах нужда да бъда прав в нещо, да върша дело,

благословено с моралност и добропорядъчност — понятия, нямащи нищо общо с целия ми останал живот.

В онези дни Виналди беше от надигащите глава бандити и още бе много далеч от това да бъде обявен за кръстник, както се бе случило, докато бях във Фермата. Издигането му обаче бе необяснимо метеоритно поне за мен и можеше да бъде възможно само ако голяма част от полицията директно го подкрепяше. Реших, че ще разкрия пред всички, пред целия град, какво точно се върши в Ню Ричмънд. Тогава, мисля, бях стигнал до фазата, когато не вярвах на града, точно така, както не вярвах и на сърцето си. Фий бе мъртва от три години, а бракът ми с Хена се бе вкаменил в смес от вежливост и топлина. С други думи, не беше чак толкова зле, но не и достатъчно добре за мен. Вече не помнех мечтите си и със сигурност не знаех защо съм нещастен с онова, което имах. Според мен най-сетне бях осъзнал, че съм женен.

Кампанията срещу Виналди бе като заместител на истинския живот — нищо повече — и аз се захванах за нея с фанатизма на прокълнат.

По-точно казано, опитах се да създам втора полиция в полицията, действаща под прикритието на официалната. Вербувах за идеята малкото колеги, на които знаех, че мога да се доверя без уговорки. Името на Мал бе сред първите в списъка. Той беше сержант с тясна специалност убийствата на проститутки с обезобразявания на тялото. Беше се преситил от гадостите в Междината, така че без проблем ги понасяше в реалния свят, и бе безкомпромисен, когато опреше до преследване на виновник. А след като стана един от „посветените“, оказа се, че има невероятната дарба да открива кой в полицията помага на Джони Виналди да извърши по-бързо прехода от дребен уличен гамен до криминален барон. Другите докладваха на него, а той докладваше на мен. Аз не докладвах никому — нито в участъка, нито никъде. Поддържах високо ниво на разкриваемост на убийствата, така че никой не си пъхаше носа, за да се осведоми с какво се занимавам в свободното си време, още повече че вече бях станал поклонник на рапта, поради което началниците ме смятаха за напълно безобиден.

След излизането от Междината бях вземал рапт много нерегулярно, но през последните години нещата бяха позагубели и аз отчаяно търсех нещо, което да ми изчисти главата — достатъчно

силно, за да ми помогне да спра навреме. Специално аз бях пристрастен към рапта, заради чувството на страх, което той вселяваше в мен, но малко по малко, съвсем незабелязано, се оказа, че се нуждая от все повече и повече. Живот без страх не е живот, а в сърцето на моя живот — там, където стоеше Хена, — нямаше нищо, от което да се страхувам.

За сметка на това разследването, поне докато вървеше, ми даде достатъчно поводи да се страхувам. Постепенно осъзнах, че става нещо крайно необикновено. Оказа се, че някои полицаи наистина са на заплата при Виналди, но броят на тези хора бе недостатъчен, за да обясни страхотния му възход. Събирайки информацията късче по късче, разбрах, че образно казано, „клубът на неговите почитатели“ започва от върха на полицейската пирамида, а това вече не можех да си обясня. В добрия стар Ню Ричмънд нещата се бяха закотрили в едно русло вече маса години и аз просто не можех да разбера по каква причина полицейските началници ще зложат съдбите си с тази на един конкретен бандит.

Мал и аз продължихме да ровим и според мен малко по малко приближавахме към истината, до онази последна седмица преди пет години. Краят дойде в момент, когато интуицията ми казваше, че случаят Виналди е пред разрешаване. При нормални обстоятелства моите интуитивни прозрения не си заслужават хартията, на които са написани, но тогава знаех, че е по-различно. Усещах приближаването на кулминацията като засилваща се вибрация под пръстите и прекарах практически цялата седмица или в офиса, или на улицата, почти забравил за Хена и Анжела.

Последния ден излязох от нас много рано, и все пак недостатъчно рано за Анжела, която изхвъркна от спалнята си и ме прехвана на път към вратата. Хвърли се, както обичаше, срещу мен, успях да я хвана в последния момент, малко непохватно, и едва тогава осъзнах колко отдавна не го бяхме правили. Причината отчасти бе в малкото време, което прекарвах у дома, но също и в това, че тя бе порасла и бе позабравила стария си навик. Изплаших се, наистина се изплаших. Изправен бях пред реалната опасност да изпусна последния период на нейното детство и какво щеше да ми остане тогава?

Пуснах я на пода с целувка по челото, извиках довиждане на Хена през вратата на спалнята и заминах. Не знам, може би и тя беше

излязла секунди по-късно в дневната, за да ме целуне и да ми пожелае успешен ден. Никога няма да разбера дали се бе опитала да го направи, защото повече не я видях жива.

Едно е ясно — някой бе разкрил с какво се занимавах и сигурно бе разбрал колко близко съм до истината. Издали бяха присъда и същия ден бяха изпратили някой в апартамента ми, за да разчлени жените, които обичах. Който и да бе той, беше го направил по начин да ми подсказат, че знаят всичко за мен, като се започне от нещата, които бях виждал в Междината, и се свърши със страховете, които живееха в сърцето ми. Последните пет години бях убеден, че е човек, нает от Виналди, а сега вярвах, че не е.

И все пак някой го бе извършил. Бяха ме унищожили, но най-ужасният щрих върху картината бях сложил аз самият.

По времето, когато бяха убивали Хена и Анжела, аз не бях на работа. Не бях и *по* работа. Можех спокойно да съм си и у дома, но всъщност бях с друга жена и я чуках. Казваше се Файета — същата, която по-късно ме бе открила в склада, където трябва да съм избягал след като намерих труповете на моите най-близки. В момента, в който Хена е била убивана, аз бях целувал гърдите на Файета, а когато са довършвали Анжела, сигурно съм стигнал до пъпа ѝ. Не съм напълно сигурен за времето, но е много вероятно да е било точно така. Е, може би наистина няма значение.

Колко дълго следва да чакаш нещо, което може и да не се случи? Цял живот ли трябва да търсиш Оз? Съществува ли наистина, или е само дело на майсторите в „МаксУърк“ и следователно не е нищо повече от начин за приятно прекарване на времето?

Петте години във Фермата не ми бяха помогнали да разбера нещата по-добре. Не знам, може би не съм замесен от тестото на онези, които са способни да дават отговори, и най-вероятно съм продукт на неудачен житейски опит и лоши съвети. Спомням си един момент от детството ми. Бях на четиринайсет и баща ми беше в крайно необичайното за него благодушно настроение. Седеше в кухнята и гълташе яденето, което майка бе приготвила. Тя пък миеше чиниите в умивалника. Забравил съм в чия къща бяхме — те се сливат в съзнанието ми като една, — но за сметка на това съвсем ясно си

спомням как баща ми остана загледан в изморения гръб на шетащата ми майка и отпуснатите ѝ рамене. Накрая се обърна и ми каза следното:

— Запомни, Джек. Мастурбацията не е заместител на другите жени по света.

Макар да обичах майка си и конкретно в онзи момент да намразих баща си по-силно от всеки друг път — преди или след случая, — опасявам се, че в крайна сметка възприех това му „кредо“. Какво да се прави: не е задължително най-добрите и най-правилни неща да оказват решаващо въздействие върху подрастващия мозък. Всяка дреболия, включително собствената ни слабост, допринася с няколко реда към кода на нашата програма. Дори лошите неща могат да бъдат истина, а не е изключено някой път да настръхнеш срещу добър съвет.

Вече не ям сладолед толкова често, колкото преди, но винаги съм се опитвал да се придържам към думите на онзи възрастен човек. Опитах се да моделирам сам своя свят и винаги се борех да не се примирявам с по-малко от онова, което смятам, че искам. Старал съм се сам да пиша моите редове при всяка възможност. Старецът ми бе дал съвета си с най-добри намерения, но бе пропуснал да ми спомене, че понякога най-добрите чувства и най-щедрите действия не са достатъчни. Той така и не ми каза, че светът просто е по-силен и е по-вероятно той да те пречупи, отколкото ти него, както и че през по-голямата част от времето ти сам ще му помагаш да го стори.

И още нещо не спомена той: че ще има неизбежни моменти на объркване и загуба на правилната посока, както и че очакваната помощ може така и да не дойде.

Бях направил живота си ужасен. Сам си го бях направил. Но докато „не нямаше“, мисля, започнах да осъзнавам, че може би все пак има нещо, което бих могъл да сторя, за да го спася.

ГЛАВА 16

Този път ме „нямаше“ дълго — поне няколко часа. Толкова дълго не ми се бе случвало досега, така че като се върнах бях изтощен, изплашен и самотен. Завръщането ми бе като събуждане след седемдесет и петия пореден махмурлук, колкото да установиш, че кафето се е свършило и че „Американ Експрес“ са обявили награда за главата ти. Материализирах се обратно в живота като избледняваща картина на екран, със смътното чувство, че съм бил призован. Установих, че стоя прав в гъст район от гората, без никакво съмнение много далеч от селото, от което бях избягал.

Чувствах се виновен, че съм изоставил Виналди, но в интерес на истината не бих могъл да направя нищо за него, ако ме бяха заловили. Това, че се бяхме разделили, бе единственото правилно нещо, което бяхме направили. Във филмите на ужасите хората го правят не само за да удължат действието — правят го, защото това е начинът да не ги избият до крак едновременно. Бягството ми също бе най-доброто възможно — колкото и да ме мъчеха угризенията на съвестта в момента. Виналди бе пленен, а аз не — практически и чисто технически погледнато, това следваше да означава, че съм в положение да направя нещо.

Когато позабравих за вината, се огледах в опит да установя къде се намирам. Във всички посоки се виждаха само дървета, но теренът бе по-неравен от онзи, който свързвах в спомените си с Междината. През листата стърчаха камъни, а тук-там се виждаха оврази, полегати хълмчета и могилки. Светлината бе в убит синьо-синкав нюанс — такава, каквато я филтрираха дърветата. Това създаваше впечатлението, че гората се намира под вода.

Нямах ни най-малка представа къде съм, да не говорим как бих могъл да се върна в селото. Огледът не ми помогна да открия някаква посока, в която плътността на листата да се различава съществено — изглеждаше, като че ли вятърът ме бе довял тук отникъде.

Първото решение, което ми предстоеше, бе дали да взема още рапт. Или по-точно — понеже рано или късно щеше да настъпи

момент, когато така или иначе щях да си инжектирам следващата доза — дали да го взема тук и веднага. Чувах остатъчно бучене в тила си, знаех от опит, че това състояние ще се задържи на същото ниво поне няколко часа, но от друга страна, нямаше никакъв начин да предвидя кога точно щях да попадна в ситуация, в която оцеляването ми щеше да зависи от това дали съм достатъчно не на себе си. Решения, решения...

— Войнико...

Когато чух гласа, помислих, че в следващия миг ще умра. Всичките ми вътрешни органи конвулсивно трепнаха, като че ли в опит да излетят панически от тялото ми, явно преценили, че то няма изгледи да се задържи дълго в този свят. Сnižих се, огледах се във всички посоки и то така, че по възможност очите ми да не изхвъркнат.

— Войнико...

Без малко да не го чуя втория път, може би защото сърцето ми биеше оглушително. Но думата определено бе повторена. Идваше зад мен. Естествено...

Бавно се завъртях. Нямаше никого.

— Да, войнико. Ела при мен.

Видях някакво трепване край една от могилките и почувствах силно желание да стана, но скръцнах със зъби, противопоставих се и останах на мястото си. Една от особеностите на рапта е, че трябва най-безкомпромисно да се съмняваш в първите си впечатления. Всъщност самото идване в Междината е силно непрепоръчително. А идеята доброволно да тръгнеш към някой, когото не познаваш, е от тъпа по-тъпа.

— Ела, моля те — настоя гласът и видях, че наистина има някакъв силует, изправен до полузарита скала на двайсетина крачки пред мен. Поне моята преценка за разстояние бе такава, макар фигурката — ако изобщо можеше да се нарече така — да изглеждаше изненадващо малка.

Вгледах се в нея, опитвайки се да реша как да постъпя. Безсмислено беше да бягам — щом ме бяха видели, значи ме бяха видели. Бях успял да надбягам Ихандим и Жуаджи главно защото те не се бяха материализирали напълно, когато ги бях забелязал. Както и защото мога да бягам като дявол, когато сфинктерът ми панически се е стегнал и когато имам добра преднина. В момента обаче бях

абсолютно сигурен, че онова, което стоеше до скалата, може да ме настигне преди да съм направил и няколко крачки.

Така че предпазливо се доизправих в по-достойна поза и пристъпих напред. Фигурката кимна окуражително, но остана, където си беше. Изчакваше.

Реших, че няма какво толкова да губя и че едва ли има съществено значение дали ще посрещна съдбата си очи в очи, или тя ще ме настигне в гръб.

Нещото действително се оказа малко, така че трябваше да се приближа на няколко крачки до него, преди под потрепкващата светлина да ми се стори, че ми е познато. Всъщност първоначално не видях фигура, а по-скоро зона в пространството, по-тъмна от заобикалящия я контур — сякаш... сякаш присъствието ѝ в този свят се ограничаваше с това да хвърли сянка в него.

Но в един момент тъмнината се фокусира в момче — около десетгодишно и облечено в характерния за момчетата от Междината странен конгломерат от парцали и препаски.

То ми се усмихна и ми подаде ръка. Изгледах я. Строгото изглеждане бе максималното физическо усилие, на което бях способен поне засега. Когато осъзнах, че то очаква от мен да я стисна, отстъпих крачка назад, уверен, че става дума или за някаква клопка, или за най-обикновена халюцинация. Децата на Междината не са нематериални като селяните. Те изглеждат напълно истински... или почти. Можеш да ги видиш, дори да ги хванеш, което... всъщност повярвайте ми — е възможно. Но това тук стоеше по начин, който според мен издаваше, че нещо не е наред.

Детето нито каза нещо, нито направи опит да скъси дистанцията между двама ни. Стоеше си и търпеливо чакаше най-сетне да реша какво ще правя. Точно това ме накара да допусна, че може би не става дума за клопка — или че ако е капан, той е прекалено коварен за мен, за да му устоя. Така че плахо протегнах ръка в отговор.

Не успях точно да определя момента, в който двете ни ръце се срещнаха, защото неговата бе толкова тъничка и направена като че ли от дим, но след малко тя се втвърди и стисна моята. Имах чувството, че държа шепя вода с температура над телесната, което по странен начин ми припомни за първия път, когато бях хванал Суедж за ръката, за да я изведа от тунела във Фермата.

Момчето се обърна и с кимване ми показа, че трябва да го последвам. Поех дъх, попитах се какво ли, по дяволите, ме очаква и дали ще боли много, и позволих да бъда поведен.

Тръгнахме нанякъде. В главата ми нямаше никакви мисли. Бях способен единствено да наблюдавам и да чакам онова, което предстоеше да се случи. Децата на Междината не идват сами при непознати, освен ако нямат избор. Не можех да си представя какво бе накарало това момче да се обърне към мен, още по-малко имах представа накъде отиваме.

Оказа се, че просто заобикаляме могилката. Когато се озовахме от другата ѝ страна, момчето спря и ме погледна. Направи жест с едната си ръка и се извърна. Вдигнах поглед, за да видя накъде сочи.

Сигурно бяха над двеста, а може би и повече. Първите няколко секунди ми изглеждаха безчет, защото ми се стори, че се простират в гората мили наред, като камъчета по морския бряг. После видях, че стигат само до границата на светлината — не повече от петдесетина крачки от мен.

Пред мен имаше група деца на Междината и всички стояха неподвижно под синкавата светлина. Редица след редица, едва различими, почти безтелесни, те си бяха тук и до едно мълчаливо ме съзерцаваха. Отзад нещо тихо изшумоля, обърнах се и видях, че зад нас безшумно се е събрала втора група — почти същата на брой.

Сега вече — поне доколкото можех да видя — бях заобиколен отвсякъде от смълчани деца.

Нямах спомен да съм виждал в Междината повече от три деца накуп — те идваха и си отиваха на съвсем малки групички. По време на войната така и не успяхме да решим дали представляват селяните на младини. Сред нас имаше такива, които бяха убедени, че става дума за напълно различни същества. Аз самият често се питах дали селяните изобщо са хора, или са полувеществена форма на нашия начин да интерпретираме друго явление, символи на мислите в мозъка на Междината. По тази логика децата трябваше да бъдат различни, „по-млади“ мисли. Ясно бе, че представляват някаква младост, а това правеше войната още по-неприемлива. Така мислех още тогава — мисли на един млад наркоман. А след раждането на Анжела започнах още по-силно да вярвам, че съм бил прав.

По цялата група премина раздвижване. Най-близките от първите редици направиха на бегом няколко крачки към мен и спряха до самите ми крака. Другите зад тях се притиснаха по-наблизо и миг преди да изкрещя ужасено, разбрах какво става. Децата ме поздравяваха... и то като свой приятел.

На сивите им личица избиха мълчаливи усмивки — всички до една насочени към мен, — а малките им ръчички се протегнаха да докоснат палтото или ръцете ми. Всичко ставаше в пълна тишина — от тях не долиташе нито звук, макар устите им да се отваряха и затваряха, като че ли те говореха. Чувствах се като заобиколен от облак ефирна влага, която се материализира и дематериализира в ръце, крака, лица. Имаше както момчета, така и момичета — някои малко над десетте, други едва ли не бебета. Тази проява на обич, идваща така скоро след мислите ми, докато ме бе „нямало“, бе колкото неочаквана, толкова и труднопоносима. Сякаш се бях върнал от небитието, само и само за да ми бъде показано какво ми е липсвало.

А може би за да почувствам, че отново мога да го имам.

След малко необикновенният контакт се прекъсна и групата пред мен се разтвори, образувайки пътека. Момчето, което ме бе посрещнало, отново ме поведе напред. Останалите деца се обърнаха в същата посока: явно щяха да ни последват.

Позволих си да погледя неосезаемата сива коса на най-близкото момиченце, стиснах зъби и реших да отида с тях, където пожелаят.

В началото бях помислил, че децата са най-голямата изненада, която Междината ми е приготвила. Само половин час по-късно ми бе доказано, че греша.

Вървахме през гората, без да говорим — момчето ме водеше, останалите ни следваха. На няколко пъти се извъръцах да се убедя, че те още са с нас, и всеки път виждах чезнещата в мрака колона. Теренът оставаше все така каменист и неравен и макар че бе трудно да съм сигурен, струваше ми се, че се изкачваме по лек наклон. Между дърветата бе започнала да се събира гъста мъгла — бяла, мека и определено осветена по необясним начин отвътре.

След малко започнах да различавам различни предмети по земята — оръжие и празни сандъци от амуниции. Предположих, че са

разхвърляни останки от войната, но постепенно започнах да се убеждавам, че не е съвсем така. Повечето от въоръжението носеше надписи, идентифициращи го като собственост на американската армия, но имаше отделни единици, които ми изглеждаха съвсем непознати и които несъмнено са били използвани от бойците на Междината. Някои бяха разхвърляни безпорядъчно, но повечето бяха подредени в пирамиди около стволите на дърветата.

Започнаха да се срещат и по-големи елементи на екипировката: изкаляни раници, изпочупени радиостанции, парчета от едрокалибрено оръжие, набучени под ъгъл в земята като килнати надгробни плочи в изоставено гробище. Децата не им обръщаха никакво внимание. Пред нас в мъглата се появиха още по-мащабни силуети и когато се приближихме достатъчно, за да разбере какво представляват, бях принуден рязко да спра. Децата явно нямаха нищо против и безмълвно проследиха как зяпнал от недоумение отивам до най-близкия предмет.

Беше джип, лек вариант, използван крайно рядко от американската армия по време на военната ѝ кампания тук. По-голямата част от времето се налагаше да ходим пеша, първо, защото в по-голямата си част гората бе доста гъста, и второ, защото дърветата сменяха местоположението си през минута-две. Все пак тук действително бе имало няколко джипа от точно този модел. Повечето бяха запазени за офицерите и ние се шегувахме, че можели да пътуват само на задна скорост. Прекарах ръка по студения метал на капака, избърсвайки влагата по него. Беше огънат около голяма дупка. Формата на поражението и степента на овъгляване по ръба позволяваха да се допусне, че става дума за директно попадение на ракета.

Вгледах се в мъглата и разбрах, че и останалите по-едри силуети сред дърветата също са на някакви превозни средства. Имаше една-две линейки, няколко бронирани мотоциклета, които селяните с лекота се бяха научили да повреждат, и може би още три джипа, повредени в различна степен. Дръпнах задните врати на едната линейка и те се разтвориха с противното изскърцване на ръждясал метал, което прозвуча гротескно силно в тишината. Вътре се виждаше прогнила медицинска екипировка. По време на войната в Междината се бе оказало невъзможно да бъдат използвани удобните предимства на

телехирургията, главно защото никакви сигнали не можеха да преминат през границата, така че кабинките за дистанционна хирургия, така популярни в обикновените войни, тук се бяха оказали съвсем безполезни. Наложило се бе да се задоволяваме с тези линейки, но не това бе най-страшното. Страшното бяха обслужващите ги ужасени медици, които по правило бяха надрусани с рапт поне колкото останалите и които тичаха да повръщат в мига, в който помиришеха кръв. Още чувах писъците на хората, проснати в линейките, треперещи и плачещи като онези, надвесени над тях с тресящи се ръце.

Нито едно от превозните средства не изглеждаше използваемо, но не това беше важното. Изненадата бе, че някой бе пътувал из Междината, за да събере и донесе тук цялата тази военна екипировка.

Беше като мемориал, мълчалив паметник, издигнат да напомня за една война, която просто не бе трябвало да се случва.

Момчето се доближи и застана до мен, следвано от другите деца. От начина, по който стояха, почувствах, че още не сме намерили онова, което ме бяха довели да видя.

Двеста крачки по-нататък момчето пак спря и вдигна очаквателен поглед към мен. Не можех да разбера какво трябва да видя. Едно от най-малките момиченца се отдели от групата, отиде напред и застана на около десетина крачки пред нас. Посочи нещо нататък и се върна.

Нито едно от другите деца не можеше или не желаше да уточнява повече от това. Сам се отправих напред и се взрях в указаната ми посока. Първо не можах да различа нищо повече от все същите дебели стволове, но в един момент дъхът ми секна и веднага разбрах какво ме бяха довели да видя.

Беше боен кораб, приземен на една страна между две от най-масивните дървета и изпъкващ в стелещата се мъгла, сякаш осветен отзад. Отправих се към него с отворена от изумление уста, недоумявайки как, по дяволите, бяха успели тези невръстни дечица да го донесат дотук. Не знаех защо, но бях сигурен, че точно те са го направили, както и че пак те бяха събрали всичките отломки от военно снаряжение.

Няколкото бойни кораба, използвани по време на войната в Междината, до един бяха с крайно необичайна конструкция. Поради вездесъщите дървета, те бяха построени като летящо крило, наклонено

на едната си страна. Най-близкото сравнение, за което мога да се сетя, е гигантска риба манта: плосък триъгълник, изпъкнал в средата до около десет стъпки дебелина, но изтъняващ до двумерност по ръба и в носа. Илюминаторите от двете страни на кабината подсилваха това впечатление, създавайки илюзията за очи. Нямаше особена необходимост от тях, защото полетът в Междината бе по силите само на свръхмощни бойни дроиди, които естествено не се нуждаеха от илюминатори. Корабът бе дълъг десетина метра, боядисан в маслинено тъмнозелено, а от двете му страни имаше надписи в черно.

И изобщо не изглеждаше повреден.

Децата се подредиха зад мен. С нищо не показвах какво очакват да направя, така че направих каквото ми хрумна. Качих се по стълбичката, завинтена към долното крило на бойния кораб, и дръпнах ръчката на вратата. Тя безшумно се отвори.

Погледнах надолу, но децата бяха изчезнали.

Почувствах се съкрушен, изоставен от всички, но разбрах, че ме бяха довели тук именно заради това. Децата си бяха тръгнали, само защото бяха свършили работата си. Не знаех за бойните кораби практически нищо, всъщност кракът ми бе стъпвал на един от тях само веднъж, когато се бе наложило да се кача и да измъкна за яката някакъв натряскал се офицер, чийто така наречен „боен опит“ се бе оказал необходим. Той се опита да ме подкупи — можел да уреди да ме изтеглят от Междината. Историята приключи с това, че го изхвърлих навън.

Влязох вътре. От вратата започваше тесен коридор, пресичащ онази част от кабината, през която можеше да се ходи. Веднага отдясно имаше кръгла площадка почти осем стъпки в диаметър. Вътрешните стени бяха осеяни с безброй метални нитове.

Стъклото на единия от илюминаторите за наблюдение беше счупено, но с изключение на това командният мостик изглеждаше поразително запазен. Не знам, може би този кораб така и не беше участвал в бойни действия, но със сигурност нямаше следи от сваляне. Пултът представляваше стълпотворение на компютърно оборудване и монитори, посипано тук-там с листа. Преди да пристъпя към каквото и да било друго, грижливо събрах листата и ги изхвърлих през прозореца. Не че ми изглеждаха като готови да направят нещо, но... човек никога не знае. Листата са дяволски непредсказуеми.

Основното пространство бе заето от две редици от по три кресла с по-широки от обикновеното облегалки за ръцете. Задната стена на кабината бе покрита с карти и бойни заповеди — в Междината се бе наложило да се опрем на старомодната хартия, защото компютрите работеха крайно ненадеждно. Всъщност точно по тази причина управляващите полета компютри бяха неколнократно дублирани и с огромна мощност, по-голямата част от която се прахосваше за контрол на възможните грешки.

Почувствах нещо подозрително близко до носталгия. Всяко листче хартия пред погледа ми носеше символа на войната в горния си десен ъгъл. Колко време бе минало от последния път, когато бях виждал този знак! Той събуди спомените за стотиците некадърни разпореждания и грешни команди, всяка преписвана от Управлението толкова много пъти, че към края бе загубила и малкото смисъл, вложен в нея. Колко ли се бяха забавлявали генералите — седнали в удобните си кресла там, в реалния свят — да насочват действията на изплашените си войници, които се намират безкрайно далече от тях? Беше им се удала възможност, която отдавна не бяха имали. Когато хората бяха започнали да се съдят един друг за нанесени рани и повреда на личната собственост по време на въоръжен сблъсък, правителствата бяха започнали да избягват военните конфликти винаги, когато бе възможно. Те се бяха оказали убийствено скъпи, защото по правило се израждаха в хиляди съдебни битки. Много често войниците не можеха да вземат участие във важни военни операции, понеже се оказваха призовани да дават свидетелски показания или трябваше да се консултират със своите прес агенти. Войната се бе превърнала в скъпоструващ разкош.

Но не и войната в Междината. Селяните не бяха проявили никакъв интерес към защита на правата си в съда — единственото, което ги вълнуваше, бе да унищожат расата, нападнала тяхната земя. Беше война от стария тип и на генералите дори не се наложи да осигуряват чували за убитите, понеже когато войниците им загинеха, телата им изчезваха. Загубих страшно много приятели, но най-тежкото бе, че от мига, в който умираха, ние разполагахме с някакви си две минути, преди да изчезнат, абсорбирани в тъканта на Междината.

Седнах в креслото на пилота. Окей, бях намерил боен кораб. И какво сега?

Децата ме бяха довели тук с цел, но нямах представа каква би могла да е тя. Не можех да полетя с това нещо, не знаех дори откъде да започна. Пултът изглеждаше абсолютно безжизнен. За мен тази машина бе все едно мъртва. Единствената полза, която виждах от нея, бе евентуално да се скрия вътре, след като свърших рапта.

Прекарах поглед по изгасналите индикатори и забелязах едно място, откъдето нещо очевидно липсваше. Върху панела над празен отвор се четеше надпис *IQ*. По средата имаше насочващи лайстни, а в дъното се виждаше двойна редица от пластинки на притискащи контакти. Изглеждаха здрави — макар че какво от това?

През счупения прозорец полъхна ветреца и аз погледнах навън. Мъглата все още просветваше сред дърветата, но всичко бе спокойно. Това определено бе най-дългият период на спокойствие, който бях преживявал някога в Междината. Може би нещата сега бяха по-различни, а може би всичко се дължеше на рапта. Не се чувствах точно така. По-скоро бях изморен и ми се повдигаше — познатата история на отзвучаващия ефект от наркотика. Може би беше време да си инжектирам следващата доза, преди да се е случило нещо непоправимо, но някак не ми се искаше. Има такова нещо като пресищане от удоволствия. Направих компромис с цигара, разсъждавайки, че едва ли има нещо, което не бих дал в този момент за чаша кафе.

Опитвах се да не мисля за Ниърли, Суедж и Виналди, както и за резервните впрочем, мъчех се да намеря нещо, с което да ангажирам мозъка си, докато чакам подсъзнанието ми да излезе с може би някакъв абсурден план. То обаче капризничеше с тази проклета чаша кафе — сигурно по този начин искаше да ми подсказе, че ако се добера до кафе, мозъкът ми ще има шанс да се проясни достатъчно, за да предложи нещо.

Кафе. Дайте ми чаша кафе! Буквално го подушвах и имах чувството, че усещам приятната му горчивина върху небцето си.

„Кафе — мислех си аз. — Кафе...“ И изведнъж...

Ратчет.

В джоба на сакото ми имаше предмет, който бях мъкнал със себе си през последните два дни, без да си спомня за него — предмет, който имаше нещо общо с компютрите, но не беше RAM. Извадих го.

Прекарах пръсти по него и осъзнах, че чипът, който Ратчет ми бе пхнал незабелязано в чантата по време на последните ми минути във Фермата, беше с подходящ размер, за да влезе в отвора IQ. Може би числото „128“ върху него бе кодов идентификатор, а защо не и сериен номер на устройства, пуснати в малка партида, вместо някаква мерна единица. И може би това IQ^[1] се отнасяше до интелект... като този на процесор.

Сложих чипа пред мен и намръщено го изгледах. След това бавно го наместих върху насочващите лайстни с номера нагоре. Бутнах го навътре и усетих как контактните му площадки проникват между пластинките. Влезе идеално.

Нищо не се случи. Изчаках минутка — допушвах цигарата си и се чувствах пълен глупак. Разбира се, че чипът нямаше нищо общо с един боен кораб. Как бе възможно? За нещастие това ме оставяше все така седнал в тази археологическа находка, без никаква идея какво да правя и без повече време за размишления. Смачках фасата на пода, реших, че трябва да стана, да изляза и като пиле без глава да се втурна из гората.

— Първоначална проверка след включване на захранването приключена — чу се глас и аз едва не подскочих от страх. Диво се огледах, за да видя кой е проговорил. В кабината нямаше никого, но малката камера в единия от ъглите на тавана неочаквано се завъртя и насочи мънистото на обектива си към мен. В следващия миг индикаторите по цялата широчина на контролния панел едновременно светнаха.

И гласът изрече втората си фраза:

— Здравей, Джек.

Мозъкът ми направи позорен опит да изпълзи навън през ушите.

— Ах, да те...! — изпъшках в мига, в който възстанових дишането си. — Откъде знаеш как се казвам?

— Аз съм Ратчет, Джек — спокойно ме уведоми гласът.

— Ратчет!? — И мозъкът ми отново поиска да се евакуира, вероятно разчитайки да намери друго място, където животът би изглеждал по-приемливо обясним. Обмислих идеята да запуша ушите

си и да му отнема пътищата за отстъпление, после се досетих, че по този начин не бих могъл да чувам нищо.

— Да. Радвам се да те видя отново. Досещам се, че сме в Междината. — Камерата леко избръмча, но понеже не се отмести, се досетих, че фокусира едър план върху лицето ми. — Зениците ти са се свили. Пак ли започна да вземаш рапт?

— Я заеби това! — изръмжах аз. — Няма значение какво съм или не съм започнал пак. *Ти* какво правиш тук?

— Не знам — каза Ратчет. — Мога само да предположа, че ти си ме донесъл.

— Да — съгласих се аз. — Явно точно това съм направил. Но как се озова в чантата ми? Нали беше във Фермата, когато я напуснахме.

— Тогавя се бях инсталирал на резервния процесор. След като се разбра, че събитията във Фермата едва ли ще доведат до позитивен завършек, реших да прибера основния си процесор на безопасно място, така че да има вероятност да ме вземеш.

— Защо?

— Не исках да умирам — каза той просто. — Освен това се надявах един ден отново да бъда полезен. Защо си в Междината?

— О, боже! — въздъхнах аз. — Това е дълга история. Но как така изведнъж се оказа, че ти си в състояние да управляваш този кораб?

— Това е основното ми предназначение, Джек. Не точно този кораб, но друг като него. В края на войната всички процесори бяха демонтирани. Арлонд Максен ги изкупи за свои цели и така се озовах във Фермата.

— Ти си бил боен дроид!?

— Да, точно това бях.

Забих поглед в камерата. В главата ми се носеше вихрушка от мисли, стрелкаха се образи на обсипани с белези компютри, захванали се с управление на движението и прецизно определяне моментната мощност на електронни тестери из цялата страна. Да, това би могло да обясни доста неща.

— Защо не ми каза? Знаеше, че съм Светлоок. Защо не ми каза, че и ти си бил тук?

— Не си ме питал... не че бих ти признал, ако го бе направил. Мисля, че когато бяхме заедно, последното нещо, от което би имал нужда, бяха спомени за войната. А и не се налагаше.

— Боже Господи — бавно изрекох аз. — Значи затова беше толкова безсмислено мощен. И толкова *странен*.

— В смисъл... *различен* от теб? — поиска да уточни Ратчет и изведнъж осъзнах колко ми беше липсвал.

След това си спомних в каква ситуация се бях натресъл и за ролята ми в нея, и ме обхвана паника.

— Виж какво. — Погледнах към камерата. — Странно или не, но ние се нуждаем от помощта ти.

---

[1] Intelligence Quotient (англ.) — Коефициент на интелигентност: количествена мярка за човешкия интелект, изчислявана чрез различни тестове. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 17

Трябвах ми само няколко минути, за да разкажа на Ратчет най-важното. През цялото това време чувах различни прещраквания и избръмчавания, докато компютърът извършваше проверките на реактивната система на кораба и детекторите на близост с околни предмети. Той дори се опита да приготви кафе в камбуза, но смляното кафе бе толкова мухлясало, че предпочетох да се задоволя с чаша топла вода. За нещастие липсваха продукти, за да направи един-два сандвича.

— Просто няма как да намеря тези хора — каза накрая Ратчет. — От думите ти излиза, че биха могли да бъдат където и да е, а ти даже не знаеш как сте се пренесли тук.

— Дявол да го вземе! — извиках аз. — Не можем ли... и аз не знам... да обикаляме, докато се натъкнем на тях?

— Междината е безкрайна, Джек, защото междините между хората са винаги толкова широки, че няма как да се прекосят. Претърсването на безкрайно пространство би отнело...

— Страшно много време. Добре, разбрах. Почакай малко... а можеш ли да локализираш сигнала на трейсър?

— Мога. Не от спътник, защото тук такива няма, но мога да засека импулсите на преносимо устройство. Защо?

— Може би онзи, който монтирахме на Жуаджи, е все още на него — обясних аз. — Хайде да тръгваме.

Пристегнах се на пилотската седалка. Двигателите мощно се включиха за живот, аз се замислих дали не е дошъл моментът да взема рапт, после, сякаш отдавайки дължимото на куража, който се бях опитал да проявя пак тук, само че преди години, реших да остана чист.

Ревът на двигателите постепенно се засили, после отново отслабна, сякаш системата налучкваше необходимия режим. Корабът плавно се изправи и се откъсна от земята.

Признавам, изкрещях от възторг. Не можах да се сдържа. Какво удоволствие!

Загледах се през прозореца, докато корабът не изравни на десетина стъпки над земята — това бе стандартната за тези условия височина на полета. Един от контролните монитори присветна и след малко на него се показва синя точка в центъра на стилизирана карта с дървета, показани в напречно сечение.

— Намерих го — съобщи почти веднага Ратчет. — На около четири мили.

— Пълен напред — разпоредих аз, наслаждавайки се на момента. — И не пести амуниции, когато стигнем там.

Корабът се наклони, после отново се изправи. След малко излезе над поляна, завъртя се около вертикалната си ос и се насочи обратно в посоката, от която бяхме дошли.

— Окей — обади се Ратчет. — Ще трябва да се концентрирам за известно време. Ще ти се обадя по-късно.

Потеглихме отново, отначало бавно, после все по-бързо и по-бързо, докато дърветата не започнаха да прелитат под нас като кафяви призраци, носещи се в обратна посока. Не се чуваше почти нищо друго, освен свистенето на въздушната струя, така че в кабината цареше неестествена тишина. Държах се здраво за дръжките на седалката и се стараех да не се клатя, когато корабът завиваше, спускаше се и отново се издигаше. Веднъж бях видял край нас да прелита боен кораб и никога няма да забравя удивлението си от способността на компютрите да го водят между дърветата като огромна риба, сновяща сред извиващи се морски водорасли.

А понеже бях станал свидетел и на една катастрофа, реших, че е най-благоразумно да затворя очи, когато набрахме максимална скорост.

Да не гледам се оказа още по-мъчително, така че в крайна сметка отворих очи и проследих как приближаваме мястото, маркирано от мигащата светлинна на екрана. В един момент пресякохме неколкостотин метра Страх, но се озовахме от другата страна, преди да успее да напипам спринцовката.

След няколко мили светлината навън се промени. Яносиньото потъмня в кален оттенък и аз започнах да се безпокоя. Подозренията ми намериха потвърждение, когато остра болка ме преряза в дъното на очите, сякаш някой бе вмъкнал под клепачите ми скалпел.

— Ох, мамка му... — простенах аз. — Ратчет, колко остава?

— Около половин миля — с напрегнат глас отговори компютърът. — Защо? Да не ти се ходи в тоалетната?

— Виналди вече не е Светлоок. — През прозореца от моята страна виждах светли пипалца, преплетени в пространството между дърветата. Навремето бяха предположили, че това са тънки клончета или някакви филизи, но тази заблуда бе продължила само до момента, когато пипалцата атакували войниците и те отстъпили залитайки, с тънки вейки светлина, стърчащи от изгарящите им очи. Ако Виналди не беше дълбоко навътре в тази зона, той се намиреше в огромна опасност — както впрочем Ниърли, Суедж и останалите резервни — разбира се, при положение, че изобщо бяха тук. — Трябва да побързаме.

— Наближаваме източника на сигнала — съобщи Ратчет и аз буквално почувствах корабът около мен да настръхва от напрежение. — Стегни се.

И без това бях стегнат до максимум, така че само продължих да гледам през прозореца в търсене на някаква следа, издаваща присъствието на Жуаджи или някой друг долу. Корабът рязко намали скорост и започна да се стрелка между дърветата с грациозността на риба. Очевидно се насочвахме към точното място, откъдето идваше сигналът. Извадих пистолета и проверих пълнителя. Имаше граници на това, което можех да направя с него, защото ако Ихандим или Жуаджи — както впрочем и всеки друг в тяхната компания — се бяха адаптирали към Междината, това на практика би означавало, че са станали като селяните, следователно щеше да е необходимо нещо много повече от обикновен куршум, за да се справя с тях. Трябваше ми импулсна пушка, от онези, които обикновено се монтират от двете страни в средата на корабите. Не бях успял да схвана принципа, на който действаша, и единственото, което помнех, бе, че използват същата енергия като тази, генерирана от ракетния двигател. Това, разбира се, нямаше никакво значение — важното бе, че вършеха работа. Пистолетът в ръката ми беше ей така, колкото да ми вдъхне малко кураж. Не че бе съвсем безполезен — но ползата от него бе минимална. Бутилка „Джек Даниелс“ сигурно би свършила същата работа.

Паяжината от кафява енергия отвън подсказваше, че образът във видимия спектър на светлината може да е ненадежден, затова съсредоточих вниманието си върху монитора със сигнала на трейсъра. Картината показваше, че сме близо, много близо. Ратчет намали скоростта до около пет мили в час и за миг видях как кръстчето на локализатора премина през мигащата светлинка.

— Току-що го подминахме — съобщи Ратчет.

— Не може да бъде!

— Погледни на екрана.

Беше прав, разбира се. Сега се намирахме от другата страна на светлинката.

— Как е възможно да съм го пропуснал? — недоумявах аз. — Върни обратно, искам да се убедя.

Ратчет описа плавна дъга и отново минахме над фиксираната върху екрана светла точка. Гледах съсредоточено, търсейки следи от... от всичко, каквото и да е то. Кафявата светлина се бе разпръснала достатъчно, за да различавам дънерите на дърветата, но все не можех да видя Жуаджи. Корабът намали скоростта си още — вече едва пълзяхме — и след малко увисна неподвижно.

— Сега сме точно над него — каза Ратчет.

Не виждах нищо, но бях хитър и не беше толкова лесно да бъда излъган.

— Дай картина нагоре — наредих аз. — Може би се е покатерил на дървото.

— Вече проверих — отговори Ратчет и послушно превключи един от мониторите на кадър, показващ върха на дървото. — Няма никой тук, дори в инфрачервения спектър.

— Спусни надолу.

Корабът се снижи така, че леко опря в земята.

— Чакай! — извиках аз, зървайки с крайчеца на окото си нещо. — Какво беше това?

Онова, което ми се бе сторило, че съм видял, се фокусира, понеже слой от кафявата светлина се сгъна в себе си и изчезна.

Беше якето на Жуаджи, метнато върху един храст.

Изругах дълго и цветисто. Или Ихандим се бе досетил, че двамата с Виналди сме белязали по някакъв начин Жуаджи, или дрехата бе останала тук по някаква необяснима случайност. Замислих

се, но не можех да си спомня дали Жуаджи бе облечен с това яке, когато ме бяха подгонили с Ихандим в селото.

Нямаше никакво значение. Това беше краят, освен ако Ратчет не измислеше нещо. Попитах го, без да се надявам ма конструктивен отговор. Въпреки това се разочаровах, когато не получих такъв.

— Положението остава същото — каза той извинително. — С разликата, че може би сме изминали четири мили в погрешна посока. Съжалявам.

Ритнах безсилно седалката до моята. Нямаше да ги намеря и те щяха да загинат. Ниърли... с нея може би щяха да си поиграят малко... но и тя щеше да умре, ако това вече не се бе случило. Резервните, включително Суедж, щяха да бъдат отведени там, където трябва. Дори Виналди — едва сега осъзнах колко тежко би било за него да загуби от стар познат — щеше да бъде убит. Самият аз се намирах в центъра на гора, простираща се може би неограничено във всички посоки, потънала на едно място в полумрак, на друго в тъмнина, но навсякъде еднакво непознаваема и опасна, без никакъв шанс някак да се измъкна от нея. Наведох се напред, подпрях брадичка на ръцете си и вперих поглед в индикаторите, без да ги виждам.

„Може би — мина ми през главата, — сега е времето за малко рапт. Или по-разумно е да го запазя, за да отпразнувам един ден стогодишнината си от идването ми тук.“

— Джек — тихо се обади Ратчет. — Би ли погледнал през прозореца?

Нещо в тона му ме накара да се изправя. Светлината навън отново бе синя, но сега бяхме заобиколени не само от смълчани дървета.

Децата се бяха върнали.

Бяха се върнали, но този път в присъствието им нямаше нищо успокоително. Очите им излъчваха студ и гняв... макар че не чувствах тази емоция да е насочена срещу мен. Бяха заобиколили кораба в концентрични кръгове, губещи се в далечината. Не можех да разпозная момчето, което бях видял първо, но то сигурно бе някъде из тълпата. Децата стояха около нас, сиволики, вдигнали погледи към мен, а устите им бяха отворени, сякаш викаха нещо или по-скоро крещяха.

— Това ли са Децата на Междината? — попита още по-тихо Ратчет. Не съм сигурен дали компютрите могат да се плашат, но той ми

звучеше точно по този начин.

— Не знам — признах аз. — Има нещо странно в тях. Те ме доведоха при този кораб. После ме оставиха и изчезнаха.

— Какво правят сега?

Най-отдалечените деца в посоката, в която гледах, се размърдаха и се заобръщаха с гръб към кораба. Устите им се затвориха едновременно и те започнаха да се отдалечават. На мястото на изтеглилите се идваха други. Отново бяха образували редици от по петима, в колони, които маршируваха между дърветата и се губеха в полумрака.

— Последвай ги — казах аз.

Ратчет направи маневра и се вдигна на десетина стъпки във въздуха. Децата не изглеждаха ни най-малко обезпокоени от това, че ги следваме. Някои от тях се затичаха, първо бавно, после все по-бързо. Не бягаха от нас. Водеха ни някъде.

— Окей — въздъхнах аз. — Да наберем скорост.

Ратчет бавно ускори, а децата се впуснаха напред като глутница вълци. Ратчет „настъпи педала“ и не след дълго се носехме с близо четиридесет мили в час.

Следвахме дългата детска колона, спринтираща сред дърветата, а Ратчет правеше чудеса на маневрирането, за да не изостава. В един момент прелетяхме над нещо, което изглеждаше като сянка на камион, и аз се запитах дали това не е призракът на камиона, с който аз и Виналди бяхме дошли в Междината. Това впечатление постепенно се засилваше, докато летяхме над гората, защото с някакво тънко сетивно чувство, което не знаех, че притежавам, забелязвах познати дребни ориентири.

Когато прелетяхме над селото, разбрах със сигурност, че се движим накъдето трябва. Сивите сенки без забавяне минаха като поток през колибите и се събраха от другата страна на селото. Понякога ми се струваше, че образуват едно цяло, друг път ми изглеждаха като неизброимо множество, но те се носеха напред, увеличайки ни в могъщия си ход.

— Започвам да получавам сигнали в инфрачервената област — съобщи Ратчет и аз се успокоих, че накрая ще ги намерим.

— Окей — казах аз. — Пригответи се.

— Какво оръжие имаш предвид?

— Всичко, с което разполагаме.

Тук разстоянията между дърветата бяха значително по-големи, на някои места по цели пет крачки. Това даде възможност на Ратчет да увеличи скоростта и не след дълго престанах да различавам подробностите в стрелкащата се под нас картина. Въпреки това не успяхме да изпреварим децата. Колкото и бързо да летяхме, те си оставаха отпред... до един момент, когато просто изчезнаха и гората опустя.

Извиках на Ратчет да намали и той веднага се подчини. Скоростта падна толкова рязко, че едва не се размазах върху предното стъкло.

— Къде са? Виждаш ли ги някъде?

— Не. Но пред нас има малък хълм. Може да са зад него.

— Заобиколи максимално тихо — заповядах аз. Знаех, че сигурно има и по-технически термини да изразя желанието си, но като пехотинец нямах представа какви биха могли да бъдат. Думите „стреляй“ и „бягай“ изчерпваха цялото богатство на тактическите ми умения.

Корабът буквално запълзя напред, което ми даде възможност да забележа, че няма и следа от опасната светлина. Надявах се, че са били тук през цялото време. Ратчет приближи кораба до дърветата. Корпусът вибрираше от напрежение, а аз се чувствах като в мозъка на дебнеща котка.

Но след това се сетих: намирах се в машина и нещо не правехме както трябва. Това не беше някакъв филм, в който хората, кой знае защо, не забелязват преследвачите си, докато те не увиснат над главите им.

— Разбира се, че ще ни чуят — извиках аз повече на себе си, отколкото на Ратчет. — Давай, просто влез!

Ратчет като че ли бе очаквал командата ми, защото корабът се хвърли напред, преди да бях довършил фразата си. Ускорихме толкова рязко, че поднесохме на завоя. Коланите ми попречиха да се свлека на пода, така че останах да гледам, приковал поглед през илюминатора.

За миг зърнах Ниърли и Виналди и ми се стори, че са приковани към дърветата. Както и Ихандим, който държеше Суедж за едната ръка

и гледаше право към нас. Видях още няколко войници в разчистеното от дървета място — единият със сигурност беше Жуаджи. Това беше всичко, което имах възможност да забележа, преди куршумите да зачаткат по кораба, а един дори проникна през счупения прозорец и се заби в стената зад мен.

Ратчет хвърли машината право към поляната и остро зави. Установих, че няма да мога да стрелям през дупката в илюминатора, без да рискувам сам да бъда застрелян, следователно всичко беше извън моя контрол.

— Убий всеки, когото можеш — заповядах аз. — Без Суедж и двамата, приковани на дърветата.

Корабът изрева от усилието на двигателите и буквално се изправи на опашката си. После пикира в бръснещ полет. Импулсните картечници засвяткаха в онзи огън, от който жителите на Междината не можеха да оцелеят. На екрана на мониторите видях един от войниците да пада, улучен право в гърба от оранжева игла светлина.

„На добър път“ — пожелах му аз.

Корабът прелетя на метри от Ниърли и за част от секундата мярнах лицето ѝ — гледаше ужасена, но още беше жива. За пръв път в живота си почувствах желание да благодаря на Бога лично, но веднага се сетих, че знам адреса на електронната му поща.

Над другия край на поляната Ратчет отново зави с оглушителен рев на двигателите, спусна се още по-ниско и този път намали скоростта. Петимата останали войници се спасяваха на бегом, не хаотично, а запазвайки бойния си ред. Ихандим и още един войник държаха Суедж за ръцете и я влачеха след себе си. Жуаджи и други двама тичаха, отдалечавайки се от нас, но се обръщаха, за да изстрелят откосо към кораба. Редуваха се, така че бяхме под непрекъснат обстрел. Шумът беше като от тенекиена кутия от сухари, оставена под градушка. Инстинктивно се навеждах и ми се искаше направо да се просна за по-сигурно на пода, но не можех — трябваше да видя как ще завърши всичко това. Около мен беше посипано с натрошено стъкло, а във въздуха свистяха рикошети. Ставаше все по-горещо — явен сигнал, че някаква част на кораба се бе подпалила. Изключих всичко това от съзнанието си и се концентрирах върху атаката на Ратчет срещу бягащите мъже.

Все пак намерих секунда за злорадство — „Не очаквахте да се върна с боен кораб, нали, момчета?“ — но в следващия момент забелязах, че става нещо лошо. Войниците тичаха през гората, запазвайки сложното си подреждане, но се насочваха към места, където дърветата бяха превалено нагъсто, за да може корабът да ги последва. Най-лошото обаче бе, че телата им започваха да избледняват.

— Бързо! — изкрещях на Ратчет. — Ще извършат преход!

Ратчет не можеше да лети по-бързо от това, без да убие и двама ни, така че се концентрира върху подобряване на мерника си — ослепително ярки лъчи, почти без прекъсване, засвяткаха от двете ни страни, потъвайки в тъмнината. Попадаха в дърветата, забиваха се в земята, перфорираха падащите листа, но непонятно как войниците съумяваха да ги избегнат.

Ихандим вече едва се забелязваше, Жуаджи беше до него. Ръцете, с които дърпаха Суедж, почти не се забелязваха, но явно продължаваха да я държат.

— Ратчет, трябва да ги спреш! — изкрещях аз. — Иначе ще я отведат със себе си. Ще я превърнат в това, което са.

Войниците внезапно завиха надясно и се втурнаха надолу, по стръмен бряг, водещ към замръзналото корито на поток. Корабът обърна след тях, но скоростта беше прекалено висока, така че се заплетохме за момент в някакъв гъсталак. По стените задраскаха бодли. Нов импулс на двигателите ни доведе отново в обхвата на ефективен обстрел, но с ужас видях, че Суедж също започва да избледнява.

Бях забравил за Ниърли, за Виналди и за всички останали резервни. Бях забравил кой съм и какво искам. Мислех само за Суедж.

И тогава тя се обърна към мен. Лицето ѝ беше мокро от сълзи и изкривено от ужас. Препъваше се, докато я влачеха през камънаците. Очевидно нямаше никаква представа какво става. За нея ние бяхме друг, нов враг — по-голям и явно по-опасен. Може дори да бе благодарна, че я вземат със себе си.

— Ратчет, УБИЙ ГИ! — изревах аз, свалих с дръпване предпазния колан от себе си и се хвърлих към илюминатора. Измъкнах главата си навън и я извиках по име, отчаяно изкрещявайки над дърветата.

Това за момент я обърка, после тя ме видя. За миг само на лицето ѝ се изписа облекчение и контурите на тялото ѝ отново се изчистиха.

Видях рошавата ѝ руса коса, левашки подстригана от мен във Фермата при опит да я направя да прилича на някой, който тя беше видяла по телевизията, зърнах бледосините ѝ очи, широко разтворени от обзелия я страх, изкривените от страх и объркване черти на лицето ѝ, изкаляната ѝ лятна рокля, в която все още се долавяше нещо от атмосферата на онзи следобед, когато я бяхме купили.

И докато ме гледаше, тя се спъна, залитна и попадна в мястото, където изчезваше сянката на Ихандим.

Две оранжеви светкавици излетяха от кораба като ангели, понесли се у дома. Едната прониза пространството, където бе другият войник, и отсече китката на дясната ѝ ръка. Втората попадна в гърдите на Суедж.

— Не! — изкрещях аз. — Не! НЕ!

Ихандим дръпна падащата Суедж за здравата ръка и в същия момент изчезна окончателно леко усмихнат. Загубих Суедж от погледа си за миг, докато Ратчет се бореше да извърти кораба обратно. Извих от болка и стоварих юмрук в стената на кабината, забравил за другите войници, за дима и оглушителния шум около мен, забравил дори за света, способен единствено на този вик на отказ да приема случилото се.

Ратчет свали ниско кораба, аз скочих на крака и го изчаках да се приземи окончателно. Отворих вратата, сринах се по стълбата, без да знам и без да се интересувам дали останалите живи войници още се виждат и могат нещо да ми направят.

Изтърколих се на дъното на плиткия овраг и погледнах нагоре към хълма. Образът през очите ми се раздвояваше и не ми даваше възможност да разбере какво бяхме направили. Сълзите ми пречеха да бъда сигурен, че наистина виждам това.

Не знам дали можех да вярвам, защото ми се стори, че отново забелязвам децата, изправени над падналото тяло на Суедж. Момчето беше там, другите също — гледаха надолу, мисля, със състрадание. Стоях, неспособен да помръдна, стиснал юмруци, с буца в гърлото, а те се наведоха с протегнати ръце, сякаш за да ѝ помогнат да стане. После започнаха да изчезват — едно по едно, като изгасващи в нощта светлинни. След малко от тях нямаше и следа.

Изкатерих се почти тичайки, лазейки по острите камъни, препъвайки се в клони и коренаци, но когато стигнах горе, тялото на Суедж го нямаше.

ГЛАВА 18

Ниърли и Виналди все така висяха на дърветата — бяха сами и им нямаше нищо. Оказа се, че не са били заковани, а само завързани. Освободих ги, приех мълчаливата благодарност на Виналди, чиято първа работа бе да ми подаде ръка, но облекчението им ми донесе малко удоволствие.

Ниърли изглеждаше изплашена и вероятно очакваше прегръдка, но аз не бях в настроение да ѝ я предложа. Бях смазан. Дръпнах се настрана, седнах на един камък и запалих цигара. Ръцете ми трепереха неудържимо, а очите ми виждаха само лицето на Суедж, миг преди да я порази оранжевата светкавица.

Не чух стъпките зад себе си и долових приближаването на Ниърли, едва когато ме обхвана с ръце през кръста. Понечих да се дръпна, но тя бе по-настойчива, така че след кратка съпротива се предадох и се оставих да бъда прегърнат.

— Ние видяхме — каза ми тя. — Джек, вината не е твоя.

Освободих се от нея и се отдръпнах на няколко крачки, без да вдигам поглед от земята. Не бях сигурен дали ще издържа погледа ѝ, а състоянието ми не позволяваше да се досетя, че и Ниърли може да има нужда от утеха. Защото и тя харесваше Суедж, нещо повече — обичаше я много.

— Може би така е било писано — тихо продължи тя. — Кой знае дали така не е *по-добре*. Разбери — щом някой толкова силно е искал да я има, обяснението е, че е била нужна за части.

— Знаеш ли къде са другите? — делово попитах аз. — Дейвид, Джени?

— Джени вече е използвана — проговори Виналди и когато най-сетне вдигнах поглед, видях, че стои на няколко метра от нас. Дясната страна на лицето му беше сериозно ожулена, а и позата му бе малко странна. Досетих се, че двамата с Ихандим са „дискутирали“ противоречията си. Той продължи да говори с тона на човек, който знае, че носи лоши новини, и иска колкото може по-бързо да приключи с това: — Ихандим ни каза. Успели да запазят близнака ѝ жив, докато я

намерят, и веднага я оперирали — в деня, когато Мал бил убит. Нищо не останало от нея. Онзи... Дейвид — него го отвели в друга Ферма. Не знам къде точно. Изгорили тялото на Мал. Останалите двама резервни са мъртви. Собствениците им не пожелали да платят поискания откуп, така че Ихандим просто ги убил. Личеше си, че много го е яд.

Не съм сигурен дали чух добре последните изречения. Не знаех какво да кажа, какво да мисля, къде да отида и какво да направя. Не ми идваше наум по какъв начин да изразя безсилието си и да дам отдушник на онова, което ставаше в главата ми. Само преди седмица бяхме избягали от Фермата, вярно, резервните бяха изплашени, но едновременно с това бяха и пълни с надежди, че ги очаква живот на „нормални хора“. Бях извел на бял свят пет и половина същества от утробата на Фермата, и ето че всички бяха мъртви — може би с изключение само на Дейвид, откаран Бог знае къде и захвърлен обратно в тунела, където да чака ножа.

Това им бях дал. Това им беше донесло приятелството с Джек Рендал. Макар че бях правил всичко само с най-добри намерения. Навремето мои познати казваха, че Исус ме обичал — хм, склонен съм да го повярвам. Имал съм и по-странни взаимоотношения... или поне също толкова странни. Помня например колко гадно се държеше баща ми с мен понякога. Но не чак толкова, а, от друга страна, хубавите моменти си ги биваше. Може Исус да ме обича, но ми се струваше, че е време всеки от нас да поеме по пътя си.

Що се отнася до другия — Бог, — с Него вече имах истински проблем. Крайно време беше някой да Му каже да внимава как ни кара по пътя.

— Джек, не се обвинявай за това — обади се Виналди. Казвам ти го отчасти защото просто е глупаво да търсиш в себе си вината за всичко, но най-вече защото, ако сега изперкаш, това няма да ни помогне, а ситуацията, в която все още се намираме, е... как да кажа?... далеч от идеалната.

— Не мога да разбера как така си жив — изразих недоумението си аз. — Защо Ихандим не те пречука?

Виналди сви рамене.

— Не знам, но предполагам, че нашите хора тотално са се объркали. Когато направиха прехода и ме хванаха, първо се опитаха да

заловят и теб — между другото ще ти призная, че съм впечатлен от скоростта, с която си способен да се придвижваш, когато ти се наложи — после ме доведоха тук и ме завързаха за това дърво. Разменихме кротко по няколко приказки как аз съм се махнал тогава от Междината, а те неуспели, след това понапляскаха Ниърли, ама някак неохотно, сякаш го правят, защото им е такава ролята, и толкова.

— По-голямата част от времето прекарвах сгушени в групичка ей там — намеси се Ниърли. — Много се караха.

— Нищо ли не ти направиха? — попитах я аз.

— Не. Мисля, че сексът не е най-важното в живота за Ихандим, ако разбираш какво искам да ти кажа. Седяха си там и изглеждаха доста ядосани.

— Може Максен да ги е преобал — предположих аз.

Виналди кимна.

— В малкия им, но побъркан колектив, нещата отиват на зле. Ако питаш мен, сделката е включвала и твоето пленяване.

— Защо? — обърна се към мен Ниърли. — Всички резервни са били в ръцете им. Защо ти има зъб този човек?

— Джек знае — подметна Виналди. — Нали, Джек?

Изгледах го гневно и отбягнах погледа на Ниърли. Корабът бавно кръжеше над поляната, предоставяйки ми по-удобен обект за наблюдение. Ратчет плавно приземи в центъра и извади две телескопични стойки, за да го задържи в право положение.

Виналди го изгледа и изненадващо се изсмя — звук, рядко чуван в Междината. После поклати глава с възхищение.

— Ще си призная, че донякъде очаквах да се видим пак, Джек, при това скоро, а не в бъдеще неопределено, но... бога ми, ти надмина дори себе си! Как успя да намериш боен кораб, да го ремонтираш и — това вече наистина е върхът! — да полетиш с него?

— Знаеш основния ми метод на действие — скромно обясних аз. — Тъп, щур късмет.

Виналди в никакъв случай не изглеждаше убеден, но аз не му предложих друго обяснение.

— И какво ще правим сега? — зададе главния въпрос Ниърли. — Искам да кажа, всичко наистина беше страхотно, но честно казано, иска ми се да се махна веднага.

— Нямам идея — охладих я аз. — Можем да останем тук и да прекараме ужасно, а можем да отидем на друго място и да прекараме кошмарно. Кое от двете ли? Ще ви призная, че ми е абсолютно безразлично.

— Джек — обади се глас. Гласът на Ратчет, кой друг. Изгърмя през външния говорител на кораба, използван по правило само за да бъдат информирани селяните, че предстои да бъдат пратени по дяволите.

Досега не бях обвинил дори с намек Ратчет за случилото се. Постарах се да запазя гласа си спокоен.

— Да?

— Аз мога да ви изведа — тихо съобщи той.

— Какво? Как?

— Корабът е съоръжен с установка за частичен фазов преход. Това е стандартно оборудване... нали разбираш: в случай че висшите офицери трябва да се измъкнат по спешност.

— Ясно — изсумтя Виналди зад гърба ми. — Как иначе?

— Не е мощна — предупреди ни Ратчет, — но ако знаете в коя точка сте дошли, вероятно ще можем да се измъкнем пак оттам.

— И нямаме нужда от стационарната установка за прехвърляне?

— Не. В мен е програмирана способност да симулирам котка. Съвсем условно и във висша степен приблизително, разбира се — точно затова трябва да намерим място, където неотдавна е бил извършван преход. Трябва да опитаме колкото може по-скоро.

— Какво чакаме тогава? — нетърпеливо извика Ниърли и започна да се катери по стълбичката. Виналди я последва без забавяне, но аз се задържах отвън.

— Съжалявам, Джек — прошепна Ратчет.

— Вината не е твоя — отговорих аз. — Това е само малък фрагмент от голямата издънка. — Отместих поглед встрани за момент, загледах се в дърветата, в синята светлина, в странния свят край нас и отново се изненадах, че не виждам съществена промяна. Всъщност имаше: чувствах тъга, бях депресиран, бях бесен, но... за пръв път не ме беше страх! Сякаш не бе останало място за повече страх в главата ми.

— Финалът не бе какъвто очакваше — изненада ме той. — Но мисля, че така трябваше да стане. Ти направи всичко по силите си за

резервните, Джек. Само че понякога това не е достатъчно.

— Благодаря ти, но защо ми казваш тези неща точно в този момент? — намръщих се аз. — Ще има да ги преживяме цял живот.

— Не — възрази ми той. — Няма да стане така. Ще трябва да пилотирам този кораб до последната секунда. Така че този път ще се разделим завинаги.

Страхотно, помислих си аз и изморено се качих по стълбичката. С това темпо след ден-два вече нямаше да има кого да губя.

Последен полет през гората, през безкрайната светлина, между вечните дървета, заровени дълбоко под небе, което така и не бях успял да зърна. Оставих Виналди да седи на пилотската седалка, а аз се наместих до Ниърли на последната редица. И двамата няхаме желание да говорим, така че гледахме през илюминаторите или право напред, през предното стъкло, към еднообразния пейзаж, който стремглаво се носеше срещу нас.

След малко извадих ръка от джоба си, напипах ръката на Ниърли и я стиснах. Тя ме погледна изненадано, после на свой ред стисна моята.

Не знаех какво искам да ѝ кажа и важно ли е то. Може би не беше нищо съществено, но така се чувствах по-добре.

Когато Ратчет ни каза, че приближаваме района, където бяхме влезли, станах и се приближих до пулта за управление. Посочих мястото. Не беше трудно да се намери: тук все още се виждаше бледата сянка, хвърляна от камиона в другия свят.

Ратчет обърна кораба, пресметна точния курс и изчисли момента, в който трябваше да задейства фазовия транслятор. Седнах на седалката на помощник-пилота и се пристегнах с колана.

— Успех — пожела Ратчет, а Виналди и Ниърли му пожелаха същото. Аз не се сбогувах.

Защото в секундата, в която корабът прекоси граничната линия, се стрелнах напред и извадих чипа от отделението с надпис *IQ*.

Беше ми писнало да изпускам контрол над нещата.

Лице в снега. Болка в слепоочието. Тих стон наблизко до мен.

— Прехвърлихме се — неразбрано избърбори Виналди.

Бавно седнах и се огледах. Намирахме се на дъното на оврага под Фермата, непосредствено до останките от камиона на Виналди. Стъмваше се. Погледнах часовника и установих, че е пет следобед. Бяхме прекарали в Междината двайсет и четири часа, колкото и невъзможно да звучеше това.

Подхвърлих компютърния чип няколко пъти в ръката си, усмихнах се, пузнах го на сигурно място в джоба си и отидох да помогна на Ниърли. Беше просната с разтворени крака в снега и роптаеше като дете, събудено много по-рано, отколкото се налага.

— И къде, по дяволите, сме сега? — раздразнено попита тя, изтръсквайки снега от гънките на дрехите си. — Канзас?

— На около половин миля северно от Ковингтън Фордж — отговорих ѝ.

— Пак вкъщи? Колко забавно беше само. Следващия път дали да не отскочим до Детройт? А! — възкликна тя изненадано, забелязвайки камиона на Виналди: — С този ли камион се пренесохте? — Капакът на двигателя беше толкова плътно обвит около дървото, че за момент в главата ми блесна образ от Междината. Изглеждаше като че ли дървото бе порасло на това място, превръщайки се в част от машината.

— Да — отговори ѝ Виналди, бръкна някъде отзад и извади пистолет. Изглежда, Ихандим му бе отнел предишния. — Но се съмнявам, че ще ни помогне и в обратния път.

— Не съм се и надявала. Вие, момчета, сте големи любители да правите нещата по най-трудния начин. На нас ни бе достатъчно да последваме една най-обикновена котка.

— Почакай тук — наредих ѝ аз се изкатерих по склона.

Котката се гушеше в бившата командна зала на Фермата. Шмугна се в тъмнината под масата, като ме видя, така че се наложи да се наведе и да протегна според мен подканващо ръка към нея. Докато чаках да се реши, забелязах купичката ѝ за храна до стената. По-точно купичката, в която някога бе имало храна. Накрая котката събра смелост, приближи се, подуши пръстите ми и реши, че е малко вероятно те да я изненадат неприятно. Не знам как тези същества вземат такива решения, но най-често те са правилни.

Разкопчах каишката на врата ѝ, вдигнах мършавото животно в ръцете си и тръгнах към изхода. По пътя си видях нещо до една от

стените.

Беше някакъв машинен блок — с големината на автомобилен двигател, но толкова фино изработен, че изглеждаше като умален модел на нещо много по-голямо. Работеше и отговаряше на въпроса как Максен бе успял да осъществи връзка с Междината и да намери път към нея. По някакъв начин бе успял да се снабди с оригинално устройство за фазов преход. Мислех, че всички са били унищожени, но военните май не са такива хора. Остане ли на тях, те ще приберат и пурите си в кутията на Пандора.

Внимателно оставих котката на пода и тя съобразително избяга. Извадих пистолета си, заредих го с нов пълнител и го изпразних в машината. Когато заглъхна и последният рикошет и Виналди тичешком нахълта да види какво става, вече беше пределно ясно, че устройството повече никога няма да заработи. Чувствах огромно облекчение и с наслаждение чух тежката врата с глух звук да се захлопва зад нас.

Ниърли чакаше клекнала пред входа и галеше котката. Трепереше от студ. Отидох до нея и отново вдигнах котката в ръце.

— Някой е взел колата на Жуаджи — отбеляза Виналди. — Май Ихандим и другите са успели да се прехвърлят преди нас.

— Мисля, че е най-добре да тръгнем пеша — казах аз.

— Ти... какво? Шегуваш ли се? — Ниърли ме изгледа, кокетно наклонила глава на една страна. — Ха-ха!

— Не. И внимавай какво ще кажеш, за да не те накарам да носиш котката.

Тръгнахме по пътя през съвсем прясно навалелия обилен сняг. Невъзможно е да се опише разликата между ходенето в Междината и тук. Това е като да излезеш на разходка след тежък изпит, та макар и светът — говоря най-общо — да не гледа на теб с възхищение.

Завихме към запуснатото шосе и поехме по него, подминавайки полуразрушените бензоколонки и отдавна забравената поляна за пикник. Ниърли мрачно мърмореше. Погледнах към изгнилите маси, но както можеше да се очаква, там нямаше и следа от жива душа.

— Случило се е нещо, нали? — стресна ме с въпроса си Виналди.

— Да — потвърдих аз.

— Вие, момчета, просто продължавайте да си говорите с гатанки — окуражи ни Ниърли. — Не, наистина, страшно е приятно. Забавлявайте се на воля. На мен ми стига да си вървя през шибания сняг.

Когато излязохме на главния път, вече се бе стъмнило и съвсем се бях вкиснал. Не можех да изхвърля лицата от мислите си. И противно на очакваното, фактът, че се бях измъкнал от Междината цял-целеничък, само правеше нещата да изглеждат още по-лоши. Чувствах се сякаш съм бил изправен срещу най-противния си страх, а след като се бях спасил и върнал в света на живите, съм открил, че всички мои близки са умрели, докато ме е нямало. Дори пейзажът изглеждаше като стара снимка: лишен от смисъл, смачкан, мъртъв.

Но имаше и нещо друго, нещо, което се надигаше вътре в мен. Вътрешна необходимост, на която знаех, че няма да мога да се противопоставя. Нужда да отмъстя по най-радикален и краен начин.

Повървахме може би неколкостотин метра. Виналди не сваляше вдигнатия си палец, въпреки факта, че досега не бяхме видели нито една кола. Дори гледката на най-видния „бизнесмен“ на Ню Ричмънд, опитващ се да продължи на автостоп, не беше в състояние да подобри настроението ми. Ниърли, изглежда, го почувства, защото спря да се оплаква. Вървеше малко зад мен и встрани, съвестно предложи да поноси и тя котката, но усещах, че от време на време ме поглежда внимателно. Надявах се да не ме попита нищо, защото нямах никакво желание да говоря.

Не след дълго най-сетне ни подмина някаква кола, но шофьорът мъдро устоя на изкушението да спре заради трима съмнителни пешеходци, излезли да се разхождат на гъза на географията посред зима. Десет минути по-късно ни настигна нова кола, която поне намали, но после рязко ускори, като отнесе със себе си комфортната жълта светлина на фаровете си и ни остави насаме със скърцането на снега под краката ни.

Третата кола обаче спря. Пътуваше в обратна посока, но все пак отби, когато се изравни с нас. Мощен тътен на кьнтри се изливаше отвътре, а четирима пияници се люшкаха нестабилно на седалките. До един бяха едри мъже в карирани ризи от микровлакно. Трима от тях се бяха издокарали с онези бради, които те правят да изглеждаш като че ли си залепил еног на лицето си. Четвъртият беше толкова грозен, че

дори брада не би могла да го поразкраси. Шофьорът успя да фокусира погледа си върху нас, изхили се радостно и размени няколко приказки със седящия до него. После отвори вратата и слезе.

— Ей! — извика той, след като някак успя да се закрепил на широко разтворените си крака. — Какво прави момиче като теб в компанията на тези двама нещастници в нощ като тази?

— Благодаря на Бога, че не съм в колата с вас — срязва го Ниърли с уникалния си талант за дипломатичност.

— Странно, че го казваш — усмихна се мъжът, — защото точно това имахме предвид. Помислихме си, че може би ще ти хареса да те погреем. — Вратата зад него се отвори и голобрадият заби ботуша си в снега. Междувременно приятелят му бе насочил вниманието си към Виналди и мен. — Вие, господа, можете да се дръпнете, макар че ако държите, може и да ви нацепим гълъбарниците. — Той се обърна за подкрепа към останалите двама в колата. — Мисля, че постъпваме справедливо, нали момчета?

— Повече от справедливо — изръмжа голобрадкото. — Никой няма да ни укори.

— Хм — обади се кротко Виналди. — Малко съм затруднен. Този въпрос е доста трудничък за нещастник като мен, а в този студ мозъкът ми е замръзнал почти като вашите.

Настъпи миг на мъртва тишина.

— Какво? — не повярва на ушите си основният ни събеседник.

Виналди щракна с пръсти като че ли озарен от идея.

— Ей — извика той ентузиазирано, — хрумна ми друга възможност, която искам да съгласувам с вас.

— Какви ги дрънкаш, да те шибам? Каква възможност?

— Ами тази да ти проектирам лицето върху тила — отговори Виналди и избухна за действие с непостижима за окото скорост. Главното лайно направи жалък опит да парира първите два-три удара, но нямаше никакъв шанс. Юмруците на Виналди действително се движеха прекалено бързо, за да ги проследя, така че преди останалите да осъзнаят какво става, типът беше на земята, а от носа му шуртеше кръв. Голобрадко вече бе успял да се полуизмъкне от колата, но аз ритнах вратата в лицето му, а когато се дръпна вътре, я стоварих върху стърчащия му крак.

— Освен това — внесох аз своята лепта в разговора, извадих пистолета си и забих дулото в едното му око, — ние имаме големи пистолети. Така че защо не вземете да излезете от шибаната си кола?

Избутахме ги от пътя, Ниърли се качи на задната седалка, аз седнах зад волана, а Виналди се настани до нея, защото предната седалка изглеждаше като че ли някой бе правил дисекция на лос. Направих обратен завой и Ниърли весело помахна на карираните ризи, когато минахме покрай тях. Пред нас денят угасваше. В далечината вече се забелязваха светлинните на Ковингтън Фордж, а аз усещах, че онова, което става в главата ми, отива на зле.

Когато излязохме на магистрала 81, главата ми се цепеше от болка и аз стисках волана с все сили, за да не се види, че ръцете ми треперят. Нямахме какво друго да правя, освен да следя пътя, а никакъв разговор не можеше да заглуши онзи, който водех със себе си.

— Какво има между теб и Максен? — тихо попита Ниърли. Не ѝ отговорих. — Защото ми се струва, че той май страшно те мрази.

— Няма нищо — казах аз и извадих цигара. Трябваше Виналди да кара. Запалих чак от третия път.

— Мамка му — въздъхна с измамно спокойствие Ниърли. Тонът ѝ обаче ясно издаваше, че и на нея ѝ се е насъбрало, така че няма да спре просто така. — Искаш да кажеш, че не ми е работа.

— Да — потвърдих с напрегнат глас. — Точно това исках да ти кажа.

— Защото аз пък ще ти кажа, че ми влиза в работата — изкрещя Ниърли, давайки изблик на онзи гняв, който жените развиват с изключителна лекота. — Имам право да знам. Някакви психари нахлуват в живота ми, отвличат ме отвъд Зоната на здрача, унищожават *обувките* ми, а ти ми заявяваш, че не ми било работа!

— Никой няма право да знае за живота ми неща, които аз не искам да бъдат известни — парирах изблика ѝ аз, изговаряйки думите бавно и отчетливо.

— Дори хора, които те харесват? — попита тя с много по-различен тон.

— Особено те.

— Те ти помогнаха, нали? — неочаквано се намеси от тъмнината на задната седалка Виналди.

— Не знам за какво говориш?

— Знаеш, разбира се. Децата. Те ти помогнаха да намериш кораба.

— Какви деца? — поинтересува се Ниърли.

— Ти не си ги видяла, защото не си била там последния път. Може би просто защото не знаеш за тях или защото Джек и аз носим в себе си толкова много от Междината. Мисля, че имам право да се изразя така, Джек, може ли?

— Защо не си затвориш устата, Джони?

— *Какви деца?* — настоя Ниърли.

— Когато онази малката... Суедж, нали Суедж беше — падна, видях нещо... — Установих, че слушам Виналди, въпреки че не исках. Мислех, че онова последно видение е било запазено само за мен, вярвах, че е продукт на моя страх и нещастие. — Около нея стоеше голяма група деца, деца на Междината, само че нещо не изглеждаха съвсем наред. Те ти показаха къде е корабът, нали, Джек? — Не отговорих и Виналди прие това за „да“. — Ти знаеш какво са били те, нали, Джек? Знаеш ли защо изглеждат странно? Видя ли белезите по тях? По шиите им?

— Джони, моля те, не разказвай това! — Цялото ми тяло се тресеше. Светлината на фаровете по тъмната магистрала пред мен беше като комбинация от бели и червени петна на черен фон в стил Джексън Полок.

— Ще го кажа, Джек, и знаеш ли защо? Защото ти си пълен с фалш. Защото през цялото време вдигах кръвното на околните с това колко си виновен и как си се самопрецакал. Държиш се като че ли всички са покварени и че сякаш си направил нещо, което е преобало целия свят. И прекарваш цялото си време, казвайки си: „Провалих си този живот, така че сега ще седя тук и ще чакам да дойде следващия“. Е, дойде време да ти съобщя новината: няма такова нещо! Цялата тази каша е забъркана от Арлонд Максен и не е твоя вината, че той те мрази. А те мрази, защото си направил нещо, което е благородно, само че заради това нещо умряха онези резервни, загина Мал и най-вероятно ще си отидеш и ти.

— Какво?! — изкрещя Ниърли и после попита по-тихо: — Какво? Джони, какво говориш?

Знаех, че няма как да го спра, така че продължих да държа волана и се опитах да не слушам онова, което ѝ разказа.

Това се случи два месеца преди отказа от войната в Междината. Мал и аз бяхме част от отряд, изпратен дълбоко в зоната. Понятията север и юг тук нямаха особен смисъл, но ако приемем, че повечето хора бяха на юг, ние бяхме толкова на север, че стрелката на компаса не ни „хващаше“. Нямам представа как Виналди бе чул за тази история. Според него било слух. Не знам, сигурен съм, че нито аз, нито Мал сме споделяли с някого. Надявахме се, че никой няма да повярва.

Според мен по онова време за всички вече бе известно, че ако изобщо някой може да спечели тази война, това няма да сме ние. Селяните се бяха оказали изненадващо корави и дяволски неотстъпчиви. На тяхна страна беше и Междината, а колкото повече се отдалечавахме от точката на влизането ни тук, толкова по-непонятни и по-ужасни ставаха нещата. Изглеждаше като че ли всеки от нас затъва все повече и повече в самия себе си, в места, които не бяха предназначени за чужди очи. Някои от момчетата в отряда вече си бяха приготвили пластмасови бутилки с разтвор на рапт и смучеха от тях без прекъсване.

Заповедите ни бяха да вървим напред и ние ги изпълнявахме. Пълзахме, залитахме, бягахме, влачехме се — общо взето в приблизително една и съща посока, все по-далеч и по-далеч от това, което възприемахме като нормално. Говореше се, че сме щели да се слеем с друга бойна единица, изпратена приблизително в нашата посока, но май по-голямата част от нас бяха загубили надежда това някога да се случи. От един момент нататък вече бяхме неспособни да кажем дори какъв е цветът на въздуха — бяхме в плен на комбинация от наркотик и странностите на околната среда, която унищожаваше малките ни шансове да направим нещо смислено и целенасочено. Единственото, на което все още бяхме способни, бе да се грижим един за друг. Това бе единственият ни нормален инстинкт, който се бе съхранил. След като всичко в този свят се опитваше по някакъв начин

да ни ликвидира, всеки от нас смяташе за най-важно да опазим колкото се може повече хора живи.

Въпросния ден си пробивахме път през най-гъстата гора, в която някога бяхме навлизали. Дърветата бяха толкова наблизко, че дънерите им почти се докосваха, така че пред нас имаше едва ли не плътна стена и понякога се налагаше да вървим по половин миля покрай нея, преди да намерим местенце, през което да се вмъкнем. Клоните бяха така здраво преплетени, че ни се премрежваше погледът само като ги гледахме. Мислите ни спираха, сякаш градивните тухли на мисълта ставаха прекалено тежки, за да може мозъкът да ги премести. Беше непоносимо горещо, а носехме на носилка двама тежко ранени. Бяхме им бинтовали устите, за да не крещят, но сред нас едва ли имаше дори и един, който да не чува агонията им в главата си. Миришеха на изпращания, кръв и кожно лепило „СкинФикс“, а единият имаше червеи в раната на крака си. Преди да му вържем устата обясняваше, че чувствал как го ядат. Може и така да беше, но ние не направихме нищо, за да ги махнем, защото те поне изяждаха гангрената, която иначе щеше да го довърши по-бързо от раните му. Всички без изключение бяхме изподраскани, порязани, съсечени, но бяхме решили временно проблемите си с набързо направени шевове, които приличаха на паяжина, полепнала по кожата ни. Не бяхме яли от четири дни, но по-лошото бе, че бяхме свършили цигарите. Дори рапгът привършваше и лейтенантът започваше да се паникьосва. Той прекрасно разбираше, че никой от нас не би могъл да издържи още дълго, но за нещастие се намирахме на стотици мили от където и да е. Вече не бяхме дори зомбита, бяхме зомбита на зомбитата. Не ни пукаше кой печели войната. Съдбата, която ни очакваше, бе да се бием, докато паднем, и тогава нещата просто и тихо щяха да приключат веднъж и завинаги.

Мал и аз вървахме по средата на редицата, носехме едната от носилките и поради това не бяхме сред първите, видели селото. Мал накуцваше лошо от шрапнела в бедрото си, а момчето на носилката беше съвсем зле. Имаше рана в главата и изтичащият му мозък се виждаше. Аз самият бях в състояние близко до делириум от недояждане, изтощение и никотинен глад, така че когато чух някой да просъсква, че пред нас имало село, бях склонен да го отдам на масова халюцинация.

Доста скоро се разбра, че селото наистина си го има и тогава спряхме. Естествената ограда от дървета се издигаше на около двеста крачки пред нас и бе толкова гъста, че дори с биноклите не видяхме нищо през нея. Струваше ни се, че през гъстия и лениво преместващ се въздух към нас долитат някакви викове или може би пеене.

Работата бе там, че селяните в Междината не пеят. Просто не го правят. Не са от веселите.

Лейтенантът реши да остави един постови при ранените, а останалите тръгнахме да проверим каква е ситуацията. Направи ми знак да вода. Имаше този навик.

Запълзяхме по земята, като се криехме зад храстите и се плъзгахме зад купчини шепнещи листа. Свърхчовешката предпазливост се бе превърнала в наша втора природа. От всичко на света най-много искахме да видим хора от нашата раса, а най-малко — да се бием пак. Колкото повече се приближавахме, толкова по-ясно се чуваше пеенето и накрая дори бяхме способни да разпознаем мелодията — беше от популярна песен, заляла света малко преди да ни хвърлят в Междината, макар думите да изглеждаха различни.

Както и да е, тези хора, изглежда, бяха наистина от нашите, така че скочихме на крака и извървахме прави останалата част от пътя. Мал и аз бяхме острието на отряда. Не знам за какво мислеше Мал — за супа фиде сигурно, — но аз си фантазирах за цигари. Буквално усещах сладкия им дим в дробовете си. Бях сигурен, че като се добера до тях, ще запаля пет наведнъж.

Селото бе разположено на голяма поляна и от четиридесет крачки разстояние видяхме войници, облечени в окъсани бойни униформи. Не правеха нищо особено, всъщност изглеждаше, че се разхождат като препарирани, със замаяни погледи. Имаше нещо странно в тях и аз вдигнах предупредително ръка на останалите зад нас, за да им съобща, че трябва да бъдат тихи и да не се показват веднага.

Никой не желаше по-силно от мен да влезе в селото, но аз продължавах да имам това странно чувство. Така че вместо да се приближа открито и направо, поведох групата покрай стената от дървета и по този начин внимателно заходихме към селото от друг ъгъл. С приближаването си започнахме ясно да различаваме нов звук — един регистър под гърленото пеене и виковете. Наподобяваше плач

или по-скоро изглеждаше като че ли много хора плачат едновременно съвсем тихо.

В Междината сълзите са рядкост. Хората са или мъртви, или са доволни да бъдат още живи. Погледнах Мал, после двамата се обърнахме към лейтенанта, но той сви рамене — случаят определено бе извън неговата компетентност. И тогава влязохме в селото.

Първото, което видяхме, беше малко момиченце. И двете ѝ крачета бяха отсечени под коленете, а телцето ѝ беше завързано за дъска, подпряна на стената на една от къщите. Детето плачеше тихо, а замъгленият му поглед минаваше през нас, за да проникне може би в друг, невидим свят. Докато другите я гледаха изумени, аз наведох глава и надникнах в къщата. И едва не повърнах от гледката, макар да смяха, че вече съм видял всичко.

Когато се измъкнах навън, светът ми изглеждаше променен и имах чувството, че никога няма да бъде предишният. Направих знак с ръка на Мал и двамата се отправихме по-нататък по пътеката, дишайки с широко отворена уста, като единствено спасение от вонята. Виждахме другите войници да обикалят полуголи някои от къщите по-нататък, но не това ни интересуваше.

Земята бе осеяна с телата на деца на Междината, захвърлени пречупени на две по пътеката или проснати през первазите на прозорците, някои почти бебета, други — малко над десетте. Имаше такива, които явно бяха умрели съвсем скоро, но се виждаха и телца, спукани от газовете на разлагането. Повечето трупчета бяха с прерязани гърла. Пътеката бе покрита с кафява коричка от засъхналата им кръв.

Приближихме се до кошара, в която клечаха десетина деца. Сред тях се виждаха такива с отсечени крайници и набързо обгорени чуқанчета. На други кръвта им изтичаше, докато останалите безутешно гледаха към небето. Всички трепнаха, като ни чуха да се приближаваме — дори ослепените.

След секунди ни настигна и останалата част от отряда. Момчетата спряха като вкопани от ужасяващата гледка. Докато гледахме в изумление, се разнесе вик — беше един от войниците, който ни сочеше с пръст. Стоеше в центъра на поляната и от поведението му можеше да се заключи, че наблизко до него има и други. Изоставихме кошарката и се приближихме към него, минавайки

покрай стени, изплескани с кръв. На десет метра от него спряхме и ето какво видяхме: около десетина войници, повечето голи и плувнали в пот, а няколко омотани с парцали; малка купчинка детски телца, направили поляната червена с останките си; три живи деца — две момченца и едно момиченце, — заключени в грубо сковани специално за тях дървени клетки, които ги принуждаваха да стоят на колене; а в центъра на всичко това, клатейки глава в такт с песента, която пееха войниците, стоеше техният лейтенант — той единствен от всички бе с някакво подобие на униформа, макар че гащите му бяха събути до глезените. Беше извадил члена си и го мушкаше в разрязаното гърло на петгодишно момиченце, което услужливо му държаха на нужната височина. Главичката ѝ бе дръпната назад, така че да вижда очите му, докато „работи“. По някакво чудо на чудесата момиченцето още беше живо.

Останахме така за момент, неспособни да помръднем, а войниците от другия отряд ни гледаха. Сякаш светът около нас бе спрял.

А после тръгна, понеже застрелях лейтенанта в главата.

Оттогава не мога да забравя този момент. Имам чувството, че всяка секунда от съществуването ми е пропита с него. Той е факт от живота ми, както е факт, че имам мускули, както са факт сезоните, както е факт цветът на косата ми. Колкото повече мисля за него — и може би не си го внушавам, а така си е било наистина, — толкова по-ясно си представям гладкото насочване на пушката, плавното дръпване на спусъка и абсолютната убеденост, че куршумът ще се забие в желанието от мен атом на шибаната му глава, сякаш самата ми душа го насочваше в полета му.

Този изстрел е моят живот, защото в онзи момент аз за миг се почувствах като ангел, полетял към дома си. Не, не говоря за изкупление, не беше възможно да получа изкупление за нищо, най-малко за себе си. Но тогава... тогава сякаш съдбата се стовари върху мен от небето и ме сплеска на земята. Понякога се събуждам нощем и се питам какво ме е стреснало — в такива случаи си мисля, че е ехо от онзи изстрел и от онзи вълшебен миг, и се питам ще има ли това някога край.

Ниърли тихо плачеше на задната седалка. Искях да мога да посегна и да я погалья, да я успокоя, че всичко това се е случило много отдавна. Доволен бях, че Виналди не описа, а може би и не знаеше, какво бяхме намерили в онова село. Останките. Направихме каквото можахме с бинт и лепило, но не беше много. И далеч не бе достатъчно. После оставихме войниците там, заряхме ги ей така в гората.

Виналди най-сетне замълча, чух щракване, последвано от дълбоко вдишване — беше запалил цигара.

— Още една подробност — проговори той след малко. — Онзи, когото Джек застрелял, лейтенантът... Той бил по-големият брат на Арлонд Максен. Воювали в един и същи отряд, само че Арлонд се измъкнал.

Ниърли подсмръкна и погледна през прозореца. Умно момиче. Беше се досетила сама. Видях в огледалцето за обратно виждане над главата си очите ѝ — гледаше ме. После ми зададе любимия си въпрос:

— И какво ще правиш сега?

Чух я, но не ѝ обърнах внимание, защото в същия този миг прозрях втората цел на Фермите, които съвсем не бяха създадени само заради резервните части. Групата, която ги обикаляше нощем — тези хора не се промъкваха. Един от тях владееше всичко, а на операторите се плащаше единствено, за да мълчат. Питях се защо никога не бяха дошли в моята Ферма. Нали бях назначен под фалшиво име. Нямаше начин да знаят, че съм точно аз.

Това нямаше значение. Отговорът на въпроса на Ниърли автоматично изплува в главата ми:

— Ще убия Максен.

— И какъв проблем ще реши това? — тъжно попита тя. — Ще съживи ли някого?

— Не ме разбира, няма да го правя с надеждата да реша нещо — отговорих ѝ аз. — Ще го направя, защото го искам.

ГЛАВА 19

Зарязахме колата при Портала и се върнахме в Ню Ричмънд: Виналди и Ниърли през главния вход, аз, както обикновено, по обиколния път отзад. Виналди се прибра в империята си, за да провери дали през времето на нашето отсъствие не се е случило нещо нежелателно и да прегледа пощата си — неща от този род. Помолих го да пусне предпазливо слуха, че съм изчезнал, и той обеща да го направи по възможно най-деликатния начин. Ниърли каза, че се прибира да си вземе душ, сети се, че през последните дни е била в нещо като неплатен отпуск, и съобщи, че може би ще тръгне пак на работа.

Аз се върнах при Хауи и прекарах доста време в измисляне на правдоподобни варианти на смъртта си. Най-убедителният от всички се оказа смърт след свръхдоза — идея, която ме стресна. Осъзнах, че тази фраза е ужасен начин да направиш рекапитулация на нечий живот. Използвах отново диска на Мал, за да вкарам името Джек Рендал в списъка на потенциалните покойници в града. Нямаше начин да направя смъртта ми да изглежда окончателна, понеже за целта се изискваше потвърдителен доклад от офиса на градския патологоанатом, но поне вкарах в базата данни информация, че тялото ми е намерено в околностите на Портала. Патологоанатомите рядко са в настроение да се разкарват чак дотам и знаех от опит, че ще „ударят печата“, без да са се убедили в смъртта ми с очите си. Потвърждението автоматично щеше да бъде регистрирано в полицейската информационна подсистема, откъдето „фактът“ щеше да стане достояние на заинтересованите лица. Общо взето, не се чувствах много уютно. Официално бях призрак.

Накрая изключих компютъра, най-сетне изядох бленувания хамбургер и се зачих. Хамбургерът беше превъзходен и страшно ме развесели.

Мислете каквото искате, но историята е боклук. Тя е мръсна, тя вони... и то не без основание, понеже точно тя обезпечава жизнената

енергия, необходима, за да бъде настоящият момент там, където се намира. А това настояще е като телата ни: изглеждат чисти, защото ги мием всеки ден, но оставят малки купчинки след себе си, където и да отидат. Своеобразни дарове от миналото, сдъвкани, смлени, изхвърлени и оставени на показ... за да бъдат помирисани.

Седях сам в офиса на Хауи в ранните часове на сутринта и ми се струваше, че седя сред хиляди купчинки лайна — всяка от тях с характерна и отличаваща се от останалите миризма. Опитах се да си припомня откъде са дошли, но се обърках. Не можех да си спомня нищо съществено. Всичко беше прекалено сложно. Време да форматираш твърдия диск и да започнеш отначало.

По моя молба Хауи ме бе оставил на мира и не ми досаждаше. Така че сега се напъвах да си спомня в кой точно момент животът ми бе престанал да има смисъл — кога наслояванията бяха станали толкова плътни, че бе станало невъзможно да се вижда през тях. Никой не обича като дете житейската простота, защото тогава живеем заради острите завой, които увличат тялото ти встрани, и чакаме с нетърпение да поостареем, за да се доберем до всички онези адски съблазнителни неща, на които още нямаме право. Възможностите ни са ограничени, а следователно животът ни е прост и свободен. Всеки нов ден е комплекс от конкретни дейности за вършене и няма нищо общо с изискванията на бъдещето.

А има толкова много неща, които можеш да правиш като пораснеш и времето така сладостно не ти достига. Можеш да пушиш. Можеш да пиеш. Можеш да вземаш наркотици. Можеш да работиш — всъщност последното трябва да го правиш, защото се налага да си плащаш сметките. От друга страна, има други неща, които *не можеш* да правиш. Нямах право на просташки издънки, не е прилично току-така да спиш с други хора, дори да ги има и да те чакат. Трябва да си щастлив с това, с което разполагаш в момента, докато квинтесенцията на детството е вярата, че винаги те очаква нещо ново.

Така влаченето в коловоза те ангажира толкова всеобхватно, че не ти остава време да бъдеш *себе си*. Всяка твоя мисъл и всяко твое действие са предварително блокирани от всички други мисли и действия, които ти е предписано да забравиш. По този начин се озоваваш в плен на хора и събития, които дори не са съществували, и се оказваш толкова плътно заобиколен от духове, че не можеш да

видиш през тях реалния свят. Търсиш своята вълшебна страна, макар вече да си прекалено стар, за да вярваш още в нея, а тя пък няма нужда от теб.

Невинността е свободата да не пушиш цигара от цигара, свободата да не обичаш никого, свободата да махнеш с ръка на издънките, които си направил, и лошите неща, които са ти се случили. Свободата да забравиш за времето и за всичко, което минаването му покрай теб оставя зад себе си. Неунищожимата и вездесъща воня на лайно.

Младежката меланхоличност е свързана с две неща: първо, че не те вземат на сериозно, и второ, отношенията със съществата от другия пол. С отчаяната биологична разголеност на една най-елементарна нужда, с чувството, че са забравили за теб, когато другите деца вече знаят толкова много за пушенето, за момичетата и за бирата, или — ако си момиче — с това, че другите момичета са по-добре облечени, че излизат с момчета и че имат цици. И дори не толкова усещането, че останалите са продължили напред и са те изоставили, колкото безпокойството, че си поел по различен и не така жизнерадостен курс, който никога няма да те изведе до контакт с всички тези сладостно възбудителни субстанции.

А когато най-сетне получих достъп до всички тези неща, осъзнах истината в единствения филм, който ме бе изплашил като малък. Бях гледал „Пинокио“ по телевизията — помня въздействието върху мен, макар анимацията да бе архаична и двуизмерна. Питам се дали тогавашната ми реакция не е била предвестник на това, което чувствах сега, и дали онова не е било някакво труднообяснимо интуитивно предчувствие, че въпросните възделени субстанции ще ме превърнат в магаре, впрегнато веднъж и завинаги да оре чужда нива. Не че тогава се бях замислил, защото ти се втурваш към тези неща с разтворени обятия, тъй като точно това означава да растеш, докато един ден спреш изморен, мокър от дъжд, изплескан с кал, и усетиш стегнатия хомот, превърнал се в част от раменете ти, впил се в тях до самата кост... най-сетне осъзнал какво си направил.

Бях се опитал да променя света, без да променя себе си. Бях прахосал толкова много време в търсене на някой, който да освети гората, че не бях погледнал какво вече притеждавам. Хена бе маякът, който можеше да ме изведе от гората, и имаше нужната сила в ръцете

си поради това, че не я бях обичал достатъчно силно. Бих застанал пред нея изтерзан и тъжен, най-сетне открил, че онова, което съм преследвал, не си е струвало да бъде хващано, с надеждата тя никога да не разбере какво всъщност съм представлявал. Но тя, разбира се, прекрасно бе разбрала всичко и въпреки това ме бе обичала.

Нямаше я вече до мен, така че нямаше кой да ме изтегли обратно. Пинокио го бяха спасили и след време се бе превърнал в малко момченце. Останалите стояхме трепереци под дъжда и безутешно ревахме.

Хауи като че повярва в разказа ми за онова, което се бе случило в Междината, макар накрая да се осведоми точно колко рапт съм взел. После се осведоми за намеренията ми и аз ги споделих с него.

— И как точно възнамеряваш да направиш това? — попита той и ми подаде бира. Барът отвън беше шумен и претъпкан, но офисът му изглеждаше като на мили от цялата гълчава.

— Утре ще има панихида в памет на Луела Ричардсън — обясних аз. — Ще присъства и Максен, в жалък опит да заглуши гласа на съвестта си. Е, ще трябва да се примири с присъствието на един непоканен гост.

— Как смяташ да влезеш?

— Имам план.

Хауи кимна.

— Имаш ли нужда от помощ с подробностите? Например къде би желал да те погребат?

Усмихнах му се и си помислих колко странен е животът. Бях се запознал с Хауи навремето при разследването на едно убийство и тогава го бях притиснал здраво за нужната ми информация. Той обаче го бе усуквал и се бе извъртал толкова дълго и така изобретателно, че накрая нямаше как да не му се възхитя. След това бях започнал да се отбивам за по пиетие при него и дори няколко пъти бях водил и Хена и Анжела. И ето че сега той се бе превърнал в единствения човек на света, готов да ми помогне в постигането на нелепата ми амбиция. Защото на раздяла Виналди бе направил безкрайно ясно, че е дотук. Спомена, че проблемите му били с Ихандим и другите, а не с Максен.

— Не — казах на Хауи. — Но благодаря ти все пак за предложението. — Той сви рамене и допи бирата си. — Между другото, страхотна прическа — допълних.

Хауи прекара ръка през косата си, която стърчеше повече от нормалното за него. Изглеждаше, като че ли главата му е възседната от рус таралеж.

— Я остави това, не виждаш ли че са си оставили ръцете — каза той. — Но аз имам подробен и добре обмислен план.

— Да чуем.

— Ще им хвърля една запалителна бомба на тия шибаняци. Надявам се така да разберат, че като казвам: „Само я понамалете“, имам предвид точно това. — И той ми разви цяла теория, според която бръснарите ти напръсквали още в началото главата с някакъв химикал, който правел косата ти да изглежда по-дълга, отколкото е. Така че след като те попитат дали са намалили достатъчно и ти се погледнеш в огледалото, естествената ти реакция е да кажеш: „Не, скъсете я още малко“. А в мига, в който напуснеш бръснарницата им, косата ти се свивала обратно до нормалната си дължина и те правела да изглеждаш като че ли си подстриган, за да те използват вместо четка за тоалетни. И не можеш да ги обвиниш в нищо, защото лично си им казал да намаляват и намаляват, помагайки им по този начин да постигнат пъклената си цел — да направят всеки да заприлича на пълен идиот. Отлична теория и аз го поздравих искрено за нея.

Хауи се повъртя още малко, но накрая не издържа и се отправи към бара в търсене на пеперони. Останах да седя под лампата и прекарах дълго време в почистване на пистолета си. Нямаше нужда от това престараване, но, кой знае защо, ми се струваше, че правя каквото трябва. После си поръчах още два чийзбургера и с наслаждение ги изядох.

В един момент на вратата се почука и като се обърнах, видях на прага Ниърли с бутилка вино и две чаши в ръцете.

— Не съм дошла да те разубеждавам — успокой ме тя. — Просто реших, че след като ще отиваш на смърт, най-добре е да си махмурлия.

— Изглеждаш великолепно — казах аз. Не беше комплимент, тя наистина изглеждаше така. Беше се облякла в дълга рокля, а когато я разгледах малко по-подробно, се досетих по десена, че е от същия

магазин, откъдето Суедж бе направила първото си и единствено пазаруване. Понечих да кажа нещо, но тя ме изпревари.

— Всъщност... лъжа те. Искам да се опитам да те разубедя и ето как ще започна: Джек, моля те, не отивай!

— Седни, Ниърли — казах аз. Тя се приближи, седна на ръба на стола на Хауи и остави чашите на масата. Остави и бутилката, изчака секунда-две, видя, че нямам намерение да я отворя, така че посегна и го направи вместо мен. Хвърли тапата небрежно настрани и напълни чашите до ръба. Запали цигара, облегна се най-сетне на стола и ме погледна.

— Е? — проговори тя след известна пауза. — Какво ще ми кажеш. Че Максен заслужава да умре и ти си човекът, избран от Бога, за да свърши това добро дело?

— Няма никакъв смисъл да водим този разговор, Ниърли.

— Естествено, че няма да има, ако смяташ да стоиш така и да се държиш все така покровителствено с мен. Не знам дали се досещаш, но ми е писнало от подобно отношение от клиентите ми.

— Защо не си на работа тази нощ?

— Защото не искам, дявол да го вземе, ако не възразяваш. Ти самият не си образец на споделяне на мотивите си. Така че няма да ти се отчитам за неща, които не ти влизат в работата.

— Късно е, Ниърли — въздъхнах аз.

— Пийни чаша вино, глупчо — каза тя и очите ѝ опасно проблеснаха. Честно казано, малко ме беше страх. Да си в една стая с нея, особено когато е в такова настроение, бе като да те затворят с интересен, но недостатъчно дресиран рядък вид хищник.

— Не искам — отказах аз.

— Изпий го де — сладко ми се усмихна тя и съвсем сериозно добави: — Или няма да издържиш до утре сутринта.

Допих бирата си. Взех чашата и отпих голяма глътка — беше просто, отколкото да ставам и да отивам до хладилника за нова бира.

Ниърли ме изгледа вече без сянка от игривото си настроение.

— Добре — констатира тя, — дресировката върви прекрасно. Дори бих допуснала, че разбираш всяка дума, която ти казвам. Любопитно колко ли време ще ми трябва, за да те убедя, че да се опиташ убиеш Максен е върхът на глупостта?

— Ти не разбираш.

— Ами обясни ми тогава — предложи тя и лицето ѝ се преобрази. Стана открито, уязвимо — лице на човек, опитващ се да проникне в мислите ми.

— Трябваше да го направя преди много, много време казах аз. — Това единствено би имало някакъв смисъл. Защото алтернативата е пределно проста: или го правя, или бягам и се крия до края на живота си.

— Глупости — изкрещя тя и ме стресна. Гълчавата откъм бара като че ли за миг затихна, сякаш гласът ѝ бе стигнал чак дотам.

— Е, така стоят нещата — свих рамене аз.

— Обясни ми ги както трябва тогава — настоя тя. Отместих поглед от нея раздражен. — Обясни ми ги! — повтори тя настойчиво и завърши с крясък, способен да събори стените: — ОБЯСНИ МИ, ДА ТЕ ШИБАМ!!!

Преди да осъзная какво правя, разбрах, че въпреки желанието си, говоря.

— Човешкият мозък е грешка. — Тя посрещна това с презрително изсумтяване. — Или по-точно казано, той е еволюционна катастрофа. Мутациите отгризват от него повече, отколкото могат да съдвчат. Да, палците ни се отделят и се противопоставят на останалите пръсти, да, научаваме се да оставяме отпечатащи с тях върху хартията, но сме изправени пред клопки и примамливи задънени улици, ями на ужаса и заровени емоции, концентрационни лагери и хора като Максенови. Те дължат съществуването си на факта, че реалният свят и Междината никога не са се спогаждали.

— Джек, мисля, че злоупотребяването с много чийзбургери се е отразило отрицателно на онова, което е останало от малкото ти мозък. Или ще трябва да ми разшифроваш дълбокомислията си, или ще си тръгна отгук със спомена, че не съм чула нищо друго, освен празен брътвеж.

Но аз, струва ми се, вече не говорех на нея. Говорех на себе си или в най-добрия случай на Хена.

Гените със своите случайни прищевки са създали човешкия мозък по подобие на дете, построило „Мегапол“ от детски конструктор. Изглежда като самолет, звучи като самолет, но защо, дяволите да те вземат, не опиташ да полетиш с него? В крилете му и в двигателя му, в товарния отсек и в салона, навсякъде има части, които

просто не могат да бъдат сглобени една с друга. Незатегнати винтчета. Дупки, през които пропадат разни неща, части, загнездени в ъгълчета, където не им е мястото. Разни врати се затръшват от вятъра и ти изведнъж установяваш, че чувстваш неща, които са ти непознати, че изпълняваш колапсиращ код, за който изобщо не си спомняш какво означава.

Живеем в огромни хотели, пълни със стотици преместващи се стаи. Емоциите ни са техните наематели: някои временни, съвсем мимолетни, други — по-дълготрайни, като постоянни гости; някои се държат добре с къщата, други — не; някои заключват вратите и прозорците, други ги оставят широко разтворени. Добрият наемател винаги ще сложи ключа под изтривалката, когато си тръгне, за да могат да влизат новите гости. Но понякога става нещо, което залоства здраво вратите и заключва завинаги зад тях онова, което е било вътре.

Мисля, че бях станал жертва на дълга серия лоши наематели — от онези, които оставят безпорядък, гасят си цигарите в мокета, а след заминаването им през отворените прозорци нахлуват вълци. Понякога дори си тръгват, без да платят, без да почистят кухнята, оставяйки на следващите варвари да увеличат бъркотията. Понякога се задържат за дълго, навъсено смръщени по ъглите, отказващи да върнат погрешно изпратената им поща и изпитващи панически ужас от пролетното почистване.

Искаше се ми се да вярвам, че има и добри наематели, но толкова свити, че са натикани по таванските помещения, заврени в къошетата, отказващи да изпълзят на открито. Но не бях сигурен дали наистина ги има, защото предната врата е окупирана от хулигани, които дори не ме пускат да вляза.

Никога не съм бил добър собственик, но бях решил, че е време да дойда и да си прибера наема. Трябваше да разпъдя някои от тях и да дам шанс на живота да стигне до мен. Бях решил, че ликвидирането на Максен е единственият начин да си върна ключовете от моя дом.

Спрях да говоря. Нямах какво повече да кажа. Ниърли ме гледаше с широко разтворени очи.

— Тъ... — опита се тя да каже нещо, после бавно кимна. — Това беше... беше доста интересно. Опасно близко до абсолютната липса на каквото и да било смисъл, но интересно. Май си преживял доста самотни вечери там, във Фермата.

Поклатих глава. Не знаех какво се бях опитал да ѝ кажа и нямах никакво желание да обяснявам повече от това. Струва ми се просто исках да убия малко време, докато дойде заранта и тръгна, за да свърша онова, което се налагаше да направя. Искаше ми се да прекарам остатъка от времето, гледайки в пространството, чистейки пистолета си, приключвайки с последната инвентаризация, нещо от рода на Общо годишно събрание за акционерите на „Джек Рендал, Инк.“, на което започнатите проекти да се приключат по най-бързия начин, с цел да не остане нищо за в бъдеще, в случай че дейността на компанията бъде окончателно закрыта.

Ниърли бавно наклони глава настрани и напрегнато се взря в мен.

— Замислял ли си се някога, че ти може да не си единственият с провален живот, Джек?

— Какво му е на живота ми? Всичко си е наред.

— *Нищо* не е наред — срязва ме тя. — *Нищо* не е на мястото си. Не разбираш ли — всеки се вслушва в миналото толкова, колкото желае. Нещата могат да се променят. Окей, резервните са умрели, Суедж също и тя страшно ще ми липсва. Вината не е твоя. Направил си каквото си могъл, само че не е било достатъчно. Понякога се случва. Забрави ги, забрави Максен, забрави всички останали. Тук, на този свят, съществуват нови неща, които си струва да имаш.

— Какви например? — попитах я аз. Не очаквах отговор, просто изстрелвах думи във въздуха, за да го пораздвижа. Ниърли поспря и рязко доля чашата си.

— Ами, като мен например — каза тя и остави бутилката. Изгледах я, без да казвам нищо, а тя сви рамене. — Не знам, мисля... струва ми се, че започвам да те харесвам, въпреки факта, че си безнадеждно глупав. Защо иначе смяташ, че ще стоя да слушам психологическите ти тъпотии, след като, както ти така очарователно сам изтъкна, бих могла да изляза на улицата, за да припечеля нещо?

Погледна ме с войнствено вдигната брадичка и за миг ми се стори, че я виждам в истинската ѝ същност: интелигентното лице, чистите очи, непредаваемият малко животински, но очарователен начин, по който седеше на стола. Не я виждах като приятел, жена, служителка на Хауи или нечия дъщеря. Виждах в нея Ниърли — необяснима, неподражаема и незаменима.

И в този момент, също така ясно, както я виждах в момента, си спомних как седях, опрял гръб на стената, в една стая на 72-ри преди пет години. Бях дал обет пред тялото на Хена. Бях се отметнал от толкова много други обещания. Да удържа на това бе най-малкото, което можех да направя.

Поклатих глава, а Ниърли скочи и ме сграбчи за реверите. Беше изненадващо силна, лицето ѝ бе напрегнато, а очите ѝ горяха. Тази жена просто четеше мислите ми.

— Тя е мъртва, Джек, и от онова, което знам, вината е само твоя. Наистина твоя, защото не си пожелал да се откажеш от нещо, а сега повтаряш същата грешка, само че този път ще убият теб. Мислиш ли, че тя би искала това да се случи? Мислиш ли, че това ще оправи нещата?

— Нямах правото да използваш Хена по този начин извиках аз и освободих реверите си от клещите на пръстите ѝ. — Това изобщо не ти влиза в работата и Виналди не е трябвало да ти разказва тази история.

— Хена да върви на майната си! — викна тя. — Хена е мъртва. Изобщо не говорех от нейно име. Аз не искам *ти* да умреш.

— Не ме интересува какво искаш — отсякох аз и оставих думите да паднат като монети в кладенец без дъно.

— Говориш така, защото съм проститутка, нали? — попита Ниърли. — Защото се продавам, за да преживея? Всички харесваме, когато една жена обича да се чука, но мразим да го прави с някой друг, така ли беше?

— Няма нищо общо с това — тихо отговорих аз и мисля, че казах истината.

— Добре тогава. — Тя допи последните капки от чашата си. — В такъв случай, Джек... защо не допиеш останалото вино сам? — Тя стана, дръпна кутията цигари от масата и ме погледна с непредаваем гняв. — Може би наистина ще е най-добре утре да отидеш и да направиш каквото си решил. В противен случай ще ти остане един много недостоен спомен, Джек... че си доизпил виното сам.

И тръгна към вратата. Внезапно станах — почувствах някакъв страх.

— Не си отивай така — примолих се и посегнах да я хвана за рамото. Тя се измъкна изпод ръката ми и продължи. — Не можем ли да бъдем приятели?

Обърна се да ме погледне, но лицето ѝ беше твърдо — лице на човек, когото не познавах.

— „Приятели“, Джек, не ме устройва. Имам приятели. Нямам нужда от повече. Онова, от което се нуждая, е някой, който да освети гората, така че да намеря място, където да отседна.

Примигнах.

— Как ти хрумна да се изразиш така?

— На кой му пука — сви тя рамене с безразличие. — Най-обикновена фраза като например: „Ей, ама ние можем да бъдем приятели“. — Тя ме изгледа и сякаш забеляза в мен нещо ново. Когато проговори пак, гласът ѝ беше малко глух: — Не, не искам да бъда твоя приятелка, Джек. Защото ти не ставаш за приятел. Макар и само заради това, че скоро ще си мъртъв, а покойниците никога не отговарят на позвъняването ти.

После обхвана лицето ми и силно ме целуна по устните. Целувката ѝ не беше нежна, нито ми се стори опрощаваща. Беше яростна и безкомпромисна, като перване с юмрук през зъбите.

— Сбогом и върви да се шибаш — каза тя и напусна живота ми.

Останах в офиса на Хауи до шест сутринта, когато отидох в банята. Изправих се пред огледалото и се избърснах, след което хвърлих принадлежностите си в кошчето за боклук: гел за бръснене, самобръсначка, гребен, четка за зъби. Внимателно огледах отражението си. Приличах на извънземен.

Дроидът на бара ми съобщи, че Хауи е отишъл да спи. Поръчах си кафе и го изпих прав на бара.

Салонът беше почти празен, с изключение на самотна двойка на масата в ъгъла, дошла тук за ранно кафе, преди работа. Държаха си ръцете и нещо в поведението им ми подсказа, че са прекарали нощта за пръв път задно. Косата на момичето все още бе влажна след утринната баня — явен признак за излизане от дневния стереотип, а бузите на момчето бяха розови след използване на намерената над умивалника самобръсначка. Освен това изглеждаше малко притеснено с измачканата риза от вчера и миризмата на чужд дезодорант. И двамата се чудеха какво да си кажат, не знаеха как да се държат, може би се мъчеха да свикнат с мисълта, че колегите им на работа веднага ще

разберат какво се е случило. Бореха се с обърканите спомени от изтеклата нощ и шока от толкова много гола кожа.

Котката, която бях донесъл от изоставената Ферма, беше заспала на кълбо в един от ъглите. Бях доволен, че е намерила дом. Поне нямаше да страда от липса на пеперони.

Поколебах се дали да не оставя бележка за Хауи, но не намерих хартия, а и не знаех какво да му пиша. В седем часа напуснах бара и се отправих към експресния асансьор. Улиците все още бяха почти безлюдни. Единственото заведение, което работеше, бе китайски ресторант, на чиято витрина се виждаха изложени изморени ястия в горещи чинии. Казваше се „Щастливата градина“, но не изглеждаше като щастлива градина. По-скоро приличаше на „Доста нещастна градина“ — точно от онези заведения, които Шопенхауер е обожавал по времето, когато е страдал от възпаление на пикочния мехур.

На 100-ния показах фалшивия си пропуск. Зрението на тези момчета или не беше толкова добро, колкото на онзи, който ме бе спрял при предишното ми качване с Виналди, или не им се искаше да се престарават. Както и да е, минах през контролния пункт и се качих на 104-ти.

Голсън отвори вратата полузаспал, но бързо се ококори като ме видя.

— О-о, големи братко — прозя се той. — Започваш да се превръщаш в част от пейзажа тук.

— Има ли някой при теб?

— Ами... да. — И лукаво ми се усмихна. — Сенди реши, че си струва да се върне за нова порция от това, което мога да ѝ предложа.

— Отърви се от нея — наредих аз и се вмъкнах странично покрай него, без да чакам поканата му. Действително започвах да чувствам това място като свой втори дом. Голсън се засуети зад гърба ми в характерния си стил, издавайки несъществени звуци на известно несъгласие.

— Ама, човече... няма да стане. Обещах ѝ да я взема на панихидата като свой гост. Тя затова се съгласи да дойде тук снощи. Плати си честно каквото трябва и сега няма начин да си тръгне оттук, каквото и да става.

Сенди вече седеше в леглото, когато влязох — беше прелестно рошава. Дръпнах чаршафа, извадих пистолета и щракнах затвора.

— Сенди, прибирай се у дома — казах ѝ. — Има сериозна опасност, че този човек се интересува единствено от тялото ти.

Излязох от спалнята, отидох в кухнята на Голсън и се захванах да правя кафе. Беше с аромат на ябълка и канела, но прецених, че ако пуша без прекъсване, ще мога да се преборя с вкуса му. Голсън остана в спалнята, за да проследи в нямо изумление как Сенди безмълвно си събира дрехите и напуска по начин, оставящ известни съмнения в искреността на предполагаемото ѝ разочарование. После затръшна вратата със сила, способна да разтърси града до основите му. Усмихнах се. Всички, които познавах, бяха обречени да постъпват по един и същи начин: прословутият *if-then*^[1] цикъл от програмирането, който продължава и продължава, докато не намериш начин да се изтръгнеш от него.

Тъкмо отпивах първата глътка, когато нахлу Голсън.

— Слушай, пич — каза той възмутено, — това беше прекалено. Наистина ти казвам. Добре, вярно, вече си бях направил кефа, но службата е за девет часа и как предлагаш сега да намеря в толкова кратък срок някое свястно маце за компания?

— Нямах проблем, това е уредено — успокоих го аз.

— Така ли? — Лицето му просветна в надежда. — И коя е тя?

— Аз — обясних му аз. — Сега се обличай.

---

[1] Оператори, съществуващи в почти всички езици за програмиране от високо ниво, позволяващи изпълнението на блок (група) от оператори, ако е изпълнено дадено условие (*if-then* в буквален превод означава „ако — тогава“). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 20

Великите и добрите, талантливите и важните, каймакът на генния резерв в Ню Ричмънд.

Не, по-скоро нещо съвсем друго. Най-богатите. Макар че сигурно бяха поканени — и пуснати през страничните врати — също така и хора с истински достойнства, колкото да направят панихидата по-интересна за отразяващите я представители на медиите. Все пак на телевизионните журналисти твърдо бе отказан прекият достъп до събитието и сега те тревожно обсъждаха неочаквания развой на нещата във фойето на етаж 200. Би било хубаво, ако това бе направено в знак на уважение към покойната, но предполагам в случая ставаше дума за ход, предназначен по-скоро да разбуди любопитството им. Камерите и реещите се във въздуха средства за наблюдение чакаха спокойно, но хората, които би трябвало да ги управляват, бяха готови всеки момент да експлодират от възбуда.

Всички останали бяхме помолени да се качим по гигантска спираловидна стълба чак до 203-ти етаж, където ни оставиха да чакаме в зала с размерите на малка европейска страна. Някой спомена, че това било преддверието на параклиса. Помещението бе високо два етажа, а таванът бе боядисан в стила на Сикстинската капела. Дело на най-големите майстори по Западното крайбрежие, историята възвеличаваше изпълненията на най-големия от всички герои — Бог. Религията никога не бе губила популярността си сред богатите, може би защото предлагаше най-лесния достъпен за тях начин да имитират смиреност. Всички около мен без никакво изключение, а те бяха сред най-обезпечените в Ню Ричмънд, стояха и полагаха максимални усилия да не им личи как си задават въпроса колко ли е струвал разкошът да поръчаш изографисването върху тавани на комикс с размер мила на мила. Залата би изглеждала полупразна дори и с пет хиляди души в нея, така че всеки в групичката от около четири-петстотин, които се бяхме сгушили в средата, бе обречен да прецени истинското си положение в обществото и да осъзнае нищожеството си пред човека, притежаващ всичко това.

Двамата с Голсън стояхме в края. Не че държах на компанията му — просто нямаше къде другаде да отида. Не разполагах с никакъв план. Чаках да видя какво мога да направя.

Хората непосредствено край мен шепнеха нещо в очакване. Голсън беше захласнат, но си позволяваше да хвърля погледи към тълпата знаменитости с почти религиозна богобоязлива почителност. Виждах, че това наистина са неговите богове: сбръчкани старци и обаятелни младежи, всички несъмнено богати и четириизмерни с положението си в обществото. Нямаше човек без престижните интелигентни маркери с цена на ръкавите, тръбящи стойности, способни да поразят всеки, на когото му пука. Ако съдех по повечето изражения, имаше доста такива хора. Малцина бяха пренебрегналите това публично известяване на собствената състоятелност и останалите гости се чудеха дали обяснението е, че техните дрехи са малко поевтини от тези на околните, или защото са много по-скъпи. Ако се съдеше по смръщените вежди на тези край мен, не бе никак лесно да се направи правилният извод. Аз специално нямах нищо против богатите, абсолютно нищо. Може би единственото ми възмущение към тях беше, че са страшно *скупни*.

Не бях имал никакъв проблем с минаването през охраната. Имах известни опасения, че снимката ми е раздадена на когото трябва, но нито един не ме погледна втори път. Придружавах човек с истинска покана, бях мъртъв и следователно не можех да бъда заплаха. Голсън не беше особено щастлив от развоя на събитията, но аз се опитах да го успокоя, че моята компания не само няма да навреди на репутацията му, ами така ще има много по-голям шанс да забърше нещо завързано по време на приема след службата. Не беше много сигурен какво точно му казвам, но настроението му все пак се подобри.

Не видях в тълпата никой, който би могъл да се превърне в проблем за мен, но и не бях очаквал да видя. Бях помолил Виналди да не надига глава поне до следобеда, Максен едва ли щеше да се появи преди службата, когато се предвиждаше да произнесе траурно слово в памет на убитото момиче, а Ихандим и събратята му не бяха достатъчно представителни, за да бъдат допуснати в близост до централната сцена по време на подобно събитие. Нямах никакво съмнение, че те се навъртат наблизо, но докато бях под прикритието на тълпата, нямаше от какво да се опасявам. Засега.

След около половин час забелязах, че в далечния край на групата гости става нещо, и когато се взрях, установих, че Йоланда Максен съпровожда жената, чийто образ бях запомнил от поканата до Голсън. Това бе Форма Ричардсън, майка на покойната, и Йоланда я представяше на гостите. Запалих цигара, предизвиквайки раздражението на близкостоящите, и проследих церемонията с поглед. Голсън се бе запилял някъде, явно тръгнал да огледа обстановката.

Нещо в лицето на Йоланда Максен ме накара да се вгледам по-внимателно: вместо очаквания триумф или поне някакво показно съчувствие, чертите ѝ изглеждаха мъртви и сухи. От своя страна госпожа Ричардсън явно не познаваше почти никой от хората, на които я представяха. Не скръбта, а Максенови бяха станали причина тук да дойдат хора, които искаха да се покажат, а не такива, които бяха имали някакво отношение към Луела Ричардсън. Когато забелязах една двойка на средна възраст да се обръща с погнуса след докосването до отпуснатата ръка на Форма — очевидно не желаеха нейното нещастие да им развали прекарването — не издържах и се загледах в тавана.

Точно над мен бе илюстрирано някакво библейско събитие. Не означаваше нищо за мен, а предполагам и за останалите. Тези неща бяха престанали да бъдат модерни. Религията все още означаваше нещо за нас, но сега имахме и кода — две неща, символи на събития, развиващи се в светове, съвсем близки до нашия. Едно време беззаветно вярвахме в невидимия Бог, сега повече вярвахме в потоците електрони, носещи се из пространства, прекалено малки, за да можем да ги видим с очите си. Подобно обръщане към неосезаемото доказваше, че в хората има нещо, което налага да държим необяснимото дълбоко в сърцето си и да се надяваме, че съществува неуловима сила, способна да оформя съдбите ни. Изглежда, винаги ще имаме нужда от места без път към тях.

Бог, код, нашите съзнания. Не знам дали просто най-сетне не трябва да прочетем инструкциите за работа.

Гледах тавана, докато той не започна да избледнява, и тогава на негово място в главата ми се появиха неканени образи. Лицето на Хена, после на Анжела и най-сетне това на Шели Латоя. Нейното като че ли избледня най-бавно и трябваше отново да изживея спомена от начина, по който ме бе погледнала, когато ѝ бях предложил лесното разрешение на угризенията от прибирането на парите на мъртвата ѝ

сестра. На нейно място се появи момиче, което не бях виждал живо — Луела Ричардсън. Малко странно, но образът в главата ми бе различен от онзи на снимката, показана ми от Голсън, сякаш я виждах под различен ъгъл на светлината.

Накрая видях Суедж, но не бе тъжна — смееше се.

Нисък звук ме информира за разтварянето на двете огромни врати в дъното на необятната зала. Входът за параклиса, както и можеше да се очаква, бе максимално далеч от мястото, където чакахме, за да се подчертае за пореден път в колко голямо помещение се намираме. Изненадващо бе, че досега не ни бяха подложили на още едно-две унижаващи достойнството изживявания, като например хапки от силикон или умален модел на Млечния път, изработен от редки диаманти. А може би и на тези неща щеше да им дойде времето, примерно след службата. Ако беше така, аз никога нямаше да ги видя.

Защото когато тръгнах заедно с другите опечалени по дългия път през залата, знаех какво ще направя. Щях да дръпна воала от Максен, за да покажа на присъстващите, че дори хора, изтъкани от светлина, са способни на тежък грях.

Докато вървахме, забелязах сред тълпата началника на полицията Маколи, който скромно се държеше по-назад. От всички поканени той единствен можеше да ме познае. За щастие беше прекалено зает да убеждава в нещо някаква знаменитост, за да има време да погледне към мен. Когато влязохме в параклиса, се позадържах и така седнах на крайно място на една от последните редици столове. Параклисът беше изненадващо малък и полутъмен. Капацитетът му бе горе-долу колкото да събере поканените. По временната суматоха отпред можех не толкова да видя, а по-скоро да се досетя, че гостите се надпреварват кой да заеме най-добрите места, но аз специално усещах странна дистанцираност. Съзнанието ми беше започнало да се изтегля обратно в главата ми, в онова вътрешно пространство, където цареше спокойствие.

Прибирах се у дома. Едва сега започвах да осъзнавам нещо, което сигурно винаги е било така: колко малко усилие е необходимо, за да разбереш, че си прекарал прекалено дълго живеейки изнесен пред себе си, пред мислите, и че всъщност е безкрайно лесно да разтвориш

широко вратите към онази стая отзад и да се върнеш в нея, където винаги ти е било мястото. Чувствах, че съм взел правилното решение и че ако разчета действията си добре във времето, ще мога да свърша каквото трябва, преди да ме убият.

Чаках службата да започне и погледът ми обхождаше стените на параклиса, скрити под потъмняла от времето дървена ламперия. След дълги години на бягство бе някак изненадващо дори и за мен да се видя най-сетне попаднал на място, където цари такова спокойствие. Вътрешните колони бяха изработени от цели стволове на дървета и макар лакирани, бяха оставени нерендосани, за да изглеждат максимално естествени с грубостта си. Едва ли в тази зала имаше някой, който в момента да осъзнава, че този параклис няма нищо общо с християнството, а по-скоро символизира по един деликатен начин тайните, научени от Максен по времето, когато е бил войник в Междината. Да, вярно, че имаше разпятия и икони по местата, където бе редно да се сложат, но от друга страна, единственото осветление идваше от хилядите свещи, подредени в редици върху всяка открита и свободна повърхност и хвърлящи мека маслена светлина, която можеше да напомня за едно-единствено място. Липсваха само няколко сини лампи с индиректно осветление по ъглите и всичко щеше да бъде перфектно.

Гостите най-сетне заеха местата си и службата започна. Спомних си колко пъти се бях крил зад дърветата в минутите спокойствие преди избухването на огнените бури, настроил всяка фибра на тялото си към музиката на живота и смъртта. Малък църковен хор запя нещо старо и сантиментално, вероятно по избор на майката на Луела, и древните архаично звучащи фрази отекнаха в пространството на параклиса като изплашени птици, опитващи се да намерят гнездата си.

В този момент стана братът на Луела и се отправи към аналоя. Прочете кратко слово, акцентът на което бе върху това колко продуктивен член на обществото била сестра му. Благодарение на перфектно настроената озвучителна уредба думите му бяха чути в цялата зала. Една възрастна жена до мен се разплака и направи на нищо скъпоценния ръкав на роклята си. Не че имаше някакво значение, тя и без това едва ли щеше да я облече втори път. Никой не бе в състояние да ме убеди, че е познавала Луела. Започвах да съжалявам, че Ниърли не е с мен. Точно това се бях опитал да ѝ

разкажа снощи — че понякога телата ни сами предприемат действие, тласкани от емоция, върху която нямаме контрол. Така и моето търпение бе започнало да се изчерпва. Реалният свят трябваше да научи как да се отнася към Междината, защото в противен случай всичко щеше безнадеждно да се обърка.

Хорът бе замлъкнал. Усетих някакво размърдване около мен. Погледнах отпечатаната програма на службата и разбрах причината: настъпваше великият момент, когато най-успешният претендент за бог сред жителите на Ню Ричмънд щеше да се появи, за да протегне ръка към нас и щедро да ни дари с винаги готовото си състрадание. Гостите се поизправиха на столовете и занадничаха напред в полумрака, а когато заглъхна и последната музикална нота на траурния църковен химн, една фигура се появи пред редиците столове и се отправи на свой ред към аналоя.

Подобно на всички останали първоначално стоях и гледах. Максен изглеждаше строг и недостъпен, но нали точно това са ни учили да харесваме. Всички ние, в по-голяма или по-малка степен, търсим своя татко, но бащите понякога не са мили и сърдечни. Максен беше среден на ръст, облечен бе в тъмен костюм, а сивата му коса над слепоочията бе вчесана назад. Благодарение на очилата очите му изглеждаха непрозрачни, сякаш макар и от плът, оставаха недосегаеми, като че ли той се намираше зад параван. Имаше някакъв гланц във властта и богатството му, забележим дори от моето място, и за миг се поколебах и се запитах дали наистина хора като мен могат да повлияят по някакъв начин на света, който той бе създал около себе си.

Станах и мигът, в който се изправих, ми напомни за нещо, сякаш ехото от онзи изстрел най-сетне се бе отразило от най-високите планини на света и се бе завърнало окончателно в главата ми, за да умре в нея. В първия момент хората, изглежда, помислиха, че става дума за част от службата, а след това сигурно решиха, че един от поканените си е загубил ума. Но аз тръгнах по централната пътека с високо вдигната глава и изправени рамене.

В параклиса настъпи мъртва тишина, нарушавана само от крачките ми, които звучаха като бавно чукане по масивна дървена врата. Бях изминал половината от пътя, когато започнах да чувам сподавен шепот и да различавам раздвижване из сенките в единия край на параклиса. Заложих на увереността си, че охраната едва ли ще

рисува да стреля над главите на най-богатите хора в Ню Ричмънд, и продължих напред, без да свалям поглед от Максен, който също ме гледаше.

Когато стигнах на няколко метра от него, извадих пистолета си и атмосферата зад мен рязко се промени. Вече беше прекалено късно. С две бързи крачки застанах няколко стъпала под Максен и насочих дулото на пистолета право в челото му. Из ъглите на залата бе настанала суматоха: невидими до момента бодигардове се материализираха бог знае откъде. Стояха така, че да не ги виждат гостите, но усещах червените точки на лазерните им прицели върху гърба си. Можеха да ме застрелят, но чакаха сигнал. Максен ги беше тренирал отлично и те най-вероятно отчитаха, че ако стрелят, куршумите могат да преминат през тялото ми и макар и с много пониска скорост да нанесат тежки поражения на техния господар. Риск, който никой от тях не беше готов да поеме.

— Кажи им — заповядах аз на Максен. — Обясни им, че ако някой стреля, ще имам предостатъчно време, за да пръсна черепа ти по стената зад теб.

Максен ме гледаше невъзмутимо. Беше само пет години по-възрастен от мен, но изглеждаше като излят от тектонични плочи. Лицето му бе едновременно изморено и измъчено и с нещо ми напомни лицето на жена му.

— Ти така или иначе ще ме застреляш, Рендал — проговори най-сетне той. — Каква е разликата?

— Не — казах аз. — Няма да те застрелям. Дойдох с това намерение, но реших да направя нещо много по-лошо. Ще разкажа на тези хора една история и след това ще ти подаря живота.

— И ще умреш.

— Случва се — свих рамене аз.

Максен огледа периферията на залата, за да адресира посланието си, и вдигна ръце. Изкачих останалите стъпала, без да отмествам пистолета от челото му, и се обърнах с лице към конгрегацията.

Пред мен имаше петстотин чифта очи, все немигащи. Сграбчих Максен за врата и забих дулото на пистолета под брадичката му. Получи се много удобно, сякаш оръжието бе чакало точно този момент, откакто го имах. Може би всички ние — аз, Максен и пистолетът — бяхме чакали този момент. Откъм залата долетя леко

ахване, но тълпата бе прекалено смаяна, за да е способна на нещо повече от тази неволна реакция. Главата ми се изпълни с бял шум, сякаш нервните вериги в нея бяха започнали да изгарят една след друга.

— Луела Ричардсън не е била убита при нещастен случай — заговорих аз, опитвайки се да бъда максимално ясен. Микрофонът подхвана гласа ми и го запрати из залата. — Била е убита за забавление от човек, нает от господин Максен.

Не знам какво очаквах да стане, но то не се случи. В залата цареше мълчание. Очите продължаваха да ме гледат, но изражението им с нищо не се промени. Максен стоеше неудобно извърнат на една страна и аз усещах избръснатата долна част на бузата му да се опира в ръката ми.

Започнах отново:

— Този човек е убил още четири жени, както и няколко мои приятели. Но Луела единствена от всички е живяла над стотния етаж, което обяснява вашето присъствие днес тук. Не защото на Максен му пука, а защото е виновен. И си мисли, че ако направи това, на което сме свидетели, то ще го оневини поне малко.

Все още никаква реакция. Гледах лицата и се питах дали не правя грешката да им говоря на чужд език. Никой не помръдваше. Никой не изглеждаше възмутен. Като че ли никой нищо не бе разбрал.

Озадачен, аз пуснах Максен и се облегнах на аналоя. Отворих уста, за да заговоря, но от нея излезе само една фраза и в главата ми блесна ослепителна бяла светлина.

— Преди пет години той нареди да бъдат убити моята жена и дъщеря ми.

Това беше, което казах, и спрях, защото осъзнах, че няма какво друго да им кажа.

— На никой не му пука, Джек — обади се глас и аз се обърнах да видя кой е проговорил. В самия край на шести ред седеше Джони Виналди. — Хена, твоите хора, всички под стотния етаж... за тези тук не означават нищо. — Този път конгрегацията реагира, макар че според мен никой от тях нямаше основание да бъде по-изненадан от мен самия. Виналди стана и поклати глава. — Всъщност от всички тук само Максен може би е загрижен за съдбата на Суедж. Тя все пак е резервата на неговата дъщеря. Точно затова той бе толкова загрижен да

си я върне, а понеже истинската Суедж тази сутрин умря, Джек, ти като че си успял да си отмъстиш. Но както ти казах, с това малко изключение, никой тук не дава пет пари за нищо. Тези хора не са дошли като опечалени. Дошли са да боготворят този тип.

Неочаквано ми се изясни, че Максен не бе посещавал моята ферма нощем, защото резервата на дъщеря му е била там и му се е струвало, че това ще е неприлично. Осъзнах колко много стаички би трябвало да има в *неговата* глава, колко малки са те и колко страшни тайни стоят завинаги заключени в тях.

— А ти какво правиш тук? — тихо попитах аз, замаян от странна лекота в главата, дължаща се вероятно на чувството за нереалност. Знаех, че само изстрелите могат да ме върнат към реалността.

Виналди се усмихна без смях от развеселеност.

— Онова, което трябваше да направиш *ти* — отговори той, вдигна ръка и застреля Максен в лицето.

Максен политна и още преди тялото да падне, Виналди доизпразни пълнителя в него. Очилата на Максен се плъзнаха по пода в тишината, а очите му впериха изцъклен поглед в нищото.

В следващия миг залата експлодира в блясъци от експлозии и над всички ни се спусна пелена от сълзотворен газ. От сенките изскочиха шестима от хората на Виналди и прескачайки телата на вече убитите телохранители на Максен, с дълги откоси поразиха повечето от останалите в охраната, заедно с част от гостите. Не знам, това може и да не бе съзнателен ход, но загинаха доста от поканените. Телата им падаха на пода като дървета в гора, непознаваща насилието, и зад тях изникваха призракните лица на другите, на които бе писано да останат живи. Знаех, че поне част от тях завинаги ще запомнят деня, когато джунглата се бе надигнала, за да им отмъсти, но разбирах също, че това няма да промени нищо.

Виналди вече беше заобиколен от своите хора, образували жив човешки щит около него. Беше изпълнил мисията си. Трепкащата жълтеникава светлина на свещите бе изпълнена с дим. Залитнах без посока в хаоса, опитвайки да се ориентирам сред писъците и пламъците.

Неспособен да повярвам, че още съм жив, се отправих към най-плътната част на тълпата — подсъзнателно търсех прикритие сред изпадналите в паника гости. Бавно си проправих път в гората от

свещи, притиснат от човешки същества, изживяващи най-ужасния ден в своя живот. Регистрирах присъствието им само подсъзнателно. Струваше ми се, че параклисът е обхванат от пожар. Зърнах за миг Голсън, но той не ме видя. Беше зает да утешава млада дама, която по странно стечение на обстоятелствата бе и доста привлекателна. Покрай мен тичаха хора с разкъсани и обхванати от пламъци дрехи. Погледът ми попадна върху маркер с цена, който стремително намаляваше изведената на индикация стойност на облеклото, постепенно унищожавано от огъня.

Когато най-сетне се озовах в необятното преддверие, там вече имаше поток от хора, спринтиращи към изхода. Отново се превърнах в част от тълпата, понесла се към изхода. Нямаше никакви изгледи някой да остане за предвидения прием.

Вместо да се насоча към експресните асансьори заедно с останалите, аз се измъкнах незабелязано и се върнах по един от коридорите, за да потърся резервното стълбище, предвидено точно за случаи като този. Знаех, че трябва да се намира на не повече от неколкостотин метра. Не очаквах друг да се сети — тук, на 203-ти етаж, рядко се налага да се спасяваш по този начин и едва ли бяха отработвали ситуацията с учение. Малко по-надолу по коридора се натъкнах на майката на Луела. Бяха я оставили сама. Ръцете ѝ трепереха, но лицето ѝ изглеждаше спокойно. Гледаше право напред и не личеше да ме е познала.

Никой не охраняваше вратата към стълбището — предполагам, понеже хората на Максен бяха ангажирани с хаоса на горните етажи. Хванах дръжката и се обърнах да се огледам.

И докато отварях вратата, една ръка се протегна и ме издърпа през нея.

ГЛАВА 21

— Как, по дяволите, успя да се качиш дотук? — попитах аз, макар да бях изконсумирал в значителна степен способността си да се изненадвам. Пред мен в тъмната шахта на стълбището стоеше Хауи, въоръжен до зъби и наежен по непознат за мен начин.

— По стълбите — отговори ми той. — Донякъде. — Може би би трябвало да ми изглежда абсурден: четиридесетгодишен мъж с щръкнала коса, скрил възпълното си тяло под цял арсенал, но не беше така — по-скоро изглеждаше страховит.

— И как се досети да чакаш точно тук?

— Нищо не съм се досетил. На всички изходи има мои момчета, които внимават да не те изпуснат, но късмета извадих аз.

— Досещал си се, така ли?

— Общо взето... Снощи говорих с Виналди. Мисля, че вече ще работим в по-тясно сътрудничество.

— Поздравявам те — казах леко разочарован. — Защо не ми съобщи?

— Защото щеше да се издъниш и със сигурност щеше да намериш начин да те убият в суматохата. Виж какво — и той сложи ръка на рамото ми, — недей да мислиш, че гледам на това като на нещо много достойно. Но аз работя за Виналди. И още нещо... Според мен това бе единственият начин и работата да се свърши, и ти да имаш шанс за оцеляване. Защото аз знаех, че така или иначе щеше да се опиташ да го убиеш. Но тогава щяха да те надупчат. А така Виналди направи каквото трябваше и ти още си жив.

Лицето му бе мрачно и усещах, че име още нещо, което занимава мислите му.

— Но? — подсказах му.

— Но сега си оставен на Ихандим и другите и вече си сам. Случилото се слага край на договорните им отношения с Максен и няма никакво съмнение, че сега те мразят повече, отколкото мразят Виналди. Убил си трима от тях, а останалите никога няма да могат да

се върнат в Междината. Не е нужно особено въображение, за да се досетиш, че са ти се надървили като на никой друг.

Досещах се какво следва. И Хауи го каза, без да скрива неудобството си:

— Трябва да бягаш. Трябва да напуснеш Ню Ричмънд и най-вероятно да забравиш за връщане тук.

— Благодаря — въздъхнах аз и съжалих, че няма друг, подходящ начин да се сбогувам.

— Бягай — посъветва ме Хауи.

И аз го послушах.

Спуснах се на бегом три етажа. Краката ми се движеха като на навита механична играчка. Напуснах стълбищната шахта през някаква врата на 197-и етаж. Спрях се в нерешителност, затруднен да реша какво да предприема по-нататък. Очевидният отговор бе най-близкият експресен асансьор, но трябваше да имам предвид, че ако Ихандим е тръгнал по петите ми, несъмнено се е погрижил за тази очевидна възможност.

Не можех да измисля нищо. Главата ми бе празна. Времето течеше. Втурнах се към асансьора.

197-и би изглеждал като Райската градина, ако навремето бяха имали достъп до наноторове. Прелетях като вихрушка по централната алея на парка, минавайки покрай храсти така изкусно подкастрирани, че сигурно им бяха дали правото да гласуват. Избягнах в последния момент групичка излезли на разходка старци, добрах се до асансьора, влязох в кабинката и натиснах бутона.

Спрях на 160-и и изчаках няколко секунди, готов да чуя пукотевица или да ми се случи нещо също толкова кофти. Но понеже не се появи никой, надникнах през вратата и разбрах, че съм на един от пазарните етажи. Пред мен се простираше улица, чезнеца в източна посока. Знаех, че на около половин миля оттук трябва да има друг експресен асансьор, който би следвало да ме свали по-надолу.

Затичах се накъдето мислех, че трябва, като се стараех да държа главата си вдигната, отчасти за да не се блъскам в пазаруващите, но повече с надеждата, че така ще облекча достъпа на кислород до дробовете си. Хората ме гледаха с откровено недоумение. При тяхното

богатство, когато им се тичаше, сигурно си наемаха някой, който да се мъчи вместо тях.

След минута-две разбрах, че съм избрал погрешна посока, така че завих на първата пресечка и излязох на друга търговска улица. Бях насочил вниманието си изцяло върху въпроса какво да правя като сляза от следващия асансьор и точно затова не забелязах Жуаджи преди разстоянието между нас да бе станало под петдесет метра.

Той се носеше на пълна скорост също като мен — истинско олицетворение на побеснял човек. По бузата му се стичаше кръв, а тичането му бе затруднено от провлачването на единия му крак. Кожата му изглеждаше като че ли бе прекарал години под земята. Нито едно от тези неща не бе в състояние да му попречи да свали метнатата през рамо ловджийска пушка и да стреля напосоки към мен през тълпата.

Разнесоха с писъци и няколко души паднаха, но в този момент аз зърнах малка уличка между сладкарница за сладолед и скъп бижутериен магазин и се хвърлих без замисляне в нея. Зад гърба ми се разнесе нов оглушителен изстрел и ако се съдеше по лицето на младата жена, покрай която минах, изглежда, ме преследваха силите на Ада. Самият аз не счетох за нужно да се оглеждам. Прецених, че ако ме хванат, няма начин да не разбера.

И тогава Бог ми подхвърли кокал под формата на някакъв нещастник на мотоциклет. Той бавно пърпореше по уличката и се пъчеше пред излезлите да позяпат кискаци се млади момичета, никое от които не би могло дори да мечтае да пазарува на „Индиго Драйв“. Свалих го от седалката с такава скорост, че предполагам и до днес не е разбрал какво точно му се случи, скочих на неговото място, дадох газ и с рев на мощния двигател се понесох по улицата, без да свалям пръст от бутона на клаксона. Тълпите пазаруващи се разтваряха пред мен, така че без инциденти профучах покрай хора, ококорили очи като пълни луни.

„Не се безпокойте за мен — умолявах ги аз. — Това изобщо не ви засяга. Продължавайте и ме забравете.“

Четири минути, изпълнени до последната секунда с нарушения на правилника за движение, ме доведоха до експресния асансьор. Вратата по някакво чудо бе отворена и аз нахлух вътре заедно с мотора

и коша към него. Излишно е да описвам смайването на младата двойка, която чакаше да потегли.

— Но моля ви, не можете да влизате тук така — осмели се да ми направи забележка младежът. — Това е драстично нарушение на пътната политика в Ню Ричмънд.

Отвън се разнесе изстрел от ловджийска пушка и сачмите изчаткаха по металните стени на клетката.

— Случайно да искаш вътрешните ти органи да бъдат нарушени със сачми? — поинтересувах се аз. Младежът изплашено поклати глава. Намигнах му: — Ами натисни тогава шибания бутон за надолу.

Той ме послуша и вратите се затвориха достатъчно бързо. Бяха стъклени, а това ми даде възможност да видя, че Жуаджи се намира само на стотина метра. По-лошо бе друго: редом с него тичаше Ихандим, хванал готово за стрелба тежкокалибрено оръжие. Досега се бях радвал на съвсем епизодични контакти с него. Искаше ми се познанството ни да продължи да се развива все в този дух.

Пътувахме с експресния цяла вечност. Младата двойка изрази готовност да напусне компанията ми колкото се може по-скоро, но аз ги окуражих да останат с многозначително поклащане на пистолета си. Те се възхитиха на изработката му и се съгласиха, че ще е крайно неразумно да се сбогуваме, преди да са имали възможност да видят как го използвам.

Асансьорът величествено се спусна до зоната на 80-ите етажи и аз се загледах през прозорчето към величествения атриум, образуван от цилиндричен отвор, обхващащ цели десет етажа, по балконите на които се спускаха увивни растения. Гледката бе удивително красива и напомняше за митичните висящи библейски градини. Бях идвал тук най-много два-три пъти в живота си, макар това да бе любимото място на Хена. Съжалявам, че не го бях правил по-често. Все старото оправдание: много време загубено в стаички, в които изобщо не бе следвало да влизам.

Асансьорът започваше да забавя и аз надникнах надолу без особени надежди в сърцето. Лошите ми предчувствия не се бяха оказали без основание, понеже там ме чакаше стар познат с примигващи сини лампички в главата. Нямах никакво обяснение как Ихандим бе успял да изпревари експресния асансьор, но фактът бе налице — той ме чакаше. Сигурно имаше тайни пътища, за които дори

аз не знаех. Той бавно вдигна глава, погледите ни се срещнаха и аз видях в неговия омраза, чиято сила бе непостижима за мен — което ни поставяше в неравно положение. След секунда до него цъфна и Жуаджи, а после се присъединиха още двама.

Пресегнах се и ударих със сила бутона за отваряне в мига, в който се изравнихме с етажа над този, на който ме чакаха. Асансьорът се разтресе от рязкото забавяне, но послушно спря и отвори вратите си. Изблъсках младежите навън и стрелях в управляващия панел, надявайки се по този начин да отложа мига, в който посрещаните ми щяха да се досетят по каква причина не съм слязъл при тях. После изкарах навън мотоциклета, сниших глава над кормилото и малко неуверено го подкарах по балкона. Пукотевицата, която се разнесе почти веднага, ми разкри, че семплият ми план не е сработил. Куршумите откъртиха едри парчета от тавана точно над главата ми.

Настъпих педала и се понесох по коридора в търсене на стълбище. Завих в него и се спуснах надолу. Умирах за цигара, но нещо ми казваше, че моментът не е най-подходящият. Все пак запалих, решавайки че какво толкова — основната ми грижа в момента съвсем не бе как да доживея до старини.

Въртях се по извивките на стълбището, докато не ми се зави свят, и излязох на 65-и. Минах право през затворената врата, което беше глупаво и опасно, но за щастие от другата страна нямаше никого. Ускорих по централната улица към следващия асансьор за надолу, проклинайки наум сложната структура на старите „Мегапол“, проектирани като лабиринти за лабораторни опити с плъхове. На двеста метра преди асансьора от една странична уличка излетя полицейска платформа и се понесе на пълна скорост към мен. Не знаех дали ме преследват заради това кой съм, или заради многобройните ми пътни нарушения, но разликата едва ли бе съществена. Държейки кормилото с една ръка, стрелях в генератора на платформата. Улучих повече с късмет, отколкото с умение. Платформата кихна един-два пъти и се плъзна тежко по пътната настилка, разпилявайки полицайте по улицата.

Изоставих машината пред асансьора, защото макар да бе бърза, привличаше излишно внимание. Кабината бързо полетя надолу. Стоях в нея и барабанях неспокойно с пръсти по стените, опитвайки се да успокоя дишането си. Спрях асансьора два етажа по-рано и бързо се

придвижих до следващата банка експресни асансьори. Не след дълго бях на 24-ти етаж. Изтичах навън и чух някакви викове по улицата, но не се обърнах да видя кой е.

Шмугнах се в магазина, от който купувах рапт, и извиках на собственика. Той кимна и отстъпи встрани, давайки ми да мина към задната част, където благодарение на стълба, за съществуването на която знаеха малцина, се спуснах още един етаж, озовавайки се в производствена зона, където отдавна не живееше никой нормален. Надявах се Ихандим да предположи, че бързам да се спусна на дъното, и така да спечеля малко време.

23-ти е царството на мрака. Тук е пълно с изоставени изгорели складови помещения, използвани в далечното минало за жилища на сервизния персонал на „Мегамол“. На това ниво живееха само психари и неудачници, прокудени от другите етажи. Насочих се към сърцето на свърталището, минавайки покрай запалени на кръстовищата улични огньове. Няма да крия, че беше страшно, така че с облекчение видях светлината от поредната шахта на експресните асансьори. Надявах се скоро да спре някой, защото никак не ми се искаше да се задържам тук.

— Спри и не мърдай — извика някой и сърцето ми прескочи, но продължих да бягам. В следващия миг между краката ми изсвистя куршум и аз разбрах, че няма шега. Спрях и се извърнах.

Двама типове, всеки към шейсетте. Лицето на единия беше набодено и надупчено, така че бе заприличало на възглавничка за топлийки. Другият явно се радваше на втори живот след пожар.

— Чакайте, какъв е проблемът? — запъхтяно изрекох аз, неспособен да овладее дишането си. Гърдите ми горяха, сякаш бях счупил всичките си ребра едновременно, краката ми се подгъваха. Държах ръката с пистолета под сакото.

— Няма проблем, синко — успокои ме обгорелият с глас, напомнящ тътена на приближаващ влак. — Но за минаването от тук се плаща.

— Вече нямам пари — казах аз и се запитах защо ли съм прокълнат да изживявам все едни и същи неприятности.

— Ами тогава работата ти е спукана — заключи набоденият, който леко фъфлеше и изглеждаше безнадеждно задръстен.

Бръкнах в джоба си и напипах диска на Мал. Това не беше стока за бартер. В другия ми джоб бе чипът, в който почиваше мозъкът на Ратчет. Бях му длъжник. Не можех да се разделя с него по този начин.

— Предполагам, че дори името на Хауи Еймъс няма да ми помогне — без особена надежда подхвърлих аз, борейки се с настъпващата паника. Губех време, а то бе най-ценното за мен в момента.

Изгорелият поклати неодобрително глава. Бръкнах във вътрешния си джоб и извадих последното, което ми бе останало — портфейла.

— Ето — казах аз. — Може да вземете това.

Той го взе и претърси отделенията му. Имаше не повече от десетина долара, но преди да го захвърли презрително, намери старата ми *ownCard*.

— Става — одобри той и двамата отстъпиха. Не ги предупредих, че опитът да използват кредитната карта ще им донесе повече полицейско внимание, отколкото ако се изпикаят върху главата на началник Маколи. Излишно бе да ги предупреждавам — скоро сами щяха го установят, а и без това ми изглеждаха като хора пред пенсия. Сkochих в клетката, натиснах бутона, облегнах се на стената и полетях надолу.

Едва когато слязох на 8-и си спомних, че в портфейла беше и единствената останала ми снимка на Хена и Анжела. Невъзможно бе да се върна. Отсега нататък трябваше да разчитам само на спомена.

Понесох се по осветените с лампи улици на 8-и. Минах през места, които прекрасно познавах, и покрай началото на малката уличка, на която се намираше барът на Хауи. Излязох на главната улица и се отправих към ресторанта, през който се стигаше до шахтата. Имах чувството, че наблюдавам живота си на лента, която се прожектира обратно, сякаш той бе стигнал до своя край преди около час и сега някой пренавиваше касетата, минавайки през онова, което вече бях преживял, назад към началото, където всичко щеше да свърши. Да свърши или може би да започне наново.

Залитнах на завоя преди последната права отсечка, но някак запазих равновесие и без да намалявам скорост, се стрелнах към входа на ресторанта. Бях само на десет метра от него, когато установих, че нещо не е наред: масите отвън ги нямаше, а зад витрините бе тъмно.

Мощният ритник върху вратата само ми разкри, че е заключена и здрава. Огледах се, не видях никого и стрелях в ключалката. Бутнах вратата и влетях в тъмнината, без да забравям да затворя след мен. Надявах се Ихандим и другите да са загубили следите ми. Но дори и да не беше така, този маршрут щеше да ми даде няколко допълнителни секунди аванс. Не беше кой знае какво, но по начина, по който се развиваха нещата, дори секундите можеха да се окажат решителни.

Проправих си път между събраните маси и столове към тоалетните в дъното, вслушвайки се в шума откъм улицата. Очаквах всеки момент да се появят преследвачите ми, но вариантът, който бях избрал, поне ми даваше надежда бързо да им се измъкна.

За всичко бях готов, само не и за лампата, която светна над една от масите до отсрещната стена. Тя хвърли конус жълта светлина, а в конуса стоеше добре познат ми мъж.

— Хауи ми каза, че си заминаваш — каза той.

— Здравсти, Джони — отговорих аз и насочих пистолета право в сърцето му. — Имаш две минути, за да ми обясниш защо уби жена ми и дъщеря ми, а после ще те гръмна.

— Кога се досети? — попита ме Джони и бавно се отпусна на стола. Останах където си бях, все така насочил пистолета към него със свален предпазител.

— Не знам — признах аз. — Може би преди секунда, а може би по-рано. Ти знаеше какво се е случило с брата на Максен. Не мисля, че си чул някакъв слух. Според мен си го чул от него. Приказките ти за изкупление. Прецизният подбор на думите. Не, ти не си платил за убийството на Хена и Анжела, а сам си го извършил. — Джони не каза нищо. Времето минаваше, но то изведнъж бе престанало да бъде скъпоценно за мен. Трябваше да разбере. Предпочитах да разбере, но не и да се терзая в догадки до края на дните си. — Защо, Джони?

— Максен се свърза с мен, Джек. Започнах като обикновен бандит, нали знаеш как беше. Опитвах се да завъртя нещо, но всички ниши изглеждаха заети. Маколи държеше нещата под контрол със старите полицаи и нямаше кой знае какво поле за действие. И ето че един ден се появиха момчетата на Максен, намериха ме и ме закараха

при него. Той каза, че смятал да се захване с рекет, защото парите от законен бизнес не стигали за нищо.

— И така ти тръгна с него.

— Е, не останах с впечатление, че предложението му е отворено за преговаряне. Няма как да знаеш, затова ще ти кажа, че седяхме в малка стаичка и понеже към главата ми бяха насочени няколко пистолета, ми хрумна мисълта, че няма кой знае какво за губене. Кажех ли „не“, щеше да ме похарчи на секундата. Затова казах „да“ и ето че ми предстои да управлявам по-голямата част от шибания Ню Ричмънд.

— Вързан на каишка.

— Това се отнася до всички ни, Джек.

— Значи той плащаше на полицията заради теб.

Виналди въздъхна:

— Не бих казал, че ми беше даден картбланш, но е истина, че конкурентите ми се радваха на повече полицейско внимание от мен. Започнах прочистване на етажите с цел присъединяването им към колекцията ни. Максен обезпечаваше нужния ми капитал и обработваше началниците, когато възникнеха трудности. И всичко вървеше прекрасно, докато не се намеси ти. — Той ме изгледа ядосано. — Защо ти трябваше да правиш това, Джек? Всичко си беше както е било винаги, само малко по-организирано. Максен и аз можехме да управляваме града и всички щяха да бъдат щастливи. По-малко щяха да умират при ежедневните престрелки, щяхме да понаправим пари и всичко щеше да е възможно най-прекрасно. Ако се бе обърнал към мен своевременно, щях да те взема на заплата. Ти беше добър полицай. Можехме да те използваме. Защо трябваше да си навираш носа навсякъде? Защо не можа да махнеш с ръка и да зарежеш това разследване?

Нямах време да му обяснявам и не вярвах, че бих могъл да убедя дори себе си. Истината е, че просто не знаех отговора.

— Вероятно защото съм глупак — казах му. — Или може би защото съм си мислил, че и аз имам вина за изкупване.

Виналди поклати глава и продължи:

— Така един ден се озовахме с маса проблеми на главата, само защото ти и Мал бяхте започнали да ровите прекалено надълбоко. За мен това не беше чак от такова значение, тъй като вече се знаеше от

коя страна на чертата стоя. Но за Максен бе по-различно. Беше недопустимо да се разбере, че господарят на Ню Ричмънд бърка из лайната.

Това го разбирах. Хората обичат да знаят, че Бог и Дявол са две коренно различни неща. Виналди прекара ръка през лицето си. Когато я свали, видях, че пръстите му треперят.

— Както и да е, Максен дойде при мен, заяви ми, че иска доказателство за моята лоялност и че се налага да направя нещо, с което да покажа, че сме заедно докрай. Каза ми, че иска пример за назидание. Вече те мразеше от дъното на душата си, защото бе пречукал брат му в Междината, макар да му бе ясно, че той си го е заслужил. Ако ти не го беше убил, сигурно щеше да го съди военен съд. Но ти бе застрашил съществуването на цялата му империя, така че трябваше да бъдеш наказан и той искаше да го направя аз, Джек. Това беше специалната ми задача.

Виналди пое дълбоко дъх и ме погледна право в очите.

— Ти облекчи нещата до максимум, Джек. Отне ми Файета. Може би си мислил, че съм от стандартните мръсници, които имат съпруга за пред хората, а си скъсват гъза от чукане на любовници. Или се беше хванал с нея, за да се добереш до мен. Но истината бе, че аз обичах тази жена. Честно казано, аз дори не знаех какво се е случило, докато Максен не ми показа снимки на двама ви в леглото. Тя ми беше жена, Джек, а ти ми я бе отнел. Разбрах, че повече не ме обича, след като не се върна при мен, когато ти замина, но аз не исках да я оставя. Знаеш ли какво се случи с нея, след като те закара във Фермата? Самоуби се.

Градът около нас се бе смълчал, сякаш нищо друго нямаше значение. Можех само да слушам и да държа пистолета насочен към сърцето на Виналди.

— След като ми показа снимките, Максен ме натъпка с рапт, а две от момчетата му ме закараха в апартамента ти. Останаха да чакат отвън, а след като свърших, ме отведоха. Едва когато се озовах в твоята дневна, разбрах, че ми е дал свръхдоза. Нямах представа какво правя, Джек. Трябваше да бъде чисто убийство. Но в един миг стените се разтвориха, видях се пак в Междината и... останалото го знаеш.

Ръката ми трепереше, пръстът ми на спусъка беше мокър. Гръдният кош на Виналди ми изглеждаше като най-голямата мишена

на света.

— От време на време се връщаш там, нали? — попитах го. — На седемдесет и втори?

— Откъде знаеш? — изненадано ме погледна той.

— От едно дете. Виждало те е до прозореца.

Виналди сведе глава.

— Нямам спомен какво се е случило там — призна ми той. — Понякога сънувам този кошмар, събуждам се, слизам долу и стоя пред апартамента ти. Ти се оказа прав за някои неща, Джек, и едно от тях е, че някой път правим неща, които просто не ни се побират в ума. Неща, които е най-добре да забравим. Знам, че ти се карах пред Ниърли, че възприемаш всичко на този свят като изкривено, но ти беше прав. Аз провалих собствения си живот, а даже нямам спомен как е станало. Знам само, че мръсотията е налице и че от нея няма отърване.

Погледнах го в лицето. Бузата ми потрепна. Цялата омраза, която бях изпитвал към него, се върна с изпепеляваща сила в главата ми. Обхвана ме такава ярост, че образът му се запечата като нажежено желязо в съзнанието ми. Вгледах се в него напрегнато и видях своя лик, така че когато пръстът ми бавно натисна спусъка, изпитах неподозирано облекчение.

Изстрелът проехтя в тъмнината.

Оставих ръката си да падне и се вслушах в плиткото учестено дишане на човека, който ме бе видял да отмествам пистолета си в последния миг и да стрелям в пода. Останах неподвижен още малко, изчаквайки ехото да заглъхне и пак да останем само двамата.

— Защо уби Максен? — попитах аз. — Защото е решил, че вече няма нужда от теб и е извел Ихандим, за да те отстрани? Защото момчетата му са се захванали да премахват твоите хора и дори момичетата ти? Заради нещо друго? Има ли друга причина?

— Джек... — прошепна той.

— Махай се! — прошепнах аз.

Той стана и тръгна към вратата.

— Успех — бяха последните му думи.

— Ако някога ми попаднеш пред очите, ще ти убия. Ясно ли е?

Той кимна, отвори вратата и излезе.

Влязох в женската тоалетна, свалих панела и се изкатерих в тръбата. Наместих обратно панела с надеждата да отложам неизбежното още малко. Затичах се по вентилационния коридор, без да се пазя и без да обръщам внимание на ударите по главата. Не ми бяха останали жизнени сили да се безпокоя за някаква си несъществена болка. Вслушвах се в шума на парчетата от мозайката, падащи по местата си, виждах как променят цялостната картина и се питах дали това има някакво значение.

Подсъзнанието ми регистрира шума зад мен — доказателство, че са намерили панела, — последван от късия вик на Жуаджи, с който оповестяваше, че е чул стъпките ми. Имах доста преднина, но бях неприятно изненадан от бързината, с която бяха надушили следите ми.

Бяха отлични войници. Бях успял да им се изплъзна, но те пак ме бяха намерили и сега се готвеха да свършат работата си.

За целия ни съвместен живот баща ми бе успял да формулира една-единствена мисъл, на която се възхищавах: „Състезанието е приключило, когато всички се приберат по домовете си, а ти останеш сам на стадиона“. Казваше тази сентенция всеки път, когато загубеше работата си. В такъв случай обикновено събирахме багажа и се готвехме да потеглим за друг град, така че не ми бе оставало много време да се замисля над думите му, и затова така и не бях разбрал какво точно иска да каже. Имам предвид тогава. Защото докато тичах сега, останал без дъх, из влажната утроба на Ню Ричмънд, изведнъж ме осени просветление. Реших, че трябва да изиграя играта до края, и продължих да слаломирам по преплетените коридори, завивайки във възможно най-нелогичните посоки, за да се добера накрая до главната шахта. Притиснах вертикалните пръти на стълбата с ръце и крака от външната им страна и се плъзнах надолу с максимална скорост.

Но чувах неизменно крачките на тежките им ботуши зад гърба си, така че когато пузнах стълбата на най-долното ниво, знаех, че нямам никакъв шанс. Ще призная, струваше ми се адски нечестно да стигна толкова далеч и всичко да завърши така безславно. Защото аз исках само да се махна от шума и да намеря малко спокойствие. И тогава го видях — онзи последен миг, оказал се така неумолимо предопределен. Видях мъжете, които даже не ме познаваха достатъчно, за да ме мразят толкова силно, и които просто изпълняваха заложения в тях програмен код, видях израженията им, когато ме

заобикаляха в онези последни секунди на моя живот, почувствах ледените остриета на предсмъртния страх да се забиват в тялото ми. Изобщо видях се да умирам в търбуха на Ню Ричмънд и... не ми се стори толкова неприятно. Но най-странното бе, че почувствах необяснима близост с покойния ми баща. Колкото и нескопосано да бе изживял живота си, той се бе съпротивлявал на поражението до последния си дъх и тогава просто бе хвърлил картите на масата.

И докато тези последни мисли се въртяха из главата ми, видях нещо пред себе си — нещо, което прогони образите и ме накара да забравя за тях.

Бях спрял, гледах в тунела и се питах възможно ли е да намеря точно сега и точно тук нов маршрут — някакъв път, който да ме отведе до дупки, достатъчно малки, за да не бъдат открити. Бях като парализиран от нерешителност и погледът ми тревожно скачаше по гладките метални стени на вентилационната шахта, когато изведнъж осъзнах, че... просто не би следвало да ги виждам!

Едва сега обърнах внимание, че някъде в далечината има слаб източник на светлина — нещо като свещ, чийто пламък се полюшва от течението. И докато гледах, забелязах, че се приближава към мен и че вече не е точка, а оранжево сияние. В един момент спря да се приближава и започна да расте. Намираше се само на няколко метра от мен.

В центъра на сиянието имаше нещо. Някаква фигура.

Преглътнах с труд тухлата в гърлото си и с безпокойство се обърнах в посоката, от която бях дошъл. Чувах трополенето на преследвачите ми по стълбата и всичко ми бе ясно. Нямаше къде да бягам.

Обърнах се пак към сиянието и се вгледах в него. Нещо ме караше да постъпя именно така. Може би някой от моите близки бе разбрал за настъпването на последния ми час и бе дошъл, за да ме преведе отвъд. Не ми се искаше да е Мал. Обичах го, надявах се да го видя, и то скоро, но се ужасявах от перспективата да ям супа фиде цяла вечност.

Първоначално фигурата изглеждаше съставена от множество пърхащи криле, но малко по малко доби по-материални очертания. А когато видях кой е, челюстта ми провисна може би в нелогичен опит да ми помогне да освободя парещите сълзи, напирани в очите ми.

Нещо се бе случило. Това не бяха познатите ми побъркани птици. Устните ми трепереха толкова силно, че ако до мен имаше някой, той едва ли щеше да разбере името, което произнесох.

— Суедж?

Тя се усмихна и видях, че белегът на лицето ѝ е изчезнал. Изглеждаше цяла и беше прекрасна.

— Трябва да побързаме, Джек — каза тя и аз забравих за шума зад мен и прошепнах:

— Какво правиш тук? Как се измъкна?

— Намерих нови приятели — отговори тя. — Захванали сме се с нови неща. Междината се затваря. Аз съм мостът. — Изглеждаше горда от ролята си и странно умиротворена. Направих крачка напред с намерение да я прегърна, но тя вдигна ръка, за да ме спре. Вгледах се в нея и се удивих — тя излъчваше светлина.

— Трябва да вървиш в обратна посока — каза тя. — До най-долното ниво.

— Но изходът е насам...

Тя поклати глава:

— В обратна посока. И още нещо... Ратчет вече не ти е нужен. Хвърли го.

— В никакъв случай! — отсякох аз, но тя ме прекъсна с увереност, каквато никога не бе демонстрирала.

— Трябва! И след това бягай. Поръчаха ми да ти предам следното: направил си много повече, отколкото някога ще разбереш.

Поклатих глава отрицателно, но изражението ѝ беше непреклонно. Чувствах се като че ли аз съм детето, а тя е пазителка на някаква тайна истина, недостъпна за мен.

Внезапно осъзнах, че стъпките зад мен са съвсем наблизо.

— В какво си се превърнала? — попитах я бързо.

Суедж отново се усмихна, вдигна ръце... и изчезна.

Хвърлих се назад в шахтата, сякаш някой ме бе тласнал с все сила в гърба. В мига, в който се озовах обратно в нея, над главата ми се разнесе вик и аз без замисляне скочих надолу и тежко тупнах на следващото ниво. За миг си спомних къде се намирам — мястото ми бе познато от онази експедиция, когато се бях надрусал с рапт, — но преди да съобразя какво да правя, около мен зачаткаха куршуми, така че се хвърлих, без да гледам, в първия страничен тунел и побягнах.

Тичах покрай места, които ми бяха непознати, и врати, които изглеждаха много странни. Видях ръждясал надпис „Багаж“, но минах като вихрушка покрай него, без да забавям ход. Спомних си какво ми бе наредила Суедж и бръкнах в джоба на сакото си. Извадих чипа, в който се намираше Ратчет, и го задържах в ръката си за миг. Не исках да го изоставям по този начин, но някаква интуиция ми подсказваше, че става дума за много по-важни неща. Положих го внимателно на пода и пак побягнах.

Забелязах познат ъгъл, завих, прескочих наведнъж две-три стъпала и се озовах в едно от реактивните сопла.

Преследвачите ме настигаха и ми се струваше, че няма да се спася. Но бях решен да опитам.

Тичах покрай безкрайни метални стени, белязани от шарката на времето, чувах свистенето на вятъра в ушите си, спъвах се, но се изправях и се носех с всички сили в тунела. И през цялото време чувах зад себе си приближаващите се стъпки на онези, които искаха да ме заловят. От време на време чувах епизодични изстрели. Още не ме бяха улучили, но лудият ми късмет едва ли щеше да продължава безкрайно.

Продължавах да тичам, но дробовете ми вече не издържаха. И краката ми започваха да се предават, а мускулите ми се разтапяха в огън. Крачките зад гърба ми вече громоляха опасно близко, но аз не изпитвах никакво желание да се разделям с живота. Хвърлих се с последно усилие напред, но пропаднах, краката ми загубиха ритъма си, а стените около мен — досега не им бях обърнал много внимание — се завъртяха лудешки.

И когато реших, че от това пропадане връщане не може да има, една малка ръчичка се вкопчи в моята.

Ръката беше топла и нежна, но гласът, който чух да шепне в ухото ми, беше твърд. Глас, в който познах нещо от моя глас, както и от гласа на Хена:

— Хайде, тате — каза тя. — Време е да тръгваме.

Не поставих предложението под въпрос и само стиснах по-силно тънките пръстчета. Някаква сила ме дръпна напред, а гласът продължаваше да шепне. Краката ми намериха нова сила, болката в гърдите ми изчезна или може би се усили над прага на сетивата ми.

Тялото ми всмукна ред от хаоса около мен и започна отново да функционира по желаниния начин.

Така и не паднах, нещо повече — намерих нов ритъм. Понесох се през тунела като дете, устремено към морето, различимите допреди малко подробности по стените се сляха в сива пелена и единственото, което остана достъпно за изморените ми сетива, бе малката топлинка и шепотът. Тялото ми пронизваше пространството с такава скорост, че не бях удивен, че тропотът на преследвачите ми заглъхва. Знаех, че ме следват, но това като че ли вече нямаше значение. Те можеха да разчитат само на омразата си, докато аз се бях убедил, че има и по-висша сила.

Носех се след Анжела, сякаш ставаше дума за последното ми бягане, чувствах се неземно щастлив и разбирах, че точно така и трябва да бъде. С някаква необяснима окончателност знаех, че не можеш да легнеш и да зачакаш идването на тъмнината и крадливото приближаване на смъртта. Трябва да тичаш и единственият ти основателен страх следва да бъде, че спреш ли, това означава край — твоят край преди всичко останало.

Тичах и усещах физически всяка секунда да се разтяга до скъсване и да се опитва да поеме в себе си всичко, случило се преди нея. Нищо нямаше да се загуби, нищо не можеше да остане напразно сторено. Всичко, което бях направил — всяко дело, всеки поглед, всяка дума, всяко вдишване — блеснаха пред мен — огромни, безкрайни и... мои. Не животът мина пред очите ми, а аз се пронесох пред него. Ниърли се бе оказала права. Спомените са като книга, която си прочел и загубил, а не като библия, завещана ти до края на живота.

Видях някаква светлина пред себе си и едновременно с това установих, че долавям странни звуци, отекващи в тунела около мен. Струваше ми се, че още чувам крачките на Ихандим и хората му, но те бяха далеч зад мен. Рано или късно щяха да ме настигнат, но дотогава щях да съм намерил начин да напусна Ню Ричмънд. Пробягах последната отсечка изморено — отново бях загубил ритъма. Радостта ми повяхваше, сякаш бе гориво, което се изчерпваше. Чувствах се като след еуфоричната фаза на рапта и ми се искаше да имам малко подръка.

Телцето на Анжела се мерна пред мен и пое нагоре по някаква стълба, която забелязах едва сега. В края на тунела се виждаше светъл

правоъгълник и аз разбрах, че, без да забележа как, съм се изкачил на по-горното ниво, над реактивните сопла, с лице към изхода, който ми беше известен.

Момчетата на вратата ме гледаха зяпнали и неспособни да издадат звук. Аз самият бях приятно впечатлен от скоростта, на която се бях оказал способен, и се разочаровах, че не намират подходящи думи, за да ме поздравят. Приблжих се и разбрах, че в очите им има не възхищение, а див ужас.

Звукът, който бях доловил преди малко, се бе засилил и отекваше в стените... и изведнъж целият град се разтrese. Преди да се добера до вратата, пазачите, които я охраняваха, се обърнаха и побягнаха.

Изхвъркнах от Ню Ричмънд, все така теглен от ръчичката на Анжела, претичах през сутерена и нагоре по стълбите — и когато напуснахме Портала, видях, че не сме единствените — всички бягаха, за да се спасят.

Спрях внезапно в центъра на този хаос, заобикалян от стотиците изплашени хора, напускащи сградите, построени около стените на града. За момент не знаех какво да мисля, дори ми мина глупавата мисъл, че съм поставил началото на ново увлечение, на което е съдено да се превърне в мода, но в следващия миг нов дълбок тътен ми доказа онова, което подсъзнанието ми беше уловило със сигурност.

Тя пак ме дръпна и аз ѝ позволих да ме изтегли по-далеч от грамадата на Ню Ричмънд — на безопасно място. Струваше ми се, че продължавам да чувам кошмарните преследващи ме стъпки, но разбирах, че това е невъзможно, че те още се намират в реактивните сопла и че Ихандим и хората с него сега се търкалят, съборени от сили, събудили се за нов живот.

Бяхме се отдалечили на двеста метра, когато най-сетне спряхме. Обърнах се да я видя и малката ѝ фигурка скочи, както винаги бе правила, в ръцете ми. Хванах я, притиснах я до себе си и имах чувството, че никога не съм я изпускал. Зарових лице в нейното, вкусих от аромата на майка ѝ и чух жизнерадостния смях на дъщеря си.

В следващия миг прегръщах въздуха.

Около мен продължаваха да тичат хора, спасявайки се от сградите, които всеки момент щяха да се срутят. Вдигнах изпълнен с любов поглед към Ню Ричмънд, чиито безбройни стаи се изпълваха с

нов живот. А когато древните двигатели изреваха с невероятна мощ, разбрах, че вече е излишно да се страхувам от преследвачите си — те бяха останали на пътя на огнената стихия в соплата. Това бе краят — не само техният, а на всички неща, които ме бяха преследвали.

Изкрещях възторжено името на Ратчет, защото внезапно осъзнах какво се бе случило: досетих се, че старият ремонтен дроид в двигателния отсек е намерил чипа и че интелектът на Ратчет ме е спасил за пореден път. Разсмях се неудържимо, а „Мегапол“ разкърши снага като планина, събуждаща се от вековен сън.

След миг колебание, сякаш старата машинария се напъваше да си спомни всичко, което някога така добре бе правила, градът се повдигна във въздуха, започна да се издига по-високо и все по-високо в небето, освободил се най-сетне от плена на земята. За да погледне отгоре старите пътеки и широките магистрали, събуден за нов живот.

ГЛАВА 22

Небето беше замръзнало по краищата, но синевата му подсказваше, че макар зимата още да не си е отишла, пролетта е на път. Харесваше ми и едното, и другото — дъжд или слънце, това е без значение, хубаво е дори само това, че има сезони.

Изчаках градът да се скрие от погледа ми, оставил на свое място съскащи кабели и пръскащи фонтани, после поех към Северна Флорида — майка ми и аз толкова много обичахме да ходим там. Два дни се разхождах без определена цел по брега и спях сред дюните на открито. После поех дълбоко дъх и намерих апартамента, в който бяха живели баба ми и дядо ми. Изглеждаше много по-стар и съвсем запуснат. Вече никой не живееше в него естествено, но аз си избрах една стая, която изглеждаше по-обитаема от останалите, и се настаних в нея.

Когато се почувствах готов, постъпих на работа в един бар в Сейнт Огъстин. Една вечер видях интересна новина на плоския информационен монитор — съобщаваше се за неуточнявано медицинско „заведение“ във Върмонт, което било атакувано от терорист. Никой така и не успял да разбере самоличността му — дори не се знаеше мъж ли е, или жена — и единственото сигурно бе, че е отвлякъл „пациент“, след което следите на двамата се губеха.

Първо се усмигнах, после гръмко се изсмях. Пристъпът ми продължи толкова дълго, че хората около мен се спогледаха и отдалечиха, така че в крайна сметка останах сам.

Пожелах на Суедж и Дейвид късмет с надеждата някой ден да ги видя заедно.

Вчера следобед пристигна Ниърли. Седях си край стария празен басейн откъм задната страна на блока и си спомних дните, когато тук имаше вода... и изведнъж тя се прокрадна зад гърба ми и ме фрасна по тила. Съвсем сериозно и доста силно.

Беше бясна от начина, по който се бях отнесъл с нея, но едновременно с това бе изпълнена със странна решителност. Разказа ми, че Суедж ѝ се явила насън и ѝ обяснила как да ме намери тук. Така че когато Ню Ричмънд кацнал за кратко в Сиатъл, тя слезла и изминала целия този дълъг път, за да ми даде да се разбере. Стоях онемял, докато крещеше и беснееше, а когато се изчерпи, я хванах за ръка и я поведох по старата дървена пътека към брега.

Разхождахме се, докато започна да се стъмва. Никаква светлинка не се забелязваше в старата изоставена сграда и човек трябваше да знае, че я има, за да различи тъмния ѝ силует в мрака зад дюнните. Птиците кръжаха над бреговата линия както винаги, а ято объркани пеликани тежко прелетя над главите ни първо в една посока, после изплашено се върна в обратната.

Научих, че бизнесът на Хауи се развивал добре, както впрочем било и с Виналди, а „Мегамол“ все не спирал за дълго. Всеки път, когато Ню Ричмънд кацнел някъде, хората се опитвали да го привържат, за да могат да се качат, но Ратчет бил нащрек и никой не можел да му попречи да излети, когато сметнел, че трябва. Жителите на града нямали нищо против — всъщност били щастливи отново да летят.

Междините се затваряха.

Така и не разбрах каква част от случилото се беше идея на Ратчет, дали самият той не е бил променен преди години, когато е бил в Междината, или сам е сключил някаква сделка с децата още тогава, но вярвах, че ако някога някой отново поеме юздите на Ню Ричмънд, жителите му ще се почувстват много по-зле, отколкото сега, когато един малък чип се трудеше съвестно някъде дълбоко в него. Понякога е хубаво да приемеш подарък и Ратчет беше именно такава неща. Ако трябва да избирам между някакъв неизвестен тип и Ратчет, бих предпочел да оставя съдбата си в неговите „ръце“.

Всъщност времето ще покаже кое е правилното. Винаги е така.

Ниърли още си позволява да ме удря, но сега го прави с усмивка. Преди две нощи се озовахме на брега в полунощ, пълни с вино и душевен покой.

— Добрее — проговори тя, облегната на мен така, че усещах меката кожа на рамото ѝ върху бузата си. — И какво ще правим сега?

Целунах я леко по устата и уж невинно я прегърнах през гърба.

— Това е прекрасно — усмихна се тя с лукавата си котешка усмивка, — но сигурен ли си, че можеш да си го позволиш?

— Честно ще ти кажа, че нямам кредитна карта — признах си аз.

— Как така нямаш? — престорено нацупи устни тя.

— Взеха ми я.

Тя ме погледна за момент.

— Ще приема налични.

— Каквото имам, твое е.

Тя въздъхна и обърна поглед нагоре, после се съгласи.

— Ами добре. — Обърна се към мен, обхвана ме през раменете и доближи лицето си плътно до моето: — Ще го направя, за да проведе едно малко изследване на някои интересни индивиди.

— Надеждата е вечна, така ли? — попитах я.

— Аз не искам повече.

Преди седмица Ниърли ми донесе стара книга, купена от антикварна книжарница в Сейнт Огъстин. В нея се разказва за растенията и от страниците ѝ можеш да научиш как се казват и откъде са донесени. Чета я съвестно и се опитвам да запомня имената. Когато излезем сред природата, винаги се оглеждам дали няма да намеря някое познато цвете.

И когато успея, го кръщавам посвоему — на Хена, на Ниърли и... на мое име.

Издание:

Майкъл Маршал Смит. За подмяна

Американска, I издание

Редактор: Иван Тотоманов

Художествено оформление на корица: „Megachrom“ — Петър Христов

Компютърна обработка: ИК „БАРД“ ООД — Линче Шопова

Формат: 84/108/32

Печатни коли: 20

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.